

THE
PRINCESS OF WALES
SARASWATI-BHAVANA TEXTS

EDITED BY
GAṄGĀNĀTHA JHĀ
AND
GOPĪNĀTHA KAVIRĀJA

No. 4.

THE
KUSUMĀÑJALI-BODHANĪ

D 2845

24059

ALLAHABAD:
PRINTED AND PUBLISHED BY THE SUPDT., GOVERNMENT PRESS, U. P.,
1922.

OEN

LIBRARY NEW DELHI

Acc. No. 24059

Date

Saini / var / Gap.

वरदराजविरचिता
कुसुमाञ्जलिबोधनी

THE
KUSUMĀÑJALI-BODHANĪ
OF
VARADARĀJA MĪŚRA:

EDITED WITH INTRODUCTION, ETC.

BY

GOPINATH KAVIRAJ, M.A.,
*Librarian, Government Sanskrit Library,
Saraswati Bhavana, Benares.*

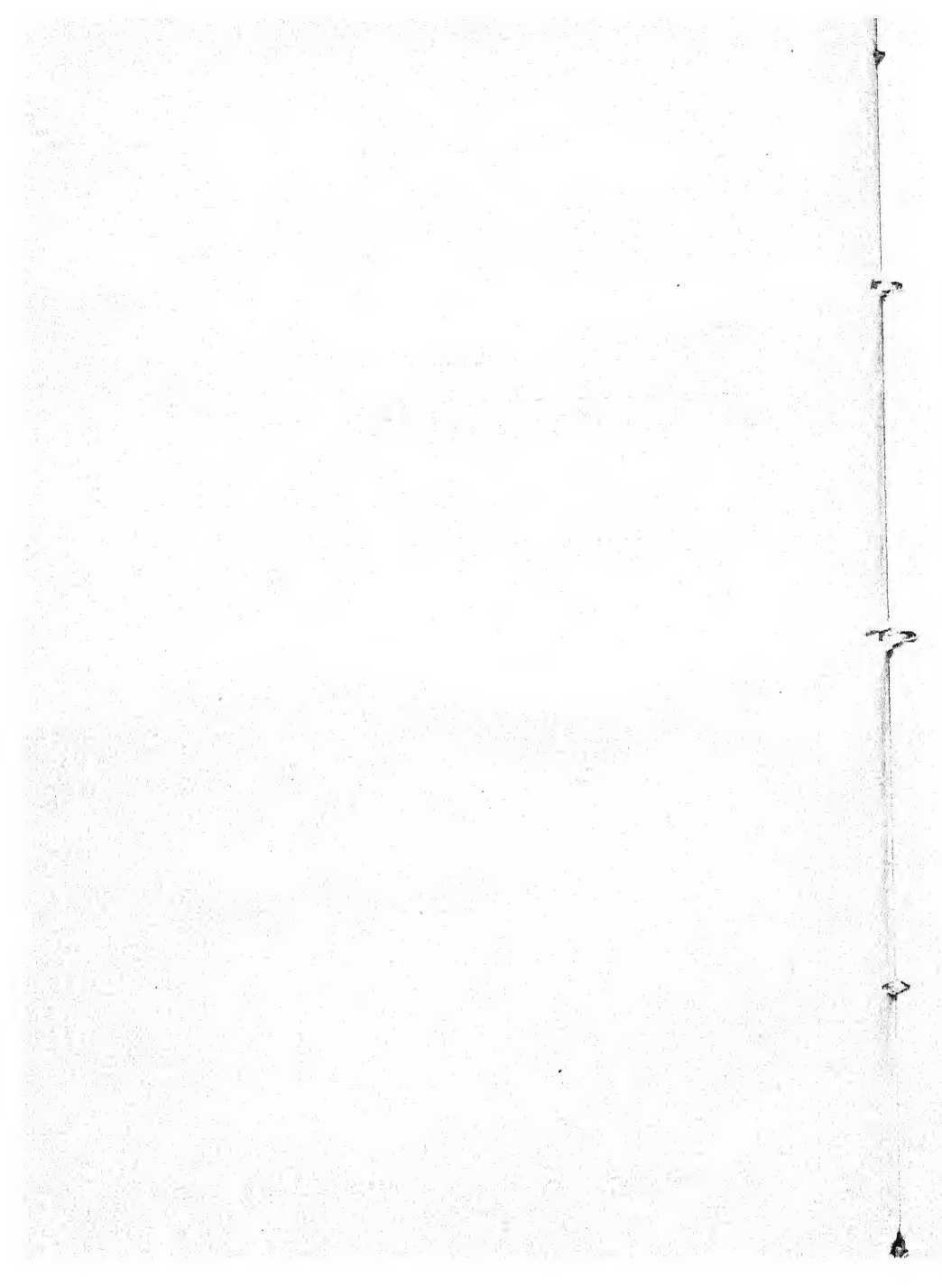

Sa IN
var | Gop

ALLAHABAD:

PRINTED AND PUBLISHED BY THE SUPDT., GOVERNMENT PRESS, U. P.

1922.

INTRODUCTION.

I

THE following pages which are now for the first time presented to the public embody a learned commentary by Varadarāja on Udayana's famous theistic treatise, *Nyāya Kusumāñjali*.^{*} This work of Udayana being still widely in vogue in this country and also studied in the west through its English version by Cowell, it is to be hoped that no apology is needed for the publication of a commentary which combines with scholarship a marvellous power of elucidation. Udayana's text is highly abstruse, being of a peculiarly polemic character and written in a compact schoolman-like style, and stands much in need of an elaborate exposition to have its inner meaning clearly brought out. The only available commentary which has hitherto been in use among Indian scholars is Vardhamāna Upādhyāya's °*Prakāśa*. But the work, in spite of the vast erudition displayed on every page by its author, is more an independent treatise based on *Kusumāñjali* than a regular commentary upon it, intended to make the text *as it stands* perfectly intelligible to the reader—Gūṇānanda Vidyāvāgīśa's commentary (= °*Viveka*) is good enough from this point of view, though not quite so learned, but it has not yet been published. In these circumstances the appearance of a work like this will certainly be welcome.

A commentary on the full text of *Kusumāñjali*, including the *prakaraṇa* portions of Udayana, is hard

^{*}The only reference which I have so far met to this commentary appears

to find. Beyond the two works mentioned above and the work here introduced, I know of none other ever existing. The other commentaries confine themselves to the kārīkās and leave out the prose portions altogether. Of such Haridāśa's work has deservedly secured the widest currency. It has been brought out in several editions, with or without further sub-commentaries or annotations,* and was translated for the first time into English by Professor H. B. Cowell. Among the rest the names of Saṅkara Miśra†, Rāmabhadra Bhaṭṭāchārya‡, Raghudeva Nāyālaṅkāra, Jayarāma Nyāyapañchānana and Nārāyaṇa Tirtha may be mentioned with honour.

The author of Kusumāñjalibodhani, for so this commentary is named, was Varadarāja Miśra. In the colophons to the chapters he calls himself the son of Rāmadeva Miśra, and was most probably a native of Mithilā. The exact time of his life is difficult to ascertain, for the data are insufficient and uncertain. Mallinātha refers to this work in his commentary on Tārkikaraksā (page 46)—a fact which shows that Varadarāja lived earlier than the 14th century.

*M.G. with regular commentaries by M.M. Chandrakānta Tarkālaṅkāra. M.M. Rāmākhyaṇātha Tarkavāgisa and with occasional notes by M.M. Mahesachandra Nyāyaratna and Pandit Ambāśaśāstri.

†In this connection it may not be out of place to add a short note, pointing out an error which has crept into the study of Nyāya-Vaiśeṣika Bibliography and is being repeated on every subsequent occasion. In Aufrecht, *Cat. Cat.*, I. p. 617, in Stein, *Jammu Catalogue*, p. 148, in Aḍhi, *Navadvipa Mahimā*, p. 68 and in Chakravartī, *History of Navya Nyāya in Bengal* (J.A.S.B., 1910, pp. 280—'1) we find it stated that Rāmabhadra Śārvabhauma was the son of Bhavanātha and Bhavānī. This statement is erroneous and seems to have proceeded from an identification, perhaps a confusion, of Śaṅkara Miśra and Rāmabhadra. That Bhavanātha and Bhavānī were the names of Śaṅkara's parents is a well known fact. The confusion was due, it appears, to the notion that the work noticed by Rājendra Lāla in his *Notices* (no. 525), by Hṛṣīkeśa in his *Catalogue of Calcutta Sanskrit College Mss.* (III, 818) and by Aufrecht in the *Oxford Catalogue* p. 243 represented the labours of a single individual throughout. As in the colophons this work is ascribed to Rāmabhadra the natural inference was that the details about parentage etc., occurring in the introductory verses, should also be connected with him. But the names of the parents as well as the statement that the author is simply giving utterance to the views of his father are strongly reminiscent of Śaṅkara Miśra: and Dr. Gaṅgānātha Jhā, in his preface to the *Vādivinoda*, does actually speak of it as Śaṅkarā's commentary, called *Amoda*.

In his prefatory notice to the *Tārkikarakṣā* (page iii) the late Dr. Venis placed Varadarāja in the interval between 1050 and 1300 A.D. or more definitely about the first half of the 12th century. A greater precision on this matter is not attainable in the present condition of our knowledge. But a word may just be suggested here. Jñānapūrṇa, whose time could not have been later than the 13th century (assuming that this Jñānapūrṇa, pupil of Viṣṇusvāmin, was identical with Jñānadeva, immediate successor to Viṣṇusvāmin)* alludes in the beginning of his *Laghudīpikā*, a commentary on *Tārkikarakṣā*, to Varadarāja as having lived long ago (पुरा). This would appear to furnish a plea for pushing back this date by some decades at least. Provisionally therefore, I would place Varadarāja somewhere in the 11th century A.D. †

It therefore follows that this commentary which is always ascribed to Rāmabhadra in the colophons and contains introductory verses by Śāṅkara Miśra is a medley of two distinct works, or more properly it is an earlier incomplete work by Śāṅkara Miśra supplemented by Rāmabhadra at a later date. In the private collection of Mss. belonging to Pandit Harihara Śāstri of Benares I examined a copy of this work, wherein I discovered an explicit statement of this fact. Thus we read on fol. 6a, in the course of an explanation on *kārikā* I—तत्र चार्वाकस्येदमाकृतं—नहि कारणत्वं प्रत्यक्षं दृष्ट्वादौ दृष्टेऽपि तत्र सन्देहात् । न हि तत्र कारणत्वं जातिः जातावसत्त्वात्, नाप्युपाधिः तस्य दुर्वचत्वात् । न चान्वयव्यतिरेकज्ञानसहकृतेन्द्रियवेद्यं तद् व्यभिचारसाधारण्यात् । प्रमाणान्तरं च नास्मदभिमतं न वा संभवति लिङ्गादवतारादिति । इत्यन्तं शङ्करमिश्रकृतं ततः सार्वभौमोयम् । आत्मा वारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य इति श्रुत्या श्रवणान्तरं मननं कर्त्तव्यमिति बोधितम् । In the Government Sanskrit Library, Benares, there is a complete copy of Śāṅkara Miśra's commentary : it is greater in extent and is evidently a different work.

* Cf. for the date of Jñānadeva Bhandarkar, *Vaiṣṇavism* (1913) p. 77.

† Mr. Chakravartī's view (*loc. cit.*) that Vardhamāna's was the first commentary extant on Udayana's works is thus rendered untenable.

Besides the work under notice Varadarāja had written an independent tract on Nyāya called Tārkikaraksā (sometimes called Tarkakārikā), somewhat on the model of Udayana's Kusumāñjali, consisting of 160 kārikās distributed in 3 chapters (97 + 34 + 29) and of a commentary named Sārasaṅgraha on the same. This work is referred to in the Bodhanī on page 118 and seems to have been his earlier production. But the fact that an eminent man of the remote south like Mādhavāchārya quoted from it as an authority is a sure indication that its fame had travelled far and wide. Aufrecht mentions (Cat. Cat., I., pp. 107, 550) another work by Varadarāja, viz. a commentary on Udayana's Kiraṇāvalī. But no MS. of it has yet come to my notice.

II

A description of the contents of the Bodhanī is hardly called for in this place. For it would necessarily involve a detailed and systematic study of the Kusumāñjali itself—a task for which the brief introduction of an edition would not afford sufficient scope. Nevertheless it is desirable to say just a few words in regard to the place of Kusumāñjali in the history of Indian Philosophy and its relation to other works of a similar kind.

It is generally believed that Udayanāchārya, like his great predecessors Kumārila Bhaṭṭa and Śaṅkarāchārya, was an inveterate foe to Buddhism and that his Atmatattvāviveka, with its merciless logic, dealt to the cause of philosophic Buddhism as it existed in the 10th century a terrible blow from the effects of which it could never again recover. This is true, perhaps, but it is only a halftruth. In the days of Udayana Buddhism was already in a decaying

INTRODUCTION.

condition, and though it lingered for a few centuries more in some parts of the country, the stage of its pristine vigour and vitality, as represented latterly in the logical works of Dharmakīrti, Dinnāga, Prajñākara and Subhūti, had practically passed away. And it is hard to see how much Udayana's efforts contributed to its decline and fall. However, it is a point which our increasing knowledge of this dark period will in due course serve to clear up. It is certain, at any rate, that his service in the cause of pure metaphysics was signal: his vindication of the existence of self, against the nihilistic contentions of his opponents, was eminently successful, and it is doubtful if in the whole range of Indian Philosophy there is another work of its kind, with the same depth of insight and extent of learning. So with its sister work, the Nyāya Kusumāñjali, also. What he had done in the Ātmataṭṭaviveka for the Self he did for Īśvara in the Kusumāñjali. It is a vigorous defence of the theistic position, of course from the Naiyāyika's point of view, conducted with wonderful ability, against all non-theistic arguments, both orthodox and heterodox.

This treatise forms indeed the crown and glory of the philosophical theism as represented in the Nyāya school of thought. Though earliest it was still the best work of its kind in this literature. Abhinava Gupta's Īśvarapratyabhijñā Vimarsinī is perhaps a still more brilliant work but it belongs to the Kashmir School of Śaiva philosophy. Gaṅgeśa's tract on Īśvarānumāna adds, as we know, a useful chapter to his Tattvachintāmaṇi, but it appears practically to be a re-affirmation of Udayana's theses—in fact, a summary of his work. * The other philosophers of this school, specially those who came after Gaṅgeśopādhyāya,

busied themselves more particularly with the problems of formal logic in its epistemological and methodological implications, and had very little time to spare for the higher and more abstruse questions relating to God, the Soul, and its destinies, etc. The study of metaphysics was generally on the wane, and the problems which at one time had been deemed proper to its sphere of discussion were now relegated to the domain of Mysticism and Faith. The true relations between reason and faith were forgotten, at least confounded, and a divorce if not in theory, was effected between them in practice; and the original sense of *Ānvikṣiki* itself was obscured under the stress of this over-triumphant rationalism. As a result of this we no longer find in the post-Gauṣeśan literature the same joyous strain of earnestness and moral fervour with which we are made familiar on every page of Udayana's work, even in passages of the most controversial type. And those little pieces of *Īśvaravāda* which exist as usually appended as it were to the *Nyāya* works of this period recount some of the usually accepted theistic proofs and are devoid of freshness and inspiration.

That Varadarāja has really succeeded in illuminating many of the dark and obscure passages of the *Kusumāñjali* is beyond question. A random glance at any page of the work would suffice to convince one of the skill and masterly art with which he has treated his subjects but it is especially interesting to note that even in passages other than strictly philosophical his exposition is greatly helpful in understanding the text. By way of illustration we may call attention to two passages, (a) one in *Stavaka* I, *Kārikā* 5, (b) and the other in *Stavaka* III.

(a) The first occurs in connection with the discussion regarding the necessity of assuming a principle of causation to account for the otherwise inexplicable fact of the contingency of phenomena. The Buddhists and Lokāyatas contesting this assumption and attempting to explain the fact by a set of five distinct theories, Udayana proceeds to show the untenable character of their position in each case. He does not mention his opponents by name, but to one familiar with the early history of the Buddhist and allied literatures it is apparent that the *kārikā* is intended to serve as a reply to some real *pakṣas* existing in the schools. Vardhamāna and Guṇānanda do not seem to be aware of this fact. Varadarāja, however, knew it well and has drawn copiously from the writings of Dharmakīrti to set the *prapaṅkṣa* in clearer light. As a result his explanation of the context is more luminous.

(b) In the third stavaka also there is a remarkable passage which Vardhamāna and Guṇānanda have totally ignored, and which Varadarāja has brought to notice. It is where the discussion turns on the justification of Prabhākara's views in regard to the character of verbal testimony. These Mīmāṃsakas distinguish between the vedic and non-vedic words, admitting the former as an independent proof and the latter as only a case of inference. In case of non-vedic words, they affirm, the true knowledge of their meaning is conditional on the knowledge that their speaker is a trustworthy person. Udayana boldly attacks this view of the Prabhākaras as contradicting the universal testimony of human experience, where we find that *śabda* has an innate power to produce a knowledge of its *own* meaning independently, i.e. even when the speaker is not known to be trustworthy. For, he

adds: भवति हि वेदानुकारेण पठ्यमानेषु मन्वादिवाक्येषु अपौरुषेयत्वामिमानिनेनौडमोमांसकस्यार्थनिश्चयः । This is a caustic fling whose humour comes out plainly when we recognise the significance of the word Gauda as used in the phrase Gauda Mimāsaka and the identity of the person intended. Varadarāja explains: वेदानुकारः स्वरविशेषः तेन सादृश्याद् वेदत्वामिमानालम्बनमुक्तम् । मन्वादिवाक्येष्वित्यर्थसादृश्यात् । नौडो मोमांसकः पञ्चिकाकारः । नौडो हि वेदाध्ययनाभावाद् वेदत्वं न जानातीति नौडमोमांसकस्येत्युक्तमिति । This throws the whole passage into a new light. It shows that in the days of Udayanāchārya the vedic literature was generally ignored in Bengal; and Śālikānātha, author of Prakaraṇapañchikā, being a native of Bengal, is represented as absolutely ignorant of the Vedas, so much so that he is said to be reading the Manusmṛti, with accents, as Śruti. Now, Udayanā's point of attack lay in something like this: In Bengal there being no true Veda which alone has a claim to अपौरुषेयत्व (non-human origin), human productions like Manusmṛti, etc., pass for Veda and are erroneously conceived as अपौरुषेय । And when a representative of the Prābhākara school, such as Śālikā, who happens to be a native of this province, reads this human (लौकिक) work (i.e. Manusmṛti, which is पौरुषेय) as if it were not human (अपौरुषेय) and understands the meanings of sentences, are we not justified in saying that the sense (अर्थप्रतीति) of human sentences does not presuppose a knowledge of the trustworthiness of their author? The sense (अर्थनिश्चय) of the human sentences (e.g. of Manu) is not erroneous, for it remains unaffected by one's subsequent knowledge of the fact that the Manusmṛti is a human production.

Now this interesting passage shows that (i) Udayana was not an inhabitant of Bengal, as supposed by some

scholars, that (ii) Śalikānātha was probably a contemporary of Udayana, and that (iii) Śalikānātha was a native of Bengal.

III

It now remains to add a few words as to the history of this edition and the materials on which it is based.

During the winter of 1916-17 I set myself, on the suggestion of my beloved tutor the late Dr. Venis, to the search and examination of a number of private collections of manuscripts in Benares with a view to gather all the bibliographical resources available on the spot for the construction of a history of Nyāya Vaiśeṣika literature. In the course of these searches I happened to light upon some very interesting works, including a copy of the manuscript which has furnished material for the present edition, in the possession of Pandit Mukunda Śāstrī Puntamkar (since then obtained for the Government Sanskrit Library), which he kindly placed at my disposal and allowed me full liberty to utilise. All the works were excellent, and as coming from the pen of distinguished āchāryas were considered worthy of close and careful study. And it appeared that the best way to preserve them and to lay them before the public would be by publishing their contents.

But soon it was found that the task was more heavy than I had imagined. The works being extremely rare it was hard to secure copies for purposes of collation and comparison ; and to attempt editing from a single manuscript was certainly risky. Consequently I was almost discouraged from the attempt. And had it not been for the great interest which the work evolved in me and for the inspiration and encouragement which

I constantly received from Dr. Venis I would have given up the attempt altogether.

As it is, however, I have spared no pains to ensure accuracy in the text and make the work useful to students, though none is more painfully conscious than myself of the many imperfections that are still present—for which I can only crave the indulgence of the reader.

The manuscript from which the edition is prepared is a very old one, copied in Śaka 1436 or 1514 A.D. and written in a quaint and cursive Nāgarī script. It consists of 87 leaves, with an average of 12 lines to a page, containing commentaries on the first three *stavakas* of the original text. The paper is country made and brittle to touch, and the size of the codex is 9·3" × 4·2". The manuscript belonged originally to the Library of Sarvavidyānidhāna Kavindrāchārya Sarasvatī whose name is written in bold hand on fols. 1a. and 87b. श्रोसर्वविद्यानिधानकवीन्द्राचार्यसरस्वतीनां न्यायकुसुमाञ्जलिप्रकार (by mistake for बोधनो) पुस्तकम्* (87b) !

In conclusion I must once more gratefully acknowledge my indebtedness to the memory of the late Dr. Venis, but for whose personal interest in the work and the subject matter with which it deals the present edition would not have been taken in hand. I must also express my great obligations to my other friends who have helped me with valuable suggestions regarding many doubtful points in the text of the commentary and in seeing the work through the press.

GOVERNMENT SANSKRIT LIBRARY,
BENARES.

GOPINATH KAVIRAJ

* For the history of this Kavindrāchārya, see M. M. Haraprāsāda Śāstri, *Deccani Pandits of Benares* (Indian Antiquary, 1912, p. 11) see also the Introduction to the Catalogue of Kavindrāchārya's collection of Ms. as published in the Gaekwada Oriental Series

Works and authors quoted in Bodhani:

आत्मतत्त्वविवेकः, p. 46.

उत्तरगोता, p. 90.

कीर्त्तिः (= धर्मकीर्त्तिः), pp. 7, 8, 9, 10.

सूत्रकारः (बृहस्पतिः), p. 44.

गौडो मोमांसकः, p. 123.

तार्किकरक्षा, pp. 117, 118.

न्यायसूत्रम्, p. 41, 72.

महाव्रतः, I. p. 44.

वाहटः, pp. 32—33 82-83.

वैशेषिकसूत्रम्, pp. 75-76, 97, 110—111.

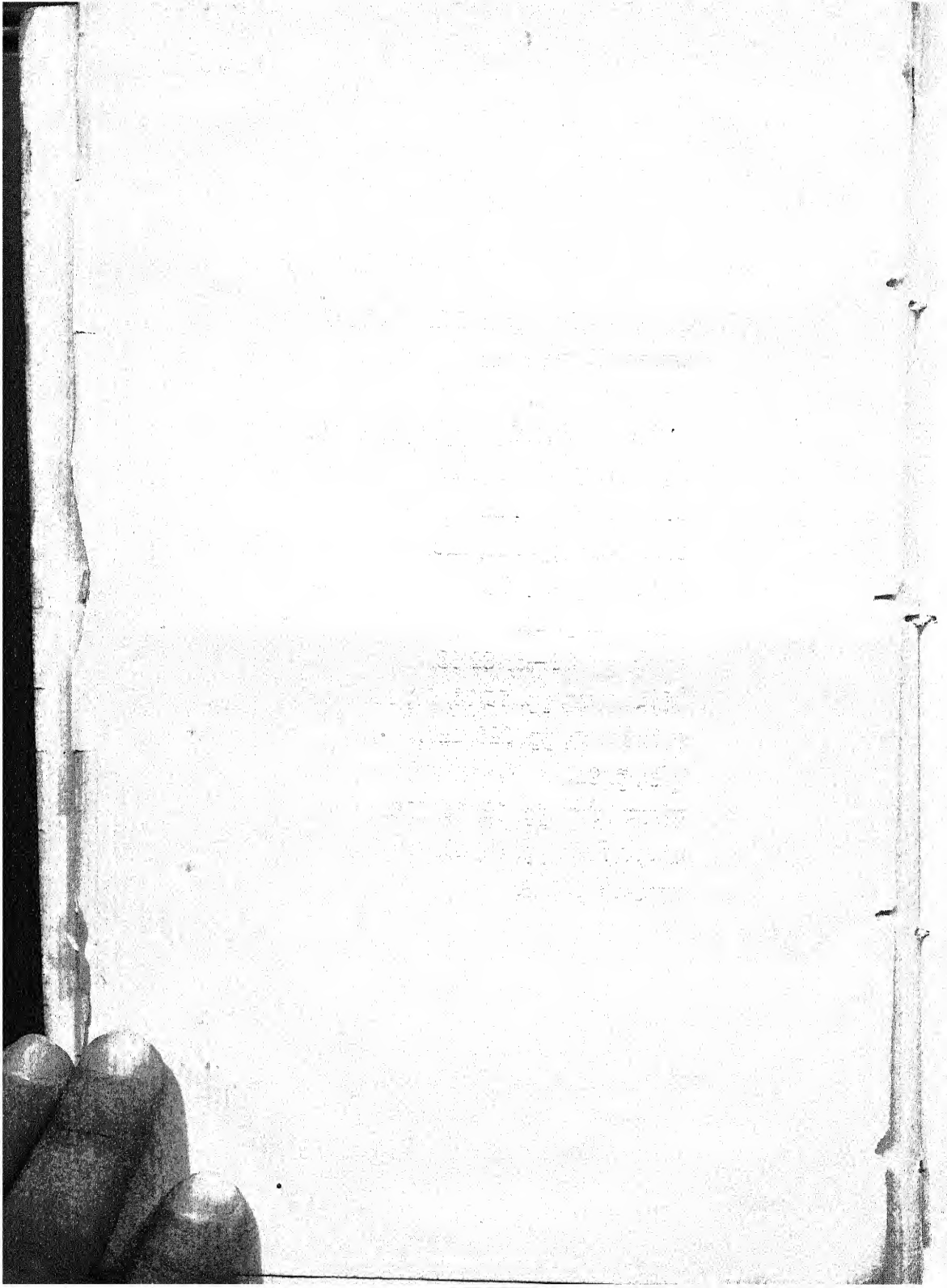
शालिकानाथः, pp. 123, 127.

श्रुतिः, p. 91.

श्लोकवार्त्तिक, pp. 62, 74, 113.

सांख्यकारिका, pp. 38, 40.

सारसंग्रहः, p. 118.

ओम्

श्रीगणेशाय नमः ।

न्यायकुसुमाञ्जलिबोधनी

विद्वद्वरश्रीमद्वरदराजविरचिता ।

प्रथमः स्तवकः ।

विशदयितुमर्थतन्त्रं विनिहन्तुं चान्तरीयसन्तमसम्
मम मनसि सन्निधत्तां नरहरिशबलाकृति उद्येति ॥ १ ॥

विश्वं यो विदधात्यदृष्टसचिवः सत्सम्प्रदायो यतः
प्रामाण्यं लभते श्रुतिर्गुणवतो वक्तुर्यतो नान्यतः ।
यस्मिन् बाधकशङ्कयापि विगतं माता च मानं च यः
सिद्धो यः श्रुतिनोतिसंप्रवशतैस्तं मन्महे मानतः ॥ २ ॥

औदयने पथि गहने विदेशिकः प्रतिपदं स्खलति लोकः ।
तस्य कृते कृतिरेषा कुसुमाञ्जलिबोधनी जयति ॥ ३ ॥

प्रारिप्सितप्रकरणव्युत्पादस्य परमात्मविषयन्यायस्य प्रसिद्धसमा-
राधनसाधनप्रसूनाञ्जलिसाधर्म्यप्रदर्शनेन पञ्चरूपोपसर्गात्तिलक्षणां विशुद्धिं
निःश्रेयसात्मकं फलं च प्रतिपाद्य तथाविधन्यायव्युत्पादनेन परमात्मसमारा-
धनतया परिकल्पितेन परमात्मनिरूपणेन स्वार्थसकश्रद्धायुक्तस्य स्वान्तः-
करणस्याविद्वत्श्रद्धावच्चमारिप्सितग्रन्थाविब्रपरिसमाप्तिफलमाशास्ते—
सत्यक्षप्रसरः—इति । सति प्रमाणलिङ्गे प्रमाणावाधिते च पक्षे सान्दिग्यसा-
ध्यधर्मवति धर्मिणि प्रसरतीति सत्यक्षप्रसरः । तेनाश्रयासिद्धिकालात्ययापदे-
शसिद्धसाधनानां मूले निहितः कुठारः । सत्यक्षे प्रसरः प्रकर्षेण सरणं व्याप्या
वृत्तिर्यस्येति भागतोर्जप स्वरूपासिद्धेरुद्धारः । कुसुमाञ्जलिस्तु शोभनः पत्र-
विकासो यस्येति स तथोक्तः । सतामन्वयव्यतिरेकविदामागमावगततत्त्वानां

Dr. I. 1. 1
Tk. II. 1

वा परिमलः परिशीलनं भूयोदर्शनमिति यावत्, तज्जनितः प्रोद्बोधः भूयो-
दर्शने सहायकमाचरतानुकूलतर्केण निरस्तनिखिलोपाधिशङ्कं व्याप्तिज्ञानं,
तत्र बद्ध उत्सवोऽपेक्षा येन स तथोक्तः गृहीतव्याप्तिक इति यावत् । यद्वा,
तेन प्रोद्बोधेन स्वस्मिन् बद्धापेक्षः अनुमितसतां गृहीतव्याप्तिकत्वादपेक्ष-
णोऽप्यर्थः । अथवा, सामान्यव्याप्तिमत्तया परिशीलनस्य प्रोद्बोधो
विशेषे पर्यवसानं, तेन बद्धः स्थिरोक्तः उत्सवः परमात्मोपासनेच्छा येनेति ।
एतदुक्तं भवति, आगमावगते परमात्मनि व्याप्तिवशेन भूयस्तत्संवादिप्र-
मित्युत्पादनेन तदुपासने श्रद्धां निश्चलामाबद्धवानिति । अनेन स्वरूपतो
ज्ञानतश्च व्याप्यत्वासिद्धेः कण्ठतः कुण्ठनम् । अनध्यवसितसव्यभिचारयो-
र्विहङ्गस्य चार्थतो निरासः । अन्यत्र, सतां श्लेष्माद्यनुपहतप्राणानां
सौरभोद्गारेण विहितप्रतीतिः स्वस्मिन् बद्धेच्छे वा । प्रतिप्रमाणैः प्रति-
तर्कैश्च विमर्दने पीडने सति न म्लायति न दृष्यते, तेषां हीनाङ्गत्वेन दुर्बल-
त्वादिति भावः । अनेन प्रकरणसमः प्रतितर्कप्रतीघातश्च घातितः । अन्यत्र,
करतलादिमर्दने न म्लानः तदभावादेव प्रत्यप्रापचित इत्यर्थः । यद्वा, पुष्पाञ्ज-
लिसाधर्म्यप्रसक्तविमर्दनासहत्विनिवारणेन न्यायस्य तद्वैधर्म्यमनेन प्रदर्श्यते ।
यथा विमर्दने सति पुष्पाञ्जलिम्लायति नायं तथेति । असृतं ब्रह्म, रसयतीति
रसस्तद्विषया बुद्धिः, तस्य प्रस्यन्दः प्रवाहः ध्यानमिति यावत् । तेन
यत् तस्य साक्षात्कारि ज्ञानं तद्द्वारं निर्वाणं वा, तदेव माध्वोक्तमिवाव्य-
वहितपुरुषार्थतया माध्वोक्तमिति गौणे वादः, तस्य भूर्भुतः । श्रवण-
नन्तरं न्यायावधूतपरमात्मतत्त्वानां तत्त्वानुचिन्तनेन साक्षात्कार उत्पद्यते,
ततोऽपवर्गः, इति स्थितिः । अथवा, असृतं मोक्षः, रसः तद्गोचरेच्छा, तस्य
प्रस्यन्दोऽविच्छेदेन प्रवाहः, स एव माध्वोक्तं, तस्य भूर्भुमिरिति । श्रवण-
सञ्ज्ञातां मुमुक्षां नास्तिककुतर्कापादितशैथिल्यापनयेन वर्द्धयतीत्यर्थः ।
अनेन न्यायस्य फलवत्ताप्रदर्शनेन तद्व्युत्पादकस्य प्रकरणस्यापि प्रेक्षाव-
दुपादितसाप्रयोजिकामभिमतफलसाधनतां सूचितवानिति । अन्यत्र, असृत-
समरसस्य प्रस्यन्दमानस्य मकरन्दस्य भूमिरिति । एवमनघः विशुद्धः, न्यायः
नीयते ज्ञाप्यते विवक्षितार्थोऽनेनेति न्यायः परार्थानुमानं, स एव प्रसूनाञ्ज-
लिः । यद्वा, न्यायाः प्रसूनानोव तेषामञ्जलिः । विधेयनिषेधविषयलिङ्गात्म-
ककरतलद्वयगोचरत्वेन न्यायानामञ्जलित्वमिति । ईशस्य परमात्मनः परापर-
रूपात्मनि पदयुगे निवेशितः । यद्वा, पद्यते गम्यतेऽनेनेति पदं तद्व्ययमागम-
प्रामाण्यालिङ्गं कार्यलिङ्गं च तद्विषय इति । अन्यत्र सुगमम् । यथा कुसुमा-
ञ्जलौ भ्रमति भृङ्गः तथा स्वस्मिन् मदीयं साभिलाषमन्तःकरणमविभ्रं
रमयतु । यद्वा, भृङ्गायमाणं यथा मधुमत्यमधुमति च कुसुमे विवेकानवधा-
रणेन चञ्चलश्चररीकः, तथा तत्त्वेऽतत्त्वे च वर्तमानं सन्दिहानमित्यर्थः

भ्रमञ्च कचिदतत्त्वमेव तत्त्वतयाध्यवस्यन् मदीयं चेतो रमयतु संशयाविपर्य-
यनिरासेन तत्त्वास्पदं करोत्विति । अनघमिति व्यस्तपाठे चेतोविशेषणं,
स्वारसिकश्रद्धावत्त्वेन निष्पापं चेत इति; क्रियाविशेषणं वा, अघं क्लेशः
यथा तत्र स्याद् यथा च विघ्नो न स्यात् तथा रमयतु । अक्लिष्टमविहत-
श्रद्धायुक्तं यथा स्यात्तथा करोत्वित्यर्थः ।

केचित्तु न केवलं कुसुमाञ्जलिना न्यायो रूप्यते मननात्मकेन ज्ञानयोगे-
नेव कुसुमाञ्जलिब्रदानात्मकेन कर्मयोगेनापि परमात्मसमाराधनतया परि-
कल्पितेनाविघ्नपरिसमाप्तिराशस्यते इति व्याचक्षते । तत्र न्यायेनोपाजितः
प्रसूनाञ्जलिर्यायप्रसूनाञ्जलिरिति ॥ १ ॥

ननु देहादिव्यतिरिक्तस्य नित्यस्यापरस्यात्मनस्तत्त्वज्ञानं संसारनिदान-
तद्विषयमिथ्याज्ञानादिनिवृत्तिद्वारेण निर्वाणकारणं वर्णयन्ति । यथाहुः—
“दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापायात्तदनन्तराभावादपव-
र्गः” (न्या. सू. १. १. २) इति । विवेचितश्चायमात्मतत्त्वविवेक इति किमनेन
परमात्मनिरूपणेनेत्यत्राह—स्वर्गपवर्गयोः—इति । साक्षात्कृतपरमेश्वरप्र-
सादसहकृतमेव हि जीवात्मज्ञानमपवर्गमातनेति । तथाचामनन्ति—“द्वे
ब्रह्मणो वेदितव्ये परं चापरं च” “द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया” इत्यादि ।
गुडजिह्विकया रागिजनमावर्जयितुमत्र स्वर्गोपादानं, तेषां दुःखसन्तमस-
सन्ततासु सुखबद्धोक्तिकासु निर्विघ्नमुमुक्षवो भविष्यन्तीति भावः । न
चैकस्या एवोपास्तेः कथं परस्परविरोधिस्वर्गपवर्गहेतुत्वमिति वाच्यम् ।
उपासकसङ्कल्पादिसहकारिविशेषेण सामग्रीभेदादुपपत्तेः । यद्वा, अत्र
पूर्वत्र सूचितयोर्विषयप्रयोजनयोः स्पष्टीकरणेनेश्वरोपास्तेरपवर्गहेतुत्वे
श्रुतोः प्रमाण्यतीति ॥ २ ॥

प्रकरणारम्भमाक्षिपति इहेत्यादिना किं निरूपणीयमित्यन्तेन ।
सन्दिग्धे न्यायः प्रवर्तते न हि सिद्धे । सिद्धश्चायमात्मा सर्ववादिनाम् ।
तस्मादस्य न्यायविषयत्वासम्भवात् तद्विषयन्यायव्युत्पादकं प्रकरणं
नारम्भणीयमिति तात्पर्यम् । इह परमात्मनि प्रकरणे वा किं निरूपणीय-
मिति सम्बन्धः, अर्थयमाना इत्यस्य चेपासते इत्यनेन । सर्ववादिसम्प्रति-
पत्तिदर्शनं शुद्धेत्यादि । शुद्धः केवलः अद्वितीय इति यावत् । अतएव
बुद्धः स्वप्रकाशः द्वितीयाभावे परप्रकाश्यत्वासम्भवात् । आदिविद्वान्
स्वारसिकचैतन्यः, न तु बुद्धिवादिति ; छायापत्त्या तथात्वे सत्या-
दिविद्वत्ताविरोधात् । सिद्धः कूटस्थनित्यः न तु प्रकृत्यादिवत् केन-
चिदपि रूपेण साध्य इति । अविद्यासितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशाः ।
तत्र विपरीतव्यतिरिक्ता । अहमस्मीत्यभिमानोऽस्मिता । रागद्वेषौ

सुखदुःखतत्साधनविषयौ प्रसिद्धौ । प्रातैश्वर्यमङ्गमोतिरभिनिवेशः । धर्मा-
 धर्मसाधनमश्वमेधादिब्रह्महत्यादि कर्म । जात्यायुर्भोगा विपाकाः । तत्र जाति-
 र्देवत्वमनुष्यत्वादिः । प्राणायामस्य वायोः कायावच्छिन्नः सम्बन्ध आयुः ।
 स्वसमवेतसुखदुःखान्यतरसाक्षात्कारो भोगः । आपलनिष्पत्तेरात्मनि
 शेते इत्याशयो धर्माधर्मरूपमपूर्वम् । परैरपरासृष्टः सर्वदा सर्वथाऽसृष्टः ।
 कथं तर्हि कर्माद्यभावे शरीरसम्बन्धः, कथं वा तदभावे सम्प्रदायप्रवर्तक-
 त्वं, कथं वानुग्राहकत्वमित्यत उक्तं—निर्माण—इति । जगन्निर्माणार्थं स्वेच्छा-
 मात्रनिर्मितानि संसारिचेतनवर्गनिर्मितानि वा शरीराणि व्युत्पाद्यव्युत्पा-
 दकभावेनाधितिष्ठति^१ । सम्प्रदीयते गुरुणा शिष्यायेति सम्प्रदायः
 वेदो घटपटव्यवहारश्च, तत्प्रवर्तको दत्ता प्रवक्ता च । वेदे कर्त्ता ग्राहयिता
 चान्यत्र । अनुग्राहकः स्वर्गापवर्गादिफलप्रदानादिनेति । लोकवेदविद्वद्देश्वि-
 ताभस्मोद्धूलनदेवदारुवद् द्विजवधूविप्लवादिभिरनुष्ठितैरलेपः लोकगर्ह-
 याध्यर्मेण रहितः । क्लेशसलिलावसिक्तायामात्मभूमौ उप्तं कर्मबीजम-
 धर्माङ्कुरमारभते । न च नित्यसर्वज्ञस्य क्लेशसम्भवः । स्वतन्त्रः कर्त्ता ।
 महापाशुपताः महाव्रतचारिणः पाशुपताः । शिवः निस्त्रैगुण्यः । पुरु-
 षोत्तमः पुरुषेभ्य उत्तमः । उत्तमत्वं च सर्वज्ञत्वमसंसारित्वं चेति स्वयमेव
 व्याख्यास्यति । पितामहः जगतामुत्पादकः । यज्ञपुरुषः यज्ञाधिदेवता ।
 निरावरणः सर्वविषयचैतन्याच्छादकत्वेन स्वकर्माजितं शरीरमावरणम् ;
 यद्वा, वस्त्रादिभिर्निव शरीरं धर्माधर्माभ्यामावियते पुरुष इति तावेवाव-
 रणं, तद्रहितः । सर्वज्ञः क्षणिकसर्वज्ञः । उपास्यत्वेन नोदितः^२ नोदनासि-
 द्धमुपास्यत्वं हविःप्रतियोगित्वं स्तुतिप्रतियोगित्वं चैव तस्य रूपं, न तु सर्व-
 वित्तसर्वकर्तृत्वादिकर्मिति । लोकव्यवहारसिद्धः राजादिदृश्यमानश्च-
 तुर्मुजादिरूपा प्रतिमा वा । यावदुक्तोपपन्नः मया यानि विशेषणान्युक्तानि
 तेषु यावदुपपन्नं तेनोपपन्नः । यद्वा, यावदुक्तेन यथाश्रुतेन नतु व्याख्याते-
 नोपपन्नः । यथा शुद्धः देहादिरहितः, बुद्धः बोधे कर्त्ता कर्म वा । आदि-
 विद्वानित्यज्ञातलोकव्यवहारसिद्धः सर्वजनप्रसिद्धिगम्यः । सुगममन्यत् ।
 जातिब्राह्मणत्वादिः । गोत्रं कूटस्थऋषिनाम्ना सङ्कीर्त्तनम् । प्रवरः वन्द्य-
 ऋषिगणानुकीर्त्तनम् । चरणः बह्वृचत्वाद्यवान्तरजातिः । कुलधर्मः
 प्रतिकुलं व्यवच्छिन्नः शिष्टासन्निवेशादिः । यथा जात्यादयः संसार-
 मभिव्याप्य प्रमाणसिद्धाः, पवनीश्वरोऽपि । किं निरूपणीयं, न किञ्चि-
 दित्यर्थः ॥

(1) For the term निर्माणकाय see Index.

(2) The usual reading is देशितः ।

समाधत्ते—तथापि न्यायेति । तत्रैव हि सन्दिग्धविषयश्चनियमो न्यायस्य यत्र दृष्टमेव संशयनिरासः प्रयोजनम् । अयं तु विहितोपासनात्मकत्वाददृष्टहरे स्वर्गाप्यर्चादिकल इति सिद्धेऽपि विषये प्रवर्त्तते इति भावः । विहितत्वप्रदर्शनार्थ—मननेति । मन्तव्य इति मननं विहितम् । मननाख्या चेय न्यायश्चित्तेति । यद्वा, यद्युपासनेयं न्यायचर्चा, न तु संशयनिरासफला, तर्हि श्रवणादिचतुर्विधायां कतमेयमित्यत उक्तं—मननेति । श्रवणानन्तरेति मननस्यावसरप्राप्तिर्दर्शितेति । तद्व्याचष्टे—श्रुतो हीति । प्रज्ञा साक्षात्कारः, योगं योगफलं निःश्रेयसमिति ॥ ३ ॥

I. 5. 13
I. 17. 4

ननु प्रमाणायत्तं मननं, प्रमाणं त्वोश्वरविषयं तत्तदादिविप्रतिपत्तिदूषितं कथं मननसाधनमित्याशङ्कानिरस्तुं परिच्छेदपञ्चकनिराकरणीया विप्रतिपत्तीस्तावद्वर्शयति—तदिह—इति । तदिदं वाक्योपक्रमे, प्रकरणस्याभ्यव्यादिति हेतौ वा । इह प्रकरणे जगत्कर्त्तारं तद्विषये प्रमाणयुगले वा । निरस्यत इति शेषः । तत्र परमनास्तिकचार्याकविप्रतिपत्तिं प्रथममाह—अलौकिकस्य—इति । अयमाशयः—अलौकिकहेतुसिद्धौ तस्य साधनानुमानायत्तसिद्धित्वात्, तदनुमानस्य च ज्ञानमन्तरेणानुपपत्तेः, तस्य चास्मदादीनामसम्भवादुपदेशमूलेन भवितव्यम्; उपदेशश्च न विशिष्टमुपदेष्टारं विनेति लोकात्तरः कल्प्येतापि । न त्वेवं सम्भवति, अलौकिकस्य परलोकसाधनस्यैवाभावात् । तदभावे च तदधिष्ठातुर्जगत्कर्त्तारानुपपत्तेः कार्यत्वहेतुरपि शिथिलः स्यादिति । अस्त्वलौकिको हेतुस्तत्साधनोपदेशश्च, तथाप्युपदेशस्य नित्यत्वरूपान्तरपूर्वकत्वयोरपि सम्भवादसिद्धमाप्तोक्तत्वम् अन्यथा सिद्धं वेति न विवक्षितपुरुषसिद्धिरिति मोमांसकादिविप्रतिपत्तिमाह—अन्यथा—इति । कार्यत्वहेतुरपीश्वरमन्तरेणास्मदादिभिरेवादृष्टद्वारं परमाणवादिसाधने प्रेरणात्मकानुष्ठानसम्भवात् सिद्धसाधनमिति भावः । बाधितविषयं प्रमाणद्वयमित्याह—तदभाय—इति । ननु सत्यपि वेदकर्त्तारं न तत्प्रणीतत्वादागमः प्रमाणं तत्कर्त्तारप्रमाणत्वात् । यद्ययं प्रमाणं स्यात् तदा प्रमाणस्य प्रमातृत्वनियमादीश्वरस्याचैतन्यं स्यादित्यनिष्टप्रसङ्गलक्षणप्रतिकूलतर्कप्रतिहतत्वाच्च साधनमुपदेशः कार्यत्वं चेत्याह—सत्त्वेऽपि—इति । किञ्च, प्रमासाधनस्य प्रमाणत्वान्नित्यप्रमाश्रयस्य तदसम्भवादप्रमाणत्वम्; किञ्च, अनधिगन्तुः प्रमाणत्वान्नित्यसर्वज्ञस्य च तदसम्भवादप्रमाणत्वम्; किञ्च, ईश्वरज्ञानस्यास्मदादिभ्रमानालम्बने सर्वत्रिषयत्वाभावः, तदालम्बने च तद्विषयालम्बनस्यापि नान्तरीयकत्वादस्मदादिविभ्रमवदेवाप्रमाणत्वापात इति तर्काः । अत्र सत्त्वेऽपीति सत्त्वाभ्युपगमो बाधकाभावात् सम्भावनामात्रेण, न वस्तुत इति । अस्त्वनयथासिद्धादुपदेशाद् विशिष्ट उपदेष्टा । तथापि कार्यत्वस्य विपक्षे बाधकाभावेन

I. 10 15
I. 27. 1

सन्दिग्धाविपक्षव्यतिरेकित्वम्, उपाधिसद्भावेनाप्रयोजकत्वं, व्याप्तिप्रमाणाभावेन व्याप्यसिद्धिरिति । जगत्कर्तृत्वादिविशिष्टे परमेश्वरे प्रमाणाभावादित् वैद्वमोमोसकचार्वाकाः प्रत्यवतिष्ठन्ते-तत्साधक-इति । केचित् 'पूर्वमुपदेशालङ्घकप्रनुमानमेव चिन्तितं न कार्यालङ्घस्य प्रस्तावः, सम्प्रत्युपदेष्टरि सिद्धेऽपि जगत्कर्तरि प्रमाणाभावमेव वदन्तः प्रत्यवतिष्ठन्तः' इति व्याचक्षते । अनेन विप्रतिपत्तिप्रदर्शनेन न्यायस्य सन्दिग्धाविपक्षत्वमपि प्रदर्शितं भवति ॥

I. 10. 21

I. 34. 2

तत्र यथामतस्यालौकिकस्य हेतोः साधकानि सङ्कुलन्याह—सापेक्षत्वात्-इति । अत्र तावत् सापेक्षत्वेन सत्यैव हेतौ कार्यं भवति नासतीति सर्वलोकप्रसिद्धं प्रत्यक्षं हेतुमत्त्वे प्रदर्शितम्; अनुमानं च—विवादाध्यासितं हेतुमत् सापेक्षत्वात् । सापेक्षत्वं च कादाचित्कत्वात् । अत्रोभयत्रापि व्यतिरेकेण गगनं दृष्टान्त इति । ननु सापेक्षत्वेऽपि कादाचित्कत्वानुपपत्तिरपेक्षणीयस्य सदातनत्वेन कार्यस्यापि सदातनत्वप्रसङ्गात् । तथाच निरपेक्षादिव सापेक्षादपि व्यावृत्तेः कादाचित्कत्वहेतुरसाधारणः स्यादित्यत्राह—अनादित्वात्-इति । नहि कारणस्य सदातनत्वं, तस्याप्यपेक्षणीयान्तरसम्भवात् । न चानवस्था, कार्यकारणप्रवाहस्यानादित्वादिति । यद्वा, कारणान्तरानपेक्षत्वेऽपि भावस्योत्तरकोटिना प्रध्वंसमात्रेण कादाचित्कत्वापपत्तेर्नैदं सापेक्षत्वव्याप्तमित्याशङ्क्याह—अनादित्वात्-इति । निरपेक्षत्वे कार्यस्यानादित्वप्रसङ्गात् सापेक्षपरम्पराप्रवाहस्यानादित्वादिति । नन्वेकमेकजातीयं वा किञ्चित् कारणमस्तु, तथाच विवक्षितकारणसिद्धेर्न तदर्थमुपदेशापेक्षेति तत्राह—वैचित्र्यात्-इति । विचित्रकारणाभावे कार्यवैचित्र्यं न स्यात्, अस्ति च तदिति । अस्तु तर्हि दृष्ट एव विचित्रो हेतुर्जगद्वैचित्र्यस्य, तथाच त्रिश्वितासिद्धिस्तदवस्थेत्यत्राह—विश्ववृत्तितः-इति । तावन्मात्रहेतुत्वे प्रेक्षावतो विश्वस्य पशुपुत्राद्यर्थं यागादौ प्रवृत्तिर्न स्यात्, दृश्यते चासौ, तस्माद्यागादिरपि कारणमिति । तर्हि यागादिस्वरूपमेव कारणमस्तु, तथापि विवक्षितासिद्धिरित्यत्राह—प्रत्यात्म-इति । यागादिस्वरूपस्यैव हेतुत्वे तस्य क्षणिकत्वात् कालान्तरभाविनः फलस्य भुक्तिर्न स्यात् । तस्मात् तेनान्तरा किञ्चिदपूर्वमनेन जनयितव्यम् । तच्च प्रत्यात्मसमवेतं, भोगं प्रति नियमदर्शनात् । तथा च तस्यासदादिभिरशक्यज्ञानत्वात् तदुपदेष्टा तदधिष्ठाता जगत्कर्त्ता चेश्वरः सिध्यतीति प्रथमपरिच्छेदार्थसंग्रहश्लोकात्तात्पर्यार्थः ॥ ४ ॥

तत्र तावत् सापेक्षत्वादित्येतदुपपादयन् विवृणोति—न ह्ययम्-इति । संसारः कार्यवर्गः । नैकविधः सर्वकालं नैकरूपः, कादाचित्क इति

यावत् । अनेकविध इति पाठे वक्ष्यमाणहेतुवैचित्र्योपयुक्ततया कार्यवैचित्र्य-
मुक्तम् । दुःखमयत्वं स्वतन्त्रप्रसिद्धा सर्वस्यापि दुःखत्वभावनार्थमुक्तं,
न तु साधनोपयोगितया । यद्वा, दुःखमयत्वात् तवापि हेयं हानं हेतुनि-
वृत्त्या । तथाच हेतुमत्त्वमवश्यमश्रयणीयमिति प्रदर्शनार्थमत्र कादाचित्-
कत्वेन सापेक्षत्वं साधितमिति । तदाह कौर्त्तिः—

नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वा हेतोरन्यानपेक्षणात् ।

अपेक्षातो हि भावानां कादाचित्कत्वसम्भवः ॥ इति ॥ (1)

कादाचित्कत्वहेतोरन्यथासिद्धिं शङ्कते—अकस्मात्—इति ।

तदेतद् यथासम्भवं विकल्प्य निराकरोति—हेतुभूति—इति । अकस्माद्
भवतीत्यत्र नामयोगिनोऽपि नञः प्रतिषेधार्थत्वमाश्रित्य यदा कस्मादिति
निदिष्टहेतुसम्बन्धो विवक्ष्यते तदा हेतुनिषेधः स्यात् । यदा तु समासाभि-
ष्कृत्य भवनसम्बन्धस्तदा भूतिनिषेधः । यदि पुनः स्वरसप्राप्तो हेतुस-
म्बन्धः पर्युदासवृत्तिश्चाश्रूयते तदा तदितरविधिपरत्वाद्धेतुतोऽन्यस्मात्
स्वस्मादनुपाख्याच्च भवतीति स्यात् । अथवा, यदा हेतुविशिष्टभवनस-
म्बन्धो विवक्षितः न हेतोर्भवतीति तदा विशेषनिषेधस्य शेषविधिपर-
त्वादहेतुतो भवतीति स्यात् । अहेतुश्च स्वयमनुपाख्यइचेति तयोरेव विधिः
प्राप्नोति । यदा त्वश्वकर्णोदिव्युत्पत्त्यनपेक्षं तदा स्वभावत एव भवतीति
स्यात् । न चावश्यमत्र सर्वत्र ग्रन्थसंघटनायां यतितव्यं, तात्पर्यमात्रविकल्प-
नात् । पञ्चानामपि कल्पानां निराकरणहेतुरवधेर्नियतत्वत इति । अवधेः
कार्यपूर्वक्षणवर्त्तिनः कस्यचिदन्यस्य नियतत्वात् किञ्चिदेकमवधोक्त्य
दर्शनादित्यर्थः । यद्वा, अवधिः प्रागसदुत्तरकालसम्बन्धः, तस्य नियत-
कालत्वात् कादाचित्कत्वादिति यावत् । यद्वा, अनन्तरोक्तस्यावधेः सहेतु-
क्रोत्पत्तिनियतत्वादिति ।

I. 15 18
I. 42. 1

तदेतदनिष्टप्रसङ्गप्रदर्शनमुखेन विवृणोति—हेतुप्रतिषेधः—इति । सर्वदा
सत्त्वं स्यादिति शेषः । विपर्ययस्तु दृश्यत इति भावः । एतेनैतन्निरस्तं
यदाहुः—

कार्यत्वं कारणत्वं च सम्बन्धः सोऽसतां कुतः ।

सच्चेत् कारणवैयर्थ्यमसच्चेदनवस्थितिः ॥

(1) Quoted also by Śālikānātha in Prakaraṇapāñ-
chikā, p. 66; by Vāchaspati in Nyāyavārtikatātparya
Tīkā, p. 107 8-9

तथा

कुर्वत् कार्यमकुर्वद्वा कारणं कारणं भवेत् ।

कुर्वच्चेदनवस्थानमकुर्वत्त्य (?) नवस्थितिः ॥ इति ।

पश्चादप्यसत्त्वं स्यादिति शेषः । अभवनाविद्येष्टादुत्पत्त्यभावस्य
पूर्वापरकालयोरविशेषादिति । एतेनैतन्निरस्तं यदाहुः

न चेदुत्पत्तिरुत्पत्तेर्नित्यत्वमनवस्थितिः ।

उत्पत्तावित्यतः कार्यं कारणं चानिरूपितम् ॥

उत्पत्तेः—इति । न ह्यसतः प्रभुत्वं नापि स्वस्य प्रभुत्वमिति । नन्वेकस्यैव
कार्यकारणभावे को दोषस्तत्राह—पौर्वापर्य—इति । चेद् हेत्वर्थः । यस्मात्
पौर्वापर्यनियमः कार्यकारणभावस्तस्मादिति । अथवेतश्च न स्वस्मादु-
त्पत्तिरित्याह—पौर्वापर्य—इति । तत्त्वस्य पूर्वापरभावस्येत्यर्थः ।I. 15. 27
I. 44. 1निराकृतात् पक्षचतुष्टयाद् विविञ्चानः पञ्चमं पक्षं स्वभाववादपक्षमा-
शङ्कते—स्यादेतत्—इति । यथा घटादेर्देशविशेषसंसर्गसंसर्गनियमः, यथा
वाकाशपरमाण्वादेरशेषदेशव्यापित्वाव्यापित्वनियमः, यथा वानेककार-
कसाध्यस्यापि कार्यस्य कस्मिंश्चिदेव कारके समवायो न कारकान्तरे-
ष्विति देशनियमो हेतुभावेऽपि सङ्गच्छते, तथा कश्चिद् घटादिर्नियत-
कालसंसर्गः स्वभावत एवाकाशादिर्वादिति कालनियमोऽप्यहेतुक एव
सङ्गस्यत इति । अत्राप्यवधेर्नियतत्वत इत्येतदेवात्तरयति—न निरवधित्वे-
इति । न, किञ्चिदवधिमनुपादाय कादाचित्कत्वं निरूपयितुमशक्यं,
कादाचिदित्यस्यैवाभावे कादाचित्कत्वव्याघातात् । तन्नैव कादाचित्-
कत्वम् । न हि कस्मिंश्चिदेव देशे सत्त्वं कारणापेक्षामनिरूप्य निरूपयितुं
शक्यते । किन्तु निरूपितं सत् स्वाभाविकं सहेतुकं वेति विमृश्यते ।
अस्ति चात्र सर्वत्रापि नियामको हेतुः, तथाचेन्मौचिता प्रतिबन्दीति
भावः । ननु कालविशेषसंसर्गमात्रं, तच्च गगनादिवन्निरवधित्वेऽपि
भविष्यति । तस्मान्न तत्स्वरूपानुप्रवेशित्वप्रवधेरित्याशङ्काह—न हि—इति ।
इतः पूर्वं नासौदिदानीमस्तीति पूर्वकालासत्त्वे सत्युत्तरकालसत्त्वं
कादाचित्कत्वम् । तच्च कालानवच्छेदे न सम्भवतीति कालावच्छेदात्मकं
सावधित्वं कादाचित्कत्वस्वरूपान्तर्गतमेव । तेन निरवधित्वे कादाचित्कत्वं
व्याहृत्य एवेति भावः । नन्वेवमपि कादाचित्कत्वेन सावधित्वं सिद्धे
हेतुमत्त्वे किमायात्, न हि तयोः पर्यायत्वमित्याशङ्काह—सावधित्वे—इति ।
सावधित्वाभ्युपगमे हेतुरेव स्वीकृतः स्यादिति । अन्येषां भावानामपि तत्का-
लनियतत्वादभावेन सह तुल्ययोगक्षेमत्वं भवेदित्यभिप्रायवानाह—न—इति ।

विपर्ययेऽनिष्टमाह—अन्यथा—इति । आश्रयनिरूपणीयत्वनियमाभावे-
ऽप्यदूरविप्रकर्षिणा केनचिद् भावेनैवाभावो निरूप्यत इति अभाव-
कारणत्ववादिना तन्निरूपणार्थो भावस्तावदवश्याभ्युपगन्तव्य इति ।
ततः किमित्यत आह—तथाच—इति । प्राक्कालनियतत्वेनाविशेषादिति ।
ननु सन्नित्यविशेषेऽपि प्रागभाव एव हेतुर्न भावा अवर्जनोयसन्नित्यत्वात्
तेषामित्यत्राह—इतर—इति । तदवधेः प्रागभावैकावधिकस्य कार्यस्य तस्मा-
दवधेर्वेति शङ्कते—सन्तु—इति । कार्यपूर्वक्षणे न केचिद् भावाः सन्तीति
नायं स्वभाववादः, किन्तु सत्स्वपि तेषु कार्येण ते नापेक्ष्यन्त इति । तदेतद्
विकल्पानिष्टप्रसङ्गेनेष्टसिद्ध्या च दूषयति—नापेक्ष्यन्त—इति । कथमनियत-
स्यैवावधित्वमङ्गीकुर्वतस्तदेवानिष्टत्वेनापाद्यते—गर्दभमप्यवधोऽकुर्यात्—इति ।
उच्यते । यदि यस्य कस्यचिदानन्तर्यं धूमस्य स्वभावः तदा नित्यं यस्य
कस्याचिद् भावाद् धूमस्य सदातनत्वापत्तेरकामेनापि नियतोऽवधिरङ्गी-
कार्यः, तथाच नियमो दूषणमिति नियामकाभावादिति । अनियतत्वा-
विशेषे दहन एवावधिर्न रासभ इति नियामकाभावादित्यर्थः । नियम-
स्य—इति । इदमेव हि कार्यस्य कारणपेक्षित्वं नाम यत्तस्मिन् सत्येव भवतीति ।
यदि नियमातिरिक्त उपकारो नाङ्गीक्रियते तर्हि स्वभाववाद एव सिद्धः
स्यादित्यत्राह—ईदृशस्य—इति । चश्चेदर्थः । दहनादिषु सत्स्येव धूमादयो
भवन्तीतीदृशस्वभाववादश्चेत् स तर्ह्यस्माभिरप्यत एवेति । तदेव-
मन्यथासिद्धिं निराकृत्य सम्प्रति चार्वाकाङ्गीकृतं प्रमाणमाशङ्कते—
नित्य—इति । अस्यार्थः । यथा नित्यानामाकाशादीनामाकाशत्वादयः
स्वभावविशेषा निरपेक्षा अपि तैस्तैराकाशादिभिर्नियतास्तथानपेक्षमेव
कार्यं केनचिदेव कालेन संसृजति नान्येनेति नियम्यत इति न सदातनत्व-
प्रसक्तिः । अनपेक्षत्वसम्प्रतिपर्यर्थं नित्यग्रहणम् । अनेन दृष्टान्तावष्टम्भेन
प्रयोगं सूचयति, कादाचित्कत्वस्वभावनियमो निर्हेतुकः स्वभावनियम-
त्वात् नित्यस्वभावनियमप्रवदिति । अनेन कादाचित्कत्वहेतोस्तुल्यबलत्वा-
भिमाने सत्प्रतिपक्षत्वमन्यथा वाच्यः स्वपक्षसाधनं वेति । केचित् पूर्वमापि
नियतदेशवदिति प्रयोगः सूचितः तस्मिन् देशनियमस्य कारणापेक्षित्व-
परिहर्तुं दृष्टान्तान्तरेण प्रत्यवतिष्ठते । नित्यस्वभावनियमस्य कारणा-
पेक्षायामसम्भवादित्यपौनरुक्त्यं मन्यन्ते । तत्तु पौर्वापर्यापरामर्शविलसि-
तमित्यनादरणीयमिति । उक्तमेवोपपादयति—नहि—इति । तत्त्वमाकाशत्वं,
सर्वस्य कालादेः । तदुक्तम्—

नित्यसत्त्वा भवन्त्यन्ये नित्यासत्त्वाश्च केचन ।

विचित्राः केचिदित्यत्र तत्स्वभावो नियामकः ॥

अग्निरुष्णो जलं शीतं समस्पर्शस्तथानिलः ।

केनेदं चिचितं तस्मात् स्वभावात् तदव्यवस्थितिः ॥ ⁽¹⁾

तत् परिहरति—न सर्वस्य—इति । स्वस्य भावः न च स्वस्मादन्यदपि स्वमेव येन तस्यापि भवनस्य स्वभावो भवेत्, तेन सर्वस्य भवदाकाशत्वं स्वभावतामेव जह्यादित्येतदेव स्पष्टयति—न ह्येकम्—इति । न ह्येकमेव धर्मिचानेकेषां स्वकीयो भावस्तदभवितुमर्हति । न ह्येकमनेकस्वभावो नामेति सम्प्रदायवतां पाठः । तत्र न ह्येकमाकाशत्वादिकमनेकेषां कालादीनां स्वभावो भवति, स्वभादित्वव्याघातात् । स्वस्यैव भवतः स्वभावत्वादित्यर्थः । तर्ह्यत्रापि सर्वदा भवने कदाचिद्भवन्तस्वभावत्वव्याघातः सुवच इत्याह—नन्वेकम्—इति । सिद्धान्तो पूर्वोक्तमेव परिहारं सारयति—न तुल्यः—इति । कादाचित्कत्वसिद्धौ हि तद्विपरीतकल्पनायां व्याघातः । तत्तद्विधश्च निरवधित्वे तावन्न सम्भवति कादाचित्कत्वनिर्वचनव्याघातस्योक्तत्वात् । अतएव नानियतावधित्वेऽपि कादाचित्कत्वसिद्धिः । यस्य कस्याचित् सर्वदा सम्भवान्नियतावधित्वेन कादाचित्कत्वाभ्युपगमे तु सम्प्रतिपत्तिरुत्तरम् । एवं च नानुमानस्य बाधविरोधादयो दोषा इति । एवं तावत् सापेक्षत्वादिति हेतुर्विबुधः ॥ ५ ॥

I. 20. 12
I. 52. 1

अथानादित्वादिति हेतुमत्प्रतारयितुं निराकरणायामाशङ्कामाह—स्यादेतत्—इति । अयमत्र भावः—यथा निरपेक्षत्वे कादाचित्कत्वं न सम्भवति तथा सापेक्षत्वेऽप्यपेक्षणीयस्य सदातनत्वेन कार्यस्यापि तथात्वापत्तेः । तस्मान्निरपेक्षाद् गगनादिव सापेक्षादपि व्यावर्त्तमानं कादाचित्कत्वमसाधारणत्वाच्च सापेक्षत्वसाधकमिति । अक्षरार्थस्तु—उत्तरस्यानुपलभ्यमानोत्तरावधेर्भावस्य पूर्वं एवावधिरस्तु, पूर्वस्यानुपलभ्यमानपूर्वावधेरुत्तरावधिरस्तु, मध्यमस्योपलभ्यमानोभयावधेरुभयं पूर्वं उत्तरावधिरस्तु, तथा दर्शनात् । ननु सर्वस्याप्यवधिव्ययम् अन्यतरावधेस्तदितरावधिव्यातत्वादित्यत आह—त्वयापि—इति । एतदेवावधित्वं त्वयाप्यङ्गीकार्यं प्रागभावप्रध्वंसयोरेकावधित्वस्य सिद्धत्वात् प्राक्प्रध्वंसाभाववत् । अनुपलभ्यमानैककोटिकेषु भावेष्वपि पूर्वैकावधित्वमुत्तरैकावधित्वं वा स्यात् । अत्रानुपलभ्यमानप्राक्कोटैर्भावस्य पूर्वावधिविरह एव साध्यः । अवशिष्टस्य दृष्टान्ततयोपन्यासः । अथवायमर्थः । उत्तरस्य प्रध्वंसस्य पूर्वं एवावधिरवच्छेदकः नेत्तरः, भावोन्मज्जनप्रसङ्गात् । पूर्वस्य प्रागभावस्योत्तर एवावधिर्न

(1) cf Sarvadarśanasamgraha (Poona Ed.), p. 4.
Vardhamāna's Kusumāñjaliprakāśa (Ben. Ed.), I, p. 19.

पूर्वः, पूर्ववत्प्रसङ्गात् । मध्यमस्य प्राक्प्रध्वंसाभावयोर्मध्यमध्यासोनस्य कार्यस्योभयवलात्त्वया सिद्धान्तिनाप्येतन्नयं व्यवस्थितमभ्युपगन्तव्यम् । ततः किमित्यत्र आह—उद्वत्—इति । तथाचानुपलभ्यमानप्राक्कौटेः कारणस्यानादित्वसम्भवात् तदनपेक्षामलभमानानां कार्याणामपि सदातनत्वप्रसङ्गः । इत्युभयत्रापि समानो वाक्यशेषः । यद्वा, अयमत्र भावः । यस्य कार्यस्य योऽवधिर्दृश्यते पूर्वं उत्तर उभय वा तत्तदवधिकमेवास्तु, दुर्लङ्घ्यत्वाददर्शनस्य । न चान्यतरावधेरितरावधिव्याप्तिरभावेन व्यभिचारात् । तत्र विधानत्रयेऽपि कार्यस्यावधिमत्त्वेनैव कादाचित्कत्वं सिध्यति, सदातनत्वप्रतिपक्षमात्ररूपत्वात् तस्य । तथाचानुपलभ्यमानपूर्वावधेः कार्यस्योत्तरावधिमात्रेणैव कादाचित्कत्वे सिद्धे न तेन कारणपरम्परानुमानमित्यन्यथासिद्धिः । सर्वस्यापि कार्यस्य पक्षीकरणाद् भागे बाधितविषयत्वं चेति । हेतुमवतारयति—न स्यादनादित्वात्—इति ।

तदेतत्प्रसङ्गप्रमिथाय विमर्शये पर्यवसानमिति व्याचष्टे—प्रवाहो नादिमानेनः—इति । अनुपलभ्यमानपूर्वकौटेः कारणस्य पूर्वावधिविरहे तस्यानादित्वात् कादाचित्कत्वव्याघातः स्यात् । तस्मात्तस्यापि किञ्चित् पूर्वावधिरस्ति, एवं तस्यापीति कारणप्रवाहोऽयमादिमान्न भवति । पश्चिमे तु व्याख्यानेऽनुपलभ्यमानपूर्वावधेरपि कार्यस्य पूर्वावधिसापेक्षत्वम्, अन्यथा तत्कार्यस्यानादित्वप्रसङ्गादिति परिहारार्थः । नन्वस्तु कारणप्रवाहोऽनादिस्तथाप्येकजातीयं कार्यमेकजातीयात् कारणाद् भवतीति नियमो नास्ति, विजातीयेभ्य एव तुणादिभ्य एकजातीयान्हेतुपक्षदर्शनात् । न चैवमाकास्मिकः कार्यजातिनियमः विजातीयेष्वपि कारणेषु एकशक्त्यङ्गोकारादेव तदुपपत्तेरित्यत्र आह—न विजाति—इति । विविधा जातिर्यस्य तद् विजाति । एका शक्तिर्यस्य तदेकशक्ति, विजाति चैकशक्ति च कारणं विजात्येकशक्ति, तद्वान् कारणप्रवाहो न भवति । नैकजातीयस्य विजातीयं कारणमिति चार्वाकस्य निरासः, न च तदेकशक्तिकमिति प्रसङ्गान् मीमांसकस्येति । कारणत्रैजात्ये कार्यसाजात्यस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गात् तुणादिभ्यो भवतोरवान्तरजातिभेदोऽस्तीति तत्रैव तेषामुपयोगः । स चाग्न्यवान्तरजातिभेदस्य तुणादेश्च कार्यकारणभावोऽवधितैरन्वय्यतिरेकैर्गम्यः । तदुक्तं—तत्त्वे—इति । तत्त्वे कार्यकारणभाव इति । यद्वा, तत्त्वं इति साध्यानङ्गीकारप्रदर्शनम् । ततः परमभिष्टप्रसङ्गं विजात्येकशक्तिमत्त्वेऽङ्गीक्रियमाणेऽन्वयव्यतिरेकयोर्यल्लब्धता भवितव्यम् । तत्रान्वेष्टव्यौ कार्यकारणभाववधारणाय, तौ तु न लभ्येत इति भावः । सूक्ष्मजात्यभ्युपगमे सर्वत्र तदाशङ्क्या दृश्यजातीययोर्व्याप्तिग्रहः स्यादिति चेत्, तत्राप्येतदेवोत्तरं—तत्त्वे—इति । अन्वयव्यतिरेकयोस्तत्त्वे याथागम्ये

यत्नवान् भव । सम्भाव्यमानेऽपि जातिभेदे दृश्यसामान्यविशेषाक्रान्तयो-
रन्वयव्यतिरेकाभ्यां व्याप्तिं गृह्णीष्वेत्यर्थः ॥ ६ ॥

I. 20. 19
I. 54. 2

तत्र प्रवाहो नादिमानित्येतद् विवृण्वन्नस्योत्तरैकाग्रचित्वेऽभिसंहितं
प्रसङ्गमाह—प्रागभाव—इति । एवमुत्तरैकाग्रचित्वादिनादिः स्यादिति ।
चावर्कस्तु नेदमनिष्टप्रसङ्गनमित्याह—अनुपलभ्यमान—इति । सिद्धान्ती
त्वनिष्ठतामापादयति—न तावन्मात्र—इति । उत्तरैकाग्रचित्वाभावत्वे कार-
णस्यानादित्वेन तस्मिन्नहनि कार्योत्पत्तिवत् पूर्वद्युरपि तमेव भावमवधिं
कृत्वा तदुत्तरस्य कार्यस्य सत्त्वप्रसङ्गः, तत्तरेखापेक्षणीयाभावात्तस्य च
तदानीमपि सत्त्वात् । एवं पूर्वद्युरपि सत्त्वप्रसङ्गात् कार्यस्य तदेव सदा-
तनत्वमायातं यस्मिन्नवधिपक्षमापादितम् । प्रागभावे तु प्राक्कौटिकत्वनायां
भावोन्मज्जनप्रसक्तिर्वाधिका, साधिका च न काचिद् युक्तिरिति भावः ।
नन्वनादित्वेऽपि कारणस्य यस्मिन्नहि कार्यं दृश्यते तस्मिन्नेवाहि भवन्
कार्यस्य स्वभाव इत्याह—तदहरेव—इति । निराकरोति—न—इति । अहर्ना-
भावच्छेदकोपाधिभिन्नः कालः, तस्याप्युपाधेर्यदि न्यायेनानुपलभ्यमान-
प्राक्कौटिककारणत्वसम्भवेन पूर्वमपि सत्त्वादहोऽपि सत्त्वमेव स्यात्,
ततश्च तदहर्भावस्वभावत्वेऽपि सदातनत्वप्रसङ्गो दुस्तर इति भावः ।
उपसंहरति—तस्मात्—इति । यस्मात् कार्यस्य परिदृश्यमानकादाचित्कत्वं
व्याघातप्रसङ्गः, तस्मात् तस्यानुपलभ्यमानप्राक्कौटिकेऽपि कारणरूपस्य
पूर्वावध्यपेक्षित्वमेवं तस्य तस्यापीत्यनादित्वं कारणप्रवाहस्य युक्तम् ।
न त्वपूर्वस्य पूर्वमविद्यमानस्य कारणस्योत्पत्त्यनभ्युपगमे कादाचित्कस्य
कार्यस्य सम्भव इति । पश्चिमे व्याख्याने तु—न तावन्मात्र—इति । उत्तरैका-
ग्रचित्वाभावत्वे कार्यस्य तदहर्वत् पूर्वद्युरपि तदेकाग्रचित्वाभावत्वाविशेषा-
दुत्तरेद्युर्जायमानस्य कार्यस्य सत्त्वं स्यात् । तच्च नोपलभ्यत इति ।
तस्मात् तस्यापि—इति । अनुपलभ्यमानपूर्वावधेरपि कार्यस्येति । सुगममन्यत् ।
न विजात्येकशक्तिमानित्येतदवधारयितुं शङ्कते—व्यत्यपेक्षया—इति । जात्य-
पेक्षया कारणनियमस्य भङ्गे व्यत्यपेक्षया नियमभङ्गः सुकर इति गूढा-
ऽभिसन्धिः । न—इति । कारणस्य जातिनियमाभावे कार्यजातिनियमो
हेत्वभावेन व्याहन्येतेति । विजातीयेभ्योऽपि भवतः कार्यस्य जातिनियमः
स्वभावादेव भविष्यतीत्याशङ्क्य तत्र कार्यस्यैव स्वभावो यद् भिन्नजातीये-
भ्योऽपि भवतः प्रतिनियतजातीयत्वमिति, उत कारणस्य यदसत्येक-
जातीयत्वे नियतजातीयकार्यजनकत्वमिति विकल्पं मनसि कृत्वा प्रथमे
दूषणमाह—यदि यतः कुतश्चित्—इति । घटजातीयस्यापि पटजातीयत्वं
घटस्य पटस्य च घटाद्येकजातीयत्वं हेतोस्तत्र कार्यत्वस्य विशेषादिति ।

द्वितीयकल्पमाशङ्क्य दृष्यति—एवम्—इति । नियतजातीयेन कार्येण यतः कुतश्चिद् भवितव्यमित्यस्य यस्य कस्यचित् कारणस्य स्वभावस्तदापि तत्कारणस्वभावप्रयुक्तजातीयत्वं सर्वेषां तत्कार्याणां भवेत् । तत्र यदि यस्य कस्यचित् कारणस्यानेकजातीयजनकत्वं स्वभावस्तदा सर्वस्यापि तत्कार्यस्य प्रत्येकं सर्वजातीयत्वं भवेत् । अत्रैकजातीयत्वे तर्हि सर्वस्याप्येकजातीयत्वं भवेदिति । यद्वा, पूर्वं यतः कुतश्चिद्भवतस्तज्जातीयत्वं स्वभाव इति भवनेादेशेन तज्जातीयस्य भावविधिमाशङ्क्य यतः कुतश्चिद् भवतोऽनेकजातीयस्वभावत्वं विधीयते, एकजातीयस्वभावत्वं वा । पूर्वत्रैकस्यैव सर्वजातीयत्वं भवेत्, यतः कुतश्चिद् भवनाविशेषात्; उत्तरत्र सर्वस्याप्येकजातीयत्वं भवेत्, तत एव हेतोरिति परिहृतम् । पश्चात्तु तज्जातीयस्य यतः कुतश्चिद्भवेन स्वभाव इति तज्जातीयेादेशेन यतः कुतश्चिद् भवनाविधिमाशङ्क्य तज्जातीयस्य सर्वस्यापि यतः कुतश्चिद् भवनस्वभावत्वं वा स्यात्, नियतजातेः कस्यचिदेव वा । पूर्वत्र सर्वस्माद् यतः कुतश्चिद् भवदेकमेव सर्वजातीयं भवेद्, उत्तरत्र सर्वस्मादपि यतः कुतश्चिद् भवदेकमेकजातीयं भवेदिति परिहार इति । अत्र व्याख्याद्वये ग्रन्थार्थयोरौचित्यविशेषोऽवहितानां सुगम इति । न च नित्यजातिनियमतद्वेत्वनपेक्षत्वं कार्यजातिनियमस्य वाच्यम् । हेत्वनपेक्षव्यक्तिप्रयुक्तत्वात् तस्येति कारणवैजात्यवादी स्वाभिप्रायमुद्घाटयति—कथं तर्हि—इति । पूर्वपक्षस्य एव विजातीयेषु कारणेष्वेकशक्तित्वमाशङ्क्य कार्यानुपलब्धिलिङ्गभङ्गप्रसङ्गेन निराकरोति—एकशक्तित्वात्—इति । अनुमानद्वयभङ्गेऽपि हेतुस्तदभावेऽपि तज्जातीयेति लिङ्गद्वयं समाधित्सुः शङ्कते—यावद्दर्शनम्—इति । कार्यदर्शनानुसारिणी शक्तिकल्पना विजातीयेष्वपि यथाकार्यदर्शनं व्यवतिष्ठते । ततश्च कार्यात् कृतशक्तिकमेवान्यतमदनुमीयते । समस्ततद्व्यतिरेके च कार्यव्यतिरेक इति भावः । तत्र निमित्ते वा शक्तिः कल्प्यते दृष्टे र्हेति विकल्पं हृदि निधायाह—निमित्तस्य—इति । यस्मिन् सत्येव यद् भवति तत् तस्य निमित्तं, इह तु न तथाविधनिमित्तं दृश्यते । ये तु दृश्यन्ते तृणादयः न ते निमित्तं, तद्व्यतिरेकेऽपि कार्यव्यतिरेकाभावात्; अन्वयमात्रेण शक्तिकल्पनायां रासभादिष्वपि प्रसङ्गः । तेन च ये निमित्ततया दृष्टास्तेषु शक्तिकल्पनमिति । नायं समाधिरिति । नन्वास्ति तृणादिष्वपि दृश्यमानस्थूलजातिभेदेषु सूक्ष्मा कार्वाचदेका जातिः, ततः कार्यजातिनियम इत्याशङ्क्याह—एतेन—इति । कार्यकारणनिवृत्तिभ्यां कारणकार्यनिवृत्त्यनुमानभङ्गप्रसङ्गेनेति । यद्यस्ति जातिः किमिति नोपलभ्यते इत्यत्रोक्तं—सूक्ष्मात्—इति । अतिदृष्टमेव हेतुं स्पष्टयति—अवहेः—इति । धूमप्रयोजकसूक्ष्मजातिमतोऽप्यवहेरिति शङ्कते—कार्यं—इति । निमित्तासमवायिनो भिन्नाभिन्ने इति शेषः ।

तृणादीनां तु निमित्तकारणत्वात् तद्वैजात्येऽपि न वञ्चिद् दोष इति भावः । न-इति । यदि निमित्तसमवायिभेदेऽपि तज्जातीयमेव कार्यमनुवर्त्तते ततः स्तयोरकारणत्वमेव स्यादिति । न वस्तु कार्याद्यादेव तयोः कारणत्वमिति तत्राह—न हि-इति । तत्कारणत्वं नान्वयमात्रं किन्तु स्वैव कारणे कार्यभावः; व्यतिरेकोऽप्यङ्गमित्यर्थः । किञ्च, समवायिभेदेऽपि अतज्जातीयकार्यदर्शनाच्च तद्भेदाभेदौ कार्यभेदाभेदयोर्निदानमित्याह—न च-इति । ननु भा भूत् कार्यमात्रभेदस्य समवायिभेदो निवन्धनं, किन्तु द्रव्यस्य सतः कार्यस्य प्रकारोऽयं यत् समवायिमात्रभेदेन भेद इति । अतो न गुणादिभिर्यन्मिभवार इत्यत्राह—न च कार्यद्रव्यस्य-इति । न च दुग्धमेव दध्यारभते न तदध्यवा इति वाच्यं कार्यद्रव्यस्यानेकद्रव्यारभ्यत्वनियमात् दधिकाले दुग्धानुवृत्त्यभावाच्च । न च दुग्धाप्लव्याभ्यामिवारम्भः विजातीयानां संहारम्भानुपपत्तेः । तेन दुग्धावयवा अम्लसंयोगाद् विनष्टदुग्धकार्या दध्यारभन्ते इति न समवायिभेदनिवन्धनः कार्यद्रव्यभेदोऽपीति ।

1. 20. 13

1. 62. 1

एतेन-इति । मदाद्यपोहात्मनैकजातीयानामेव तृणादीनाम् अन्यन्यापोहात्मना एकजातीयं कार्यं प्रति कारणत्वमिति जाल्यपेक्षयैव नियम इति बौद्धादयः, ताच्च प्रत्याह—एतेन-इति । कार्यादिना कारणादीनामनुमानप्रसङ्गेनापोहजाल्यपेक्षयापि कार्यकारणभावो निरस्त इति । तमेव प्रसङ्गं स्मारयति-कार्य-इति । तृणादित्रयमात्रानुगतान्यनिवृत्तेरभावात् प्रत्येकमन्यनिवृत्तेर्व्यभिचारादनन्यमात्रनिवृत्तेश्च मृदादिष्वपि भावात् कार्यकारणयोरविनाभावो न सिध्येत्, तदसिद्धौ च स्वभावनियमोऽपि न सिध्यतीति । यद्वा, एतेन विजातीयेभ्योऽप्येकजातीयकार्यदर्शनेनापोहवादेऽपि कार्यकारणभावनियमो निरस्तः । तृणाद्यनुगतायास्तदितरनिवृत्तेरनुपलम्भात् तस्याः सूक्ष्मायाः शक्तेर्वाभ्युपगमेन नियमाङ्गीकारे कार्यकारणयोः स्वभावतद्वतोऽत्राविनाभावस्य दुर्ग्रहत्वेनासिद्धेरिति । तस्माच्च यतजातिशक्त्यावृत्तानामभावात् कार्यजातिनियतिं प्रति नियतजातीयस्वभावेन कारणेन भावेतव्यमिति नियमस्य मङ्गात् कार्यस्य यथा कयाचिद् व्यत्त्या भवितव्यमित्येव नियमः स्यादित्युपसंहरति—तस्मात्-इति । सिद्धान्त्याह—न-इति । एवमशब्दो भिन्नक्रमः, तृणादेः फूत्कारणैवेत्यादि योजनीयः । प्रकारनियमः सहकारिनियमः । फूत्कारादिस्तृणादीनां नियमाच्च यतसामग्रीव्यङ्गाया जाते भेदोऽस्ति । नहि सामग्री भिद्यते न भिद्यते च कार्यमिति संभवति । तथा च प्रयोगः—तार्णाद्यग्रयोऽस्ति त्वावान्तरजातिभेदवन्तः विलक्षणसामग्रीजन्यत्वात् तैलवर्त्या विलक्षणसामग्रीकप्रदीपादिर्वदिति । न च साध्यविकलो दृष्टान्त इत्याह—दृश्यते च-इति । प्रदीपादौ कार्यभेददर्शनादवान्तरजातिभेदोऽवश्यमभ्युपगन्तव्य इति । ननु कार्यावान्तरजातिभेदस्य

दुरुहत्वात् कथं ततस्तृणादिविशेषानुमानमित्यत्राह—यस्त्वम्—इति । तमवान्तरजातिभेदं तृणादिजन्यमन्वयव्यतिरेकयोर्यत्नशानेवाकलय्य तृणादिकारणविशेषमनुमिनोति । यस्त्वल्लो दुरुहमवान्तरजातिभेदं नवगच्छति स सामान्यमात्रात्सामान्यमात्रं तन्निवृत्तेश्च तन्निवृत्तिप्रतु-
मिन्यात् कानो हानिरिति । ननु यदि तृणादीनामनुपलभ्यमानमन्यवा-
न्तरजातिभेदं प्रत्युपयोगात्तन्निमात्रदर्शितस्तृणाद्यनुमानसिद्धिः, एवं
तर्ह्यनुपलक्ष्यमाणधूमाद्यन्तरजातिभेदं प्रत्येव दहनादीनामुपयोग इत्यपि
संभवाच्च धूमादिमात्राद्दहनाद्यनुमानसिद्धिरित्याह—एव तर्हि—इति ।
एतेन धूमादिविशेषस्य दहनाद्यपेक्षत्वं संभावनाप्रतिपादनेन दहनादिव्यति-
रेकाच्च धूमादिमात्रव्यतिरेकोऽपि सिद्धातीत्याह—एतेन—इति । एवं चानु-
मानमात्रोच्छेद एव स्यादित्याह—तथाच—इति । शिंशपाया वृक्षत्वं स्वभाव
इत्येतद्वृक्षे शिंशपात्वानुपलब्ध्या लिङ्गेन शिंशपात्वव्यतिरेकोऽनुमानात्
सिद्धति, तेन व्यतिरेकासिद्धौ स्वभावस्यासिद्धेरनुमानमात्रोच्छेद एव
इति । परिहरति—न—इति । प्रत्यक्षानुपलम्भाभ्यां गृहीतान्वयव्यतिरेकं बीज-
त्वादिकातीयमङ्कुरादिकार्यं न प्रयोजकं कारणं किंतु तद्विशेषः कुर्व-
जातीयत्वमिति वदतो बौद्धस्यैव प्रसङ्गो बाधक इति तस्याप्रामाणिकं
कारणगतं विशेषमिच्छतोऽप्रामाणिकस्यैव कार्यगतस्यापि विशेषस्य
संभावनाया तस्यैव तत्कारणप्रयोज्यत्वं, ननु तद्विजातीयस्येति शङ्कावशा-
दनुमानोच्छेदप्रसङ्गात् । एतच्च क्षणमङ्गे स्फुटोभविष्यति । अस्माकं
पुनः परिदृश्यमानजातीययोरेव कार्यकारणभावं नियच्छतां कार्यगत
विशेषसंभावनायामपि तज्जातीयमात्रात्तज्जातीयानुमानेन कश्चिद्विरोधः ।
न च तृणादिजन्योऽन्यवान्तरजातिभेदोऽप्रामाणिकः येन तदङ्गीकारे सर्व-
त्रानाश्वासः स्यादिति । किं पुनः—इति । किमाक्षेपे । विशेषे स्वे स्वे कार्य-
विशेषे नियतत्वेनाभ्युपगमादिति । अनुवृत्तं तु न किञ्चिद् दृश्यते इति
भावः । न—इति । समवाय्यसमवायिनिमित्तानामनुवृत्तरस्त्वानुपलम्भ्य सामान्य-
प्रयोजकम् । अनुवृत्तैव च सामग्रौ तत्तत्सहकारिभेदवशात्पिण्डतादि-
विशेषोत्पत्तौ निवन्धनमुद्भूतस्पर्शतेजोऽत्रयवतत्संयोगपवनास्तार्थतायै
सामान्यसामग्र्यौ न कुत्रचिद्विरोध इति ॥

अथ वैचित्र्यादिति हेतुमवतारयितुं शङ्कते—तथापि—इति । यद्यपि कार्यस्य
नियतजातीयकारणनियमस्तथापीति । कथं तर्हि कार्यवैचित्र्यमित्यत
आह—दृश्यते इति हीति । न चात्र दृश्यते स्वरूपसहकारिवैलक्षण्यमिति
भावः । अत्र हेतुमवतारयति—वैचित्र्यात्—इति । कथं साध्यमेव कारणवै-
चित्र्यं हेतुरित्यत्राह—कार्यस्य—इति ॥

व्याचष्टे—एकस्य—इति । न तावदेकमेव कारणम्, एकस्य क्रमत्वेन कार्य-
क्रमानुपपत्तेः । अनेन कालकृतवैचित्र्यं कारणवैजाये हेतुर्दर्शितः । यद्वा,
प्रथमसंग्रहलोका अनुपपत्त्यस्तमेव कार्यक्रममत्रैवाशङ्कितस्य कारणैकत्वस्य
निराकरणायोगात्संग्रहेक्तं वैचित्र्यमवतारितमिति । समस्यापि शक्तिभेदा
त्कार्यवैचित्र्यात्तत्तमाशङ्क्याह—शक्तिभेदा न च—इति । धर्मिष्वतिरेकाव्य-
तिरेकविकल्पदुःस्त्वात्तस्येति भावः । यद्वा, भावादभिन्नः शक्तिभेदा
न कारणं भावमात्रकारणत्वेन समानयोगक्षेपत्वादिति । एकप्रसरेण
योगजाभाभेदे तु कारणवैचित्र्यस्वीकार इति भावः । ननु स्वभाव एवायं
भावस्य यत्समं च विषमं कार्यं करोतीति तत्राह—अभिन्नस्वभाव—इति । य
एवास्यैकस्मिन् जनयितव्ये स्वभावः स एवाभ्यस्मिन् जनयितव्येऽपि,
स्वभावस्य दुर्लङ्घ्यत्वात् । ततश्चाभिन्नस्वभावस्य कथं विलक्षणकार्य-
निर्माणमिति भावः । अभिन्न इत्यस्य पूर्वशेषत्वे त्वयमर्थः । स्वभावः कार्या-
न्तरे जनयितव्येऽपि नास्तीति यावद्भावभावितात् स्वभावस्येति ॥

I. 31. 19
I. 35. 1

आद्यं पादं विवृणोति—न तावत्—इति । नैकस्मात् क्रमवत्सहकारि-
विधुरादनेकं क्रमवत् कार्यं भवतीति शेषः । अक्रमात्—इति । क्रमवत्सह-
कारिवैधुर्येणारम्भवायितक्रमादिति । यद्वा, कार्यस्य भेदस्तावत् कारण-
भेदात् स्यात् यथा घटपटयोः, तदभावेऽपि कालभेदाद्वा यथा बुधदध्नोः ।
अत्र तु पूर्वः कल्पो न भवति कारणस्यैकत्वाभ्युपगमादित्यभिप्रेत्योत्तर
आह—न तावत्—इति । सहकार्यभावे न कालक्रमायोगादिति । अत्र तु
नानेकार्थं भवतीति यथास्ति एव ग्रन्थः सङ्गच्छत इति । शङ्कते—क्रम-
वत्—इति । तस्य कारणस्य तत् कार्यं तथा क्रमवद् यथा ह्येकस्य योगपद्यम् ।
अनेकेषामेककालता हि योगपद्यं, तत् कथमेकस्य भवेत् तत्रापि स्वभावत
एव युगपत्कार्याणि कुर्वन् दृष्टान्त इत्यर्थः । एवं वदता चार्शकवराकेण
सहकारिवाद एवाभ्युपगतः स्यादिति प्रतिपादयन्नाह—अयमपि—इति ।
यावत्कार्यकारणसमर्थस्वभावा भावो जातः स तावन्त्यपि कार्याणि
तदैव कुर्यात् समर्थस्य क्षेपायोगात् । ततः स क्षणान्तरे अर्थक्रियाभावा-
दसत्त्वमेवेति यदा बौद्धः क्षणभङ्गं ब्रूयात् तत्रैव परिहारः संगच्छते ।
एकस्यैव स्वभावतः क्रमेणानेकार्थकरणमुपपद्यत इति । अपि चेति समुच्चयो
बौद्धस्यैव शिरसि संग्रहार्ह इत्येतदपेक्ष्येति । सहकारिसिद्धिधक्रमेणैकमेव
तत्तत्कार्यं करोतीति सहकारिवादः, न तस्यायं वाच्य इति । कथमवाचकं
यावता स्वेतरनिरपेक्षमेकमेव क्रमेण कार्याणि करोतीत्युक्तिः सहकारि-
वादं बाधेतीति आह—पूर्व—इति । पूर्वपूर्वमुत्पाद्यात्तरोत्पादनं हि क्रमः,
अन्यथा योगपद्यप्रसङ्गात् । तत्र स्वेतरनिरपेक्षस्य कार्यात्पादने पूर्वोत्पा-
दनमपेक्ष्योत्तरोत्पादनमित्येवमात्मकः क्रमो बाध्येत । क्रमाङ्गीकारे च

पूर्वपूर्वमुत्पादनमुत्पाद्यमानं वापेक्षमाणस्य कार्यकरत्वमिति स्यात् । तत्र स्वेतपेक्षालक्षणसहकारिवादः सिद्धः स्यादिति ॥

द्वितीयपादं व्याचष्टे—नाप्यनेकम्—इति । नानेकमप्यविचित्रमेकजातीयं कारणं विचित्रस्य कार्यस्येति । कुतो नैवमित्याशङ्क्य किं तत् कारणं दहनैकजननस्वभावम् अदहनैकजननस्वभावम् उभयजननस्वभावं वेति विकल्पं हृदि निधाय प्रथमे दोषमाह—यदि हि—इति । असावदहनाभिमतो नादहनः स्यात् किन्तु दहनसामग्रीजन्यत्वेन दहन एव स्यादिति भावः । द्वितीयेऽप्याह—दहनो वा—इति । अदहनसामग्रीजन्यत्वादिति । तृतीयेऽप्याह—उभयात्मक—इति । उभयमप्युभयात्मकं भवेदिति । विपर्ययस्तु दृश्यत इति । शक्तिभेदो नचेत्येतदवतारयितुं शङ्काभाह—शक्तिभेदात्—इति । नानात्वादेकस्यैव कार्यवैचित्र्योपपत्तेर्न पूर्वोक्तदोष इति । न—इति । सा हि शक्तिर्धर्मिणा भिन्ना वा स्यादभिन्ना वा भिन्नाभिन्ना वा । प्रथमे, शक्तिरेव कारणं स्यात् तदन्वयव्यतिरेकानुविधानात् कार्यस्य । न द्वितीयः, शक्तिरेवापलापात् । न तृतीयः, प्रमाणाभावात् तद्व्याघाताच्च । तेन भेदाभेदाभ्यामिति ग्रन्थश्च प्रत्येकसमुदायपरो योजनीयः । यद्वा, दहनादहनजननशक्तिमतः कारणोज्जातस्य कार्यस्य दहनादहनात्मकत्वप्रसङ्गेन विरुद्धधर्मसंसर्गादभेदः स्यात् एकसामग्रीजन्यत्वेनाभेदश्च स्यादिति शक्तिभेदानुपपत्तिरिति श्लोकशेषं विवरीतुं शङ्कते—असङ्कोचं—इति । नायं दहनादहनाद्यात्मकत्वप्रसङ्गदोषोऽस्तीत्यर्थः । न—इति । यदि हि स्वाधीनमस्यादहनस्यादहनत्वं तदा दहनस्यादहनप्रसङ्गो वक्तुं न शक्येतापि, न चैवं, किन्तु कारणगतादहनजननस्वभावायत्तम् । तथा च दहनस्यापि तदेकसामग्रीकस्य तत्त्वमदहनत्वं दुर्वारमिति । एतदेव श्लो कशेषेणोपपादयति नहि—इति । तस्मिन् दहने जनयितव्ये नासौ भावो दहनजननस्वभावो न भवति, स्वभावभेदाभ्युपगमे तु कारणवैजात्यं स्यादिति भावः । उपसंहरति—तस्मात्—इति । यस्तु कार्यवैचित्र्यात् कारणवैचित्र्यमभ्युपगम्यैव क्षणभङ्गित्वाद् भागानां स्वरूपत एव वैचित्र्यं न त्वेकस्यैवानुयायिनः सहकारिनिबन्धनं वैचित्र्यमिति बौद्धो मन्यते तं प्रत्याह—न च—इति । न च तत्कारणं स्वभावतः स्वरूपतस्तथा विचित्रं, तत्त्वेन प्रत्यभिज्ञायमानत्वादिति । यद्वा, प्रदीपवत् स्वभावत एव विचित्रमस्तु कारणं किं सहकारिवैचित्र्येणेत्युक्तमिति चेत् तत्राह—न च—इति । प्रदीपे तिमिरापहारादिकार्यभेदस्य तैलवर्त्यादिसहकारिभेदनिबन्धनत्वादित्यर्थः । क्षणभङ्गत्वादेऽपि सहकारिवैचित्र्यमादरणीयमित्याह—न च क्षणाऽपि—इति । न चान्यक्षणाऽपि सहकार्यनपेक्षस्तथा विचित्रकार्यसन्ततिहेतुर्भवति । साऽपि हि यदृच्छया

I 31. 24
I. 86. 3

सिद्धसहकारिमध्यमध्यासीन एव विचित्रकार्यं हेतुः, अन्यथा कुसुलनि-
हितबीजः कृषीवलः कृतार्थः स्यादिति ॥ ७ ॥

I. 34. 11
I. 88. 3

अथ विश्ववृत्तित इत्येतदवतारयितुं शङ्कते-अस्तु-इति । ततोवैश्वर-
सिद्धिरिति । अवतारयति-न, विश्ववृत्तितः-इति । अस्यानन्यथासिद्धिं दर्शयन्
विश्ववृत्तिसाधकत्वमुपपादयति-विफला-इति । यागादौ तार्वाङ्मस्य जगतः
प्रवृत्तिर्दृश्यते, नेयं विफला, नापि दुःखैर्न फला, विश्ववृत्तित्वादेव । नापि
दृष्टपूजादिफला स्वरूपतो हेतुत्वात् । परैर्विप्रलब्धत्वात् परविप्रलिप्तस्या
वा प्रवृत्तिरित्यपि न युक्तम् । ईदृशविप्रलम्भासम्भवात् तस्माद् यागादौ
विश्ववृत्तिरनन्यथासिद्धा तस्यापि तावत् कारणत्वं कल्पयति । न तु
दृष्टमेव सहकारिचक्रं कारणमित्यर्थः । तदेतद् व्याख्यास्यन्नन्यथासिद्धि
तावत् प्रतिजानाति-यदि हि-इति । भूतानां परिणतिः कार्यं, तत्परम्परा-
उतं बीजमङ्कुरं जनयति, तत् सस्यं, तद्ब्रीह्यादिकमिति पूर्वं पूर्वं
दृष्टमेवोत्तरोत्तरे प्रति कारणमिति यद्युच्येतेति । यद्वा, भूतानां सह-
कारिणां परिणतिः साकल्यम् । इष्टं यागादि श्रौतं कर्म, पूर्त्तं
स्नादादि स्मार्त्तमिति । अत्र हेतुत्वेन संग्रहं व्याचष्टे-न हि-इति ।
शङ्कते-लाभ-इति । दुःखात्मकयोरपि श्रौतस्मार्त्तयोर्लाभादिदृष्टसिद्धय-
र्थमत्र प्रवर्तत इति दूषयति-लाभादयः-इति । तेऽप्यदृष्टनिबन्धना इत्य-
र्थः । कुत इत्यत्र ग्राह-न हि-इति । न हीयं यागादौ प्रवृत्तिः स्वरूपेणैव
लाभादिहेतुः, तेषां प्रवृत्त्यानन्तर्यनियमाभावात्; तेनादृष्टद्वारेणैव हेतु-
त्वमिति भावः । यतो वा-इति । स किमर्थं लभयति पूजयति वेति शेषः ।
तत्र प्रवृत्तिरपि नादृष्टमन्तरेणोपपद्यत इति भावः । शङ्कते-ख्यात्यर्थम्-इति
ननु पारलौकिकं किञ्चिद्विप्रलम्भमानः पूजयति ददाति वेति । अनुरागो वा
किमर्थं इत्यत्रोक्तं-जनानुराग-इति । परिहरति-न-इति । ख्यात्यनुरागार्थ-
योर्दानपूजयोर्यथाक्रमेण नर्मनोतिसचिवयोर्व्यवस्थितत्वादत्र च तदभिसन्धि-
विरहाच्च तादर्थ्यमिति । पुनः शङ्कते-त्रैविद्य-इति । वैदिका यागादिकर्तारो
विप्रलम्भकादृष्टार्थमेव भावयन्तोऽदृष्टार्थमिवाचरन्ति, तेऽपि तेन नर्म-
सचिवग्राया इत्यर्थः । परिहरति-न-इति । नोतिनर्मसचिवा हि दृष्टोप-
योगिनः, नैवं त्रैविद्याः, अतस्तेषु पूजादि न दृष्टार्थमिति । ननु तेषां पूजा-
दिकमनुतिष्ठतः किञ्चिद् दृष्टमेव सुखं जायते, ततस्तदर्थमेव पूजानुष्ठान-
मित्याह-सुखार्थम्-इति । न-इति । न हि तात्त्विकं किञ्चिद् दानादिजन्यं
सुखमस्ति, पारलौकिकसुखाध्यवसायादेव हि तदनुष्ठायिनस्तदा प्रीति-
रिति भावः । शङ्कते-लोक-इति । अनादिना लौकिकाचारेण कर्तव्यतया
सिद्धत्वादफलमपि दानादि क्रियते, वैदिकविधानेन सिद्धसन्ध्यापासनवत् ।
तद्विधायकवाक्येषु फलाश्रवणाज्जीवनादिकर्मोपकारलाभाच्च विधत्त

एव अनुष्ठानसिद्धौ फलकल्पनायां प्रमाणाभावादफलमेव सन्ध्येपास-
नादिकमिति भावः । गुरुमतमेतत्-इति । निष्फलं कर्मेति प्राभाकरगुरोरयं
राद्धान्तः, नास्मद्गुरोः, तस्य निष्फलोपदेशासंभवात् । तत्राप्युक्त-
दुरितक्षयादिफलमस्त्येति राद्धान्तः । यद्वा, गुरु श्लाघ्यं तन्मतमित्यु-
पालम्भगर्भः, न तु गुरोर्हितापदेशिनः कस्यचिन्मतं-तस्मादप्रस्तुत-
मिदानीं न वक्तव्यमिति । तस्माद् यागादिकर्तृपूजादेर्दृष्टहेत्वभावादवश्यं
धार्मिक इति बुद्ध्या तदावार इत्यभ्युपगन्तव्यम् । तेन यागादिस्तदनुष्ठातृ-
पूजादिश्चासुष्मिकं फलं सिद्धमिति रहस्यम् । तुल्यपादमयतारयितुं शङ्का-
माह-वृद्धेः-इति । बालानां प्रवृत्तिरिति शेषः । न-इति । विप्रलम्भका यत्र
परं प्रवर्तयन्ति न तत्र स्वयमपि प्रवर्तन्त इति । स्वैरेव विप्रलब्धाः प्रवर्तन्त
इति मन्दाशङ्कां निराकरोति-न च-इति । आत्मवञ्चनमशक्यमप्रयोजनं
चेति भावः । तर्हि सर्वेऽपि पूर्वविप्रलब्धाः प्रवर्तन्त इत्याह-तेऽपि-इति ।
सर्वभावेवभावाभ्युपगमेनेयं विप्रलम्भकमूला प्रवृत्तिः । अन्यथा सांवदानो-
ज्यथोपादिश्य प्रवर्तको विप्रलम्भकः, न चात्र तादृशः कश्चित्, अतः प्रमा-
णमूलत्वमेवोपपन्नमिति भावः । पुनः शङ्कते-इदं प्रथमः-इति । विप्रलम्भा-
तिशयेन हि स्वयमभ्यनुष्ठानोपपत्तिरिति भावः । तदतिशयप्रदर्शनार्थमुक्तं-
धूर्तः-इति । किमसौ-इति । धूर्तविप्रलम्भकस्तावदुपदेशमात्रेण विप्रलम्भक
कश्चित्तु केचिदुपायास्तसाध्येषु कर्मसु स्वयमनुष्ठायामीति संभाव्येत ।
न तु सर्वस्वदक्षिणादिसाध्ये वैदिककर्मकलापानुष्ठाने कश्चिद् विप्रलम्भक
इत्युत्प्रेक्षितमपि क्षममिति । अस्तु वा तथापि धूर्तः कश्चित्, तत्वे-
कस्यास्य प्रेक्षावद्भिर्बहुभिरनुविधानं संभवतीत्याह-कथं च-इति । यदि
वा सर्वप्रेक्षावदनुविहिताचारस्तथाविधः पुरुरः, किमस्य विप्रलम्भसायां
भवतः प्रमाणमित्याह-केन वा-इति । न केवलं प्रमाणाभावः, प्रमाणवाधि-
तैव तस्य विप्रलम्भेत्याह-न हि-इति । तस्माद् वैदिकेषु कर्मसुपदेशानुष्ठा-
नाभ्यां परान् प्रवर्तयन् सकलप्रेक्षावदनुविहिताचारो लोकोक्तः कश्चि-
दिति निश्चेतव्यम् । न च तस्मिन्ननाश्वासो युक्त इति भावः । विश्ववृत्ते-
र्भ्रममूलत्वमप्यत एव निरस्तं वेदितव्यम् । चोदयति-अथ-इति । बाह्याभ्रमतेषु
चेत्यवन्दनादिषु विश्वप्रवृत्तिर्द्विपान्तरापेक्षं दृश्यते, ततः साप्युक्तप्रकारेण-
न्यथासिद्धा तेषामासुष्मिकफलत्वं कल्पयेदिति भावः । न-इति । ज्योतिष्टो-
मचेत्यवन्दनयोर्न तुल्यत्वं, दृष्टहेतुसंभवाच्चैत्यवन्दनार्थपरिग्रहस्य तदभावा-
च्चेतरपरिग्रहस्य । अयं च विशेषः प्रपञ्चयिष्यते द्वितीये परिच्छेदे । हेतुदर्श-
नशून्यैरेणधारणार्थानुमानादितत्र विश्ववृत्तिरभिमतताऽसावन्यत्र नास्तीति
भावः । किञ्च, यत्र यत्र प्रतारणं तत्र सर्वत्रापि पूर्वसिद्धे कस्मिंश्चिदनु-
ष्ठाने प्रतीयमाने ततः प्रकारान्तरमाश्रित्य प्रतारयितुमात्मनोऽर्थप्रज्ञा-

नादिसुक्रोपायोपदेशमात्रेण प्रतारणं भवति, न तु स्वयमनुष्ठानेन । यथा रोगापगमहेतौ भेषजभेदानुष्ठाने पूर्वसिद्धे प्रतारणं 'मम हस्ते किञ्चित् प्रदीयतामिदानोमेव सर्वं शमयिष्यामि' इति । इह तुः स्वात्मके कर्मणि स्वयमनुष्ठायैव परमनुष्ठापयति, तस्माच्च प्रतारण्यमित्याह—अनादौ—इति । एवं सत्याप्रणीतत्वेन वेदानामेव प्रामाण्यात् तद्विरोधिनां बौद्धाद्यागमानां प्रमाणविरोधनिवन्धना पाषण्डत्वप्रसिद्धिः सिध्येत्, न त्वन्यथेत्याह—अन्यथा—इति । अन्यथा—यदि वैदिकमनुष्ठानं प्रतारणायत्तं भवेदित्यर्थः । यद्वा, यदि वञ्चकः स्वयमप्यनुतिष्ठेत् ततो बौद्धागमानां प्रतारणपरत्वे प्रमाणाभावादाप्ताक्तत्वसिद्धौ प्रमाणं विरोधासंभवात् तन्नबन्धना पाषण्डत्वप्रसिद्धिर्न स्यादिति । अनादावित्यादेरपरा व्याख्या—कस्यचिदनुष्ठाने प्रागसिद्धे ह्यनुष्ठानमात्रस्यैवाज्ञानाद्विप्रलिप्तोपदेशमात्रेण प्रतारणानुपपत्तेरवश्यमनुष्ठानायैव प्रतारणं स्यात् । प्रागेव तु ज्योतिष्ठोमानुष्ठानसिद्धौ प्रकारान्तरोपदेशमात्रेण स्वयमनुष्ठायैव प्रतारणं संभवति । नन्वनुष्ठानायैवेति विस्मरोत किमिति न स्यादित्यत आह—अन्यथा—इति । चैत्यवन्दनादीनां प्रमाणमूलत्वे प्रमाणविरोधासंभवात् तदागमानां पाषण्डत्वप्रसिद्धिर्न स्यादित्यनुष्ठानागोचरेण कर्मणेति केचित् पठन्ति । तत्रायमर्थः—यदि वैदिकानुष्ठानात् पूर्वसिद्धं किञ्चिदनुष्ठानं स्यात् ततः पश्चात्तनं वैदिकमनुष्ठानं तत्र प्रतारणपरं स्यात् । न तु पूर्वसिद्धानुष्ठानागोचरेण कर्मणा प्रतारणं संभवति, सर्वत्र पूर्वसिद्धानुष्ठानमप्यप्यतः प्रतारणस्येति । अयं च प्रथमव्याख्यायां संगच्छेत ॥ ८ ॥

I. 37. 20
I. 94. 1

प्रत्यात्मनियमाद् भुकरित्यत्रापूर्वसद्भावहेतुः कालान्तरे फलोऽभुक्तिरपूर्वस्थात्मसमवाये हेतुश्च भुक्तेः प्रत्यात्मनियमः संगृहीतः । तत्रापूर्वसिद्धौ तस्यात्मसमवायः शक्यसाधन इति तत्सिद्धिहेतुं तावद् भुक्तिमवतारयितुमाशङ्कते—अस्तु—इति । अत्रैवकारोऽपूर्वव्यवच्छेदार्थः, जगद्वैचित्र्यस्यामुष्मिकफलस्येत्यर्थः । परिहरति—न—इति ।

एतदेव विभजते—चिरध्वस्तम्—इति । फलाय कालान्तरभाविन इति शेषः । अपूर्वसिद्धावपि तस्य प्रत्यात्मसमवायः न तु प्रतिभूतमिति कथं सिध्येदित्यत्र प्रत्यात्मनियमाद् भुकरिति हेतुं व्याचष्टे—सम्भोग—इति । अपूर्वसंस्कृतेष्वपि शरीरेन्द्रियादिभूतेषु नित्यत्वविभुत्वाभ्यां सकलशरीरप्राप्तानामात्मनामपूर्वेष्वविशेषितत्वे संविभज्य भोगः प्रतिनियतभोगो न सिध्येद्, दृश्यते चासौ, तस्मादात्मसमवाय्यपूर्वमिति ॥ ९ ॥

I. 37. 25
I. 95. 1

निगद्व्याख्यातत्वेन पूर्वार्थार्थं निगमयति—तस्मात्—इति । तत्र शङ्कते—ईदृशानि—इति । क्षणभङ्गुराण्यपि कर्माणि स्वकारणवशादीदृशान्येव

सिद्धानि येनापूर्वजननमन्तरेण कालान्तरभावित्वेन नियतानामेव फलानां साधनानि स्युः । तेषां कालान्तरफलानुगुणं किञ्चिद् रूपमस्तौत्यर्थः । ईदृशशब्दविवाक्षतं रूपं तडिकल्पयति—तदिदम्—इति । न तावद् दृश्यमानं रूपं फलानुगुणं क्षणिकत्वात्; अतस्तदतीन्द्रियमभ्युपगम्यम् । तच्चातीन्द्रियममोषां कर्मणां स्वरूपं वा सहकारिभेदे वेति । न तावत् पूर्वः कलः, ऐन्द्रियकत्वातीन्द्रियतलक्षणविद्वधर्मसंसर्गभेदप्रसङ्गेनैकत्वव्याघातादित्यत आह—न तावत्—इति । द्वितीयस्तु सिद्धसाधनमित्याह—द्वितीये तु—इति । कर्मणां फलशक्त्यनुगुणोऽतीन्द्रियः सहकारिभेद एवापूर्वम् । तु शब्दोऽभ्युपगमसूचनार्थः । अत्र काश्चिद् विपश्चिदस्यो व्याचष्टे—समस्तस्यैव श्लोकस्यार्थं निगमयति—तस्मादस्त्यतिशयः काश्चिदिति । आत्मसमवेत इति शेषः । ईदृशानोति भूतानि । ईदृशान्येवात्मनमवेतमपूर्वमन्तरेणास्मदाद्यनुपलक्षणोपरूपविशेषविशिष्टानि जायन्ते । येन भूतानि नियतापभोगसाधनानोति । सुगममन्यत् । सम्भोगो निर्विशेषाणामेति विदरोप्यन् तद्विपरीतं चोदयति—सिध्यतु—इति । सत्यं, यागादिपूर्वजन्यमस्ति, तच्च भूतधर्म एवास्तु न त्वात्मधर्मः गुरुत्ववेगादिवदिति । ननु रूपादय एव भूतधर्मा दृश्यते कथं तदतिरेकिणोऽपूर्वस्य भूतधर्मत्वमित्यत आह—अवश्यम्—इति । त्वया नैयायिकमानिनार्षि काश्चिदतीन्द्रियः कार्योदयानुकूलो भूतधर्मः शक्त्यादिपदवेदनयोऽङ्गीकरणीयः, तथाऽपूर्वमपि भूतधर्मा भविष्यतीति भावः । शक्त्या कथमङ्गीकरणीयतेत्यत आह—कथमन्यथा—इति । मन्त्रादिभिर्दाहार्हादि कार्यमिति सन्धस्तादद् दृश्यते, स चान्यथानुपपद्यमानः शक्तिं कल्पयतीति । तदेव विभजते—तथा हि—इति । यादृशादग्नेः पूर्वं दाहो जातः तादृशादेव दृष्टवैकल्यादितदेव न जायते दाहः । तेन दृष्टस्य व्यभिचाराददृष्टं किमपि कार्यान्यथानुपपत्त्या कल्पनीयमिति भावः । तत्र दृष्टादृष्टयोरन्यतरवैगुण्येनान्यथोपपत्तिमाशङ्क्याह—तत्र—इति । तावन्मात्रार्थत्वादिति । दृष्टकारणसमवधानमात्रार्थत्वाददृष्टस्येति । एतदेव कुत इत्यत आह—अन्यथा—इति । यदि दृष्टकारणसादगुण्यातिरेकेणादृष्टस्य कार्यं प्रति व्यापारोऽङ्गीक्रियते तर्हि कर्मणि सत्यपि कार्यविभागः कदाचिन्न जायेत अदृष्टवैगुण्यसंभवादिति । उभयवासिद्धिप्रतिबन्धकाभावेनान्यथोपपत्तिमाशङ्क्याह—न च—इति । किमिति कारणं न भवतीत्यत आह—तुच्छ—इति । विधिरूपविरहस्तुच्छत्वमिति । ननु विधिरूपेण तुच्छत्वेऽपि स्वरूपेण सतः कथं कारणत्वानुपपत्तिरित्यत आह—प्रतिबन्धक—इति । उत्तमकप्रयोगकाले प्रतिबन्धकस्य सत्त्वात् तेन प्रतिबन्धकाभावेन विनापि कार्योत्पत्तेर्व्यभिचारादकारणमभाव इति । इतश्चाकारणमभाव इत्याह—प्राक्—इति । न तावत् प्रागभावः कारणं प्रध्वंसे

व्यभिचारात्, न च प्रध्वंसः प्रागभावे व्यभिचारात्, नात्यन्ताभावः इतरत्र व्यभिचारात्, न च समुच्चयेन प्रत्येकं व्यभिचारात् असम्भवाच्च, नापि विकल्पेन अनियतहेतुकत्वसङ्गादिति । तथाचान्वयव्यतिरेकयोर्व्यभिचारादिति । एवं कार्यान्यथानुपपत्तिं शक्तिसद्भावे प्रमाणयित्वा प्रतिबन्धकत्वं न्यथानुपपत्तिमपि प्रमाणयति—अकिञ्चित्करस्य—इति । दृष्टेऽन्यादिस्वरूपे प्रतिबन्धादर्शनाददृष्टमनभ्युपगच्छतो मण्यादीनां प्रतिबन्धकत्वं न संभवतीति । अस्तु किञ्चित्करस्ततः किमित्यत आह—किञ्चित्करत्वेऽपि—इति । यत् किञ्चित् करोति सैवास्माकं शक्तिरिति । सिंहावलोकितन्यायेन कार्यार्थापत्तिमेवोपसंक्रम्याह—मन्त्रादि—इति । प्रयुज्यमाने मन्त्रादौ प्रतिबन्धके तदितराभावोऽस्त्येव, तथापि कार्यं न जायत एवेति । अथवा मन्त्रप्रयोगे मण्यादिप्रतिबन्धकाभावे सत्यपि कार्यस्यानुदयः । एवं मन्त्रप्रयोगे मन्त्राभावेऽपि । एवमेकतमण्यादिप्रतिबन्धकप्रयोगे तदितरमण्यादिप्रतिबन्धकाभावस्य सत्त्वेऽपि कार्यानुदय इति । तदुभयथाप्यन्वयव्यभिचाराच्चाभावः कारणमिति । अर्थार्थापत्तिभ्यां साध्यसिद्धिं नियमयति—अतोऽतोन्द्रियम्—इति । तत्र यस्यापकुर्वतामिति प्रतिबन्धकार्थार्थापत्तेरुपसंहारः, यस्मिन्नित्यादिना त्वितरस्य इति । तथाच सति शक्तिवादिना न कश्चित् पूर्वोक्तदोष इति भावः ॥ ९ ॥

I. 41. 12
I. 101. 2

सिद्धान्तमाह—अत्रोच्यते भावः—इति । अत्र पूर्वार्द्धेन कार्यार्थापत्तेरन्यथोपपत्तिरुपपाद्यते, उत्तरेणोत्तरस्याः । अयमर्थः—येन हेतुना भावः कारणं भवति तेनैवाभावोऽपि । न भावो भाव इत्येव कारणं किन्तु कार्येणानुविहितान्यव्यतिरेक इति, तच्चाविशिष्टमभावस्यापीति सोऽपि कारणम् । तुच्छत्वादकारणत्वे तत एव कार्यत्वमपि न स्यात्, क्रियते च प्रध्वंस इत्याह—कार्यवत्—इति । यथा नियतोत्तरभावित्वेनाभावः कार्यं, तथा नियतपूर्वकालवर्त्तित्वेनाभावः कारणमपीति भावः । विसामग्री सामग्र्यन्तर्गतकारणविगमः, सामग्रीवैकल्यमिति यावत् । मन्त्रादिश्च तथा तदभावस्य सामग्र्यनुप्रवेशात् । तेन मन्त्रादेः प्रतिबन्धकत्वाभावादकिञ्चित्करत्वं न दोषाय । कस्तर्हि प्रतिबन्धक इत्यत्रोक्त-तद्धेतुः—इति । मन्त्रादिप्रयोक्तारः प्रतिबन्धकाः, ते तु किञ्चित्करा एवेति भावः ॥ १० ॥

I. 41. 15
I. 101. 5

कारिकां व्याचष्टे—न हि—इति । तुच्छत्वमत्र प्रमाणमुक्तमित्यत्राह—न हि विधीति । किमत्र तुच्छत्वं ?—यद्यलौकत्वं तदसिद्धं, यद्यन्यरूपेणासत्त्वं तत्तर्हि भावस्याप्यविशिष्टं भावाभावयोरितरेतरानात्मकत्वात् । अत ईदृशं तुच्छत्वमनैकान्तिकमिति । शङ्कते—कारणत्वस्य—इति । स्पष्टम् । न—इति । कारणत्वस्याभावत्वेन व्यासत्वादभावत्वनिवृत्तौ कारणत्वमपि

निवर्त्तत इति वक्तुं शक्यं इति । ननु न वयं तावत्त्वमात्रेण कारणत्वं
ब्रूमः येनैवमुपालभ्येमहि, किन्तु कारणत्वं निदानमन्वयव्यतिरेकौ, तौ चाभा-
वस्येति तत्राह—अन्वय—इति । नन्वाकाशादिवद्वर्जनीयसन्निधितया नाभावः
कारणमित्याह—अभावस्य—इति । न तावदाकाशादिर्वन्नित्यर्थाभ्युत्पत्त्याभावा-
द्वर्जनीयसन्निधिभावस्तथाप्यवर्जनीयत्वे भावस्यापि तत्त्वत्वमित्याश-
यवानाह—तुल्यम्—इति । ननु अन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकवतः कारणत्वम्,
अभावस्तु कार्यविरोधिनं स्वप्रतियोगिनं प्रतिबन्धकमुत्सारयन् सन्निधत्तं न
तु कार्यार्थमित्याह—प्रतियोगिनम्—इति । तर्हि भावोऽपि कार्यविरोधिनं
स्वाभावमुत्सारयन् सन्निधत्त इति शक्यते वक्तुमित्याह—तुल्यम्—इति ।
अथ भावस्याभावाभावात्मकत्वेन न स्वरूपव्यतिक्तिमभावोत्सारणं नाम
किञ्चिदस्ति कार्यं, तेन कार्यप्रयुक्त एव भावसन्निधिरिति चेत्तर्हि अभाव-
स्यापि भावाभावात्मकत्वाच्च स्वव्यतिरेकेण भावोत्सारणं नाम कार्यम-
स्तीति शङ्कोत्तराभ्यामाह—भावस्य—इति । उपसंहारव्याजेन कार्यवन्मत
इत्येतद् विवृणोति—तस्मात्—इति । यथा प्रमाणव्यतिक्त्वादेको नियमोऽनुप-
पन्नस्तथा उपरोऽपि, द्वयोर्नियमयोर्न्यधितत्वाविशेषात् । यद्वा, कार्यत्व-
कारणत्वयोः प्रमाणसिद्धत्वाविशेषादिति । यत्तूक्तम् उत्तमकप्रयोगे
सत्येव कार्योत्पत्त्येव्यतिरेकव्यभिचारः प्रतिबन्धकाभावस्येति तत्राह—
प्रतिबन्धक—इति । यादृश इति उत्तमकरहिते प्रतिबन्धे, सतोऽपि प्रतिबन्धो-
त्तमकप्रयोगकालेऽपि कार्यप्रतिपक्षः प्रतिबन्धको नास्तीत्यर्थः । कीदृश-
स्तर्हि प्रतिबन्धकः यदभावात्तदा कार्यमुत्पद्यत इति । अत उक्तम्—अस्तप्र-
तिपक्षो हि—इति । उत्तमकापरपर्यायस्वप्रतिपक्षाभावविशिष्टो हि मन्त्रादिः
प्रतिबन्धकः, तदभावश्च कारणमित्युक्तेऽपि तत्रोत्तमकाभावविशेष्यस्य
मन्त्रादेः, सत्त्वेऽपि विशेषणमात्रस्योत्तमकाभावस्याभावः, न तु विशि-
ष्टस्य । स चोत्तमकाभावाभाव उत्तमकमन्त्र एव । तस्मादुत्तमका-
भावविशिष्टप्रतिबन्धकाभावस्याभावादन्यैव सामग्री । न हि प्रतिबन्ध-
कोत्तमकाभावविशिष्टा तत्सदभावविशिष्टा च सामग्री न भिद्यत इति
च संभवति । अत्र स चोत्तमकमन्त्र एवेति सामग्रीभेददर्शनायोक्तम् ।
यद्वा, सत्त्वकार्यस्योत्तमक एव मन्त्रो न तु प्रतिबन्धकस्य प्रतिबन्धकत्व-
विवातमात्रहेतुरिति दर्शयति । यद्वा, न परं सामग्रीभेद एव किन्तु भाव
एव सामग्री स्यादिति दर्शयितुमिति । न—इति । न केवलं विशेषणमा-
त्रस्येति शेषः । न चाभयोः सत्त्वमसत्त्वं वा कारणं, किन्त्वसत्प्रतिपक्ष-
प्रतिबन्धकाभावः स, चाविशिष्टः सर्वत्रेति न सामग्रीभेद इति भावः ।
विशेष्ये विशेषणभावेन न केवलं विशेषणमात्रस्यवाभावः किन्तु
विशिष्टस्याप्येतद् दृष्टान्तेनोपपादयति—न हि—इति । दण्डिन सत्यदण्डत्वं

विशेषणमेव नास्ति । तद्विशिष्टस्त्वदण्डः पुरुषोऽस्तीति । न हि वक्तुं युक्तमित्युपपादितं दृष्टान्तोक्तरोति-यथा हि-इति । केवलदण्डसद्भावे विशेषणमदण्डत्वं विशेष्यः पुरुषश्चाभयं नास्ति । सदण्डपुरुषसद्भावे तु विशेषणमदण्डत्वं नास्ति विशेष्यस्त्वस्ति पुरुषः । द्वयाभावे तु विशेषणमस्ति, नास्ति विशेष्यम् । अत्र सर्वत्र केवलस्य केवल्यविशिष्टस्य पुरुषस्याभावः समान इति पक्षे निगमयति-तथा-इति । कार्योत्पत्तिसमयेषु सर्वेषु केवलोत्तम्भकसद्भावप्रतिबन्धोत्तम्भकसद्भावद्वयाभावेषु प्रत्येकं समुचितयोश्च विशेषणविशेष्ययोरभावात् केवलस्योत्तम्भकभावविशिष्टस्य प्रतिबन्धकस्याभावोऽनुवृत्तः । अत्र च प्रतिबन्धकोत्तम्भकसद्भावे विशिष्टाभावः प्रतिपाद्यः निदर्शनत्वेनेतरयोरुपादानमिति । प्रकृतं विधात्रयमवलम्ब्य चोदयात-प्रथ-इति । केवलोत्तम्भकवतो काचित् सामग्री, अस्या तु त्तम्भकोत्तम्भकवतो, द्वयाभाववतो चान्येति सामग्रीत्रयं कार्यस्यास्तु किमिति सर्वत्रैकरूप्यं प्रयासेन साध्यम् इति । परिहरति-कार्यस्य-इति । एकैक्यत्रिरेकेऽपि कार्योत्पत्तेस्त्रयाणामप्यकारणत्वप्रसङ्गादिति । तृणारणमणिन्यायमाशङ्क्याह-जाति-इति । ननु सामग्रीभेद एव तत्र प्रमाणमस्तोत्यत आह-भाव-इति । एव सामान्यव्यभिचारं परिहृत्य प्राक्प्रध्वंसादिविशेष्यभिचारं परिहरति-प्राक्-इति । कुत इत्यत आह-यस्मिन्-इति । यस्मिन् केवलप्रतिबन्धके सति संसर्गिणि कार्यं न जायते तस्मिन् सत्यसंसर्गिणि जायत इत्यभ्युपगमे संसर्गाभाव एक एव कारणम् । प्रागभावादयस्तु तद्विशेषा इति नानियतहेतुकत्वमिति । ननु संसर्गाभावः कारणमित्युक्तोऽपि संसर्गप्राक्प्रध्वंसादिविकल्पेनानियतहेतुकत्वं, तत्रापि संसर्गाभावस्वोकारोऽनवस्थेति चेत्, न । न ह्यत्र संसर्गस्याभावः कारणं यतो विकल्प्येत, किन्तु संसृज्यमानस्य मन्त्रादेः । न हि संसर्गः प्रतिबन्धकः संसृज्यमानस्यैव मन्त्रादेस्तथात्वादिति ।

I. 46. 30
I. 111. 5

यत्तु कस्मिन्तरेतराभावस्य सत्त्वेऽपि कार्यानुदयादिति तत्र प्रथमव्याख्यानेन यानुपपत्तिरुक्ता तां निराचष्टे-यस्तु-इति । प्रतिबोधनीयस्तादात्म्याभावविलक्षणं संसर्गाभावम् । तद्विधिवो ह्यभावः-इदमिह इदानीं वा नास्तीति संसर्गतया यत्र प्रतियोगो निषिध्यते स संसर्गाभावः । तत्र संसर्गाभावभेदाः प्रागभावप्रध्वंसात्यक्ताभावाः, तेषामेव संसर्गितामापन्नप्रतियोगिनिरूप्यत्वात् तदश्चेतरेतराभावस्याप्रसक्तिरिति । नन्वस्तु तादात्म्याभावसंसर्गाभावयोर्विशेषः, तथापि प्रागभावादित्रयानुगतायास्तादात्म्याभावव्यावृत्ताया जातेरभावात् कथं त्रयाणामुपसंग्रहः, कथं वा तदनुपसंग्रहे व्यभिचाराच्छक्यावधारणं कारणत्वमित्याह-तथापि-इति । विनापि जातिमेकोपाधुपगृहीतानां त्रयाणां कारणत्वमवधारयामः, उपाधिश्चात्र

संसर्गितापन्नप्रतियोगिनिरूप्यत्वमित्याशयवानाह-माभूत्-इति । तथापि न तावन्मात्रेण कारणत्वं शक्यावधारणमिति चेत् । न, भवतोऽपि बीजे सत्यङ्कुरो जायते तदभावे तु न जायते इत्यत्र व्यतिरेकादौ यदि बीज-प्रागभावो विविक्षितः प्रध्वंसे जायेताथ प्रध्वंस इतरत्र जायेतेत्यादिप्रसङ्गः बीजाभावमात्रविवक्षायां तादात्म्याभावेऽप्यङ्कुरानुदयप्रसङ्ग इत्यभिहिते च तादात्म्याभावव्यावृत्तस्य प्रागभावादित्रयानुगतस्य च संसर्गाभावत्व-स्याङ्गोकार एव परिहार इति इतरेतराभावस्य सत्त्वेऽपीत्यत्र द्वितीय-व्याख्यानात्कामनुपपत्तिमुदाहृत्य दूषयति-अनेन-इति । प्रतिबन्धके सति कार्यं न जायते न तस्मिन् सति जायत इति प्रतिपादिते कथमनेनैतन्निरस्त-मित्यत्रातिदेशमेव भावकारणवादसाम्येन विशदयति-यथा हि-इति । बीजजातीये सत्यङ्कुरोत्पत्तिरित्युक्तेऽर्थात्तदभावे तदनुत्पत्तिरिति सिद्धे एकस्मिन् बीजे सति बीजजातीयान्तराख्यमभावादङ्कुराख्येन कार्येण न भवितव्यमिति न प्राप्नोति तथैतदपि । प्रतिबन्धके सति कार्यानुदयस्त-दभावे सति कार्योदय इत्यत्रापि एकस्मिन् प्रतिबन्धके सति सजातीयान्त-राख्यमभावाद् भवितव्यं कार्येणेत्येतदपि न प्राप्नोति । कुत इत्यत आह-अनुकूलवत्-इति । कार्यानुकूले कारणे सति यथा तज्जातीयान्तराखा-मभावो न तस्य कार्यं निषेधति तथा प्रतिकूलेऽपि कस्मिंश्चित् प्रतिबन्धके सति प्रतिबन्धकान्तराभावोऽपि न कार्यं विधत्ते अकिञ्चित्करत्वादिनिषेधे विधौ चेति द्रष्टव्यम् । अथ प्रतिबन्धकत्वान्यथानुपपत्तिं दूषयितुं प्रतीकेना-नुभाषते-यत्तु-इति । सङ्ग्रहं व्याचक्षाणे दूषयति-तदपि-इति । पूर्वार्थाप-त्तिसमुच्चयेऽपि सामग्र्योपैक्यं सामग्र्यन्तर्भूतानामन्यतमस्य विगमः प्रति-बन्धकः । उभयवादीसिद्धिप्रदर्शनार्थं मुख्यशब्दः । स च प्रतिबन्धोऽत्रा-भावकारणत्वस्थितौ मन्त्रादिरेव स्यात्, अभावाभावस्य भावात्मकत्वात् । न त्वसौ मन्त्रादिः प्रतिबन्धकः । अतो मन्त्रादेरकिञ्चित्करत्वेऽपि न प्रतिब-न्धकस्याकिञ्चित्करत्वं भवति प्रतिबन्धकस्य किञ्चित्करापेक्षायामनवस्था-प्रसङ्गात् प्रतिबन्धकत्वप्रसङ्गाच्चेति । के तर्हि प्रतिबन्धका इत्यत्राह-तत्प्रयोक्तारः-इति । मन्त्रादिप्रयोक्तारः पुरुषाः प्रतिबन्धकाः, ते च मन्त्रा-दीन् प्रयुज्जानाः किञ्चित्करा एवेति नानुपपद्यमानं किञ्चिदस्तीति ।

कार्यानुत्पादः प्रतिबन्धः, तं च कुर्वन्तो मन्त्रादयः प्रतिबन्धका इत्ये-कदेशिनां मतमुपन्यस्य निरस्यति-ये तु-इति । तस्य कालान्तरप्राप्तिरिति सामग्र्यसमवधाने हि कार्यस्य प्रागभावो विनश्यति । सति तु प्रतिबन्धके पश्चात्तनमपि कालं व्याप्नोति । तेन प्रागभावस्य पाश्चात्यकालप्राप्तिः प्रति-बन्धकाधीनेति । न-इति । तस्यानुत्पाद्यत्वात्-इति । प्रागभावस्यानादिस्त्वे-नानुत्पाद्यत्वादिति । कालस्य स्वरूपत-इति । मुख्यतस्तावत् कालस्यैकत्वात्

I. 47 19
I. 113 6

कालान्तरमिति न संभवति यत्प्राप्तिर्मेन्नाद्यधोना भवेदिति । नन्वौपाधिककालभेदप्राप्तिर्मेन्नाद्यधोना स्यादित्याशङ्क्याह—तदुपाधेः—इति । अत्र हि पक्षे कालान्तरप्राप्तिर्नामावच्छेदकोपाध्यन्तरप्राप्तिरित्यवशिष्यते । तत्र कालोपाधिः सूर्यगत्यादिर्मेन्मन्त्रमन्तरेणापि स्वकारणधोनाः, तत्प्राप्तिश्च प्रागभावस्यानुत्पाद्यत्वेन स्वयमेव सिद्धेति किमत्र मन्त्रादिना क्रियत इति । ननु कालमात्रभेदोपाधेर्मेन्नाद्यनपेक्षत्वेऽपि प्रागभावव्यवच्छेदककालान्तरोपाधिर्मेन्नादिकमपेक्षते । न हि सूर्यगत्यादिमात्रभेदितः कालः प्रागभावं व्यञ्छिनत्ति कार्योत्पत्त्युत्तरकालमपि तस्य भावादित्याह—प्रागभाव—इति । अस्ति हि मन्त्रादेः पूर्वमपि प्रागभावव्यवच्छेदककालोपाधिः, यदि पूर्वमपि प्रागभावस्तदवच्छेदकश्च कालस्तदुपाधिश्च कश्चन स्यात् तर्हि तदानीं प्रागभावव्यवहारो न स्यादिति । यद्यनादित्वात् कार्यप्रागभावो नात्पाद्यः कथं तर्हि कारणाभावात् कार्याभाव इति कार्यकारणभावयोः कार्यकारणभावव्यवहारः ।

I. 48 28
I. 114. 7

कालभेदे व्यपदेशश्च लौकिकानामिति शङ्कामुपपादयन्नाह—तस्मात्—इति । प्रागभावस्यानुत्पाद्यत्वादौपचारिकः प्रयोग इत्यर्थः । अथोपादितं कार्यानुत्पादस्याप्रतिबन्धकत्वमुपसंहरति—इति—इति । कार्यानुत्पादविपरीतः प्रतिबन्ध इत्ययं न प्रतिबन्धत्वोपपादनमार्गः किन्तु पूर्वोपदेशितं पवेति । एवमेकदेशनं निराकृत्य शक्तिवादिनमेव प्रत्याह—न चेद्वयम्—इति । मन्त्रादेः प्रतिबन्धत्वं तत्प्रयोक्तृणां प्रतिबन्धकत्वमित्यनभ्युपगमे शक्तिस्वीकारेऽपि त्वदुक्तसकलदूषणानां न निस्तार इति । प्रतीकाराभावमेव दर्शयितुं यथासंभवं विकल्पयति—तथा हि—इति । शक्तिविनाशः प्रतिबन्धः इति प्रथमः कल्पः, यावद्भावभावित्वाच्छक्तेर्विनाशः तस्यास्तु कार्योदप्राप्तिकूल इति द्वितीयः, कार्यप्रतिकूलधर्मान्तरजननमिति तृतीयः, अकिञ्चित्कारत्वस्यैव प्रतिबन्धकत्वमिति चतुर्थः । अत्रानन्तर्यादन्तिमं पक्षं दूषयति—तत्र—इति । अतिप्रसङ्गान्निर्वचनानुपपत्तेर्चेति भावः । तदनन्तरं कल्पं दूषयति—विपरीत—इति । विपरीतधर्माभावस्य कारणत्वं तावत् प्रसज्येत । तत्र च प्रागभावादिष्विकल्पायकाशः पूर्वशब्देन स्यादिति । प्रथमद्वितीयकल्पावेकप्रसरेण दूषयति—तद्विनाशः—इति । शक्तितद्धर्मयोर्विनाशो सति पुनरुत्तममके सति कार्यदर्शनात् तेन तथोत्पत्तिरङ्गीकार्या, तथा चानियतहेतुकत्वं, पूर्वं शक्तिमदुत्पादकेन तथोत्पत्तेरिति । ननु स्वरूपोत्पादकोत्तममकयोर्विजातीयत्वेऽप्येकशक्तित्वेन तुल्यत्वे संभवति नानियतहेतुकत्वप्रसक्तिरित्याशङ्क्याह—न च—इति । कारणमाह—विजातीयेषु—इति । निषेधात्मविजात्येकशक्तिमानित्यत्रेति । ननु नात्पादकः कारणशक्तिं तद्धर्मं वा जनयति, केवलं स्तम्भकस्य स्तम्भनशक्तिं निरुणद्धि,

तेन नानियतहेतुकत्वप्रसङ्ग इत्याह—न च—इति । तदनुत्पादेति । पूर्वं प्रातिवन्धकविनष्टयोः शक्तिधर्मयोः पुनरुत्तममकेनाजने तयोरेनुत्पाद एव स्यात्, ततश्च कार्यस्याप्यनुत्पादप्रसङ्ग इति भावः । उत्तममकेनानुत्पादोपि नानुत्पादप्रसङ्ग इत्याशङ्काह—कालविशेषात्—इति । यदुत्तममकेन तदुत्पादे वर्णितं तदेवेति ॥

अपूर्वस्य भूतधर्मत्वे सहजा शक्तिर्ना भूद्दृष्टान्त आधेयशक्तिस्तु दृष्टान्तः स्यात् दुरपह्नवत्वात् तस्या इति पूर्वपक्षयति—स्यादेव—इति । अत्र च भूतानामेव स्वहेतुवशेनातोद्भूयातिशयशक्तित्वेनैवात्मनानां भाग-
नियानकानुपपत्तावपि यागादिजन्यातिशयभाजां शरीरादिभूतानां तदुप-
पत्तेस्तेष्वधीयतामपूर्वप्राक्षणादिवन्न त्यात्मनोति भावः । आधेयशक्त-
सद्भावे प्रमाणमाह—दृश्यते हि—इति । ब्रौह्मैव प्रोक्षणीति द्वितीयाश्रुत्या
प्राक्षणात् ब्रौह्मः कर्मत्वेनावगम्यते । क्रियाजन्यफलमाहितं च कर्मत्वम् ।
अतः प्राक्षणादिना ब्रौह्मादिषु संस्कारापरनाश शक्तिनाधीयत इत्यत्र
श्रुतिरेव प्रमाणमिति । तदनुग्राहकं तर्कमाह—कथम्—इति । यदि तद्वतः
कश्चिदतिशयो नाधीयेत प्रोक्षितानामेव पुरोडाशादिकार्योपयोगो नान्वे-
षामिति न स्यादप्रोक्षितेभ्यः तेषामविशेषादिति । प्राक्षणादित्वरूपसह-
कृतानामेव कार्योपयोगोऽस्तु, अन्यथादृष्टकल्पनानुपपत्तिरित्याशङ्काह—न
च—इति । सन्तु तर्हि प्राक्षणादिप्रध्वंसादयः कालान्तरेऽप्यनुवर्त्तमानाः सह-
कारिण इत्याशङ्काह—नापि—इति । तथा कालान्तरफलयकारिण इत्यर्थः ।
अतिप्रसङ्गपरिहारमाशङ्कते—तेषाम्—इति । यागादिप्रध्वंसात्तानामेव फल-
साधनत्वे तेषामनन्तत्वेन फलविनाश्यत्वाभावात्तन्मोऽपि पुनरपि तत एव
फलोत्पादप्रसङ्गेन फलप्रवाहोऽनन्तः स्यात्, तत्र च कर्मान्तरफलोपयोगो-
ऽपवर्गश्च न स्याताम्, अतो यागादिजन्यमपूर्वप्रवश्यमभ्युपगम्यत्वमिति ।
तर्हि कल्पितमप्यपूर्वं किञ्चित् स्वर्गादिलुप्तमुत्पाद्य नान्तरेमेव नश्यति
सहस्रसंवत्सरादिभागश्रुतेः, तेन परिमितफलप्रवाहस्येदापि न स्यादित्याह—
अपूर्वः—इति । यदि तु परिमितफलप्रवाहजनकत्वमपूर्वस्य स्वभावः स तर्हि
प्रध्वंसस्यापि भविष्यतीति शङ्कोत्तराभ्यामाह—अपूर्व—इति । तावता—इति ।
परिमितफलोत्पादकत्वाभ्युपगमे नामान्तरेणापूर्वमेवाङ्गीकृतं स्यादित्याशङ्क्य
फलविनाश्यत्वाविनाश्यत्वाभ्यां विशेषोऽस्तोत्याह—तावता—इति ॥

I. 51. 7
I. 120. 1

स्यादेतत्—इति । यदि प्राक्षणादयो विशेषणं⁽¹⁾ भवेयुः तदा कार्यान्वयिन
एव विशेषणत्वात् कार्यकाले तेषामसत्त्वेन विशेषणत्वायोगाद् विशिष्टस्य
कारणत्वं न सिध्येत् । तेषां तूपलक्षणत्वे⁽¹⁾ बुद्धिसन्नितानामेवेतरव्य-

I. 52. 20
I. 123. 4

(1) For explanation of the two terms cf Siddhāntaleśa
(English Translation by A. Venis, note 1, pp. 92—93).

वच्छेदेन विशेष्यविषयबुद्धिजननद्वारेण कार्योपयोग इत्यविद्यमानत्वेऽपि न कश्चिद् दोषः । अविद्यमानस्यैवोपलक्षणत्वे तदुपलक्षितस्य कार्योपयोगोपयोगे च दृष्टान्तः—यथा—इति । अविद्यमानेनैव हि गुरुणा कुहणा च प्राभाकरं कुह-
 क्षेत्रत्वे उपलक्षिते टीकाक्षेत्रे तेषु कार्योपयोगे प्रपञ्च्यते—यथा—इति । तदसदिति ।
 उपलक्षणत्वे प्रोक्षणादीनां कार्यान्तरोपयोगिब्रीह्युद्देशेन विधानेन तत् कार-
 योऽपि साधनत्वावगमात् कार्योत्पत्तिं यावत् स्वरूपेण वा स्वेत्वादितानि श-
 यद्वारेण वा तेषां सत्त्वमङ्गुकार्यम् । अन्यथातिप्रसङ्गादिति । कथं तद्वसत
 एव गुर्वादेरुपलक्षणत्वेन कारणत्वमित्यत्राह—व्यवहार—इति । न तावद्
 गुर्वादिना टीकादौ किञ्चित्कार्यं क्रियते किन्तु तदोद्यत्वेन व्यवहारमात्र-
 मेव तत्रास्ति, तदपि तेन न क्रियते किन्तु गुर्वादिज्ञानेन तज्ज्ञानमप्याप्तवादि-
 कारणाधीनं न त्वनुत्पादितव्यापारध्वस्तेन गुर्वादिना जन्यते; प्रत्यक्षज्ञान एव
 ह्यर्थः कारणं नान्यत्रेति भावः । अथ गुर्वादिनापि टीकादौ तत्तत्कार्यानुगुणः
 कश्चिदाधीयतामतिशयः, न तेन संस्कारवादिनामस्माकं कश्चिद् क्षतिः,
 भवतस्तु साध्यविकलो दृष्टान्तः स्यादित्यभिप्रायेणाह—अस्तु वा—इति ।
 यदि वा प्रोक्षणादीनामतिशयमन्तरेणोपलक्षणत्वेन कारणत्वं स्यात् चेत्
 तदा यागादीनामपि तथात्वप्रसङ्गादपूर्वं दत्तजलाञ्जलि स्यादित्याह—
 यद्वा—इति । ननुपलक्षणत्वेन यागादीनां फलसाधनत्वेनाप्यपत्तावपि प्रमाण-
 बलादेव तत्रापूर्वसिद्धिरित्यत्राह—न च—इति । श्रगादयो हि स्वगुणेन
 प्रयत्नादिना सन्निधापिता भोगाय भवन्ति । तथा पश्वादयोऽप्यपूर्वा-
 ख्येन गुहविशेषेण सन्निधापिता इत्यपूर्वसिद्धेः प्रोक्षणादिभ्यो यागादीनां
 नाविशेषः । इच्छा—इति । कश्चिद् ज्ञानेच्छाप्रयत्नैः समुदितैरुपगृहीताः
 पश्वादयो भोगाय भवन्ति । कश्चित् त्वन्यतमेन यथा निदाघतस्य मेघच्छा-
 यादयः, न तेन तदतिरिक्तापूर्वसिद्धिरिति । यदीच्छादिव्यातिरेकेऽपि भोगः
 स्यात् ततस्तदतिरिक्तं सिध्येत् । न त्वेवमस्तीत्याह—न च—इति । इच्छाभावे
 भोगत्वमेव न स्यात्, इष्टत्वलक्षणात् सुखस्येति । स्वगुणकृष्टत्वं नाम स्वगु-
 णोत्पादितत्वं विवक्षितं तथा न सिद्धसाधनं पश्वादीनामिच्छाद्यनुत्पाद्य-
 त्वादित्याशङ्क्याह—नापि—इति । मनो हि नित्यत्वाच्च केनचिदुत्पाद्यतेऽथ च
 भोगसाधनमिति तेनानैकान्तिकमिति । तर्हि कार्यत्वे सति भोगसाधनत्वा-
 दिति हेतुं विशेषयिष्याम इत्यत्राह—नापि—इति । अस्माभिर्ह्युपलक्षणत्वेना-
 पादिता यागादयो ह्यात्मगुणास्तत्तत्संकल्पप्रयत्नाद्यात्मकत्वात् तेषाम् ।
 अतस्तैरेव जन्मान्तरीयैरेहिकैर्वा पश्वाद्युत्पत्तिसिद्धेर्न तदतिरिक्ततज्जन्मा-
 पूर्वसिद्धिरिति । ननु चिरविनष्टा यागादयः कथं कालान्तरभाविनः पश्वादेः
 साधनं यतस्तैः सिद्धसाधनं स्यादित्याह—असताम्—इति । तर्हि अभिमन्त्र-
 णादिष्वपि कालान्तरभाविने फलाय संस्कारमभ्युपगच्छेत्याह—तत्—इति ।

उक्तमर्थमुपसंहरन् प्रमाणयति—तस्मात्—इति । प्रध्वंसेन सिद्धसाधनं मा भूदित्युक्तं—भाव—इति । भ्रमादिकृतेनोपादानेनानैकान्तिकं मा भूदित्याह—प्रमाणत—इति । श्रुतिप्रमाणादित्यर्थः । न च कृष्यादौ साध्यवैकल्यमित्याह—अन्यथा—इति । कथमित्याह—बीजादीनाम्—इति । परिकर्मितायामुद्घ्यामुत्तं बीजावयवि पाथःपवनसंयोगात् क्रियोत्पत्तावयवानां विभागेनासमवायिकारणतत्संयोगविनाशाद् विनश्यति । एवमापरमावयवन्तं विभागात्, तेषु च यवकलमादिविजातोयाङ्कुरारम्भकनियामिकाया जातेरभावात्, कलमबीजावापे कलमाङ्कुर एव यवबीजावापे यवाङ्कुर एवेत्येवं कार्यजातिनियमानुपपत्तिः । अतिशयाङ्गीकारे कृष्याद्याहितातिशयास्ते ते परमाणवस्तं तं कार्यविशेषमारभन्त इति नियमोपपत्तिरिति भावः ॥ १० ॥

तदेवं प्रोक्षणादिजन्यतिशयवद् यागादिजन्यमपूर्वं भूतधर्मोऽस्त्विति पूर्वपक्षिते सिद्धान्तमारभते—अत्र—इति । यदि तावत् प्रोक्षणादयः कञ्चिदतिशयमादधतीति साध्येत ततः सिद्धसाधनम्, अथोद्देश्यगतमादधतीति ततोऽनैकान्तिकता; ततः पुंस एव संस्कार इष्यतां, कृष्यादावपि क्लृप्तैरेव पाकजादिगुणविशेषैः कार्यनियमोपपत्तौ नाप्रसिद्धातिशयकल्पनेति साध्यवैकल्यमिति भावः ॥

I. 54. 12
I. 126. 4

कथं ब्रह्माद्युद्देशेन तत्र प्रयुज्यमानः प्रोक्षणादिः पुरुषं संस्कुर्वीतेत्याशङ्कानिराकुर्वन्ननैकान्तिकतामेव स्फारयति—यथा हि—इति । ब्रह्माद्युद्देशेन तत्रैव प्रयुज्यमान इत्युपस्कारः कथं पुरुषसंस्काराणां ब्रह्माद्यसम्बद्धानामेव तत्सहकारित्वमित्यत आह—यथा च—इति । यथा हि कारोरीजनितसंस्कारानाधारा एव जलधरास्तदाधारयजमानात्मसंयोगादेव गगनं संचरन्ति वर्षन्ति च, तथा ब्रह्मादयोऽपि संस्कृतात्मसम्बद्धाः कार्योपयोगिन इति । ननु पुरुषसंस्कारपक्षे यदा तस्य पातकादिदोषः तदा तस्मिन् संस्काराधानायोगाद् वैफल्यमेव प्रोक्षणादेः स्यात् । ब्रह्मसंस्कारत्वे तेषामदुष्टत्वान्नायं दोष इत्यत्राह—यथा च—इति । कर्त्तृदोषे यथैकत्र कर्त्तार फलस्य संस्कारस्याभावः तथापरत्र ब्रह्मादिष्वपि कर्त्तृत्ववैगुण्ये कचिदपि न संस्कार उत्पद्यत इत्यर्थः । यद्वा, एकत्र कारोरीर्यमपरत्र प्रोक्षणादावपि उभयत्र पक्षद्वये कर्मद्वये वाप्यागमिकत्वस्य तुल्यत्वाददुष्टानामेवाधिकारः । अत्र कर्मसाधनयोरुपादानं दृष्टान्तार्थम् । यद्वा, कृमिकोटकाद्युपहतेष्वपि ब्रह्मिषु ब्रह्मन्तरोपादानं न स्यादसंस्कृतत्वाविशेषादित्यत आह—यथा—इति । कर्मादिवैगुण्य इव ब्रह्मादिदोषेऽपि फलाभावश्रुतेस्तुल्यत्वेन ब्रह्मन्तरोपादानमुपपद्यत इत्यन्या

व्याख्या । ननु पुरुषसंस्कारपक्षे प्रोक्षणादीनां कार्यादिवदनियतफलत्वं प्राप्नोतीत्यत्राह—यथा च—इति । कर्मादिवैगुण्यनिमित्तं हि कारोऽर्याम-
नियतफलत्वं, तच्चाविशिष्टं प्रोक्षणादिष्वपि । उभयं ह्यागमेन फलमा-
विधीयत इति । अतः प्रोक्षणादिष्वपि वैगुण्यनियन्धनः फलाभावोऽवि-
शिष्ट इति ।

I. 54. 24
I. 129. 5

ननु यदि भाविप्रयोजनार्थं ब्रह्मणः संस्क्रियन्ते तदा तेषां स्वकार्या-
न्तरोपयोगो युज्यते । यदि तु पुरुषः संस्क्रियेत तदा न यदैकस्मादपूर्वं
तदेतरत्तदर्थमिति न्यायात् सक्तुवद् विनियोगमङ्गेन ब्रह्मादेः प्रोक्षणादि-
शेषतैव स्यात्, तत्र च प्रोक्षणादिनिर्मुक्त्यैव कृतार्थानां ब्रह्मादीनां
कार्यान्तरोपयोगो न स्यात् । बहिषि हवींष्यासादयतीति हविषासादने
विनियुक्तस्य बहिष इत्याह—न तर्हि—इति । अथ ब्रह्मिण्यंजेतेति ब्रह्मोणां
यागसाधनत्वेन विधानात् कृतकार्याणामपि यागार्थमुपादानमिति चेत्
तत्राह—उपयोगो या—इति । तदा हि प्रोक्षितैर्यष्ट्यमिति नियमाभावाद्
ब्राह्मजातीयं व्यक्त्यन्तरमुपादीयेत् प्रोक्षितप्रोक्षितयोर्ब्रह्मिर्बहिषोर्वा
विद्येयभावादि । सिद्धान्त्याह—न—इति । वैचित्र्यमेवाह—केचित्—इति ।
कस्मैचित् कार्याय यत्कृशोक्त्य या क्रिया प्रयुक्ता तज्जनितः संस्कारः
कश्चिपुरुषाधारोऽपि तदुद्देश्ययापारसहकार्येण कार्यं करोति, कश्चित्तु
तन्निरपेक्षः । तत्र च विधिरेव प्रमाणमिति । अत्रैकमयसिद्धं निरूपयति—
यथा हि—इति । श्येनेष्वेकद्वित्रिकाद्यामिचारकर्मजनितसंस्कारो हि कर्त्ता-
त्मसमवेतत्वेन भ्रातृव्यदेहानाधारोऽपि उद्देश्यदेहापेक्षस्तत्सम्बद्धस्य तस्यै-
वात्मनो मरणादिदुःखं जनयति नान्यस्य, नापि तस्यैव भवान्तरोयसम्बद्ध-
स्येति । दाष्टान्तिर्ऋतदिशति—एवम्—इति । एवं भवन्त उद्देश्यसहकारिणो
भवन्त इत्यर्थः । कथं तर्हि—इति । ब्रह्मोर्निति द्वितीयया तावत् कर्मत्वमव-
गम्यते, तच्च प्रोक्षणादिक्रियाजन्यफलभागित्वमन्तरेण नोपपद्यत इति ।
प्रोक्षणादि—इति । प्रोक्षणादिक्रियायास्तावजलसंयोगः फलं, तत्फलं च
संस्कारः, तेन संस्कारानाधारत्वेऽपि क्रियाफलजलसंयोगभाजां ब्रह्मोणां
कर्मत्वोपपत्तिः, नाप्यनीप्सितकर्मत्वम् आग्नेयाद्यपूर्वेषु उपयोक्ष्यमाणत्वा-
दित्यर्थः ।

I. 57. 7
I. 132. 1

पूर्वपक्षो स्वाभिप्रायमुद्घाटयति—ननु—इति । तत्र किञ्चित्करमित्यत्र
संयोगादिकरत्वात् सिद्धसाधनतां निराकर्तुं कालान्तरभाविफलानुकूलं
किञ्चिदित्युपस्कृतं व्यम् । अतएवानैकान्तिकं प्रदर्शयन् वक्ष्यति न हि ते
कालान्तरभावि फलानुगुणमिति । वैश्वानरोऽर्हि पुत्रे तेजस्वितां करोति,
पितृयज्ञश्च पितरि तृप्तिमिति । न—इति । अनैकान्तिकतामेव लैः किंकोदाहरणेन

विशदयति-किञ्चिद्-इति । प्रमेयगतं तु प्राकट्यं निराकरिष्यत इति भावः । कृषि-इति । ते अपि हि प्रोक्षणादिवददृष्टरूपसंस्काराधानद्वारेण कार्यकरे स्यातामिति । न-इति । परिणतिर्निष्पत्तिः सहकारीति वा । इममेव प्रकारमुदाहरणान्तरेण व्यतिरिच्यति-तथा च-इति । लाक्षारसावसिक्तबीज-पूरादिवीजजानतत्कृतुमाहणिमपि न संस्काराधानतद्द्वारा लाक्षारसा-वसेकेन जायते, किन्तु दृष्टेनैव रूपविशेषजननद्वारेणेति⁽¹⁾ व्याख्यातमिति । तेनैतन्निरस्तं यदाह महाव्रतः—

“कुमुमे बीजपूरादेर्यन्ताज्ञाद्यवसिच्यने ।

शक्तिराधोयते तेन काचित्तां किं न पश्यसि” ॥⁽²⁾

यदुक्तमन्यथा कृष्यादयोऽदुर्घटाः प्रसज्येरन्निति तदुत्तरमुत्तरमर्थं संग्र-
हस्य व्यावष्टे-अतएव-इति । यत एव दृष्टे सत्यदृष्टकल्पना न न्याय्या⁽³⁾
अतएव यद्यबीजारम्भकाः परमाणवः पूर्वं कलप्रवीजारम्भकपरमाणुव्या-
वृत्तैर्यैः प्राकजविशेषैः कलप्रवीजविलक्षणं यद्यबीजारम्भकवस्तुः प्राचीनै-
स्तेरेव तज्जातीयैरेव वा विशिष्टाः परमाणवो यथाङ्कुरमेषारम्भस्ते नान्य-
मिति । ननु व्यावर्त्तकगुणविशेषसिद्धौ हि त एव विशेषका भवेयुः,
तत्सिद्धिरेव कुतस्येत्यत आह—यथा हि-इति । यथा हि तदवयविनां
जात्या व्यावृत्तितया तदारम्भकपरमाणूनां गुणविशेषैर्व्यावृत्तिरिति ।
दृष्टान्तमात्रेणापारमुष्यन् प्रमाणमाह-नहि-इति । तत्तदवयविषु दृश्यमान-
विलक्षणगुणा एव तत्तदारम्भकपरमाणुषु गुणविशेषमावेदयन्ति । अन्यथा
कार्यमपि न स्युः कारणविशेषगुणपूर्वकत्वात् कार्यविशेषगुणानामिति ।
उपसंहरति—तस्मात्-इति । भूमाङ्कुरमेषारम्भकजननानुगुणमवान्तर-
कार्यमतिशयः, तत्रोच्छ्रान्तत्वमाद्यातिशयः, उच्छ्रान्तमत्वमत्यः यतोऽङ्कुरो
जातः, उच्छ्रान्तरत्वलक्षणस्तु मध्यमः समाप्तगृहीत इति । ननु महा-
प्रलये सकलकार्यदिनाशाभ्युपगमात् प्राकजविशेषा अपि विनश्येयुः, कथं
तदानीं परमाणवो नियतजातीयकार्यमारम्भेरन्नित्यत्राह—कल्पादौ-इति ।

(1) cf Nyāyalilāvati (Bombay Ed.), p. 74⁵⁻⁸ * *
स च तज्जनितरूपद्वारेणैवोपपद्यमानो नान्यत् कल्पयिष्यति ।

(2) See Nyāyalilāvati, pp. 72²¹—73²⁰

(3) cf. Nyāyamanjarī, p. 42³⁰; Nyāyakandalī, p. 145²⁸; Vaiśeṣhika Upaskāra under 5. 2. 13.

कार्यदर्शनीयस्य पाकजविशेषस्यादृष्टसंस्कारवत् प्रलयेऽप्यविनाशः (१) । यद्वा, तदानोमप्याग्नेयादिपरमाणुसंयोगात् पाकजविशेषोत्पत्तिरिति भावः । यद्युभयत्राविशेषः तर्हि तदानोमपि कृषीवलपेक्षा न स्यादित्यत्राह— इदानीम्—इति । बीजादिरूपेण सन्निविष्टानामारब्धबीजसृत्सलिलाद्यवयविनां परमाणूनां यथाङ्कुराद्यारम्भकभावस्तथोपसर्पणमसदादिमि-
रिदानीमिति । कथं तर्हि कल्पादौ कृषीवलपेक्षायां बीजादिसमवधान-
मित्यत्राह—तदानोम्—इति । यथोक्तमणुमनसोश्चाद्यं कर्मेति । अदृष्टकारि-
तानीति । इदानीमप्यदृष्टादेवोपपत्तेः किं कृषीवलेनेत्यत्राह—न च—इति ।
हेतुमाह—कृष्यादि—इति । तत्र कृषीवलस्य कायसंक्षोभसाध्यानां दुःखात्मका-
नां भोगानां कृष्यादिकर्मलभ्यभृत्यादिभोगानां चाच्छेदः स्यात् । अव्यवस्था
नामाप्रसङ्गातिप्रसङ्गा, सा च स्यात् । कृतकूपेरपि सस्याधिगमो न स्यात्,
स्याच्चेतरस्येत्यर्थः । यद्वा, अदृष्टस्यैव हेतुत्वे केवलं कृषीवलभोग एव न
स्याद् यस्य ब्रूहितण्डुलादयोऽपि दृष्टहेतवो न स्युरिति । अयमत्र भावः—
यत्र दृष्टकारणानि सन्ति तत्र तदुपहारैर्वाहृष्टस्थोपयोगः न स्वतन्त्रस्य,
तेन हेतुधर्मवश्यमास्थेयमिति । दृष्टकर्मव्यवस्थयैवाहृष्टानि भोगसाध-
नानीत्युपसंहरति—तस्मात्—इति^(२) । पाकजादय इत्यादिशब्दव्याख्यानं
संस्थानविशेषैरिति । अत्र पाकजविशेषः पूर्वबीजादिसजातीयङ्कुरारम्भे
हेतुः । संस्थानविशेषः कार्यसन्निवेशविशेषहेतुरिति । तेषु पाकजविशेषेषु
तत्कारणपरम्परायां च न कचिद् दृष्टकारणव्यतिरेकेण शक्तिरङ्गोकार्य-
त्याह—ते च—इति । नोदनादीनां परस्परनिपेक्षाणामेव क्रियाहेतुत्वमिति
दर्शितम् । यथायथम्—इति । कचिच्च पाकजविशेषस्याविशेषेऽपि मरणादि-
रूपकार्यविशेषदर्शनात् तदतिरिक्तशक्तिभेदोऽङ्गोकार्यइत्यत्राह—निमित्तभे-
दाश्च—इति । पाकजानां निमित्तकारणानि भिन्नानि दृश्यन्ते, तेन निमित्त-
भेदहेतुकः पाकजेऽपि विशेषोऽस्ति यतः कार्यविशेष इति भावः । निमित्त-
भेदं कार्यविशेषं च निदर्शयति—तद्यथा—इति । यदाह बाहुरः—

(1) In contrast with this peculiarly Vaiśeṣika doctrine of पाकजविशेष in atoms maintained for explanation of differences in products at the beginning of a world-cycle, read the views of the Naiyāyikas on *Pitharapūka* cf. *Nyāya Vārtika* (Benares Ed.), p. 352¹⁵⁻¹⁸.

सर्गादौ शालिजातिव्यक्तिहेतुरदृष्टविशेषो येनादृष्टेन प्राणिनामुप-
भोगाय शाल्यादयो निर्वर्त्यन्ते, तमदृष्टविशेषमपेक्षमाण ईश्वरस्तांस्तान्
परमाणून् तथा तथा सङ्घातयति यथा यथा शाल्यादिजातिव्यक्तिरिति ।
See also *Nyāyavārtikatātparyatikā*, pp. 354²⁶—355.²

(2) cf. *Jīvanmukti viveka* (Poona Ed.), pp. 107, 184.

हारोत्तमांसं हारिद्रुशूलकप्रोतपाचितम् ।

हरिद्रावर्हिना सद्यो व्यापादयति चर्वितम् ॥ इति ॥

सर्पिःक्षोरयोश्च पार्थिवत्वात् पाकजोत्पत्तिः संभवतीति । अस्तु पार्थिवेषु पाकजविशेषादेव कार्यविशेषः, अयादिषु तदभावाच्छास्त्रिकरङ्गो-
कार्येत्याह—यत्र हि—इति । केचिदाप्याः परमाण्व उद्भूतद्रवत्वं कार्यमार-
भन्ते, केचित्त्वनुद्भूतद्रवत्वं करकादिकम् । तैजसाश्चानुद्भूतस्पर्शमुद्-
भूतोत्पत्त्यं च प्रदीपं चक्षुर्दर्शनं चारभन्ते । वायवीयाश्च स्तिमितादौति ।
किञ्च, पार्थिवेष्वपि केषां चित् पाकजाभावेऽपि कार्यविशेषः प्रतिमादिषु
दृश्यत इत्याह—कथं च—इति । विशेषाभावात् पाकजदृष्टरूपादिविशेषा-
भावादित्यर्थः । ननु प्रतिष्ठादिजनितेन प्रतिष्ठापकात्मसमवेतेनैव धर्मेण
सहकृतः पूजादिर्धर्मः तद्वर्गितरेकश्चाधर्मं प्रसूते, ततश्च न प्रतिमादार्वात-
शयोऽङ्गीकार्य इत्याशङ्क्याह—न च—इति । साहायकं सहायकारित्वं,
यजमानः प्रतिष्ठापकः, अन्यः पूजकादिः । उपयोगे वा—इति । कच्चिदन्य-
धर्मैस्त्यान्यधर्मं प्रत्यङ्गीकारे नियामकाभावात् सर्वस्य धर्माधर्मजातस्य
सर्वपुरुषसाधारण्यप्रसङ्ग इति ॥ ११ ॥

अर्द्धद्वयेन शङ्खाद्वयं परिहरति—निमित्तभेद—इति । निमित्तभेदः सह-
कारिभेदः, तस्मादेवाद्भवातिविशेषोपपत्तिः प्रतिष्ठादिजनितापूर्ववदा-
त्मसंयोगादेव देवतानां सन्निधानादाराधनीयाः प्रतिमादय इति स्वमतेन
परिहारः । परमतेन तु तत्र देवतासदृशप्रतिमादर्शनजनितेन प्रत्यभिज्ञानेन
पूर्वैः प्रतिष्ठापिता सेयं प्रतिमेति वा प्रत्यभिज्ञानेन सहकारिभेदेनार्थक्रिया-
विशेषः संभवतीति ॥

I. G. 15
I. 139. 2

पूर्वार्द्धं तावद् विवृणोति—उपनायक—इति । दृष्टकारणसंयोजनद्वारेणा-
दृष्टस्योपकारकत्वात् परमाणूनां परस्परसंयोजकक्रियाहेतुरदृष्टमुप-
नायकादृष्टमुच्यत इति । ततः किमित्यत आह—तेषाम्—इति । पाकजवि-
शेषाभावेऽपि तत्तद्विशेषसहकृतानां परमाणूनां विशेषादेव कार्यविशेष-
प्रादुर्भाव इति अतिशयान्तरकल्पनातः क्लृप्तादेवादृष्टविशेषात् कार्य-
विशेषकल्पना साधीयसी, दृष्टं च केवलादृष्टस्यैव सामर्थ्यमन्यूर्ध्वजल-
नादिष्विति भावः । तथापि चेदपरितोपस्तत्राह—यथा—इति । दृष्ट एव वैद्यु-
ताग्निसंयोगादिनिमित्तभेदस्तत्र तत्रानेय इति । उत्तरमर्द्धं व्याचष्टे—प्रति-
मादयस्तु—इति । तेन तेनेति तत्तच्छास्त्रोक्तेनेत्यर्थः । पूर्वमनाराधनीयस्यैव
पश्चादाराधनीयत्वे दृष्टान्तः—विष्टदृष्टेति (1) । मूर्च्छामूपितचैतन्ये हि

(1) The usual reading is दृष्टमूर्च्छितम् ।

वर्षुपि व्युत्क्रमेण प्रत्यवायाभावेऽपि पञ्चादाराधनीयो राजेति । ननु सर्व-
गतत्वाद् देवतानां नित्यमेव सन्निधानं किं प्रतिष्ठाविधाना तत्राह—
सन्निधानं च-इति । नो दर्शनं देवतावादिनामास्तिकानामित्यर्थः^(१) । कथ-
मिदं नास्तिकस्य मीमांसकस्यात्तरं स्यादित्याशङ्क्य प्रत्यभिज्ञानतोऽपि
वेत्येतदुत्तरतया व्याचष्टे—अन्येषाम्-इति^(१) । यो नामुनेयं प्रतिष्ठापितेति
प्रतिष्ठामनुसन्धातुमीष्टे तस्य प्रतिष्ठा प्रत्यभिज्ञासहकारिणी, इतरस्य तु
पूर्वपूर्वपूजितप्रत्यभिज्ञा । तथात्वं पूजातिक्रमाभ्यां धर्माधर्मजनकत्वमिति ।
अभिमानितस्य पयःप्लवादेर्विषरोगादिप्रतीकारान्यथानुपपत्त्या शक्ति-
कल्पनमाशङ्क्य तत्राप्युक्तमेव प्रकार्मतिदिशति-एतेन-इति ।

I. 61. 12
I. 141. 1

तत्रापि हि तत्तन्मन्त्रप्रतिपाद्यगृह्यादिदेवतापरिग्रहादभिमानितत्वप्रत्य-
भिज्ञानाद्वा प्रोक्षणादिवदभिमानत्रणासहकाराद्वेपपत्तिरिति । गूढाभिसन्धिः
पृच्छति—घटादिषु-इति । तुलातप्तमापादिष्विति । गूढाभिसन्धिरेवोत्तर-
माह—कुशल-इति । इतरः स्वाभिप्रायमुदघाटयति—न हि सा-इति । तुला-
रोहणाङ्गत्वेन विहिताभिमानत्रणादिसामग्री न तावदभिज्ञस्तसमवेतं जयस्य
पराजयस्य वा निमित्तं किञ्चिद् दृष्टलघुत्वं गुह्यत्वं वा विघटयति ज्ञापकत्वे-
नाकारकत्वात् तस्यादर्शनाच्चेति भावः । नाप्यदृष्टम्-इति । विघटयतो-
त्यनुपप्लो ज्ञापकत्वादेः । किञ्च, धर्मेविघटने सदाभङ्गप्रसङ्गः, अधर्मेविघटने
सदा विजयप्रसङ्गः । उभयविघटनं त्वेकस्याः सामग्र्या न सम्भवतीति
वक्ष्यमाणन्यायोऽत्राप्यनुसन्धेय इति । नन्यभिज्ञस्तसमवेतमर्थतथात्वज्ञापकं
किञ्चिददृष्टमुत्पादयति, तेन तद्द्वारा ज्ञापकोऽयं विधिर्मविष्यतीत्या-
शङ्क्याह—नाप्यदृष्टमुत्पादयति-इति । न चैकस्मिन् धर्मेभितरस्मिन्नधर्म-
मिति सम्भवति, सामग्र्यभेदे कार्यभेदानुपपत्तिरिति भावः । प्रतिमादौ
तत्तदेवतासन्निधानादिसम्भवात् पूजातिक्रमलक्षणसामग्रीभेदेन धर्मा-
धर्मजननसम्भवाच्च सम्भवेदपि परिहारस्तुलाद्याभिमानिकदेवताभावात्
सामग्र्याश्चैकरूपत्वेन धर्माधर्महेतुत्वायोगात् संस्काराधानमेवाङ्गीकार्य-
मिति पुनः प्रत्यवस्थानमिति ।

(1) Here is an interesting note from Guṇānanda's commentary: नः नैयायिकानां दर्शनम् । तदनुयायी सिद्धान्तः । एतच्च भगवतोऽपि आहार्यसंशयवदाहार्याभिमानमभ्युपेत्य; अभिमानस्याशुवि-
नाशित्वेऽपि तदाहितसंस्कारस्यान्यत्र तथात्वमवसेयम् । अन्येषां देवता-
चैतन्ये विप्रतिपन्नानामिति केचित् । तच्च, कर्मफलीभूतेन्द्रादेर्देवतात्वा-
भावेऽप्यभिमानस्यैव तत्र प्रयोजकत्वे बाधकाभावात् । तस्मादन्येषां
भगवति जन्यज्ञानमनभ्युपगच्छतामित्यपरे (Ms, fol. 24b⁹⁻¹²) ।

सिद्धान्तो स्वाभिप्रायमुद्घाटयति—जयेतर—इति । वृत्तिरभिव्यक्तिः, सा च सहकारिलाभ इति स्वयमेव व्याख्यास्यति । अभिशस्तसमवेतयोर्जयेतरनिमित्तधर्माधर्मयोरभिव्यक्तिद्वारेणार्थतथात्वं ज्ञापयति परोक्षाविधिरतोऽत्रापि न संस्कारकल्पनेत्यत्रापि पूर्वोक्तमेव परिहारं स्मारयति—यद्यपि—इति । परोक्षाविधिनापि धर्मसत्यादिषु शरीरवदभिमानिनीनां सन्निधिः क्रियते । सन्निहिताश्चाभिशस्तस्तेयादिकर्मविभावनानुरूपं तुलानमनोन्नमनादिकं लिङ्गमभिव्यज्जन्ति । ततो जयः पराजयो वेति । यद्यप्यभ्युपगमः सिद्धस्तथाप्यत्र मौमांसकस्यासम्प्रतिपत्तेरभ्युपगम्यैवान्यथा परिहार उच्यत इति । श्लोकं व्याचक्षाणस्तमेव परिहारमाह—तेनापि—इति । तद्विभावकमभिशस्तकृतस्तेयाद्यनुमापकं कार्यं नमनोन्नमनादि जनयति । कथमनेन धर्माधर्माभिव्यक्तिरित्यत्राह—कर्मणश्च—इति । सहकारिलाभे फलोत्पत्त्या कर्माभिव्यज्यते, तेनाभिव्यक्तिहेतुत्वात् सहकारिलाभोऽभिव्यक्तिरुपचर्यत इति । कथं लोकपालार्चनादिकर्मणां क्षणिकत्वेन साहित्यानुपपत्तेः सहकारितेत्यत्राह—तच्च—इति । कर्मक्षणानां स्वरूपतः साहित्याभावेऽपि तद्विषयज्ञानद्वारा तत्साहित्यात् सहकारित्वोपपत्तिः । तत्र निष्ठापत्वेन प्रत्यभिज्ञानं जयनिमित्तं कर्माभिव्यनक्तोत्तरञ्चेतरदिति विवेकः । सुगूढमपि पापं चरद्भिरात्मनः पापकारित्वं ज्ञायत एवेत्यत्र सार्धं वचनमुदाहरति—यदाहुः—इति । एवं तावत् संग्रहो व्याख्यातः । इदानीं तु न तावज्जयपराजयमात्रफलमनेनानुष्ठितं कर्मास्ति यदनेनाभिव्यज्येत, तादृशकर्मणामश्रुतत्वात् । न चानुष्ठितं स्तेयादि पराजयहेतुस्तस्य नरकादिफलत्वात्, न च विजयमानेन विजयहेतुः काश्चिद्धर्मोऽनुष्ठितः किन्तु स्तेयादिरनुष्ठितः, न चाननुष्ठानस्य किञ्चित्फलमस्तीति तत्रापरितुष्यन् परिहारान्तरमाह—अथवा—इति । प्रतिज्ञानुरूपशुद्धिसहकृतेन परोक्षाविधिना धर्मो जन्यत इति । ननु किञ्चिदुद्दिश्य विहितात् कर्मणा धर्मो जन्यते न त्विह किञ्चिदुद्दिश्यारोहणाविधिरस्तीत्यत्राह—निमित्ततः—इति । मिथ्याभिशस्ततां निमित्तोक्तस्य विधिरस्ति । न चाविहितस्य फलश्रुतिः सम्भवतीति निषेधलक्षणमधर्महेतुत्वं, न चात्राविशुद्धो नारोहेदिति निषेधः श्रूयते इत्यत्राह—पराजय—इति । अप्रस्तुतोऽपि निषेधः कल्प्यते, अविशुद्धं प्रत्यारोहणस्यानिष्टहेतुत्वान्निषिद्धस्यैव च तथात्वादिति ।

I. 61. 17
I. 141. 5

तदेवम्भूतसमवायिनो शक्तिः सहजाआधेया वास्तीति न किञ्चित्प्रमाणमस्तीत्युक्तम् । इतरस्तु वादजल्पयोरन्यतरेण कथाप्रवृत्तिं कृत्वा तयोर्न स्वपक्षसाधनमन्तरेण परसाधनस्य दूषणमात्रेण पर्यवसानमिति मन्वानः पृच्छति—अथ—इति । गूढाभिसन्धिः प्रतिब्रजे—न किञ्चित्—इति । अज्ञातपराभिसन्धिः पुनः पृच्छति—तत् किमस्यैव—इति । निषेधकाभावे

I. 63. 21
I. 143. 3

त्वस्तिवमेवांशेष्यत इति । गुहाभिसन्धिरेव सम्प्रतिपत्तिमुत्तरमाह—बाढम्—
 इति । यद्येवमपसिद्धान्तप्रसङ्ग इत्यत्र स्वाभिसन्धिमुद्घाटयितुमाह—न हि—
 इति । असत्सिद्धान्तानभिज्ञो भवानिति भावः । पुनरप्यनभिज्ञः पृच्छति—को
 ऽसौ—इति । आशयमाविष्करोति—कारणत्वम्—इति । शक्तिमत्तैव कार-
 णत्वमिति मन्वानः पृच्छति—किं तत्—इति । ज्ञातपराभिसन्धिराह—पूर्व-
 काल—इति । पूर्वकालनियतत्वमित्येव वक्तव्ये नियतजातीयत्वाभिधानं
 जात्यरेक्ष्यैव नियम इति स्मारयितुमिति । अन्यथा कारणत्वं निरूपयति—
 सहकारि—इति । यस्य सहकारिवैकल्यप्रयुक्तः कार्यप्रागभावः न तु स्वरूप-
 प्रयुक्तः, यः सहकारिषु सत्तु करोत्येवेत्यर्थः । न त्वभावादकारणत्वमिति ।
 तर्हि कारणत्वातिरिक्तमदभिमततत्त्वोद्भूतशक्तिनिषेधः किं प्रमाण इत्याह—
 तत इति । एकत्र हि सिद्धस्यान्यत्र निषेधः न त्वत्यन्तानुपलब्धस्येत्याश-
 यशानाह—न काचित्—इति । अविदितपराशयः पृच्छति—तत् किम्—इति ।
 विधिरस्तिवम् । यदि निषेधो नास्ति तर्हि विधिरेव स्यात् भावाभावयोरि-
 तरेतराभावात्मकत्वादिति । न हि निषेधश्च विधिरपि निष्प्रमाणः सिध्य-
 तीत्युत्तरमाह—सोऽपि—इति । निषेधे प्रमाणं नास्त्युक्तं न तु निषेधो नास्तीति
 भावः । तर्हि साधकवाधकयोरभावाच्छक्तेरस्तिवनास्तिवयोः सन्देह
 एव स्यात् । एवमपि भवदभिमतं न सिध्येदित्यभिप्रायवानाह—तर्हि—इति ।
 कथमुत्तरं कथमेवम्—इति । न तावानेव सन्देहहेतुरपि तर्हि धर्म्यपलब्धि-
 रपि । ततश्चानुपलब्धे शक्तिरूपे धर्मिणि कथं सन्देह इति । यदि शक्ते-
 र्बुद्धावनारोह एव तर्हि तत्सत्त्वासत्त्वविषयो विवादः कथमावयोर्भवेत्
 तस्यापि सामान्यतो ज्ञाते धर्मिणि विशेषविषयत्वादित्याह—विवादः—
 इति । बुद्धभावेनोत्तरमाह—अनुग्राहकत्व—इति । अत्रोभयांसि सहकारि-
 पदार्थमधिकृत्य तद्विशेषविषयो विवादः कथं तर्हि शक्तिविषय इत्य-
 त्रोक्तं—अनुग्राहकत्वेन—इति । सहकारिविशेषो भवदभिमतया शक्त्या सहा-
 अनुग्राहकत्वेन साम्यात् शक्तिपदास्पदं भवति । ततश्च सहकारिविशेषविषय
 एव विवादः शक्तिविषय इत्युच्यते । नन्वसावपि सहकारिभेदः सम्प्रति-
 पन्नश्चेत् न विवादगोचरः, असम्प्रतिपत्तौ सुतरां शक्तिवत् बुद्धावनारोहा-
 दतः पुनरपि विवादविषयाभाव इत्यत्राह—तत्रापि—इति । दहनादेरधिकः
 प्रतिबन्धकापाकरणोऽयः कश्चिदनुग्राहकः सम्प्रतिपन्न इति न तस्य
 बुद्धानारोहदोष इति । तर्हि सम्प्रतिपत्तौ न विवाद इत्येतत् तदवस्थमित्यत
 आह—यदि—इति । प्रतिबन्धकापाकरणोऽयः कश्चिदधिको मीमांसकस्यापि
 सम्प्रतिपन्न इति कृत्वा यदि वयं न विवदामहे ततः सोऽधिकः प्रमाणसिद्धः
 प्रतिबन्धकाभाव एव भविष्यतीति । असदभिप्रेतस्यैवानुग्राहकत्वमङ्गो-
 कृत्य ततोऽधिकभावे निःसाधको मीमांसकोऽपि न विप्रतिपत्तमर्हति ।

एवं व्याचक्षते । सम्प्रतिपञ्चान्याद्यतिरिक्तसहकार्यपेक्षं कार्यमिति मौमांसको यदि ब्रूयात् नास्माकमत्र विवाद इत्याह—तत्रापि-इति । यदि च नैयायिकोक्तं प्रतिबन्धकाभावादेः सहकारित्वं मौमांसकोऽङ्गीकुर्यात् तदा प्रतिबन्धकाभावसहितायाः सामग्र्याः कार्यव्यभिचाराभावात् तदतिरिक्तकल्पनं निष्प्रमाणकमिति निःसाधने मौमांसको न विप्रतिपत्तुमर्हतीत्याह—असदभिप्रेतस्य च-इति । ततश्चायं विवादविषयोऽवशिष्यत इत्याह—अतः—इति । तस्याभावादेरनुग्राहकत्वमनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकित्वे व्युत्पादितम्, अतः शक्तिनिषेधो नाम न कश्चिदन्योऽर्थः प्रमाणसाध्याऽस्तीति शक्तिविषयेयं कथोपरम्यत इति ।

नन्वेवमपि भूतधर्मत्वमपूर्वस्य न सिध्यतु, चेतनधर्मत्वमिनिगमना कुतस्येत्याह—तथापि-इति । अत्र संभोगो निर्विशेषाणामित्येतदुत्तरयति—उच्यत-इति । अदृष्टविशेषविशिष्टेष्वपि शरीरादिभूतेषु सर्वात्मनां सर्वत्र सर्वदा सन्निधानाविशेषादिदमस्यैव शरीरं नान्यस्येति नियामकाभावेन प्रतिनियतभोगासिद्धेः चेतन एव संस्क्रियत इति निर्णय्यत इति । तदेवोपपादयति—न हि-इति । तच्छरीरं यस्येवेति दृश्यते तदपूर्वविशिष्टमपि तस्यैवेति नियमो न स्यादिति । तदनियमे दोषमाह—तथा च-इति । ननु भूतधर्मत्वेऽप्यपूर्वस्य कश्चिच्चेतनं प्रत्यसाधारण्यं भविष्यति । ततस्तद्विशिष्टं शरीरादि तस्यैवेति नियमः स्यादित्यत्राह—न च-इति । भूतधर्मा हि रूपादयः सर्वान् प्रति ज्ञानजनकत्वेन साधारणा दृश्यन्त इति । शङ्कते—द्वित्वादिवत्-इति । द्वित्वादयो हि भूतधर्माः केनचिदेव ज्ञायन्ते नान्येनेति । असाधारण्येन दृष्टान्ता इति । न-इति । द्वित्वादेरपि शरीरादिना तुल्ययोगक्षेमत्वात् भूतधर्मत्वेनासाधारणत्वस्यासिद्धत्वादिति । तुल्यतामेषाह—नियत-इति । यस्यापेक्षाबुद्धिजन्या द्वित्वादयस्तस्यैव ते स्वविषयां बुद्धिं जनयन्ति नान्यस्येति नियतचेतनगुणोपगृहीतत्वेनैव तेषामसाधारण्यं, न तु भूतधर्मत्वमात्रेण, स्वयमविशेषादिति । रूपादिभ्यो द्वित्वादीनां स्वगतविशेषाभावादिति । यद्वा, स्वरूपेणासाधारण्यादित्यर्थः ।

I. 64. 9
I. 157. 12

यद्यपि द्वित्वादीनां स्वयमविशेषः तथापि नियतचेतनगुणोपग्रहाभावे किं बाधकं येन नियमस्य नियतगुणोपगृहीतत्वेन व्याप्तिः सिध्येदित्याशयेन पृच्छति—तथापि-इति । यदि द्वित्वादयो नियतचेतनगुणानुगृहीता भवेयुः तर्हि तेषां चेतनधर्मण स्वविषयज्ञानेन सह यः कार्यकारणभावः स भज्येत-इत्याह—कार्यकारण-इति । स्वविषयज्ञानजनकत्वानुपपत्तिः बाधकमित्यर्थः । कुत इत्यत आह—शरीरादीनाम्-इति । चेतनधर्मजनकत्वस्य तद्धर्मोपगृहीतत्वेन व्याप्तिप्रदर्शनादित्यर्थः । व्याप्तिमेवोदाहरणे दर्शयति—तद् यथा-इति । न ह्यनिष्टे प्रवृत्तिप्रयत्नः, न चाज्ञातविषयेच्छा, नापि तदविषयस्य

I. 66. 27
I. 158. 10

सुखहेतुत्वमित्यादि । ततश्च द्वित्वशरीरादीनां नियतत्वं चेतनगुणोपग्रह-
णेन व्याप्यत इति । ततस्तत्सिद्धिः—इति । सन्तु तर्हि प्रकृते शरीरेन्द्रियाणां
प्रतिनियतभोगसाधनत्वेऽपि नियतचेतनगताः सम्प्रतिपक्षा एव नियामका
इत्याह—प्रकृत-इति । शरीरादेः पूर्वं बुद्धराद्यभावेन बुद्धरादिभिः शरीर-
नियमः, तेन नियतेषु शरीरादिषु बुद्धरादयोऽप्य भवन्ति, तैश्च तन्नियम
इति इतरेतराश्रयप्रसङ्गादात्मसमवेतमपूर्वमेव नियामकमङ्गीकृत्यं,
तदनङ्गीकारे नियमानुपपत्तिमुपसंहरति—तथा च—इति । चेतनामतिशये-
नाङ्गीकृतः सातिशयान्यपि भूतानि साधारणानि न शरीरादेः पूर्वं बुद्धरा-
दयः सन्ति । तस्मान्न शक्तिनियम उपपद्यते । अत्र प्रयोगः—भोक्तुः
स्वगुणोत्पादिताः शरीरादयः कार्यत्वे सति तद्भोगसाधनत्वात् सगा-
दिवत् । न च बुद्धरादिभिः सिद्धसाध्यता शरीराद्युत्पत्तेः प्राक् तदभावा-
दिति । एतेन—इति । भोक्तृसमवेतमेवापूर्वं भोगाश्रयच्छति नान्यसमवेत-
मिति प्रतिपादनेनेत्यर्थः ।

I. 67. 19
I. 160. 3

कथं निरस्तमिति दर्शयितुं तन्मतमेव तावदुपन्यस्यति—एवं हि तत्—इति ।
तन्मते हि पुरुषो न किञ्चित् करोति न केनचित् क्रियते । यथाहुः—

‘न प्रकृतिर्न विकृतिः कूटस्थः पुरुषः’ (सां० का० ३) इति ।

कूटस्थमपरिणामिचैतन्यमेव रूपं स तथोक्तः । तदप्याहुः—‘तद्विपरीतस्त-
थाच पुमान्’ (सां० का० ११) इति । अत्र चकारोऽप्यर्थः । व्यक्ताव्यक्ता-
भ्यामनेकत्वात् कार्यत्वे साधर्म्येऽपि निर्गुणत्वचैतन्यादिभिस्ताभ्यां विधर्म-
त्यर्थः । अपरिणामिन्यप्रतिसङ्गमाचितशक्तिरिति । कथं तस्याकारणत्वे सर्ग
इत्यत्र कारणं तत्स्वरूपं चाह—आदिकारणम्—इति । सर्वमपि तया क्रियते, न
तु सा केनचित् । तदाहुः—‘मूलप्रकृतिरविकृतिः’ (सां० का० ३) इति । अचैत-
न्यादेव परिणामित्वम् । तच्चाहुः—‘त्रिगुणमविवेक विषयः सामान्यप्रचेतनं
प्रसवधर्मि व्यक्तं तथा प्रधानम्’ (सां० का० ११) इति । केन रूपेण तस्याः
परिणाम इत्याह—ततः—इति । ततः प्रकृतेर्महदहङ्कारेन्द्रियतन्मात्रमहाभू-
तात्मनां त्रयोविंशतेस्तत्त्वानां सर्गः । यद्यपि प्रकृतेर्महान् महतोऽहङ्कार
इत्यादिकमात् परिणामस्तथापि प्रकृतेर्मूलकारणत्वात् तत इत्युक्तम् ।
ननु पुरुषार्थाय हि प्रकृतिः, पुरुषार्थश्च भोगोऽपवर्गश्च, भोगो विषयानु-
षङ्गस्तद्वियोगश्च यैः पुरुष उपयुज्यते विभज्यते च त एव शब्दादयः परि-
णामभेदाः सन्तु, कृतमितरेण महदादिपरिणामेन । न च विषयसम्बन्धार्थः
तत्संसर्गः नित्यचैतन्यरूपस्य पुरुषस्य स्वभावतः तत्सम्बन्धोपपत्तेरित्याश-
ङ्काह—न हि—इति । चित्तिश्चैतन्यमात्ररूपः पुरुषः यदि पुरुषस्वभावानु-
बन्धौ विषयानुपङ्गो भवेत् ततः स्वभावस्यानुच्छेद्यत्वेनानिमोक्षः स्यादिति ।

तर्हि प्रकृतेरेवैष स्वभावोऽस्तु यद्विषयपारीः पुरुषं बध्नाति तत्राह—नापि-
इति । तदोयत्वं तादर्थ्यं, तदोयभोगोपकरणसम्पादकत्वमिति यावत् ।
तत्स्वभावत्वे प्रकृतेर्नैत्यत्वेन कदाचिदपि निरुपाधित्वानुपपत्तेरनिर्मेक्ष
एव पुंस इति । तर्ह्यनित्यस्य घटादेर्विषयस्यैव चैतन्यसम्बन्धित्वस्वभा-
वोऽनित्यत्वाह—नापि—इति । विषयस्यैवाव्यवधानेन तदोयत्वं चेतनोयत्वं
चैतन्यसम्बन्धित्वं स्वभाव इत्यभ्युपगमे यावत्सत्त्वं सर्वस्याप्यवभासप्रस-
ङ्गात् । कस्यचिद् दृष्टत्वं कस्यचिददृष्टत्वं कस्याचिन्नोपपद्येतेति । अस्तु
तर्हि बाह्येन्द्रियपरिणामः, ततो दृष्टादृष्टत्वव्यवस्थानिर्द्धेः कृतमन्तःक-
रणैरित्यत्राह—नापोन्द्रिय—इति । बाह्येन्द्रियमात्रद्वारा घटादेश्चैतन्यसम्बन्धा-
भ्युपगमे त्विन्द्रियसम्बद्धेर्नापि कचिद् विषये कदाचिज् ज्ञानोत्पत्तेर्यासङ्गो
विलम्बो दृश्यते, स न घटत इति । तर्हि तदर्थं मनोऽप्यङ्गीक्रियतां किम-
हङ्काररूपनयेत्यत्राह—नापोन्द्रियमनोद्वारा—इति । पूर्ववदत्रापि घटादिस्त-
दोय इत्यनुषङ्गनोयम् । कश्चिद्धि नरः स्वप्ने वराहोऽहं व्याजोऽहमिति
चात्मानं मनुते । तस्य नरस्यापि—इति सतः नरत्वे विद्यमानेऽपीति यावत् ।
नरत्वेनात्मोपधानं नरोऽहमित्यभिमानो न दृश्यते । न तावदत्र बाह्येन्द्रि-
यवृत्त्यभावाच्चरत्वाभिमानानुदयः जाग्रदवस्थायामपि तस्य तन्निरपेक्षत्वद-
शनात् । न च स्वप्नप्रदशायां मनो न व्याप्नियते, तस्माद् विद्यमानेऽपि नरत्वे
तदभिमाने च बाह्येन्द्रियनिरपेक्षे मनसि व्याप्नियमाणे च तस्मिन् यद्
व्यापारविरही नरत्वाभिमानानुदयो भवति सोऽपोन्द्रियमनोऽतिरिक्तो
नरत्वाभिमानहेतुरङ्गोकार्थः, स एवास्माकमहङ्कारपदमिष्येति । यद्वा,
स्वप्नप्रदशायां वराहाद्यभिमानविषयः कश्चिदभ्युपगन्तव्य इत्यर्थः । अन्येषां
व्याख्या—यदोन्द्रियं मनश्चोभयं द्वारं तर्हि यदा स्वप्ने मनोद्वारा विषयसम्बन्धः
तदैवेन्द्रियद्वारेणापि स्यात्, ततश्च यथा तत्र वराहोऽहमिति मनसाभिमानः
तथेन्द्रियेण नरोऽहमित्यभिमानोऽपि भवेत् । न चासावस्ति, तस्मान्नोभयं
द्वारमिति । सेयमसङ्गतत्वादनादत्तंवेति । नरत्वेनार्थोपधानाभावादिति
केचित् पठन्ति । तत्र यथा वराहोऽहमिममर्थं जानामीत्यभिप्रन्यते तथा
नरोऽहमिममर्थं जानामीत्यर्थोपधानं नास्ति । तस्मान्नियतविषयाभिमान-
व्यापारवानन्यः स्वीकर्त्तव्य इत्यर्थः । तर्हिहङ्कारोऽप्यस्तु कृतं महतेत्यत्राह—
नापि—इति । पूर्ववदनुपङ्गः सुषुप्त्यवस्थायामहङ्कारपर्यन्तेन्द्रियव्यापारवि-
रामेऽपि शरीरधारणनिमित्ताश्वासप्रवासहेतोः प्रयत्नसन्तानस्यानुवृत्ते-
स्तदतिरिक्तं किञ्चिदस्ति यत् प्रयतमानं शरीरं विभर्त्ति, स महानिति ।
तस्य महतः स्वरूपमुपसंहारव्याजेन दर्शयति—तद् यदेतासु—इति । तत्तस्मात्
केवलं सुषुप्तौ किन्तु जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यवस्थासु सप्रयत्नं यदनुवर्त्तते यदाश्रयश्च
स्मृतिहेतुः संस्कारस्तदन्तःकरणमुपाकूढ इन्द्रियमनोऽहङ्कारव्यापारपरम्परया
तत्र प्रतिफलित इति यावत् । तदाहुः—

एते प्रदीपकल्पाः परस्परविलक्षणा गुणविशेषाः ।

कृत्स्नं पुरुषस्यार्थं प्रकाशय बुद्धौ प्रयच्छन्ति ॥ (सं० का० ३६) इति ।

गुणविशेषा इन्द्रियाणि गुणविकारत्वात् पुरुषस्य कृते विषयं परम्परया बुद्धौ प्रयच्छन्तीत्यर्थः । सोऽर्थः स्वच्छस्यैव स्फटिकस्य लाक्षादिश्चैतन्य-
मात्रस्यात्मन उपरज्जुको भवति । अन्तःकरणसन्निधानात् तदारूढैः स
भिन्न इव भातीति यावदिति । यदि बुद्धेरेव व्यापारो न चात्मनश्चेत् तस्य
कथं तर्हि चेतने कर्तृत्वाभिमानः योऽहं जानामि स एव करोमीति, कथं
वा कर्तरि चैतन्याभिमानः योऽहं करोमि स एव जानामीति, तत्राह-भेदा-
ग्रहात्-इति । कर्तृचेतनयोर्भेदाग्रहादन्यतरस्मिन्नन्याभिमानः यथा नैया-
यिकानां शरीरात्मनोरिति । तच्चीकृतम्—

तस्मात् तत्संयोगादचेतनं चेतनावदिव लिङ्गम् ।

गुणकर्तृत्वे च तथा कर्तव्यं भवत्युदासीनः ॥ (सं० का० २०) इति ।

लिङ्गं बुद्धिः प्रकृत्यनुमापकत्वात्, धर्माधर्मयोरप्यन्तःकरणमेवाश्रय-
इत्याह-तत्रैव-इति । यदि धर्मादयो बुद्धेर्गुणाः कोदशस्तर्ह्यास्मेत्याह-पुरु-
षस्तु-इति । सर्वथा-इति । अनुभवतद्वासनातत्फलैः कर्मतद्वासनातत्फले-
इत्यर्थः । बुद्धितत्त्वस्यासाधारणं व्यापारं दर्शयिष्यन् सर्वेषां तावत्
कारणानां यथास्वमसाधारणान् व्यापारानाह-आलोचनम्-इति । संमुग्ध-
वस्तुमात्रदर्शनमालोचनं, तच्च चक्षुरादीनामिदमिति बाह्यप्रावण्यात्मकः
परिणतिभेदः यत् नैयायिकैर्नैर्विकल्पकमित्युच्यते । विकल्पस्तु संमुग्ध-
दृष्टस्य विशेषणविशेष्यभावेन विवेचनं, तन्मनसो व्यापारः । अभिमानः
अहं जानाम्यहं करोमीत्यादिरूपः, सोऽहङ्कारस्य । कृत्यध्यवसायः स बुद्धे-
रिति । नन्वीदृशः कृत्यध्यवसायः कृतिसमवायं विषयसम्बन्धं चैतन्यं
वापेक्षते, स कथमनेवंविधाया बुद्धेर्धर्मो भवेदित्यत आह—स हि-इति ।
तानेवांशान् विभजते—पुरुषोपरागः—इति । कथमेतच्चयं बुद्धेर्धर्म-
इत्याशङ्क्य संमुग्धमुदाहरणं दर्शयति-भवति हि-इति । भवतु, कथं तावता
अंशत्रयसिद्धिरित्यत्र निष्कृष्यांशान् दर्शयति-तत्र-इति । दर्पणमुखयोरिव
बुद्धिचेतनयोर्भेदाग्रहादेकत्वाभिमानः पुरुषोपराग इति । इदमा-
प्रतिनिर्दिष्टस्य विषयस्य यद्ग्राहिकेव बुद्धिरामाति स चेतनोपराग
इत्यर्थः । तेन मयेत्यभिमानः कथं बुद्धेर्धर्मः स्यादिति शङ्का निरस्ता
भवति । चेतनोपरागश्चेतनसम्बन्धः, स च परिणामविशेषः, तत् कथं
चेतनोपपरिणामी बुद्ध्या संभृत्यत इत्यत्रोक्तं-दर्पणस्य-इति । कथं दूरस्थेन
विषयेण बुद्धिरुपरज्यत इत्यत्रोक्तम्-इन्द्रियप्रणालिकया-इति । सोऽपि किं

स्वभावतश्चेतन इत्यत्राह-पुरुषस्य-इति । यद्वा, चेतनसामानाधिकरण्या-
नाध्यवसायमानत्वादिच्छादयः पुरुषधर्माः सन्तु, कृतं बुद्ध्येत्याह-पुरु-
षस्य-इति । इच्छादिरूपेणात्मनः परिणामे कौटस्थ्यं हीयेत, ततश्च परिणा-
मिनो घटादिवदचैतन्यप्रसक्तिरिति भावः । तदेवं सांख्यमतमुपन्यस्यैतेनै-
तन्निरस्तमिति पूर्वोक्तं स्मारयति-तदेतत्-इति ॥

I. 71 B.
I. 166. 2

भोक्तृधर्म एव भोगनियामको नान्यधर्मे इति प्रागुक्तत्वाच्चिरस्तमिति ।
यथा निरस्तं तथाह-तथा हि-इति । कर्तृधर्माधर्मादयो भोगस्य नियामका
इति तावद्विवादः । चेतनश्च कर्त्तृव नः प्रामाणिकानां कृतिचैतन्ययोः
सामानाधिकरण्यात् । अन्यथा एकैव चेतनोचेतनैव बुद्धिः कर्त्ता, तद्धर्मा
एव भोगाच्चिच्छन्तीति मते बुद्धिर्नित्याऽनित्या वा स्यात् । पूर्वत्र पुंसां
नापवर्गः स्याद् बुद्धिलक्षणापाधेऽनुकूलात्, उत्तरत्र तु नानुपपन्नस्यानि-
त्यत्वमित्यनुपपत्तिदशायां बुद्धितद्धर्माभावात्संसारप्रागभाव एव पुंसः ।
ततश्च कदाचिद्भोगः कदाचिन्मुक्तिरिति भोगनियमो नोपपद्येत । पूर्वं
पुरुषान्तरापेक्षया भोगनियमानुपपत्तिरुक्ता, इदानीं त्वेकस्यैव कालापेक्षया,
तत्रोभयोरपि भोगनियमानुपपत्तिरुक्तत्वाविशेषाच्चिरस्तमित्युक्तम् । अत्रापि
नित्यविभूनामात्मनां सर्वबुद्धिप्राप्त्यविशेषेण बुद्धिनियमाभावात् तदा-
यत्तभोगनियमानुपपत्तिरुक्तमुलभेति भावः । कृतिसामानाधिकरण्यव्य-
वस्थिता इति कर्त्तृधर्मा इत्यर्थः । इदं त्वस्माभिरुच्यत इत्याह-चेतनापि-इति ।
चैतन्यमपि कर्त्तृरेवेत्यर्थः । नन्वयमनुभवो भेदाग्रहनिमित्तो भ्रम इत्युक्तं,
तत्राह-न चायम्-इति । नन्वस्ति बाधकं परिणामित्वं कर्त्तुः परिणामि-
त्वादित्याह-न-इति । ततः क्षमित्यत आह-तथा च-इति । प्रयत्नोऽपि बुद्धेः
स्वाभाविको न स्यादित्यर्थः । शङ्कते-दृष्टत्वात्-इति । बुद्धेः कृतिसमवा-
यस्य मानसप्रत्यक्षसिद्धत्वात् न परिणामित्वानुमानं कर्त्तृत्वं बाधत
इति । तर्हि कृतिचैतन्ययोः सामानाधिकरण्यस्यापि दृष्टत्वात्कर्त्तृचैतन्या
नुमानमपि बाधितविषयमित्याह-तुल्यम्-इति । बाधकान्तरमाशङ्कते-
अचेतना-इति । अचेतनाया हि प्रकृतेः कार्या बुद्धिः, साऽचेतना स्यात्,
चेतनभावे वा प्रकृतेरपि चैतन्यप्रसङ्ग इति भावः । न-इति । कर्त्तुः कार्य-
त्वमेवास्माकर्मसिद्धं, दूरत एवाचेतनकार्यत्वमिति । न परं कार्यत्वे
प्रमाणाभावः किं च कार्यत्वं एव प्रमाणमस्तीत्याह-प्रयुत-इति । जायमानाः
प्राणिनः तावत्स्तन्यादिषु रागवन्तो दृश्यन्ते, रागश्च सुखसाधनानुमानात्,
तदनुमानं च तज्जातीयलिङ्गपरामर्शात्, स च जायमानस्यास्मिन् जन्मनि
न संभवतीति तदर्थं भावान्तरमास्थेयम् । एवं पूर्वेष्वपि भावेष्वित्यनादि-
त्वमेव कर्त्तुः सिध्यति । तदाह सूत्रकारो 'वीतरागजन्मादशनात्' (न्या० सू०
३.१.२५) इति । अस्त्यचेतनकार्यत्वं बुद्धेः, तथापि तस्याश्चैतन्यं, तच्चैतन्ये

कारणचैतन्यं च न प्रसज्यत इत्यनिष्टप्रसङ्गमुखेन दर्शयति-यद्यत्-इति । यदि यावद्धर्मकं कारणं तावद्धर्मकं कार्यमिति स्यात्तर्हि बुद्धेश्चैतन्यवद्वा-
गदयोऽपि न स्युः, भावे वा प्रकृतावपि स्युः ; तत्र कारणात्मकत्वमिति
कारणधर्मत्वं विवक्षितमिति सन्तु रागादयः प्रकृतावित्यत आह—तथा
च-इति । एवकारो भिन्नकमः । सा प्रकृतिबुद्धिरेव स्यात्, न तु प्रकृतिः ।
भाषाष्टकसंपन्नत्वं हि बुद्धिलक्षणमिति । स्थूलरूपताम्-इति^(१) । प्रतीयमान
भाषाष्टकसंपत्तिबुद्धलक्षणम् । प्रकृतौ तु रागादयः सूक्ष्मरूपाः, ततो
नोक्तदोष इति । तर्हि रागादिवच्यैतन्यमपि प्रकृतौ सूक्ष्मरूपमभ्युपगम्य-
तामित्याह—चैतन्यमपि-इति । ततः किमिष्यत आह—तथापि-इति । एव-
मप्यचेतनकार्यत्वादिति हेतुर्विशेषणसिद्धः, सूक्ष्मचैतन्ययोगिप्रकृति-
कार्यत्वादिति । ननु प्रकृतेश्चैतन्याभ्युपगमे तत्कार्याणां घटादीनामपि
तथात्वप्रसङ्गः कार्यकारणयोस्तादात्म्यात् तथा चाचेतनकार्यत्वं सिद्ध-
मित्याह—तथा सति-इति । तर्हि प्रकृतौ रागाद्यङ्गीकारे घटादीनामपि
तथात्वप्रसङ्ग इत्याह—रागादिमत्त्व-इति । घटादिष्वपि रागादयः सन्त्येव,
सूक्ष्मत्वाच्चोपलभ्यन्त इत्यत्राह—सौक्ष्म्यं च-इति । तर्हि चैतन्यमपि घटादिषु
सदैव सूक्ष्मत्वाच्चोपलभ्यत इति वक्तुं शक्यत इति । यद्वा, प्रकृतौ रागादयः
सूक्ष्मत्वान्न घटादौ तत्प्रसङ्ग इत्याशङ्क्य तत्र सूक्ष्मचैतन्याभ्युपगमेऽपि न
घटादौ चैतन्यप्रसङ्ग इत्याह—सौक्ष्म्यम्-इति । यत एव प्रसङ्गः तस्मात्
कार्यकारणयोरेवं व्यवस्था न त्वनेवमित्याह—तस्मात्-इति । व्यभिचारात्
कारणेष्वसतामेव धर्माणां कार्येषु दर्शनात् सतामेव चादर्शनादिति ।
प्रकृतमनुसरामः, किमनेन कार्यकारणयोः साधर्म्यवैधर्म्यनिरूपणेनेत्याह—
किमनेन-इति । तदेव कृतिचैतन्ययोः सामानाधिकरण्यस्यावधितत्वाच्चे-
तिता च स एव न इति सुखम् । तृतीयं पादं सोपस्कारं व्याचष्टे—यदिच-
इति । तुरीयं व्याचष्टे—अथ-इति । को नियन्ता ? नियतशरीरादिपरग्रहे
बुद्धेर्विजितत्वाद्विद्यमानस्य चात्मनो निरतिशयत्वादिति तर्हि नित्या
प्रकृतिरेव नियन्त्री भविष्यतीत्यत्राह—प्रकृतेः—इति । निरतिशयत्वेन
तस्याः सर्वपुरुषसाधारणत्वादिति । नियन्तुरभावे किं स्यादत आह—तथा
च-इति । ननु विलीयमाना बुद्धिः स्वगतां धर्माधर्मरूपवासनां
प्रकृतावाधाय विलीयते, अतो बुद्ध्याहितवासनानुवृत्तेः प्रकृतिरस्य
धारणी स्यादित्याह—पूर्वबुद्धि-इति । नायं धर्मधर्मिणोस्तादात्म्यवा-
दिनः सांख्यस्य सिद्धान्त इत्याह—बुद्धि-इति । ननु स्थूलरूपनिवृत्तावपि
सूक्ष्मरूपा बुद्धिरवतिष्ठते, ततः सवथा विनाशाभावादतः तदाश्रय-
वासनानुवृत्तं नोपसिद्धान्तदोष इत्याह—सौक्ष्म्यात्-इति । यदि सूक्ष्मरूपो-
वस्थितयैव बुद्ध्या भोगनियमो भवेत् तर्हि मुक्तावपि तथावास्थितयैव

तथा भोगप्रसङ्ग इत्याह—मुक्तावपि—इति । नन्वनुवर्त्तमानापि बुद्धिर्मुक्तौ कर्मवासनारहितत्वाच्च पुनः संसारहेतुरित्याह—निरधिकारित्वात्—इति । यदि सत्यामपि बुद्धौ अधिकारायत्तः संसारः, अत एवाप्रसुतस्वभावात् तत्तत्कार्यपरिणामोन्मुखो बुद्धिरेव प्रकृतिरस्तु, तथाधिकारवत्या बुद्धेरेव तत्तदभिमानादिव्यापारमाश्रित्याहंकारादिव्यपदेशोऽस्तु, किं व्यापारवद्-मिभेदकल्पनाप्रयासेनेत्याह—तर्हि—इति । प्रकृत्यादिशब्दानामेकार्थत्वे तद्-भेदप्रतिपादक आगमा विरुध्येत 'अजामेकाम्' इत्यादिः । तथा

“दशमन्वन्तराणोह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः ।

भौतिकस्तु शतं पूर्णं सहस्रं⁽¹⁾ चाभिमानिकाः ।

बौद्धा दशसहस्रं हि⁽²⁾ तिष्ठन्ति विगतज्वराः”

इति । तत्राह—सैव हि—इति । यथैकस्यैव शरीरान्तर्वर्त्तिनोवायोऽर्ध्वाधोग-मनादिविशेषणात् प्राणापानादिव्यपदेशः, तथैकस्या एव बुद्धेस्तत्तद्व्या-पारभेदात् प्रकृत्यादिव्यपदेश इत्यागमोऽपि संगस्यत इति । अस्तु तर्हि बुद्धेरेव प्रकृत्यादिभावस्ततः किमित्यत आह—अतोऽपि—इति । बुद्धेरेव प्रकृ-तित्वोपपादनादप्यचेतनकार्यत्वादिति हेतुरसिद्धस्तस्याः कार्यत्वाभावा-दिति । बुद्धेरेव संसारापवर्गादेवमेवं स्यात्—अधिकार—इति । कौण्ड-मधिकार इत्यत्रोक्तं—वासनायोगः—इति । सा वासना च कर्मजन्या धर्मा-धर्माविति । यदि बुद्धेरेव संसारापवर्गा सैव पुरुषः स्यात्, तस्य च कूटस्थ-नित्यस्य कथं ज्ञानादिविकारः, विकारे वा कथं कूटस्थत्वमस्याशङ्काह—धर्मधर्मिणोः—इति । यद्वा, कर्तैव चेतन इत्युक्तं, तत्र चेतनस्य विकारत्वेन कूटस्थमित्यताविरोध इत्याशङ्काह—धर्मधर्मिणोः—इति । न हि भिन्नस्य धर्मस्थोत्पादविनाशाभ्यां धर्मिणः कूटस्थत्वं विरुध्यत इति । भेद एव कुत इत्यत आह—भेदश्च—इति । अहं जानामि ज्ञास्याम्यज्ञासिपमित्यतोताना-मन्वन्वर्त्तमानज्ञानानुगतः पुरुषोऽहमास्पदमनुभूयत इति प्रत्यक्षमेव भेदे प्रमाणमिति । तथापि धर्मधर्मिणोर्गौरोऽयं शुक्लोऽयमिति सामानाधिकर-ण्यप्रतीतिदर्शनात्तस्याश्चात्यन्तभिन्नयोर्घटपटयोरदर्शनादभेदोऽप्यस्त्वित्या-शङ्का सामानाधिकरण्यं यथासंभवं विरुध्य सर्वथैतद् भेदस्यैव साधकमि-त्याह—न च—इति । अनेकापेक्षया हि किञ्चिदेकं साधारणं भवति, न त्वेक-स्यैवैकम् । सुगममन्यत् । न चातिप्रसङ्गः, कार्यकारणाभिधेयाभिधायक-विषयविषयिभाववत्स्वभावत एव सामानाधिकरण्यनियमोपपत्तेरिति भावः । तस्मादात्मनो ज्ञानाद्यनित्यधर्मकत्वे दोषकणोऽपि नास्तौत्यु-पसंहरति—तस्मात्सर्वमवदातम्—इति ।

(1) Read as सहस्रमाभि° in Sāṅkhya Tattva Kaumudī, 44.

(2) Read as °सहस्राणि in Tattva Kaumudī—(loc. cit.).

I. 74. 29
I. 173. 1

एवं सांख्यं निरस्यापूर्वस्यात्मधर्मत्वे साधिते पुनरपि चार्वाकः प्रत्य-
वतिष्ठते—स्यादेतत्—इति । यदि भोक्ता नित्यो विभुश्च स्यात् ततस्तस्य
सर्वदेहप्राप्त्यविशेषाद् भूतगतैरतिशयैर्न भोगनियमः स्यादित्यात्मसमवाये
ऽपूर्वस्य स्यात्, तादृशस्तु भोक्ता कुतः प्रमाणात् सिध्येत् । न कुतश्चिद-
त्यर्थः । ननु ज्ञानसमवायिकारणत्वेनानुमास्यत इत्यत्राह—भूतानामिति ।
भूतानामेव चेतनत्वे घटादेरपि तत्त्वप्रसङ्गमाशङ्क्य विशिनाष्टि-कायाका-
र-इति । तानि भूतानि तथा चेतनानात्यर्थः । भूतत्वाविशेषे कुतोऽयं विवेक
इत्यत्राह—अन्वय-इति । यथा सुराकारपरिणतानामेव भूतानां मदशक्ति-
र्नान्येषां तथैतदपि । तदुक्तं सूत्रकारेण ⁽¹⁾ “मदशक्तिवद् विज्ञानम्” इति ।
यदि शरीरादिव्यतिरिक्तः चेतनो न स्यात् तर्हि किमाश्रयावदृष्टसंस्कारौ
भोगं प्रतिसंधानं च नियच्छतस्तत्राह—कर्म-इति । स्मृतिहेतुः संस्कारो
ज्ञानवासना, सा तावदनुभवसामानाधिकरण्यात्तदाधारेषु वर्त्स्यत इति ।
कर्मजनितौ धर्माधर्मौ कर्मवासना, सा तावन्नास्त्येव । यद्यपि स्यात्तथापि
भूतानामेव कर्तृत्वात्तेष्वेव नियता वर्त्स्यत-इत्युच्यत इति ।

अन्यैरनुभूतं नान्यः स्मरतीति तावदविवादम् । अनेनात्मनः शरीरा-
दिव्यतिरेके प्रमाणमभिसंधत्ते, स्मृतिः पूर्वापरप्रत्यया सहैककर्तृका ताभ्यां
सहैककर्तृत्वेन प्रतिसंधीयमानत्वात्, न यदेवं, न तदेवं यथा देवदत्तस्य स्मृति-
र्यज्ञदत्तस्य पूर्वापरप्रत्ययाभ्यां न प्रतिसंधीयते न तथाचेयं तस्माच्च तथेति ।
ततः किमित्यत आह—नैकम्—इति । न तावच्छरीरावयविसमवेतचैतन्यं
तस्यावस्थाभेदेष्वन्यत्वात्, तत्र पूर्वानुभूतस्योत्तरावस्थायामस्मरणप्रसङ्गः ।
तर्हि करचरणाद्यन्यतमावयवसमवेतं भविष्यतीति । अत्राप्येतदेवावति-
ष्ठते नैकमवयवभूतं चैतन्यं तस्यावयवस्य कदाचिद्विच्छेदात् । तत्र च
तदनुभूतस्यावयवान्तरेणास्मरणप्रसङ्गः । यद्वा, आद्यपादेनावयवविचैतन्यस्य
निरासः, द्वितीयेनावयवस्य चैतन्यस्येति । ननु पूर्वावयवविगता वासनात्त-
रस्मिन्नवयवविनि संक्रामति विच्छिन्नावयवविगता च तिष्ठत्स्ववयवगतेतिव्रति ।
अत्राह—वासनासंक्रमः—इति । संसर्गादेव वासनायाः संक्रमणे संक्रान्त-
मातृवासनेन गर्भस्थेन मात्रानुभूतस्य स्मरणप्रसङ्गः । ननूपादानोपादे-
यभावस्तु नियामिका जतिर्भविष्यति । न ह्यवयवि नाम किञ्चिदस्ति,
किन्तु प्रतिक्षणमङ्गुराः परमाणव एव तत्त्वम् । तेन पूर्वैः परमाणुभिरुत्तरेषा-
मुपादीयमानत्वमस्ति । मातृभूणयोस्तु तदभावाच्चातिप्रसङ्ग इत्याह—न च-
इति । न च स्थिरपक्षे परमाणूनां नित्यत्वेनोपादेयभावोऽस्ति इत्याद्यपादस्य

(1) Evidently Brhaspati, to whom this Sūtra is attributed by Bhāskarāchārya in his Commentary on the Brahmasūtra III. 3. 53 (Chowkh : Ed., p., 196⁴⁻⁵).

निगदव्याख्यातत्वात् द्वितीयं व्याचष्टे—न हि—इति । द्वितीयव्याख्याने त्वाद्यस्यैव विवरणं द्वितीयमेवार्थान्तरेण व्याचष्टे—नापि—इति⁽¹⁾ । द्वितीयव्याख्याने तु द्वितीयमिदानीं व्याचष्टे—नापि—इति । तृतीयं व्याचष्टे—नापि मृगमद—इति । तुरीयं व्याचष्टे—न च—इति । मा भूत्परमागुणानुपादानोपादेयभावः, अवयवावयविनोस्तु भविष्यतीत्याशङ्क्याह—खण्डावयविनम्—इति । न ह्यनुभवितारो विच्छिन्ना अवयवाः खण्डावयविनमारभन्ते तस्य तिष्ठद्भिरेवारम्भादिति । अखण्डं तु पूर्वावयविनं प्रति विच्छिन्ना एवोपादानभूता इत्यत्राह—पूर्वसिद्धस्य—इति । किमनेन, स हि तदारब्धः पूर्वावयवोति । तद्विच्छेदे विनष्ट एव क इदानीं पतिसंदध्यात् । अत्र पूर्वशरीरस्थाप्युत्तरं प्रत्यनुपादानत्वादित्याद्यपि द्रष्टव्यम् ।

अत्र चार्वाक एव बौद्धमतवलम्बनेन प्रत्यवतिष्ठते—अस्तु तर्हि—इति । यदि स्थिरपक्षे गतिर्नास्ति तर्हि क्षणभङ्गमङ्गीकुर्म इति । ननु क्षणभङ्गादेवोजादीमामङ्कुरादिकार्यानुगुणः कश्चिदतिशयः क्षितिसलिलादिभिराधोयत इति वक्तव्यम्, अन्यथा कुसूलस्थैरपि बीजैरङ्कुरारम्भप्रसङ्गात् । स चातिशयो बीजव्यतिरिक्तश्चेत्तस्यैवान्वयव्यतिरेकाभ्यां कारणत्वप्रसङ्गः, अव्यतिरेके तु बीजमात्रमेवेति कुसूलस्थानामप्यङ्कुरारम्भप्रसङ्ग इत्यत आह—न च—इति । सत्यमस्त्यतिशयः, स च भावान्न व्यतिरिच्यते, समर्थस्वभावं भावान्तरमेव क्षित्यादिजायत इत्यर्थः । अथवा प्रतिक्षणमङ्गे भेद उपलभ्येत, तदनुपलम्भाच्चास्ति भङ्ग इत्यत्राह—न च—इति । अतिशयो वैलक्षण्यं भेद इति यावत्, व्यतिरेको नास्तित्वं, न च भेदो नास्त्येत्यर्थः । यद्वा, करणाकरणविरुद्धधर्मसंसर्गाद्वि पूर्वोत्तरयोः क्षणयोर्भेदाङ्गीकारः, तस्य सहकारिणाभालाभाभ्यामेकैकस्थैवोपपत्तेर्भेदः सिध्यतीत्यत्राह—न च—इति । सहकारिजन्यातिशयस्य भावाद्द्व्यतिरेके तस्यैव कारणत्वप्रसङ्गात् न व्यतिरिच्यत इति वक्तव्यं, तदा च सहकारिसमवधानाद्भावान्तरमेव जायत इति स्यादित्यत्र क्षणभङ्गसिद्धिरिति । एवं तर्हि पूर्वबीजवैलक्षण्येनोत्तरं बीजमनुभूयेतेत्यत आह—किन्तु—इति । भिन्नो भावः सादृश्यतिरस्कृतभेदत्वादापाजतः तथा न विकल्प्यते न निश्चयते, वर्तमानक्षणावगाहिना तु निर्विकल्पकेनानुभूयत एवेत्यर्थः । पश्चाद्वा निश्चयः कुतस्त्य इत्यत्राह—कार्यदर्शनात्—इति । कुसूलस्याद्विलक्षणभावानुत्पादे तद्वदेवानारम्भप्रसङ्गात् क्षित्यादिभिरङ्कुरसमर्थं भावान्तरं जायत इति निश्चिनुमः ।

I. 75. 16
I. 175. 5

(1) The text beginning न हि भूतानां and ending संरणा-
योगात्. (Ben. Ed., p 75⁷⁻¹⁰) is practically an exact
reproduction of Atmatattvaviveka, p. 76¹¹⁻²⁰ (Jayanāra-
yana's Ed.).

अन्यातिशयवत्-इति । यथा स्थिरवादिनोऽपि जनकावस्थायामजनकाव-
स्थतोऽतिशयः कार्यदर्शनादवसीयते । यद्वा, अन्योऽतिशयः सामग्री, सा
यथा कार्यैकसमधिगम्या तथातिशयोऽपीति । यद्वा, अन्यातिशयो घटादे-
रन्यो विजातीयः कपालादिसंतानः, स यथा प्रत्यक्षेणावसीयते तथा
प्रतिक्षणभङ्गोऽपि विलक्षणकार्यदर्शनाभिश्चोयत इति । अस्तु क्षणभङ्गः,
प्रकृते किमायातमित्यत्राह—तथा च-इति । भूतानामुपादानोपादेयभाव-
नियमेन प्रतिसंधानभोगनियमोपपत्तिरिति । सिद्धान्त्याह—क्षणिकत्व—
इति । अन्यत्र-इति । अन्यत्र आत्मतत्त्वविवेके ।

I. 77. 8
I. 176. 6

न तावता श्रोतॄणां सन्तोष इत्यत्रापि किञ्चिदाह-अपि-इति । यद्यङ्-
कुरानारम्भकाद् बीजात्तदारम्भकस्य वैजात्यं कुर्वद्रूपं नाङ्गीक्रियेत तर्हि
क्षणिकत्वं न सिध्येत् । एकजातीयत्वे हि तयोः सहकारिलाभालाभाभ्या-
मेवारम्भानारम्भनियमो वक्तव्यः, तस्य चैकस्यामेव व्यक्तौ सुवचत्वान्न क्षणि-
कत्वसिद्धिरिति भावः । अस्तु तर्हि वैजात्यमित्यत्राह—न तस्मिन्-इति ।
तस्मिन्नप्रामाणिक एव वैजात्येऽङ्गीक्रियमाणे कारणवत् कार्येऽपि वैजात्य-
संभावनया कार्यादिलिङ्गकमनुमानमेवाच्छिद्येत । नन्वनुमानोच्छेदोऽस्माकं
चार्वाकाणामिष्टपवेल्यत आह-विना । तेन-इति । न ह्यनुमानेन विना क्षणि-
कत्वसिद्धिः प्रमाणान्तराभावात् । नन्वस्ति प्रत्यक्षमित्यत्राह—नाध्यक्ष-
म्-इति । कुत इत्यत्राह—निश्चयं विना-इति । निश्चयो विवकल्पस्तेन विना न
निर्विकल्पकमात्रं कचिदपि प्रमाणं, निश्चयश्चात्र नास्तीति । व्याचष्टे - न
हि-इति । तन्त्रं प्रधानं प्रयोजकमिति यावत् । कथं न सिद्धिर्यावता साजा-
त्येऽपि करणकरणलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गाद् व्यक्तभेदः सिध्यतीत्यत्राह—
तथा-इति । एकजातीयवदेकस्यामपि व्यक्तौ सहकारिवशेन करणाकरणयो-
रविरोधादिति । तद्वा-इति । यत्पूर्वकालवर्तिबीजं तादृक् तज्जातीयव्यत्यन्तरं,
यथा तज्जातीयस्यैव सतः करणे करणे तथैकस्या एव व्यक्तेर्भविष्यत इत्यर्थः ।
उपसंहरति - ततः-इति । तौ प्रामाणिकौ सहकारिलाभालाभौ, अप्रा-
माणिकमिति वक्ष्यमाणोपयोगितयोक्तमभ्युपगम्य त्वयं क्षणिकत्वसिद्धय इति
शेषः । अस्तु वैजात्यमिष्टमेव हि नस्तदित्यत्र न तस्मिन्ननुमा भवेदित्येतदु-
पपादयितुमुपक्रमते एवम्-इति । यदि कारणेऽनुपलभ्यमानस्यैव वैजात्यस्य
कार्यप्रयोजकत्वेनाभ्युपगमः तर्हि तद्वदेव कार्येऽप्यनुपलभ्यमान एव कश्चि-
ज्जातिभेदः स्यात् यस्य वह्न्यादिकारणापेक्षा । ननु दृष्टधूमादिजातीयस्य
वह्नाद्यपेक्षेति शङ्कावकाशात् न प्रतिबन्धनिबन्धनं तदुत्पत्तिः सिध्यति
तत्कार्यलिङ्गानुमानेनेति भावः । दृष्ट-इति । यदि धूमाद्यवान्तरजातिभेदे
वह्नादेरन्योगः तां दृश्यमानं धूमादिजातीयमहेतुकं स्यात्, ततः

कार्येऽत्रान्तरजातिशङ्कानवकाशेति । न-इति । वद्वादेर्धूमावात्तरजातिमे-
 दोपयोगेऽपि न धूमादिजातीयस्याकस्मिकत्वविरोधः, तत्रापि वद्वादे-
 रन्यदेव किञ्चिदनुपलभ्यमानं प्रयोजकं भविष्यतीत्यप्रामाणिकमेवाभ्युप-
 गच्छतः किं नाम दुर्लभमिति भावः । न कार्यविशेषः-इति । धूमादिगत-
 विशेषो न वद्वादिप्रयुक्ततयोपलभ्यते, नापि कार्यमात्रस्य धूमादिजातीय
 स्यान्न्यत्प्रयोजकं दृश्यते, तेनानुपलभ्यमानयोः प्रयोज्यप्रयोजकत्वकल्पन-
 मेव विरोध इति । तत्किम्-इति । वद्वादिकारणगता विशेषो धूमादि-
 सामान्यप्रयोजको नोपलभ्यते । वद्वादिविशेषस्य धूमादिप्रयोजकत्वे व-
 द्न्यादिसामान्यस्यान्यत्प्रयोजनं वक्तव्यमर्थक्रियाविरहिणः सत्त्वानुपपत्तेः ।
 तच्च नोपलभ्यते, तेन समानस्तादृशो विरोध इत्यनुपलभ्यमानेऽपि कार-
 णगता विशेषः शङ्क्यते निषेधकाभावादित्याशङ्क्य सा तर्हि कार्यगत-
 विशेषमुलभेत्याह-शङ्का तु-इति । यद्वा, कार्यगतविशेषे शङ्कामात्रमेव
 न तु निश्चयेऽनुपलभ्यादित्याशङ्क्य कारणगतेऽपि शङ्कामात्रमेवेत्याह-
 शङ्का तु-इति । कार्य-इति । ननु मा भूत्कारणगता विशेषः प्रत्यक्षः, तथापि
 न तत्र शङ्कामात्रं, किं तर्हि कुसूलस्थालवालस्थयोः कार्यान्मानारम्भाभ्या-
 मनुमीयतेऽस्ति वैजात्यमिति । न-इति । कार्यजन्माजन्मनोरन्यथासिद्धत्वाच्च
 ताभ्यां वैजात्यं सिध्यतीत्यभ्युपेत्याह-उन्मीयताम्-इति । निश्चयीयतां
 कारणगता विशेषः, कार्यगतविशेषस्य निश्चयाभावेऽपि शङ्कोत्पद्यते,
 साधकवत् बाधकस्याप्यभावाद् । अनुपलब्धस्यैव कारणगतस्य कल्पना-
 दर्शनाच्च शङ्कोपपत्तेः शङ्कामात्रेणापि प्रतिबन्धमूलं तदुत्पत्तिर्न सिध्यतीति
 भावः । कार्यगतविशेषं स्वरूपानुपलब्धिरेव निषेत्स्यतीत्यत आह-न हि-
 इति । किमिति न प्रभवति तत्राह-कार्य-इति । शङ्क्यमानस्य कार्यस्याग-
 तविशेषस्यातीन्द्रियत्वेन कार्यलिङ्गेन निश्चेतव्यत्वात्कार्यानुपलब्धैवानिश्च-
 योपपत्तेरिति । अस्तु तर्हि कार्यानुपलब्ध्या तत्प्रतिषेधोऽत आह-कार्य-
 स्य इति । कार्यगतविशेषवत्तत्कार्यमपि किञ्चिदतीन्द्रियमस्तीति संभावना-
 यां कार्यानुपलब्धिः । प्रतिषेधति-इति । अत एव, यत एव स्वभावानुपलब्धि
 न प्रभवति अत एवेत्यर्थः । सन्ति हि षोडशानुपलब्धयः-स्वभावानुपलब्धिः
 स्वभावविरुद्धकार्यानुपलब्धिः स्वभावविरुद्धव्याप्तोपलब्धिरिति चतस्रः,
 कार्यानुपलब्धितद्विरुद्धकार्यविरुद्धव्याप्तोपलब्ध्यश्चेति चतस्रः, तथा
 व्यापकानुपलब्धिस्तद्विरुद्धविरुद्धकार्यविरुद्धव्याप्तोपलब्ध्यश्चेति चतस्रः ।
 तत्र चानुपलब्धिकार्यप्रतिषेधसामर्थ्यादुपलब्धोनामप्यनुपलब्धिव्यवहारः ।
 सर्वासामासां न कार्यगतातीन्द्रियविशेषनिषेधे सामर्थ्यमतीन्द्रियेण सह
 विरोधित्वकार्यकारणत्वव्याप्यव्यापकत्वानामशक्यनिश्चयत्वादित्यर्थः ।
 एवं वैजात्याङ्गीकारे कार्यलिङ्गकमनुमानं न सिध्यतीत्युक्तम् ।

I. 79. 17
I. 180. 3

इदानीमनुपलब्धिलिङ्गकं स्वभावहेतुकं च यथा न सिध्यति तथा दर्शयितुं भूमिकामारचयन् वैजात्याभ्युपगमे बाधकान्तरमाह—एवम्—इति । यथा तथा वा भवतु जातिस्वरूपं, सर्वथा तु तस्य कुर्वन्त्वजाति-भेदस्य बीजत्वेन सदैकस्या व्यक्ती न समावेशः संभवति । कुर्वन्त्वाकुर्वन्त्वयोर्विरोधाद् यदि समावेशः स्यात्ततस्तस्य शालित्वं प्रति परत्वं वा स्याद् वृक्षत्ववत् अपरत्वं वा स्याच्छिशापात्वर्वादिति । न चेभ्यमपि संभवति, परत्वे शालिजातीयं सर्वमाप कार्यं कुर्यात्, अपरत्वे त्वशालिजातीयमङ्कुरं न कुर्यादिति भावः । अत्रापरापरभूतयोज्ञेयोरसमावेश एव साध्यः, समाविष्टयोस्तु परापरभावः प्रसङ्गादुक्त इति । उत्तरस्मिन्माध्ये हेतुमाह—अन्यून—इति । अनुवृत्ताकारावभासिना हि प्रतीतिर्जातिरुद्भावे प्रमाणम् । तस्याश्चैक्येन जात्येपात्तो न तावत्स्वेव पिण्डेषु जात्यन्तरे भ्रमाणप्रस्तोति । व्यावृत्तिरूपयोरपि जात्येः समावेशे परापरभाव एवेत्याह—व्यावृत्त्ये—इति । अपोह्यभेदेनापोहानां विरोधस्ततश्च तेषां भेद इत्यपोहवादः । तत्र तावत्स्वेव पिण्डेषु अपोहद्वयानाधारेण सत्सु कुतोऽपोह्यभेदः कुतस्तरां तन्निबन्धनो विरोधः कुतस्तत्रां वापोहभेद इति । पूर्वं साध्यसिद्ध्यर्थं निष्टप्रसङ्गमाह—परस्य च इति । तथाभावः समावेशस्तस्माद्विन्नयोरपरापरभूतयोः परस्परभावाविनाभाविनारेकत्र न समावेशः, समावेशे वा जगति विरोधोच्छेद एव स्यादिति भावः । शङ्कते—सामग्रो इति । न हि गोत्वाश्वत्वयोरसमावेशे परस्परपरिहारवत्त्वं प्रयोजकं किन्तु तद्विषयज्ञकव्यत्युत्पादकसामग्रोविरोधः, तस्माद्विरुद्धयोः समावेशे नातिप्रसङ्ग इति भावः । गुढाभिसन्धिः सिद्धान्तो पृच्छति—कुत एतत् इति । गवाश्वयोर्विरुद्धसामग्रोक्तत्वं कुतः प्रमाणादवगम्यत इति । इतर आह—परस्पर—इति । सामग्रोः परस्परपरिहारस्थितेर्विरोधोऽवगम्यत इति । नेदम्—इति । सामग्रोः परस्परपरिहारेणावस्थानम् । इदं न प्रत्यक्षं सामग्रोर्नित्यं कार्यकल्पत्वादिति, प्रत्युत सामग्रोसमावेश एवानुमातुं शक्यत इत्याह एकदेश—इति । त्वन्मते गोत्वाश्वत्वयोरैकस्यां व्यक्तौ समावेशात् सामग्रोऽपि समावेशसंभवाऽनुमीयेत यावद् बाधकदर्शनं तावदिति । यद्वा, विरुद्धयोरसमावेशः सामग्रोविरोधादिति वदता विरुद्धयोरप्येकदेशसमावेशाङ्गीकाराद् विरुद्धयोरपि सामग्रोः समावेशसंभवाऽनुमीयेत इत्यर्थः । शङ्कते—तत्कार्ययोः—इति । न वयं कार्ययोः परस्परपरिहारेण स्थितेः सामग्रोः परस्परपरिहारस्थितिं कल्पयामः येन कार्ययोः समवेशसंभवात् सामग्रोसमागमोऽपि कल्पयेत, किन्तु सामग्रोद्वयकार्ययोर्योर्गोशश्वयोः परस्परपरिहृतस्वभावत्वादितरतराभावत्वादिति । यावदस्ति ह्येकदेशसमाविष्टयोरपि परस्परपरिहृतस्वभावत्वमिति भावः । गुढाभिसन्धिमुद्घाटयति—तहि—इति ।

यदीतरेतराभाववत्त्वेन गवाश्वयोः सामग्रीविरोधादसमावेश इति कल्प्येत तर्हि कम्पशिशपयोरप्यसमावेशः स्यात् । कम्पशब्दश्चात्र कम्परूपार्थे क्रियाकारिणं शिशपावान्तरजातिविशेषमाह, तेनायमर्थः कारणवैजात्यमभ्युपगच्छता ह्यकम्पकारिणः शिशपात्वात् कम्पकारिणो वैजात्यमभ्युपगन्तव्यम् । ततश्च कम्पजनकाजनकयोः शिशपातद्वान्तरविशेषयो रसमावेशप्रसङ्गः । तयोरपि परस्परभावत्वादिति । यद्वा, कार्ययोः परस्परपरिहारेण स्थितेः सामग्रीविरोध इति तत्कार्ययोरित्यनेनाशङ्क्य यदि क्वचित्परस्परपरिहारदर्शनेन सामग्रीविरोधमुच्येत कार्ययोः सर्वदा सर्वत्रासमावेशः कल्प्येत तर्हि कम्पशिशपयोः कदाचिदसमावेशदर्शनात्सर्वदा सर्वत्रासमावेशप्रसङ्ग इति परिहारमाह—तर्हि—इति । दृश्यत इति । परस्परपरिहारेऽपि कम्पशिशपयोः समावेशो दृश्यते न तु गोत्वाश्वत्वयोरिति नाप्रसङ्गातिप्रसङ्गाविति । गोत्वाश्वत्वयोरिति । परस्परपरिहारवतोरपि क्वचित्समावेशदर्शनादत्रापि तत्संभावना दुःपरिहरेति । एवं तावज्जनकाजनकयोः समावेशाङ्गीकारे सर्वत्र गवाश्वदिविरुद्धसमावेशसंभावना निःप्रत्यूहं प्रवर्तत इति स्थितम् । एवं भूमिकामारब्धं तत्र विवक्षितमनुमानाभावं निवेशयति—तथा च—इति । कार्यलिङ्गवदनुपलब्धिलिङ्गकेनापि गतमिति । तथा चेति परामृष्टं हेतुं स्पष्टयति—क्वचिदपि—इति । एषा हि बौद्धपरिभाषा अनुपलब्धिरसद्व्यवहारयोग्यत्वं प्रतिबन्धवलेनानुमापयति । प्रतिबन्धश्चानुपलब्धेः सद्व्यवहारविरोधात्सिद्धमिति, यथाह न गोत्वमस्ति अश्वत्वादिति गोत्वविरुद्धाश्वत्वोपलब्धिरूपो गोत्वानुपलब्धिर्गोत्वाभावं गमयतीति । तत्र यदि विरुद्धयोरपि समावेशः स्यात् तदानुपलब्धेरपि सद्व्यवहारयोग्यत्वसंभवेनासद्व्यवहारयोग्यतया प्रतिबन्धासिद्धेर्गतमनुपलब्धिलिङ्गकमिति । अत एव स्वभावहेतुरपि निरस्त इत्याह—ततः—इति ।

तादात्म्येन प्रतिबन्धो हेतुः स्वभावः, यथा शिशपात्वं वृक्षत्वस्य । क्वचिदपि विरोधात्सिद्धादवृक्षंऽपि शिशपात्वसमावेशसंभवात्स्य प्रतिबन्धो नास्तीति स्वभावहेतोर्विपक्षे बाधकमाशङ्कते—ननु—इति । वृक्षसामग्र्यन्तर्भूता शिशपासामग्री तदविनाभूता तत्कारणिकेति यावत् । ततश्चावृक्षे वृक्षसामग्र्यभावेन स्वभावसामग्र्यभावाच्छिशपा न भवति । तेनावृक्षलक्षणे विपक्षेऽपि शिशपात्वस्य सामग्र्यभावो बाधकमित्यर्थः । शिशपाव्यवहारेण वृक्षव्यवहारे साध्येऽप्येतदेव विपक्षे बाधकमित्याह—एवम्—इति । यदि च शिशपाव्यवहारो वृक्षव्यवहारमतिपतेत् ततस्तयोः सामान्यविशेषभावो न स्यादिति भावः । यद्यप्यत्र क्वचिदपि विरोधासिद्धौ शिशपातद्व्यवहारयोर्वृक्षतद्व्यवहारातिपातेऽपि न विरोध

I. 81. 26
I. 186. 4

इत्यपि परिहारः संभवो तथापि परिहारवैभवादन्यथा परिहरति—एवं
 तर्हि—इति । एवंविधस्य विपक्षे बाधकस्य तुल्यत्वाच्छिंशपावान्तरजाति-
 विशेषेण कम्पकारित्वेन शिंशपात्वानुमानं तद्व्यवहारेण शिंशपाव्यवहारा-
 नुमानं प्रसज्येत । न च तच्छ्रयं शिंशपात्वानन्तर्भूतस्य पलाशादेरपि
 कम्पजनकत्वादिति । नोदनादि—इति । यथा वृक्षसामग्रीविशेषः शिंशपा-
 सामग्री, नैवं शिंशपासामग्र्यन्तर्भूता कम्पसामग्री । किन्तु नोदनाभि-
 धाताद्यागन्तुकहेतुकत्वाच्चलत्वस्य शिंशपात्वातिपातेऽपि न कश्चिद्वि-
 रोध इति । एतद्विकल्प्य निराचष्टे—यदि—इति । किं नोदनादयो भवन्मता-
 नुरोधेन शिंशपास्वभावभूता भवेयुः, अस्मन्मतानुरोधेनास्वभावभूता वा ?
 पूर्वत्र शिंशपाविशेषा एव नोदनादयः अशिंशपायाः शिंशपास्वभावव्या-
 योनात्, तत्र च पूर्वोक्तं शिंशपातुल्यत्वं तदवश्यमेव । उत्तरत्र कम्पजनने
 शिंशपायाः सहकारिणो नोदनादयः स्युरिति । सन्तु सहकारिणः का नो
 हानिरित्यत्राह—ततः—इति । निर्विशेषैव जातिभेदं व्यक्तिभेदं विनेति यावत् ।
 चलस्वभावांश्चलनात्मकान् स्वभावान् धर्मान्, चलनात्मिकाः क्रिया
 इत्यर्थः । पुनः शङ्कते—स्वभावभूताः—इति । स्वभावभूताः शिंशपायाः स्वभा-
 वभूता ये च नोदनादयः ते चागन्तुकेनोदकादिसहकारिसंनिधानाधीनज-
 न्मानः, ततश्चागन्तुकसहकार्यनुप्रवेशाच्चलनजननस्वभावं शिंशपान्तरं जायत
 इति क्षणिकत्वं सिद्ध्यति, सिद्ध्यति चाशिंशपाया अपि चलद्रूपत्वं नोदना
 द्यागन्तुकसहकारिणां पलाशादावपि संभवादिति । तर्हि शिंशपाया अपि
 वृक्षातिपातः स्यादित्याह—एवं तर्हि—इति । शङ्कते—एवम्—इति । एवमविशेषे
 सत्येतत्त्वदुक्तं स्यात्, किन्तु विशेषोऽस्तीत्यर्थः । यथा वृक्षसामग्रामा-
 गन्तुकशिंशपावीजत्वादिसहकार्यनुप्रवेशात् शिंशपात्पत्तिरित्येतत्स्वत्वं,
 तथाप्ययं विशेषोऽस्तीति तमेव विशेषमाह—शिंशपा—इति । उपादायैव
 शिंशपा जनयन्तीति शेषः । न तामेव शिंशपासामग्रीमुपादायैव चलत्वं
 जनयन्ति किन्तु मूर्तमात्रमुपादाय, पलाशादीनामपि कम्पदर्शनात् । शिंश-
 पासामग्री तदसामग्रीं न व्यभिचरति, चलसामग्री तु शिंशपासामग्रीं
 व्यभिचरतीति विशेष इत्यर्थः । निराकरोति—नैवम्—इति । विशेषा
 एव केचित्स्वपरसामान्यं व्यभिचरन्ति केचिन्नेति न नियमहेतुरस्तीति
 दर्शनं त्वन्यत्र नोदनादीनामस्वभावभूतानामेव सहकारित्वादुपपन्नमिति-
 भावः । एवं नोदनादीनां स्वभावत्वे दूषिते प्रामाणिकं सहकारि-
 षत्तदमगत्यावलम्बते—शिंशपा—इति । तद्विशेषा एव वृक्षजनकविशेषा एव
 न तथा शिंशपाया एव जनकविशेषाः, ततश्च सिद्धः कम्पशिंशपयोर्वि-
 शेष इति पूर्वोक्तमेव निराकरणं सारयति—एवं तर्हि—इति । सदृशरूपा-
 जातिभेदसामर्थ्यविरहिण इत्यर्थः । न तथा, न कम्पकारिण इत्यर्थः ।

जात्यभेदेऽपि व्यक्तिभेदादेव सिध्यति क्षणिकत्वमित्यत्राह—तथा च—इति । एकजातीयस्यैव सहकारिणाभात् कार्यजनकत्वाङ्गीकारे सति पूर्वैव शिंशपाव्यक्तिः सहकारिसंनिधानात् कर्महेतुर्गर्भावेत्, स्वोत्पत्त्यनन्तरमेव न दृष्टा पूर्वव्यक्तिः, तज्जातीया तत्संतानान्तःपातिनो त्वन्या सहकारिसमवधानात् कार्यजननीह भवेदित्यत्र न कश्चिद्विशेषः, उभयत्रापि सहकार्यायत्तत्वात्कार्यकारणस्य; तथा च न क्षणिकत्वसिद्धिरिति । तदेवं विरुद्धयोरेव कचित्समावेशे कचिदपि विरोधासिद्धेर्विपक्षे बाधकाभावात् स्वभावहेतुर्न सिध्यतीत्युक्ते तस्य विपक्षे बाधकमाशङ्क्य यथा तत्र सिध्यति तथोक्तम् । इदानीं प्रकृतमुपसंहरति—तस्मात्—इति । ननु नीलमुत्पलं चलतीत्यादौ विरुद्धानामपरापरभूतानामेव नीलत्वादिसामान्यादीनां समावेशो दृश्यते । न च तत्र परापरभावः, नीलस्य परत्वे रक्तमुत्पलं न स्यात्, उत्पलस्य परत्वे नीलं नीलोपुष्पं न स्यात्, न च नास्ति विरोधः कुर्वत्त्वबोजत्वयोर्विरोधप्रसङ्गात् । तत्कथमयं नियम इत्याह—अनेवम्—इति । अनेवंभूतानां विरोधे सति समाविष्टानां समावेशे सत्यपरापरभूतानां च द्रव्यगुणकर्मस्वरूपेणोपाधित्वमात्रं, न सामान्यरूपेण समाविष्टत्वम् । तथाहि नीलगुणयोगात् नीलमुत्पलं न तु नीलत्वयोगात्, तथा द्रव्यसंख्याद् द्रव्यं नीलं न तु द्रव्यत्वयोगादिति । एवं चलनयोगात् चलं न तु चलत्वयोगादिति । जात्यात्मकानां तु सामान्यानां विरोधे सति न समावेश इतीमं तात्पर्यमोचरमर्थं पृथक्कृत्याह—तेषां तु—इति । कुत इत्यत आह—व्यक्तिभेदात्—इति । सामान्यव्यञ्जकानामाश्रयाणां भेदादिति । मिथस्तां व्यञ्जकानि किमायातमसमावेशस्य, तत्राह—जातीनाम्—इति । व्यत्वाश्रयत्वाज्जातीनां तद्भेदेन तदाश्रयाणां जातीनां च न समावेशः । तस्माद्विरुद्धानां नीलत्वात्पलत्वचलत्वादीनां गुणद्रव्यकर्मव्यक्तिसमवेतत्वेन नैकव्यक्तिसमावेशः, समाविष्टानां गुणादिव्यक्तीनां न विरोध इत्यर्थः । मा भूत्तर्हि कुर्वत्त्वबोजत्वयोः समावेश इत्यत्र न वैजात्यं विनेत्येतदेव सारयति—तथा च—इति । अस्तु तर्हि समावेश इत्याशङ्क्य महता प्रबन्धेनोपपादितमनुमानभङ्गमुपसंहरति—वैजात्य—इति । विना तेन न तत्सिद्धिरित्येतच्छङ्कापूर्वकं व्याचष्टे—माभूत्—इति । कुतः प्रमाणान्तरात्तस्य क्षणिकत्वसिद्धिरिति । ननु प्रत्यक्षमेव तत्र प्रमाणमित्यत्र नाध्यक्षं निश्चयं विनेत्येतदुत्तरयति—नहि—इति । क्षणिकमेतदिति निश्चयस्य विकल्पस्याभावादिति । मा भूद्विकल्पः, निर्विकल्पकमध्यक्षं तत्र प्रमाणमित्यत्राह—गृहीत—इति । निर्विकल्पकेन गृहीते विकल्प्यते चार्थे तस्य प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यादिति विपर्यये बाधमाह—अन्यथा—इति ।

I. 84. 18
I. 190. 7

यद्यनिश्चित एवार्थं प्रत्यक्षं प्रमाणं स्यात् किमिति तर्ह्यक्षणिकत्वं एव तत्प्रमाणं न स्यात् इति चेदयति—ननु—इति । द्वितीयप्रत्यक्षं तावद्धर्मिणं घटोऽयमिति वर्त्तमानत्वविशिष्टमेवादग्राहते, वर्त्तमानस्य चातीतानागततात्मकत्वविरोधात् । तेन वर्त्तमानत्वं निश्चाययदेव प्रत्यक्षं धर्मिणः पूर्वापराभ्यां भेदं निश्चाययतीति क्षणिकत्वे प्रमाणमिति विकल्पं दूषयितुं पृच्छति—तद्व—इति । तद्वर्त्तमानत्वं किमित्यभिमतं, किं नोलादिधर्मि-स्वरूपमेव, अथवा तद्धर्मः कालविशेषसंबन्ध इति भावः । द्वितीये दूषणमाह—अथ—इति । तस्य वर्त्तमानत्वधर्मस्यातीतानागतत्वाभ्यां भेद-निश्चयेऽपि धर्मिणो नोलादेर्न भेदः सिध्यति । तस्य धर्मिणस्ततो धर्मादन्य-त्वादिति । बौद्धः स्वाभिसंधिमुद्धाटयति वर्त्तमान—इति । न वयं धर्मि-मात्रनिश्चयाद्धर्मभेदनिश्चयाद्वा धर्मिणो भेदं ब्रूमः, किन्तु वर्त्तमानत्वा-वर्त्तमानत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गादिति दूषयति—यदि—इति । सदसत्त्वरूपं तावद्वर्त्तमानत्वावर्त्तमानत्वमेकस्य धर्मिणो नाभ्युपगच्छाम इति । कुत इत्याह—तादृशे न—इति । शङ्कते—सदसत्—इति । सता वर्त्तमानेन कालेन संबन्धो वर्त्तमानत्वम्, अस्तोऽतीतेनानागतेन वाऽवर्त्तमानत्वमिति किमसंगत-मिति । यथा प्रत्यभिज्ञानमेकमेव वर्त्तमानत्वं सच्च विषयीकरोति असच्चा-तीतत्वम्, यथा वा अघटं भूतलमिति ज्ञानं भावाभावौ, तथैक एव धर्मो सदसद्भ्यां संभ्रस्यते, को विरोध इति । नन्वस्तु युगपदेकस्यानेकसंबन्धः न तु क्रमेण, तथा हि यद्येकसंबन्धक्षणे भावः संबन्ध्यन्तरेणापि संबन्धुं समर्थः तर्हि तदानीमेव तेनापि संबध्येत, समर्थस्य क्षेपायोगात् । असमर्थश्चेन्न पश्चादपि । तदन्यदेव पश्चात्संबन्ध्यत इति सिद्धः क्षणभङ्ग इत्याशयेन शङ्कते क्रमेण—इति । प्रत्यभिज्ञया तावदेकत्वं प्रतीयत इत्युक्तं, न चैकस्या-नेकसंबन्धेऽनुपपन्न इति केवलमत्र संबन्धक्रमे कारणं वक्तव्यं, तच्च संबन्धि-संनिधाप्रकानां क्रम एवेत्याह—उपसर्पण—इति । ननु प्रत्यभिज्ञायाः प्रामाण्ये सति सर्वमेतदेवं स्यात्, तदेवासिद्धमित्याह—प्रत्यभिज्ञानम्—इति । मा भूत्प्रामाण्यसिद्धिस्तथापि भवन्तं विजयामह इत्याह—अस्ति तावत्—इति । स्थैर्यसाधकं प्रत्यभिज्ञानं तावदस्ति, अन्यथा धर्मिण एवासिद्धौ तत्रा-प्रामाण्यविधानायोगात् । तेन धर्ममात्रप्रामाण्यमेव तस्य निरूपणीयम् । क्षणिकत्वे तु प्रमाणाभासोऽपि नास्तीति ।

I. 85. 3
I. 192. 5

एवं सौगतसमयसिद्धक्षाणकवाल्मिनि चार्वाकस्य प्रत्यवस्थाने दृषिते स एवान्यथा प्रत्यवतिष्ठते—स्यादेतत्—इति । न खलु क्षणिकत्वे प्रमा-णाभावमात्रेण स्थिरत्वं सिध्यति किन्तु संदेह एव, तवापि भूतचैतन्य-संभावनाया न तद्व्यतिरिक्तश्चेतनः सिध्यतीत्युच्यत इति । किमयं संदेहः स्थैर्यं ? तद्दर्शने वा दर्शनप्रामाण्ये वा ? तत्रापि प्रामाण्यमात्रे किं वा प्रत्य-

मिज्ञानप्रामाण्ये ? तत्रापि सर्वत्र प्रकृते वेति ? तत्र न प्रथमद्वितीया-
वित्याह—स्थैर्यद्वयोः—इति । प्रत्यमिज्ञानस्य दुरपन्धवत्वादिति भावः । न
तृतीय इत्याह—न प्रामाण्ये—इति । अनेकप्रमाणाधीनत्वात् सन्देहस्य
प्रामाण्यमात्रसिद्धौ संदेहो न सिध्येत् । तत्सिद्धौ न प्रामाण्यमात्रासि-
द्धिरिति संदेहसिद्धिप्रामाण्यमात्रासिद्धयोः परस्परव्याघातात् । नापि
चतुर्थपञ्चमावित्याह—एकता—इति । येन विरुद्धधर्मसंसर्गविरहेण क्षणैक-
त्वप्राप्तिः प्रत्ययस्य प्रामाण्यं निश्चित्य क्षणिकस्य भावस्यैकत्वं निश्चिनोपि
तेनैव स्थिरमपि भावं निश्चिनोपि इति व्याचष्टे—न हि—इति । यद्यपि वादिभि-
प्रतिपत्तेराहार्यः संदेहः तथापि न स्वरूपतः स्थैर्यं तद्दर्शनसद्भावे वा सन्दे-
होऽस्ति । प्रत्यमिज्ञानस्य विषयतः स्वरूपतश्च दुरपन्धवत्वादिति । सामा-
न्यतो विशेषतश्च ज्ञानप्रामाण्यसंदेह इत्यपि नास्तीत्याह—नापि—इति । तत्र
सामान्यसंदेहनिराकरणहेतुतया विरोध इत्येतद्व्याचष्टे—स हि—इति । सर्व-
ज्ञानप्रामाण्याविषयस्तावन्न संदेहः संभवतीति व्याघातमेवाह—तथाहि—इति ।
संदेहग्राहकज्ञानस्य प्रामाण्यसिद्धेः सन्देहोऽपि न सिध्येत्, तस्य सन्दे-
हस्य सिद्धौ तदपि प्रामाण्यमपि सिध्येदिति कुत इत्यत आह—निश्चय-
स्य—इति । सन्देहस्वरूपनिश्चयस्य सन्देहग्राहिज्ञानप्रामाण्याधीनत्वादिति
निश्चयवत्तस्य तदधीनत्वादिति केचित्पठन्ति । तत्रायमर्थः—यथा निश्चयः
प्रामाण्याधीनस्तथा संदेहोऽपीति । इतश्च सर्वथा प्रामाण्यासिद्धौ
सन्देहो न सिध्येदित्याह—कोटिद्वयस्य—इति । निदर्शनं निश्चयः भवतु दर्शनं,
तेन चोपस्थाप्यतां कोटिद्वयं, को विरोध इत्यत्राह—तद्दर्शने च—इति । कोटि-
द्वयनिश्चयार्थमपि संदेहः प्रामाण्यमपेक्षत इत्यर्थः । यद्वा, कासांचिज्ज्ञा-
नव्यक्तीनां प्रामाण्यं कासांचिच्चाप्रामाण्यं दृष्टवतः कस्यांचित्प्रमाणमप्र-
माणवेति संदेहः स्यात् । सर्वथा प्रामाण्यासिद्धौ कोटिद्वयानुपस्थानात्सं-
देहो न सिध्यतीति कथं प्रामाण्यमात्रस्य सन्देहग्रस्तत्वे प्रमाणव्यवहारो
लौकिकानामित्यत्र यत् प्रतिविधानं चार्वाकस्य 'अप्रामाणिकः प्रमाणव्य-
वहारः' इति तदपि पूर्वोक्तव्याघातेन निरस्तमित्याह—एतेन—इति । व्याघात-
मेव स्फुटयति—सर्वथा—इति । अप्रामाणिकोऽयं व्यवहार इत्यस्यापि प्रमाण-
सिद्धत्वादिति । एवम्—

‘सन्देहगोचरः सर्वं कस्यचिन्न कथंचन ।

प्रतिष्ठा मोति वादोऽयं चार्वाकस्य निराकृतः’ इति ।

अथोत्तरमर्थं व्याख्यास्यंस्तं निराकरणीयंविशेषतः प्रामाण्य-
सन्देहं सहेतुकमाशङ्कते—प्रकृते—इति । व्याचष्टे—न—इति । तथा-
प्येकसिन्धुषे भावस्यैकत्वनिश्चयोऽस्ति । तत्रैकोऽयमित्यबाधिताकारं
ज्ञानमेव शरणं, तच्च कालभेदेऽपि समानमिति भावः । विपक्षे

दण्डमाह—अनिष्टौ—इति । एकस्तावन्न सिध्यति, तदसिद्धौ नानेको-
ऽपीति शङ्कते—सिध्यतु—इति । यत्रैकस्मिन् क्षणिके भावे विरुद्धधर्मसंसर्गो
नास्ति स एकः सिध्यतु विरुद्धधर्मसंसृष्टविषयं प्रत्यभिज्ञानं प्रमाणं,
न प्रत्यभिज्ञानमात्रम् । स्थिरे तु विरुद्धधर्मसंसर्गोऽस्त्येति भावः । तेनैव—इति ।
तेन विरुद्धधर्मसंसर्गविरहेण पूर्वमुपपादितेनेति । शङ्कते—सः—इति । विरुद्ध-
धर्मविरहः स्थिरेऽपि संदिग्ध इति त्वयोपपादितेऽपि मया संसर्गस्यापद्य-
मानत्वाद्विप्रतिपत्तेः संशयगोचरः स्यादिति भावः । यदि निश्चितेऽपि संदे-
हस्तर्हि क्षणेऽपि विरुद्धधर्मसंसर्गः संदिग्धः स्यादित्याह—तुल्यम्—इति ।
यदि क्षणिकस्यैश्यानिश्चये न किञ्चित्सिध्येदिति तर्केण तत्र निश्चयः, तर्हि
स्थिरस्याप्यभावे सर्वस्यादृष्टगोचरत्वात् कचित्प्रवृत्तिः कुतश्चिद्वृत्तिश्च न
स्यादिति सर्वलोकाग्रान्तेच्छेदप्रसङ्गोऽत्रापि समान इत्याह—कचित्—इति ।

I. 86. 29
I. 194. 8

संप्रति चार्वाकः स्थिरपक्षे कारणत्वानुपपत्त्या प्रत्यवतिष्ठते—
ननु—इति । स्थिरस्य भावस्य कारणत्वं यदि स्वभावतः स्वतःसिद्धं यथा
नीलस्य नीलत्वं तर्हि तद्वत्साधारणं स्यात्, तत्र चैकस्मात्कारणात्सर्व-
कार्योत्पत्तिः प्रसज्यत इति नीलादीनां साधारण्यं दर्शयति—न हि—इति ।
शङ्कते—अथ—इति । औपाधिकत्वे ह्यसाधारण्यमुपपद्यते यथा तस्यैव
नीलस्य प्रत्यक्षत्वादिति । विकल्प्य निराचष्टे—तदुपाधेः—इति । येनौपा-
धिना भावः कारणं भवति स औपाधिभावस्य स्वभावो वा स्यादौपा-
धिको वा ? पूर्वत्र पूर्ववत्तस्यापि तथात्वं साधारण्यं प्रसज्येत, उत्तरत्र
तस्यापि तथात्वप्रसङ्गादनवस्था, तस्मात्पारमार्थिकनीलादिवैधर्म्यात्का-
ल्पनिकोऽयं कार्यकारणभाव इति । अथ—इति । यथा कारणत्वमस्य स्वभावः
तथा किञ्चिदेव कार्यं प्रति न सर्वमिति कारणत्वासाधारण्यमप्यस्य स्वभावः ।
ततश्च नेक्तप्रसङ्ग इति । तर्हि यं यं कार्यंविशेषं प्रति कारणत्वमस्य स्वतः-
सिद्धं तं तं सर्वदा कुर्यादस्थिरस्यैकस्वभावत्वात्कालभेदेन स्वभावभेदानुप-
पत्तेरित्याशयेनाह—तदेतद्—इति । उच्यते—इति । हेतुशक्यं कारणत्वमना-
दृत्य पारमार्थिकत्वेनाभ्युपगम्यमानं नीलाद्यपि वस्तु न पारमार्थिकं सद्भ-
वति कुतश्चित्कारणाल्लब्धस्वरूपं पारमार्थिकं स्यात् । इतरथा नित्यत्वेनास-
त्त्वप्रसङ्गात् । तेन नीलादेः पारमार्थिकत्वं वदता कारणस्यापि पारमार्थिक-
त्वं वक्तव्यम्, अन्यथा नीलादेरप्यपारमार्थिकत्वापत्तेः । तथाच कथं तद्वैधर्म्येण
कारणत्वस्यापारमार्थिकत्वं सिध्येदिति । प्रतिनियतमेव कारणत्वं भावानां
स्वभावः । न च तत्र कार्यविशेषाणां सततोत्पादकप्रसङ्ग इत्याह—तद्यु-
क्तम्—इति । तैस्तैः सहकारिभिर्युक्तं तत्तत्कारणं तत्र तत्रान्वयव्यतिरेकवस्तु
कार्यविशेषेषु शक्तं, तस्मात्कार्यविशेषाणामेव सहकारिकमवशात् क्रमेणै-
वोत्पत्तिरुपपन्नेति । कथं तर्हि पारमार्थिकत्वे कारणत्वस्य नीलादिवैधर्म्यं

तत्राह—इति—इति । कार्यविशेषनियतं सहकार्यधीनं च कारणं किं न साधारणं, साधारणमेव सर्वैस्तथोपलभ्यमानम् । न हि नीलादेरवस्था साधारणम् । अतो न नीलादिवैधर्म्यं कारणत्वस्येति । तत्र पूर्वाहं व्याख्यातुं तावद्वस्तुसत्त्वं नीलादेरवस्थाङ्गीकार्यं यथा तथाह—सर्व—इति । अनुपपत्तस्यापि कार्यभावस्य कारणत्वमतुल्ययोगक्षेमत्वाद्वा कारणत्वस्य संवन्धिरूपत्वेन तत्स्वरूपान्तर्गतत्वाद्वापादानमित्यस्तु पारमार्थिको नीलादिस्तः किमित्यत आह नच—इति । किमित्येवमित्यत्राह—नित्यत्व—इति । नित्यस्यार्थक्रियाविरहादसत्त्वमेव स्यात्, न च नित्यत्वं कादाचित्कत्वादिति भावः । अत्रार्थतः सिद्धमुपसंहरति—तस्मात्—इति । अत्र नीलादेरपरमपि कारणत्वमपि तथा पारमार्थिकत्वम् । न चोभयमपि पारमार्थिकं स्यादिति तुरीयपादं व्याचिख्यास्तन्निराकरणीयां शङ्कामुत्थाप्य निराकरणं प्रतिजातीते कथमित्यादिना न युक्तमित्यन्तेन । अन्तरापूर्वस्येव सिद्धान्तिनो मतमाशङ्क्य निराकरोति—तत्स्वभावत्वादित्यादिना । अविशेषात्कार्यकारणस्वभावस्योत्पत्तिप्रभृत्यविशेषात्तथैव व्याचष्टे—तत्तत्—इति । तुरीयपादं व्याचष्टे—इदं च—इति । इतिशब्दव्याख्यानम्—इति । नन्वस्तु सर्वैरुपलभ्यमानं, न तन्नीलादीनां साधारण्यं किन्तु सर्वान् प्रति तत्त्वं, कारणत्वस्य तु नैवविधं साधारण्यमस्ति नियमस्योक्तत्वादित्यत्राह—न हि—इति । न तावन्नीलादेः सर्वदेशकालव्यापित्वं साधारण्यमस्त्यव्यापकत्वादिति तत्त्वाच्च । न च सर्वान्प्रत्यपि नीलत्वमित्यपि संभवति । नीलत्वस्य कारणत्वव्यतिरिक्तयोग्यपेक्षनिरूपणीयत्वाभावात् । ततः सर्वैः सर्वदा तथोपलभ्यमादेव साधारण्यम्, इदं च कारणत्वेऽप्यविशिष्टमिति ।

एवं तावत् क्षणिकत्वप्रतिक्षेपेण स्थिरत्वसमर्थनम् । न च गत्यन्तरं स्थिर इत्येतस्मिन्व्यवस्थिते भूतचैतन्यासंभवात्तद्व्यतिरिक्तश्चेतन इति सिद्धम् । तत्राह—स्यादेतत्—इति । भवतु भूतं स्थिरं मा भूच्चैतन्यं, तथापि भवद्भिमतस्य नित्यविभोरात्मनः कारणत्वं नोपपद्यते, तेनास्य ज्ञातृत्वं भोक्तृत्वमित्यादिकं सर्वमुपपद्यतेति भावः । किमिति नोपपद्यत इत्यत्राह—तथा हि—इति । अतिप्रसङ्गात्कार्यमात्रं प्रत्येव नित्यविभूनां कारणत्वप्रसङ्गादिति भावः । ततः किमित्यत्राह—न च—इति । व्यतिरेको हि देशतः कालतो वा स्यादिति केवलस्यासंभवेऽपि शरीराद्युपाधिर्विशिष्टस्य व्यतिरेकः संभवतीत्याशङ्क्याह—सोपाधेः—इति । कुत इत्यत्राह—तथाभूतस्य—इति । नित्यविभोः कारणत्व इवोपाधित्वसंबन्धेऽप्ययोग्यत्वादिति । तदेवोपपादयति—जनित इति । तेन नित्यविभुना जनित उपाधिस्तस्य संबन्धी स्यात् नित्येवेति । पूर्ववत्—इति । नित्यविभोर्व्यतिरेकासंभवः कार्यजनन इवोपाधिजननेऽपि तुल्य इति पूर्ववदेवेति । तन्न नित्यविभोः संबन्धेऽप्युपलभ्यमानं तदव्यव-

I 88. 10
I 196. 7

तिरेकाभ्यामवसेयमन्वयमात्रस्य सर्वात्मसाधारण्यात् । तेनास्यैवायमात्मन-
इत्यसाधारणसंबन्धित्वमपि व्यतिरेकाभावे दुरवधारमिति । यद्वा, नित्यत्वे-
ऽप्युपाधेस्तत्संबन्धस्यानित्यत्वादात्मनैव जनयितव्यत्वाच्चापधिस्वरूपजनन-
वत्संबन्धजननमपि न संभवतीत्युक्तं पूर्ववदेवेति । अस्तूपाधिस्तत्संबन्धश्च
तथाप्युपाधेरेव व्यतिरेकः स्यात् न त्वात्मन इत्याह—तथापि—इति । उपा-
धिस्ततिरेकाव्यतिरेकयोस्तद्वत् आत्मनः सर्वत्र सर्वदान्वयाविशेषादिति ।
अथवा नियोऽप्युपाधिर्यापको वा स्यादव्यापको वेति विकल्पं हृदि निधाय
व्यापकत्वे दोष उक्तः पूर्ववदेव—इति । निरुपाधिकसमयवदेवेत्यर्थः ।
अव्यापकत्वे दोषमाह—तथापि च—इति । शङ्कते—तद्वतः—इति । विशेषण-
स्थोपाधेर्व्यतिरेके विशिष्टः तद्वानेव व्यतिरिच्यत इति । दूषयति—न—इति ।
उपाधिमानुपाधिश्चेत्येता द्वयान्यस्य तद्वतो विशिष्टस्य पदार्थान्तरस्य
नैयायिकैरेवभ्युपगमादिति । तद्वतः पदार्थान्तरस्य भावेऽपि व्यतिरेकवतः
तस्यैव कारणत्वं स्याच्चात्मनो व्यतिरेकाभावादित्याह—भावे वा—इति ॥

I. 89. 3
I. 197. 4

अत्रोच्यत—इति । न तावदन्वयव्यतिरेकावेव कारणं, नापि तावेव
तन्निश्चयोपायः । किं तर्हि ? कार्यान्वितः पूर्वभावः कारणत्वं, निश्चीयते
च धर्मिग्राहकप्रमाणादिनापि । तस्मान्नित्यविभोरपि कारणत्वनिश्चयो
संभवतः । एवमनभ्युपगमे ज्ञानादिकार्यलिङ्गेनात्मदेः समवायिकारणस्य
प्रतीतिर्न स्यात्, इति व्याचष्टे—भवेदेवम्—इति । व्यतिरेकहीनस्यात्मनो न
कारणत्वं भवेद्यदि तावेव कारणत्वं स्यादिति । किं तर्हि कारणत्वमित्य-
त्राह—किन्तु—इति । येन केनचिदित्यादिकं व्याचष्टे—स च—इति । तुरो-
यपादं व्याचष्टे—अन्यथा—इति । कुत इत्यत आह—न—इति । येन कार्यं लिङ्गेन
कारणमनुमीयते तेन तत्सिद्धेः, तस्य कारणस्य सिद्धेरिति । यद्यप्यनुमत्सिते
विशेषे अन्वयव्यतिरेकयोरनुपलम्भस्तथापि तज्जातीयेषु विशेषान्तरेषु तदु-
लम्भादन्यत्रापि तज्जातीयदर्शनेन तज्जातीयकारणविशेषानुमानं सिध्य-
तीत्याशङ्काह—तज्जातीय—इति । अन्यत्रापि व्यतिरेकविरहित्यपि आत्मादा-
वपि समवायिकारणवद् रूपादिषु गृहीतान्वयव्यतिरेकस्य तज्जातीयज्ञा-
नादिकार्यदर्शनात्समवायिकारणत्वेनात्मनोऽनुमानं सुकरमिति भावः ।
यद्यप्यनुपलब्धान्वयव्यतिरेकस्यापि कारणस्यानुमानं स्यात् तथापि वस्तु-
गत्यानुविहितान्वयव्यतिरेकमेव कारणं कार्यात् अनुमीयते रूपज्ञानादिना
चक्षुराद्यनुमाने तथादर्शनादित्याह—तथापि—इति । न—इति । अन्वयव्यतिरे-
कवतः कारणत्वमिति आक्षेपदृष्टचरस्य धर्मिणः सिद्धिर्न स्यादिति बाधक-
तर्केण नित्यावभुकारणव्यतिरिक्तविषयत्वेन संकोचादिति । न परं संकोचः
व्याप्तिरेव नास्ति, व्यतिरेकविरहितः कारणत्वे बाधकाभावादित्याह—विपक्ष-
इति । अन्यत्र तथा दर्शनादिति यदुक्तं तत्राह—अन्यत्र—इति । विपक्षे बाधक-

मन्तरेण साहचर्यदर्शनमात्रेण साध्यमिति धर्मान्तरापाद उत्कर्षसमा नाम
जातिरिति । एतदेव कथमित्यत आह-तस्य च-इति । क्षित्यादिकं सकर्तृकं
कार्यत्वाद्धटवदितोश्चपानुमाने तत् एव शरीरिकर्तृकं स्यादिति प्रसङ्ग उत्क-
र्षसमजातिरिति प्रतिपादयद्भिर्यत्तिमन्तरेण साहचर्यमात्रदर्शनेन धर्मान्तरो-
त्कर्षस्य जातित्वं तत्र विस्तरेण वक्ष्यत इति नेदानीं प्रपञ्चयत इति । यद्वा,
किमिदानीमयं न प्रपञ्च इत्यत्राह-अस्य-इति । नञ्अस्ति बाधकं नित्यवि-
भूतां सर्वकार्यं प्रति कारणत्वप्रसङ्गः, अन्यथात्रस्याविशेषात्, तेन व्यति-
रेकवत् एव कारणत्वमिति व्याप्तिः सिध्यतीत्याह-सर्वव्यापकानाम्-इति ।
न-इति । रूपादिकार्यं प्रति यज्जातीयं कारणं घटाद्यन्वयव्यतिरेकवद् दृष्टं,
ज्ञानादिकार्यस्यापि तज्जातीयमेव कारणमनुमीयते । तज्जातीयत्वं नाम
समवायिकारणजातीयत्वं सहकारिसमवधाननिबन्धनकारणयोगित्वं च ।
तत्र समवायिकारणत्वं द्रव्यस्यैव न गुणादेरिति ज्ञानादीनां द्रव्याश्र-
यत्वं तावत्सिध्यति । न चातिप्रसक्तिः द्रव्यान्तरस्याकाशादेः सहकारि-
संनिधिकृततत्कारणभावात्, अतस्तद्व्यतिरिक्तद्रव्यभेदस्यैव ज्ञानकारणत्वेन
सिद्धिरिति तदेवोपपादयति-तथा हि-इति । तज्जातीयकारणकमिति
दृष्टसमवायिकारणजातीयकारणकमित्यर्थः । अनुमातव्यमिति शेषः ।
असमवायिनिमित्ताभ्यामेव कार्योत्पत्तौ किं समवायिनेत्यत्राह-आश्र-
य-इति । समवायिप्रत्यासन्नं ह्यसमवायिकारणं कथं तत्तदभावे भविष्यतीति
माभूत्समवायिवदसमवाय्यपीत्यत्राह-तदभावे-इति । असमवायिकार-
णात्पादकस्य हि निमित्तत्वम्, अतस्तदभावे तदपि न स्यादिति । तथापि
किमायातमित्यत्राह-तथा च-इति । कारणमात्रस्याभावे कार्योत्पत्तिरेव
न स्यात्, निरपेक्षस्यैवेत्युत्तौ तस्य कादाचित्कत्वकाचित्कत्वे अपि न
स्यातामिति । तर्हि निमित्तकारणमेवास्तु मा भूतां समवाय्यसमवा-
यिनो तत्सामर्थ्यादेव देशकालनियतोत्पत्तिर्भविष्यतीत्यत्राह-एवम्-इति ।
समवाय्यसमवायिनोरभावे निमित्तमपि न स्यादित्युक्तम् । एवमपि यदि
निमित्तसामर्थ्यादेवनियतदेशोत्पत्तिः कार्यस्याभ्युपगम्येत भवत्वेवं, तथापि
यस्मिन्देशे कार्यमुत्पद्यते स देशोऽपेक्षणीयः कार्येण, स एव नः समवायि-
कारणमिति । नञ्अस्तु तावता समवायिनः सिद्धिः किमायातमात्म-
सिद्धेरित्यत्राह-तथा च-इति । सामान्यतस्तावत्कश्चिद्देशो भवतैवाभ्यु-
पगतः, तत्र ज्ञानादयः पृथिव्याद्यष्टद्रव्याश्रया न भवन्ति मानसप्रत्यक्षत्वात् ।
य उक्तसाध्या न भवन्ति न त उक्तसाधनाः यथारूपादयः पृथिव्या इत्यनेन
पृथिव्याद्याश्रयत्वस्य बोधे सति सामान्यतो दृष्टानुमानपूर्वकात् परिशो-
षानुमानादष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यसिद्धेः को वारयिता, न कश्चित् । तथा हि
ज्ञानादयः कचिदाश्रिताः कार्यत्वादरूपादिवदिति । सामान्यत आश्रयसिद्धौ

ज्ञानादयोऽष्ट द्रव्यातिरिक्तद्रव्याश्रयास्तदाश्रयत्वबाधे सति कार्यत्वात्, न यदेवं न तदेवं यथा रूपमिति । समवायिवदसमवायिनिमित्ते च कारणे बाधकबलादेवोहनीये इत्याह—एवम्—इति । समवायिमात्रकारणत्वेऽपि तन्नित्यत्वात्कार्यस्य सततोत्पत्त्यादिप्रसङ्गः, असमवायिमात्रकारणत्वे इन्द्रियार्थसन्निकर्षं विनापि आत्ममनःसन्निकर्षादेव बाह्यार्थविषयज्ञानात्पादप्रसङ्गः, निमित्तमात्रादुत्पत्तावपि आत्ममनःसन्निकर्षाभावेऽपि तदुत्पादप्रसङ्ग इत्यादि बाधकमूहनीयम् ॥

I. 90. 4
I. 202. 1

एवं भगवतः परमेश्वरस्य विचित्रविश्वप्रसङ्गेन प्रपञ्चरचनायां सहकारिकारणं तदुपज्ञसंप्रदायकं च धर्माधर्माख्यमलौकिकं हेतुं प्रसाध्य परिच्छेदार्थमुपसंहरन्नयमेव भगवतः सहकारिशक्तिनियमेऽपि च तत्तद्वादिभिः तत्तत्प्रवृत्तिनिमित्तयोगेन मायादिशब्दैर्जगत्कारणत्वेनाभिलप्यत इति प्रतिपादयन्नुत्तरोत्तरं समीचीनतरन्यायपरिष्फूर्तये स्वचेतसि भगवतः सान्निध्यं प्रार्थयते—इत्येषा—इति । एवमुपपादितेषा असमा प्रत्यात्मसमवेतत्वेनासाधारणी विचित्रा धर्माधर्माख्या शक्तिर्नैयायिकैर्देवस्य सहकारिशक्तिरिति व्युत्पादिता । जीवादृष्टसापेक्षो भगवान् जगन्ति निर्ममोत इति तेषां च स्थितिः । माध्यमिकैस्तु दुरुन्नोतितः स्वरूपसामर्थ्यादेवमियमित्युन्नेतुमशक्यत्वाद् इन्द्रजालादिमायासादृश्यान्मायेति । सांख्यैस्तु मूलकारणत्वात्प्रकृतिरिति, ते हि प्रकरोति प्रपञ्चमिति प्रकृतिशब्दं निराहुः । वेदान्तवादिनस्तु प्रबोधात्तत्त्वसाक्षात्काराद्विभेति तिरोन्नत्ते इत्यविद्येति । यथा हि मिथ्याज्ञानं तत्त्वज्ञानेन विनश्यति तथा धर्माधर्मावप्युत्पन्नतत्त्वज्ञानस्य भोगद्वारेण विलीयेते, ततस्तयोरेवाविद्यात्वादविद्यामात्रविलसितः प्रपञ्च इति तेषामाघोषः । एवं तत्प्रवृत्तिनिमित्तवशेन मायादिशब्दैरुदिता यस्य सहकारिशक्तिरसौ देवो गुणतयाधिष्ठानमतीत्यावस्थित एवोपरतजगन्निर्माणादिव्यापारः सोऽस्मदीयं समस्तव्यापारं साक्षात्तकुर्वन्मम चेतसि संनिधत्तामिति ॥

उदग्रनगम्भीरभावप्रकटननिपुणेन वरदराजेन ।

व्याख्यात एव गहनः कुसुमाञ्जलेः प्रथमखण्डः ॥

इति श्रीमद्रामदेवमिश्रसुनोर्वरदराजस्य कृतौ न्यायकुसुमाञ्जलिटीकायां प्रथमः परिच्छेदः ॥

द्वितीय स्तवकः ।

श्रीः ।

अथ द्वितीयं परिच्छेदमारभमाणस्तन्निराकरणीयमाशङ्कामुत्थापयितुं यथा साधितपूर्वेष्वपूवेष्वेश्वरसिद्धिस्तद्दर्शयति—तदेवम्—इति । तदिति वाक्योपक्रमे, एवमित्युक्तप्रकारंपरामर्शः, सामान्यतः सामान्यतोदृष्टेन पूर्वोक्तानुमानेनालौकिके हेतावदृष्टे सिद्धे कार्यत्वात्तस्य साधनेन ज्योतिष्टोमादिनाऽवश्यं भवितव्यम् । न च तत्साधनमस्मदादिभिः पिशितलोचनैः शक्यदर्शनम् । न च तथाऽदृष्टेन तेनानुष्ठानरूपो व्यवहारः सम्भवति । तस्मादतीन्द्रियार्थसाक्षात्कारैकक्षमः सर्वातिशायी कश्चिदस्ति यदुपज्ञोऽयमर्वाचीनानां तद्विषयो व्यवहार इति ।

II. 1. 2
I. 205. 1

अत्रान्यथासिद्धिं मीमांसकः शङ्कते—स्यादेतत्—इति । नित्यत्वेन पुरुषा-
नुप्रवेशाभावात् निर्दोषं स्वतःसिद्धप्रामाण्यं च वेदमेव मूलमवलम्ब्यायं धर्मसंप्रदायोऽस्ति, तन्नित्यत्वासिद्धार्थाय सांख्यादिमतवालम्बनेन कर्मयोगसिद्धसाक्षात्कारविषयीकृतधर्माधर्माः कपिलादय एव सन्तु मूलमस्य, किमनेन परमेश्वरेणानपेक्षितसमुद्रवालुकाकोटसंख्यादिसर्वविषयज्ञाने-
नेति ।

तदुत्तरत्वेन परिच्छेदप्रतिपाद्यमर्थं संकलय्याह—उच्यते प्रमायाः—इति ।
न तावत् स्वतः प्रामाण्यं, प्रमायाः कारणगुणतन्त्रत्वात् । न च वेदस्य नित्य-
त्वं शब्दस्यैवानित्यत्वात् । परतन्त्रपुरुषपरतन्त्रतया प्रवाहाविच्छेदलक्षणं
नित्यत्वमस्तीति चेत्तदपि नास्ति सर्गप्रलययोः सम्भवेन प्रवाहस्यैव परिच्छे-
दात् । न च कपिलादिद्वारा सम्प्रदायसिद्धिः, ततः परमेश्वरादन्यस्मिन्
कपिलादौ प्रमाणत्वेन विश्रम्भाभावात् । न हि योगबलप्रभाविता
भावना प्रमात्मकमेव साक्षात्कारं करोतीति नियमः, ततो नित्यसर्वज्ञ-
सिद्धिरिति ॥ १ ॥

प्रमापारतन्त्र्यं तावदनुमानेनापपादयति—तथाहि—इति । प्रमात्वं
नामौपाधिकसामान्यविशेषः तस्य नित्यत्वेनानुत्पाद्यत्वात्, तदाश्रयो
यथार्थानुभवलक्षणे ज्ञानविशेषः प्रमाशब्देन पक्षीक्रियते, ज्ञप्तिपक्षे च
विरोधात् । प्रामाण्यशब्देन प्रमाणत्वमेव पक्षीकरिष्यते, सेयं प्रमाऽप्रमा-
साधारणज्ञानसामान्यहेत्वधिकहेत्वधीना भवति, कार्यत्वे सति ज्ञानविशे-
षत्वादप्रमावदिति । आसिद्धयमत्राभिसंहितं—येन यत्कार्यविशेषः स

II. 1. 10
I. 207. 2

तत्सामान्यहेत्वतिरिक्तहेत्वधीनः यथा कलमाङ्कुरः, न ह्यङ्कुरविशेषः कलमाङ्कुरोऽङ्कुरसामान्यभेदो न बीजादेव भवति किन्तु तद्विशेषात् कलमबीजात्, कार्यविशेषश्चेयं प्रमा तस्मात् तथेयेका सामान्यव्याप्तिः । अपरा च-यो ज्ञानविशेषः स ज्ञानसामान्यातिरिक्तहेतुकः यथाऽप्रमेति विशेषव्याप्तिरिति । ज्ञानं नाम ज्ञानत्वाभिध्यञ्जका विषयप्रमाणा व्यक्तिः तद्विशेषत्वमनुभवादिति ॥ अत्र द्रव्यविशेषस्याकाशादेः ज्ञानविशेषस्य चेश्वरप्रमाया नित्यत्वाद्धेत्यपेक्षैव नास्ति, दूरे तत्तत्सामान्यातिरिक्तहेत्वधीनत्वम् । ततश्च तद्विशेषत्वमनैकान्तिकं मा भूदित्युक्तं—कार्यत्वे सति-इति । पक्षोक्तस्यापि कार्यत्वेन विशेषणानैश्वरप्रमांशे बाधादयः प्रादुर्ष्यन्ति । अनुमानस्य विपक्षे बाधकं तर्कमाह—यदि-इति । तावन्मात्राधीना ज्ञानसामान्यहेतुमात्राधीनेति । कुत इत्यत आह—अस्ति हीति । यदि तत्र ज्ञानहेतुर्न स्यात् तदा कारणाभावेन कार्यं ज्ञानमपि न स्यादित्याह—अन्यथा-इति । ज्ञानत्वेऽपि-इति । ज्ञानत्वाभ्युपगमेन तद्धेतुत्वभ्युपगमं सूचयति—एवं तर्हि-इति । यदि दोषान्वयादप्रमा स्यात् तर्हि तद्विरोधिनी प्रमा दोषाभावादेव भवेदित्यधिकहेतुरङ्गीकृतः स्यादिति । अस्तु-इति । एवमनित्यस्यापि वेदस्य प्रामाण्यं सिद्धयतीति भावः । भवेदपि-इति ॥ भावात्मनोऽधिकस्यानङ्गीकारो भवेदपीति । कथमन्यथा-इति । विशेषादर्शनस्यादोषत्वे कथं ततो विशेषादर्शनादप्रमात्मकौ संशयविपर्ययो स्यातामिति चक्रकोटरादेः शुक्तिकात्वस्य विशेषस्यादर्शने हि तयोह्यत्पत्तिरिति । सन्तु तर्ह्यभावा अपि दोषाः ततः किमित्यत्राह—ततः-इति । अभावात्मनो दोषस्याभावा भाव एवेति । कथं स भावः प्रमाहेतुर्नैष्यत इति ।

II 5.6
I. 213.1

अस्त्येव प्रत्यक्षे विशेषादर्शनादेरभावस्य दोषत्वं, न तु प्रमाणान्तर इत्याह—स्यादेतत्-इति । शब्दे तावद्भावात्मकदोषाभावे सति स्वत एवातिरिक्तभावानपेक्षां ज्ञानकारणादेव शब्दात्प्रमेत्यद्यत इति दृष्टम् । शब्दे तावदेवम्, अनुमानादावपि तथा द्रष्टव्यमिति तावच्छब्दस्यार्थः । न-इति । अनुमाने लिङ्गविषयविपर्ययाविरुद्धत्वादीनां भावानां दोषत्वे सत्यपीत्यपि शब्दो भिन्नक्रमः, अवधारणे वा । भावरूपदोषाभावमात्रेण लैङ्गिकज्ञानहेतोर्दृष्टसहचरादृष्टव्यभिचाराह्लिङ्गाद्व्याप्तिलक्षणगुणाभावे प्रमानुत्पत्तेस्तत्वापीष्टत्वात् । न च व्याप्तिरप्यनुमितिज्ञानमात्रे हेतुर्न प्रमाया इति युक्तं, व्याप्त्यभावेऽपि मैत्रीतनयत्वादेवानुमितिज्ञानोत्पत्तेः । अत्रादिशब्दाभ्यामर्थापत्तिमनुपपद्यमानविपर्ययासंज्ञं संगृह्णाति । अन्यत्र-इति ॥ अनुमानादावतिरिक्तभावापेक्षास्तु मा वा, न हि तत्र निर्धारः, शब्दे तु दोषाभावे सत्यपि न स्वतः प्रमेत्यत्तौ गुणापेक्षाऽस्तीति नः समीहितं वेदप्रामाण्योपयोगादिति । तदेतदनिष्टप्रसङ्गमुद्भास्य शङ्कितं, तत्समाधिमात्रमपि

समोर्कुर्वन् परिहरति—गुणभाव इति तुल्यत्वादित्यन्तेन । तर्हि पौर्-
 षेयवाक्ये गुणान्वय्यतिरेकदर्शनात् तदधीनमस्तु प्रामाण्यमपौरुषेये
 तु वेदे तदसंभवादोषाभावमात्राधीनं प्रामाण्यमङ्गीकर्तव्यमित्याह—
 पौरुषेय—इति । तदेतत्परिहरन् प्रसङ्गं तावदाह—गुणनिवृत्ति—इति । तत्स-
 माधिमाशङ्क्य साध्यापादनेन परिहरति—तस्याः—इति । यदि लोकवचसि
 दोषनिवृत्तेः प्रामाण्ये हेतुत्वमुपलब्धं तर्हि गुणनिवृत्तेरप्रामाण्यहेतुत्वमपि
 तत्रैवोपलब्धमिति शङ्कोत्तराभ्यामाह—लोक—इति । ननु तस्य लोकवचसा-
 ऽप्रामाण्ये दोषा एव कारणमनन्यथासिद्धान्वय्यतिरेकत्वात्, गुणनिवृ-
 त्तिस्तु विरोधिदोषसंनिधाननात्तरीयकेत्याह—तदप्रामाण्ये—इति । तर्हि
 प्रामाण्यकारणेषु गुणेषु सन्तु तद्विरोधिनां दोषाणां निवृत्तिरप्यवर्जनी-
 यसंनिधिरिति स्यादित्याह—प्रामाण्यं प्रति—इति । यदि गुणानामन्यत्रोप-
 क्षयेण प्रमायामहेतुत्वं तर्हि दोषाणामपि तथात्वे नाप्रमायामहेतुत्वं भवे-
 दिति शङ्कोत्तराभ्यामाह—गुणानाम्—इति । ननु प्रामाण्याप्रामाण्ययोरेवं
 वक्तुगुणदोषाधीनत्वे सति वक्तुविधुरस्य वेदस्योभयोरप्यभावेन प्रामाण्या-
 प्रामाण्ययोरन्यतरस्वभावत्वमपि न स्यादित्याह—नःस्वभावत्वम्—इति ।
 आत्मानम्—इति । अपौरुषेयं वेदमातिष्ठमानमिति शेषः, न तु गुणवद्वक्तृत्वेन
 वेदस्य प्रामाण्यमङ्गीकुर्वतोऽस्मानिति भावः । उक्तमर्थं दृष्टान्तमुत्वेन
 विशदयन्नुपसंहरति—तस्मात्—इति । द्वेषरागाभावाविनाभावेऽपीत्यस्य
 प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयत्नयोरित्यनेन संबन्धः, न त्वित्यस्य युज्यते इत्यनेन । विशेष-
 षाभावादिति द्वेषानुविधायिना निवृत्तिप्रयत्नाद्रागानुविधायिनः प्रवृत्ति-
 प्रयत्नस्यैतदनुविधायित्वे विशेषाभावादिति । न चात्र द्वेषाभाव एव
 प्रवृत्तेः कारणमिति युक्तम्, उपेक्षाज्ञानादपि प्रवृत्तिप्रसङ्गात् । तथा प्रकृते
 प्रामाण्यविषयेऽपि दोषगुणभावाविनाभावेऽपि प्रामाण्याप्रामाण्ययो-
 रन्यथासिद्धगुणदोषानुविधाननियमात्तद्वेतुकत्वम् । न त्वप्रमा दोषहेतुका,
 प्रमा तु सत्यपि गुणानुविधाने दोषाभावहेतुकेति विभागो युक्त इति ।
 नन्वस्तु गुणानुविधानं प्रामाण्यस्य तथापि न तद्वेतुकत्वमित्याह—तथा-
 पि—इति । वेदानां प्रामाण्यमपौरुषेयत्वं च तावत्सिद्धं तेन दोषाभावमात्रेण
 प्रामाण्यं सेत्स्यतीति सिध्यत्येव ततो गुणभावेऽपि दोषाभावादेव वेदे
 तत्प्रामाण्यं दृष्टमिति व्यभिचारादकारणं गुणः सर्वत्र दोषाभावस्तु
 कारणमव्यभिचारादिति । न—इति । न तावदद्यापि वेदानामपौरुषेयत्वेन
 प्रामाण्यमिति सिद्धं येन तत्र गुणव्यभिचारो निर्दिश्यते । लोकाधीन-
 निर्वर्ण्यो हि वेदः, लोके चाव्यभिचाराद् गुणः प्रामाण्यहेतुरिति स्थितम्, तत्र
 यदि वेदस्यापौरुषेयत्वमाश्रित्य दोषाभावात् प्रामाण्यमुच्येत तदा गुण-
 भावादप्रामाण्यमपि वक्तुं शक्यत इति । स्वतः—इति । न तावद्वेदानां

ज्ञानं स्वयमेव प्रामाण्यं गृह्णाति स्वस्यैवाग्रहणात् । अतः स्वग्राहिणो ज्ञात-
 तालक्षणफलाद्यनुपपत्तिरूपात्प्रमाणाद् गृह्यत इति वक्तव्यं, तत्र चार्थो-
 पत्तिप्रामाण्यविषयविज्ञानस्याप्यर्थान्तरेण प्रामाण्यं ग्रहोतव्यम्, एवं तस्य
 तस्यापीत्यनवस्था प्रसज्यत इति । ननु मा भूत्फलज्ञानप्रामाण्यस्यास्या-
 वश्यं ज्ञेयत्वं, मा च भूत् तत्रानवस्था, तथापि प्रमासाधनमाश्रित्यान
 वस्था प्रसज्यत इत्याह—लिङ्गम्—इति । प्रवृत्तिसामर्थ्यं तज्ज्ञातीयत्वं वा
 प्रामाण्यलिङ्गं निश्चितमेव सत्प्रवर्तकज्ञानस्य प्रामाण्यं निश्चाययति ।
 लिङ्गनिश्चयश्च तज्ज्ञानप्रामाण्यनिश्चयादेवेति अवश्यं तदपि लिङ्गान्तरेण
 निश्चितेन निश्चेयं, तन्निश्चयश्च तज्ज्ञानप्रामाण्यनिश्चयादिति । लिङ्गज्ञान-
 प्रामाण्यं निश्चेतुमेव परस्मै व्यतिष्ठते इत्यत्रापि प्रामाण्यस्यावश्यं ज्ञे-
 यत्वानभ्युपगमेन सुगमः परिहार इति मन्वानः परस्यापि समानमेतदि-
 त्याह—तत्किम्—इति । निश्चित एवानुपपद्यमानोऽपि स्वोपपादकमाक्षिप-
 ति । तन्निश्चयश्च तज्ज्ञानप्रामाण्यनिश्चयात्सोऽप्यनुपपद्यमानार्थान्तर-
 निश्चयादिति दुस्तराजनवस्थेति । प्रत्यक्षेणेत्यादिशङ्का तदुत्तरं च सुगमम् ।
 लिङ्गज्ञानस्य—इति । सत्तामात्रावस्थितेन चक्षुरादिना ज्ञातेऽपि लिङ्गज्ञाने
 तत्प्रामाण्यानिश्चये कथं लिङ्गनिश्चयः, प्रामाण्यनिश्चयश्च लैङ्गिक एवे-
 त्यनवस्था सुस्थेति । तदन्यत्रापि तुल्यमित्याह—अनुपपद्यमान—इति । न
 हि—इति । अनुपपद्यमानग्राहकं च प्रत्यक्षमिति शेषः । तदन्यत्रापि तुल्यं
 लिङ्गग्राहकस्यापि तुल्यं प्रत्यक्षत्वादित्याह—तुल्यम्—इति । तथापि—इति ।
 सत्तामात्रेण प्रत्यक्षस्य निश्चायकत्वेऽपि तस्य तदाभासादविवेचितत्वात्त-
 दवगतं प्रामाण्यलिङ्गं कदाचिदाभासः स्यात् । अतस्तत्प्रामाण्यं ज्ञेयमि-
 ति । तदप्यनुपपद्यमानग्राहिणोऽपि प्रत्यक्षस्य तुल्यमित्याह—अनुपपद्यमान-
 म्—इति । सोऽपि—इति । अनुपपद्यमानाभासोऽपि—इति । लिङ्गाभासोऽप्ये-
 वमित्याह—लिङ्गेऽपि—इति । यदि लिङ्गाभासेनापि प्रामाण्यानुमानं तर्हि
 तदनुमितप्रामाण्यज्ञानस्याप्यप्रामाण्यशङ्का निवृत्तेति व्यर्थः प्रामाण्यानु-
 मानप्रयास इत्याह—तर्हि—इति । अर्थापत्तिवादिनोऽपि तुल्यमेतदित्याह—
 एतदपि—इति । ननु यदन्तरेण हि यत्रोपपद्यते न तत्तदन्तरेणापि भवतीति
 संभवतीति । तस्मादनुपपद्यमानस्याभासत्वं न संभवतीत्याह—अनुपपद्य-
 मानः—इति । तर्हि तदविनाभूतस्य तेन विनापि भावासंभवात् लिङ्गाभा-
 सोऽपि न संभवतीत्याह—लिङ्गेऽपि—इति । अत्रान्तरे पार्श्वस्थः पृच्छति—कः
 पुनः—इति । योऽसौ युवाभ्यामुच्यते नाभासः स्यादिति कोऽसावर्थ इति ।
 उत्तरं—यदनुपलभ्ये—इति । यस्य तदितरव्यावर्तकधर्मविशिष्टस्य वस्तुना-
 नुपलभ्ये भ्रान्तिर्भवति यादृशस्योपलभ्ये चासौ न भवति सोऽर्थः स्वप्ने-
 ऽपि नाभासः स्यादिति । अनाभासस्योपलक्षणान्तरमाह—बाधक—इति ।

तदितरव्यावर्तकधर्मानुपलम्भोपलम्भाभ्यां हि ज्ञानयोर्बाध्यबाधक्य-
वस्थेति । यद्वा, यादृशस्योपलम्भे बाधकं व्यवतिष्ठते नातः परं भवति
सोऽप्यर्थ इति । अन्यथेत्यस्य विवरणं तथाभूतस्यापि अभिचार इति ।
सापि बाधक्यवस्थापि न स्यात् । न ह्युभयोरविशिष्टायां अभिचार-
शङ्कायामेकं बाधकमितरद् बाध्यमिति व्यवस्था सिध्येदिति । सापि
मा भूत् का नो हानिरित्याह-मा भूत्-इति । भवितव्यम् इति । बाधक-
ज्ञानविष-स्तत्त्वं, बाध्यज्ञानविषयश्चातत्त्वमिति हि तत्त्वातत्त्वव्यवस्था,
ततो बाध्यबाधक्यवस्थाभावेन तत्त्वातत्त्वाविभागोऽपि न स्यादिति मा
भूत्-विभागोऽपीत्यत्राह-अन्यथा-इति । मा भूदित्यस्यापि निर्णयस्य तत्त्वाभा-
वेन व्याघातादिति यादृशोपलम्भ इत्यादिनोक्तमेवार्थमुपपादयन्नाह-कथं
हि-इति । तथाभावे वा-इति । नियामकनिःशेषविशेषोपलम्भे वेति ।

अथ पूर्वपक्षैकदेश्याह-स्यादेतत् इति । अस्तु परतःप्रामाण्यं प्रमा-
णानां, तथापि वेदानां वक्तृगुणज्ञानादिनिरपेक्षमेव प्रामाण्यं सिध्यति,
नित्यत्वेन तदनपेक्षत्वात् महाजनपरिग्रहाच्च प्रामाण्यसिद्धेः, ततः
प्रमायाः पारतन्त्र्येऽपि नैश्वरसिद्धिरिति भावः । न-इति । नित्यत्वस्य
तदधीनानपेक्षत्वस्य चासिद्धिः । यद्वा, नित्यत्वस्य परिग्रहस्य च यद्यपि
सिद्धः परिग्रहस्तथापि नित्यत्वे वेदस्य निर्मूलतया असत्कल्प एवेति
भावः । नित्यत्वासिद्धिमाह-न हि-इति । वर्णनामेवानित्यत्वे कुतस्तत्स-
मूहात्मकस्य पदस्य नित्यत्वं, कुतस्तरां तत्समूहात्मनो वाक्यस्य, कुतस्तमां
तत्समूहात्मनां वेदानामिति तावच्छब्दस्यार्थः । कथं वर्णनामनित्यत्वमि-
त्यत आह-तथा हि-इति । विशेषतः सामान्यतश्च शब्दानां ध्वंसरूपमनि-
त्यत्वं श्रोत्रप्रत्यक्षेणानुभूयत इति । नन्वयं शब्दानुपलम्भ एव, स च ध्वंसं
विनाशयुत्पत्त्यत इत्यत्राह-न हि इति । अमूर्तत्वस्य निष्क्रियत्वस्यापेक्षितं ।
अमूर्तत्वादेव शब्दस्येन्द्रियसंबन्धविच्छेदलक्षणमावरणमपि घटादेरिव न
घटत इत्याह-नापि-इति । नापि सत्येवेन्द्रियसंबन्धे श्रोतुरनवधानादनु-
पलब्धिरिन्द्रियदोषाद्वा संभवतीत्याह-नाप्यनवहितः-इति । नन्वदुष्टेऽपि
श्रोत्रेन्द्रिये प्रतिशब्दं तत्सहकारिणां भेदाच्छब्दान्तरौपलम्भेऽप्यनुपलम्भः
शब्दान्तरस्योपपद्यते, तेन न तदनुपलम्भः सहकार्यस्त्राभावादित्यत
आह-नापि सहकारि-इति । शब्दोपलम्भं प्रत्यन्वययतिरेकवतः सहका-
रिणः प्रत्यक्षेणसिद्धिरिति । तस्यातीन्द्रित्वादनुपलब्धिरित्यत्राह-ना-
पि-इति । श्रुतस्य शब्दस्याभावेनैवोत्तरकालमनुपलम्भोपपत्त्यर्थं सहकारि-
कल्पनायां प्रमाणाभावादिति । तथापि तावत्कल्पने ध्वस्तेऽपि घटेऽनुप-
लम्भः सहकारिविरहादिति स्यादित्याह-अन्यथा-इति । ननु घटादौ न

II. 15. 27
I. 234. 1

तत्कल्पनमनित्यत्वात्, तस्मान्नित्यस्य शब्दस्यानुपलम्भः सहकारिविरह-
निबन्धन एवेति तत्कल्पना युक्त्यत्राह—न च शब्दस्य—इति ।

II. 16. 28
I. 286. 8

ये तु नैयायिकैरुद्देशिनः शब्दध्वंसस्य प्रत्यक्षत्वं नेच्छन्ति ताग्रति
तत्रानुमानमभिदध्मह इत्याह—ये तु—इति । आद्यादिशब्दप्रध्वंसस्यावर्तना-
योक्त—विवादाध्यासितः—इति । ऐन्द्रियकाभावत्वात्—इति । ऐन्द्रियकस्य
प्रतियोगिनः प्रध्वंसाभावत्वादित्यर्थः । तथाच न साध्याविशिष्टत्वं,
नापि परमाणुवर्तिना घटरूपाभावेन व्यभिचार इति । एकदेशो शङ्कते—नैत
देवम्—इति । अभावस्य तावदिन्द्रियेण संयुक्तादिविशेषणविशेष्यभावसन्निक-
र्षः, न चायं श्रोत्रेण तदाश्रयस्य शब्दप्रध्वंसस्यास्ति, न चासंयुक्तमिन्द्रि-
येण गृह्यते, अतीन्द्रियाकाशाश्रयश्च शब्दप्रध्वंसस्ततोऽपि नेन्द्रियेण गृह्यत
इति । तदेतद्विकल्प्य दूषयति—न—इति । इदं द्वयमप्युपाध्यावावन्स्यात् ऐन्द्रि-
यकत्वाभावत्वस्यैन्द्रियकत्वेन न स्वाभाविकः संबन्धः घटाद्यभावे त्वैन्द्रिय-
कत्वस्यैन्द्रियसन्निकर्षैन्द्रियकाधारत्वयोरन्यतरप्रयुक्तत्वादिति । यद्वा, इन्द्रि-
यग्राह्यत्वस्यैन्द्रियसन्निकर्षः ऐन्द्रियकाधारत्वं वा व्यापकं घटाभावादपि
दृष्टं, तच्च शब्दप्रध्वंसाशिवर्तत इति । न तस्यैन्द्रियकत्वम्—इति । सत्प्रति-
पक्षत्वम्—इति । तत्र न तावदुपाध्यावावन्स्यात् संभवतोऽप्याह—न प्रथमः—
इति । इन्द्रियसन्निकर्षस्य तावदनुपाधिकत्वमाह—स्वरूप—इति । शब्दप्रध्वं-
सस्यैन्द्रियग्रहणं प्रति स्वरूपयोग्यता तत्र साध्यते, सा च यावत्स्वरूप-
भाविनीति न तां प्रत्यागन्तुकस्य सहकारियोग्यतारूपस्यैन्द्रियसन्निकर्ष-
स्योपाधित्वं साध्यव्यापकत्वाभावादिति । ऐन्द्रियकाधारत्वस्याप्यनुपा-
धित्वमाह—नापि—इति । तत्र मानसप्रत्यक्षात्माधाराणां धर्माधर्मसंस्का-
राणां प्रध्वंसस्य मानसत्वप्रसङ्गः । इन्द्रियसन्निकर्षस्योपाधित्वेऽपि मनः
संयुक्तात्मविशेषणत्वेन धर्माद्यभावस्य प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गो द्रष्टव्य इति भावः ।
अत एव—इति । यत इन्द्रियसन्निकृष्टत्वैन्द्रियकाधारत्वयोर्द्वयोरपि धर्मा-
द्यभावे व्यभिचार इति । नापि सत्प्रतिपक्षत्वमित्याह—नापि द्वितीयः—
इति । द्वयोरूपाधित्वस्य व्यभिचारदूषितत्वात् सत्प्रतिपक्षत्वमपि निरस्त-
मेवेति भावः । तत्र प्रथमस्यैन्द्रियासन्निकृष्टत्वस्य स्वरूपासिद्धेऽपि न
सत्प्रतिपक्षत्वमित्याह—प्रथमस्य—इति । असिद्धिमेवाह—अस्ति हि—इति ।
स्वाभाविकः संयोगसमवायादिसंबन्धान्तरनिरपेक्ष इति । ननु यदि
श्रोत्रविशेषणतया शब्दाभावोऽपि गृह्येत ततः शब्दाभावविशिष्टत्वेन श्रोत्रं
ग्रहीतव्यं, न चैतत्संभवति श्रोत्रस्यातीन्द्रियत्वादित्याह—विशेष्यस्य—इति ।
विशिष्टज्ञानविषयत्वाभावे को दोषस्तत्राह—तथा—इति । न हि स्वजन्य-
विशिष्टज्ञानविषयत्वेन विशेष्यमनवच्छिन्दतो विशेषणत्वं नाम विशेष्य-
व्यापकस्यैव विशेषणत्वादिति भावः । न—इति । तथा विशेष्यवच्छेदो

विशेषणस्य फलं, न तु विशेषणत्वमिति । कुत इत्यत आह—आत्माश्रय—इति । कथमित्यत्राह—विशेषणभावेन—इति । विशेषणभावो हि सन्निकर्षः समवायाभावयोर्ग्रहणहेतुः ।

II. 19. 12
I. 249. 3

तत्र यदि विशेष्यस्थापनमेव विशेषणत्वं तदा विशेषणभावेन तयोर्ग्रहणं, विशेषणभावश्च तथाग्रहणमेवेत्यात्माश्रयत्वं, दृष्टान्तार्थसमवायोपसंग्रहणमिति । ततश्चैवमङ्गोकार्यमित्याह—तस्मात्—इति । अस्त्येवं संबन्धः, विशेषणता तु कथं तयोः सिध्येत् संबन्धान्तरपूर्वकत्वात्तस्या इत्यत्राह—सैः—इति । तदु श्लिष्टस्वभावतैव नीलोत्पलादिष्वपि विशेषणता, तस्या एव विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यतारूपात्वाद्योग्यतैव विशेषणमिति भावः । सा च योग्यताऽत्र शब्दप्रध्वंसे दुर्बारा प्रतियोगिनः शब्दस्याधिकरणेनाकाशेन संबन्धान्तरमन्तरेणैव शब्दाभावस्योपश्लिष्टत्वादित्याह—सा चात्र—इति । नन्वस्ति योग्यतैव विशेषणत्वं, विशेष्ययवस्थापनं च तत्फलं, तथापि यद्यस्ति शब्दाभावस्य स्वभावत उपश्लेषादाकाशं प्रति विशेषणता, तर्हि तथा विशेष्यस्थापनेन प्रतीतिदत्तादयितया भूतलादिविशेषणे घटाभावादौ तथादर्शनात् । न च तत्संभवति विशेष्यस्याकाशस्यातीन्द्रियत्वादित्याशयेनाह—तथापि—इति । न—इति । विशेष्यग्रहणयोग्यताप्रयुक्तं तत्र तु विशेषणत्वमात्रप्रयुक्तायां व्याप्तौ बाधकमाह (१)—अन्यथा—इति । यथा रूपादौ विशेषणे गृह्यमाणे द्रव्यमपि तद्विशिष्टं गृह्यते तथा गन्धादावपि स्यात्, तत्रापि सन्निकर्षस्य विशेषणत्वस्य चाविशेषात् । न हि तदस्ति विशेष्यस्यायोग्यत्वात् । तत्र—इति । नन्वस्तु विशेषणतया ग्रहणं, तथापि अग्रहं भूतलमित्यादाविन्द्रियसंबन्धविशेषणतयैवाभावस्य ग्रहणं दृष्टं, न तु कचिदिन्द्रियविशेषणतया, सा चेन्द्रियसंबन्धविशेषणता ततः शब्दाभावात्प्रवर्तमाना स्वयाप्यिन्द्रियग्राह्यत्वमणुपाटयैव निवर्तत इति व्यापकानुपलब्धिरेव तस्यानैन्द्रियकत्वे प्रमाणमित्याह—तथापि—इति । न—इति । यो हीन्द्रियेण साक्षात्संबन्धुमयोग्यस्तत्संबन्धनार्थान्तरेण संबध्यते तद्विषय एवायं प्रतिबन्धः, न त्विन्द्रियग्राह्या भावमात्रविषय इति । कचिद् व्यवधानदर्शनादन्यत्रापि तथाभ्युपगमेऽभिष्टमाह—अन्यथा—इति । तदेवमिन्द्रियसंनिकृष्टत्वस्यासिद्ध्युद्भावेन प्रतिपक्षत्वं निराकृतम्, इदानीमतीन्द्रियाधारत्वस्य निराचष्टे—नापि—इति । शब्दादिभिर्व्यभिचारनिवृत्त्यर्थमुक्तम्—अभावत्वे सति—इति । कुत इत्यत आह—योग्यता—इति । परमाणुगतद्रव्यशुक्लप्रध्वंसाद्रेः संपक्षत्वाभिमतस्य नातीन्द्रियाधारत्वादतीन्द्रियत्वं, किन्तु स्वल्पयोग्यताविरहात् । ततो व्याप्यत्वासिद्धो हेतुरिति । नन्वस्तु योग्यताविरह एव प्रयोजकः, स त्वतीन्द्रियाधारतैवाभावस्येत्यत्राह—न च—इति । नन्वापद्यतामैन्द्रियकाधारतैव योग्यतेत्यत्राह—न चैवम्—इति । ऐन्द्रियकात्माधारो हि

धर्मादिप्रध्वंस इति । दृश्याधारत्वम्-इति । ततश्च न धर्माद्यभावस्य प्रत्यक्ष-
त्वापत्तिरदृश्यप्रतियोगित्वात्, नापि शब्दाभावस्यातीन्द्रियाधारत्वात्तस्ये-
ति । न-इति । न ह्याधारेणापि निरूपणीय इति । कथं तर्ह्यभ्युपगम इत्यत्रा-
ह-प्रतियोगि-इति । आधारनिरूप्यत्वेऽनिष्टमाह-अन्यथा-इति । किमिति न
स्यादत आह-तत्र-इति । तयोर्यदि भूतलमाधारोऽभावनिरूपणे प्रत्यक्षतयोप
युज्यते घटोऽपि तथा स्यात् आधारत्वाविशेषात् । तथा च परोक्षे घटे
इह घटो नास्तीति प्रतीतिः स्यादिति भावः । अथ-इति । प्रकारभेदं
सूचयन्नार्थस्तु शब्दप्रतियोगिनः संसर्गस्य निरूपणाय घटस्योपयोगः ।
तच्च स्मर्यमाणेनापि तेन सिध्यतीति भावः । तदेतद् भूतलस्यापि
तुल्यमित्याह भूतलस्य-इति । विवक्षितमन्यथोपयोगं प्रशपूर्वकमाविष्क-
रोति-कथम्-इति । न तावत्प्रतियोगिनिरूपणे तयोः प्रत्यक्षत्वोपयोग
इत्याह-तत्र-इति । प्रतियोगिनः संसर्गस्य तावन्निरूपणं स्मरणलक्षणं
तदानीमनुभवस्यासंभवात्, स्मरणं चाप्रत्यक्षेणापि तन्निरूपणे संसर्गिणा
भवतीति न भूतलघटयोरन्यतरस्यापि प्रत्यक्षत्वेन प्रतियोगिनिरूपणो-
पयोगः किमुतोभयोरिति । अभावसंनिकर्षार्थत्वेऽपि भूतलस्य न
प्रत्यक्षत्वेनोपयोग इति दर्शयिष्यन् सन्निकर्षं तावदाह-सन्निकर्ष-
स्तु-इति । न तावदिन्द्रियेण साक्षात्सन्निकर्षः संयोगः समवायो वाऽभा-
वस्यास्ति । येन भूतलेन विशेषणविशेष्यभावेन सन्निकर्षोऽस्ति तेनापि
यदीन्द्रियं न संनिकृष्येत तदाऽप्यवहितस्यापि संबन्धाभावात्कथमिव
तमभावं गमयेदिति । ननु सन्निकर्षार्थत्वेऽपि भूतलस्य प्रत्यक्षत्वेनो-
पयोगः अनुपलब्धस्यानुपलभ्यमानस्य चेन्द्रियसन्निकर्षाभावादित्यत
आह-न च-इति । इन्द्रियसंनिकर्षादुपलम्भ उपलम्भादिन्द्रियसन्निकर्ष
इतीतरेतराश्रयप्रसङ्गादिति ।

II 23. 14
I. 25. 11

यदि भूतलसंनिकर्ष एवोपयुज्यते न तु तदुपलम्भः, कथं तर्हि
भूतले घटो नास्तीति भूतलोपलम्भेनैवाभावोपलम्भ इतीमामाशङ्कां निरा-
कुर्वन्नुपसंहरति-तस्मात्-इति । तर्हि शब्दाभावेऽप्युभयार्थं देवाधिकरण-
मपेक्षणीयं, न च तत्संभवतोऽप्यप्रत्यक्षत्वमेव तस्येत्यत्राह-प्रकृते तु-इति ।
तस्य प्रतियोगिनः शब्दस्येति । अथेदानीमैन्द्रियकानुमानस्यानुग्राहकं
तर्कमाह-न चेदेवम्-इति । न चेच्छब्दाभावः श्रोत्रेण गृह्यते ततः कारणा-
भावादेषा प्रतीतिर्न स्यादिति । नन्वस्त्वनुमानादियं प्रतीतिरित्याह-
अनुमानात्-इति । नास्तीदानीं शब्दः अनुपलभ्यमानत्वादित्यनुमाने
तावदाश्रयासिद्धौ हेतुः शब्दस्याश्रयत्वानुपपत्तेरिति । तर्हि सन्तमेव शब्दं
पक्षयित्वा तस्य कृतकत्वेनानित्यत्वं साधयाम इत्यत्राह-अनित्यत्व-इति ।
तत्र हि शब्दः कदाचित् प्रध्वंसिष्यत इत्येतावदेव सिध्येत् न त्विदानीं

नास्तीति । तर्हीदानीं निःशब्दमाकाशं तद्वत्तयाऽनुपलभ्यमानत्वाद्यथा घट-
वत्तयाऽनुपलभ्यमानं भूतलं विघटमित्यनुमानं भविष्यतीत्यत्राह — आकाश-
स्य-इति । शब्दसम्भवकालेऽप्याकाशस्यातीन्द्रियत्वेन तद्वत्तयाऽनुपलम्भात् ।
यद्वा, आद्यादिशब्दानां संतामेवानुपलम्भादिति भावः । कालेऽपि पक्षे पूर्वस्य
हेतोरनैकान्तिकत्वमित्याह—एवम्-इति । अनुमानान्तरमाशङ्क्य निराक-
रोति-अहमिदानीम्-इति । आहतिं तावद्विभजते-वधिरः-इति । साध्य-
वैकल्यं विभजते—तस्यापि-इति ।

ननु यदि वधिराणानुपलभ्यमानः शब्दस्तत्र श्रोत्रप्रदेशे भवेत् ततोऽयं
व्यर्थः स्यात् । न च व्यर्थस्योत्पत्तिः संभवति, भोक्तृणां प्रयोगायैव तत्तद्व-
ष्टवशात्सर्वस्योत्पत्तेः । तस्मान्नास्ति तत्र शब्द इत्याह—अनुपभोग्यस्य इति ।
न इति । अनुपभोग्यानामेवाद्यादिशब्दानामुत्पाददर्शनानुपभोग्यत्वस्यानु-
त्पादेन व्याप्तिरिति । नन्वाद्यादिशब्दानामनुपभोग्यानामपि न वैश्व-
शब्दान्तरारम्भोपयोगात्, अन्यस्य तु उपयोगान्तराभावादानर्थस्यमेव स्या-
दित्याह तेषाम्-इति । न-इति । वधिरश्रवणसमवेतस्यापि शब्दस्यान्यत्वा-
सिद्धेः शब्दान्तरारम्भेणैवोपयोगः सिद्धरतीति । किं चास्मदादिभिरनुप-
लम्भात् प्रयोजनस्याभावो न निश्चेतुं शक्योऽयोग्यत्वेनाप्युपपत्तेरित्याह—
सर्वेषाम्-इति । यथा हि सुषुप्तावस्थायामस्मदादिभिरनाकलित प्रयोजनयो-
रेव श्वासप्रश्वासादुत्पादस्तथा वधिरकण्ठगतस्यापि शब्दस्य भविष्यतीति
उक्तमेवोपपादयति-आरम्भे हि-इति । यदि तु प्रयोजनानुपलम्भमात्रेण-
रामो भिर्वर्तते तदा वधिरस्य कण्ठशब्दकुल्या नभसोऽवच्छेदोत्पाद एव न
स्यात् वधिरस्य तेनावच्छेदेनानुपयोगात् इत्याह—तथा सति-इति । तदेवं
वधिरकण्ठस्य निःशब्दत्वे प्रमाणं नास्तीत्युक्तं, सशब्दत्व एव प्रमाणमस्तीत्या-
ह—विवाद-इति । यदा शब्दसंतानः प्रतीयते योग्ये च देशेऽनावृतकण्ठे विवरे
वधिरस्तिष्ठति, तदा तत्कर्णो न शब्दवानिति परेणाच्यते तस्मिन्निवाद-
काल इति । तदेवम् 'अहमिदानीं निःशब्दः श्रोत्रवान्' इति प्रयोगो दूषितः ।

अथैकदेशो प्रयोगान्तरमाह—निःशब्दाः-इति । सशब्दानामपि वीष्णा-
दीनामुपलभ्यमानत्वाद् व्यभिचारनिवृत्त्यर्थमुक्तं—तदनुपलम्भेऽपि-इति । श-
ब्दानुपलम्भेऽपीत्यर्थः । तथाहि धर्माद्यनुपलम्भेऽनुपलभ्यमानेनात्मना व्यभिचा-
रो मा भूदित्युक्तं—तदेकज्ञानसंसर्गयोग्यत्वे सति-इति । तेन तद्विशेषणेन सह
यदेकं ज्ञानं विशिष्टज्ञानमिति यावत्, संसर्गस्तद्विषयत्वं तद्योग्यत्वे सती-
ति । विशेषणासिद्धो हेतुरित्याह—न-इति । अयोग्यत्वमेवाह—शब्दस्य-इति ।
ननु सुरभि चन्दनमित्यादिषु भिन्नेन्द्रियग्राह्येयोरपि विशिष्टज्ञानविषयत्वं
वक्ष्यति । सत्यं, तत्र गुणगुणिभावं वदन्नदो वक्ष्यतीति । ननु परमार्थतस्तद-
भावेऽपि मधुरस्वावीक्षेति लौकिकानामभिमानस्तावद् दृश्यते, तन्मात्रादेव

II. 24. 28
I. 254. 1

II. 25. 5
I. 254. 1

सिद्धं तदेकज्ञानयोग्यत्वं हेतोर्विशेषणं भविष्यतीत्याह—अभिमान—इति । अस्तु तथा नाम विशेषणत्वं, तथापि शब्दस्य वीणाद्याश्रयत्वेन तत्प्रध्वं-
सस्याप्येतद्देशत्वादिःशब्दा वीणादय इति प्रतिज्ञा बाधितविषया स्यादि-
त्याशयेनाह—तथापि—इति । ननु वीणादिषु शब्दस्यात्यन्ताभावः साध्यते, न
तस्य प्रध्वंसवत् प्रतियोगिदेशत्वम् । यदि तु स देशः प्रतियोगिनोऽपि
कदाचित्स्यात् ततस्तत्रात्यन्ताभाव इति व्याहन्येतेत्यत्राह—अत्यन्ताभाव-
स्य इति । तदेदानीं शब्दो नास्तीति नियतकालतया शब्दाभावप्रतीतिर्न
स्यात्, अत्यन्ताभावस्य सर्वदा सत्त्वात्सिद्धसाधनत्वं च तदा स्यादिति
भावः ।

II. 26. 3
I. 256. 1

स्यादेतत्—इति । भेर्याद्यवच्छिन्ने ह्याकाशे शब्दः समवेति त्रिभुकार्या-
णामसमवायिकारणदेशानुरोधित्वात्, तेन शब्दवत् आकाशदेशस्योपा-
धिषु विधीयमानो निषिध्यमानोऽपि शब्दस्तदुपहित आकाश एव
विहितो निषिद्धोऽपि भवति । यथा शरीरावयवे विधीयमाना निषिध्य-
माना वा सुखादयस्तदुपहित आत्मनि तथात्वं लभन्ते, तस्माद् भेर्यादिषु
निरूप्यमाणः शब्दध्वंस आकाश एव निरूपितो भवतीति । न—इति । नहि
तत्र शरीरे निषिध्यमानानां सुखादीनामर्थोदात्मनि निषेधः सिध्यति
उपहितस्यात्मनः प्रत्यक्षसिद्धत्वेन तदाश्रयस्य सुखाद्यभावस्य प्रत्यक्षत्वो-
पपत्तेः, न चेयं विधा शब्दप्रध्वंसे संभवतीति । उपहितस्य नभसोऽप्रत्यक्ष-
त्वेन तदाश्रयस्य शब्दप्रध्वंसस्याप्यप्रत्यक्षत्वादिति । ननूपहितस्याप्रत्यक्ष-
त्वेऽप्युपाध्यस्तावद् भेर्यादयः प्रत्यक्षाः, ततस्तैरेव शब्दप्रध्वंसा निरूप्यत
इत्याशयेनाह—उपाध्यः—इति । न—इति । आश्रयनिरूप्यत्वाद्भावस्य तेषां
चानाश्रयत्वादिति भावः । अनाश्रयैरपि तैर्निरूपणे वा को दोष-
स्तत्राह—निरूपणे वा—इति । निरूपकाणां प्रत्यक्षत्वात्तन्निरूप्यस्याभाव
स्यापि प्रत्यक्षत्वसिद्ध इति । किं च तैरेव निरूपणेऽभ्युपगतहानि-
रपि स्यादित्याह—न चैवम् इति । तेषामभावानधिकरणत्वादिति । किं
चाप्रत्यक्षेवप्युपाधिषु शब्दाभावस्योपलम्भात्तन्निरूप्यत्वमित्याह—न चै
तेऽपि—इति । शब्दस्य हि निमित्तकारणानां भेर्याद्युपाधीनां कुड्यादिव्यव-
धानेऽपि पूर्वोपलब्धस्य तस्याभावः प्रतीयत इति । ननु शब्दलिङ्गानुमि-
तैर्वीणादिभिः पक्षीकृतैः शब्दाभावमनुमाय निःशब्दास्त इति व्यवहारः
स्यात् इत्याह—आनुमानिकैः—इति । न—इति । सशब्दा अपि हि ते तद्वत्तया
नोपलभ्यन्ते तेषामश्रौत्रत्वादिति । संदिग्धाश्रयत्वात्—इति । तदानीं शब्द-
लिङ्गाभावात् नाशसंभवाच्चेति । तदुपलभ्यमाना भेर्यादय इति पक्षं विशे-
षयिष्याम इत्यत्राह—उपलभ्यमान—इति । तदा हि विशेषणसिद्धः पक्षः
स्यादिति । कुत इत्यत आह—इन्द्रिय—इति ।

अधिकरणनिरूप्यत्वं प्रध्वंसस्य वदतां दूषणान्तरमाह-अपि च-इति ।
प्रतियोग्याश्रया एव हि नाशस्याधिकरणं, ते च पूर्वमेव नष्टत्वात्तदानीं
नोपलभ्यन्त इति । ननु मा भूत्तन्नाशोपलभ्य इत्याह न कथं चित्-इति ।
तर्हि किं निबन्धनोऽयं व्यवहारः स्यादित्याह-आश्रय इति । नन्वनुमानतः
सिद्धैराश्रयैरनुमानिको नाशोपलभ्यो भविष्यतीत्याह-अनुमानतः-
इति । न-इति । व्यवहितयोग्याद्यनुमानेनानुमानिकस्तत्र शब्दाभावव्यवहार
इत्यनेन तुल्यन्यायतयाश्रयासिद्धत्वादुपलभ्यमात्वेन विशेषणे विशेष-
णसिद्धेश्चेति । यद्वा, नष्टाश्रयाणां नाशस्य प्रत्यक्षेणानुपलभ्येऽप्याश्रय-
नाशादनुमानेनोपलभ्यो भविष्यतीति शङ्कार्थः । उत्तरार्थत्वाश्रितविना-
शवदाश्रयनाशोऽपि न स्वाश्रयानाशे निरूपयितुं शक्यत इति । आश्रयवि-
नाशात्कार्यविनाश इति व्यवहारास्य निबन्धनमाशङ्कते-तन्तुषु-इति । तद्व-
देव विनाशात्पूर्वकालवदिति । एतस्य-इति ॥ प्रमाणानुग्राहकत्वेन तर्कस्य
न केवलस्यास्य व्यवहारमूलत्वमिति प्रमाणम् शङ्कते-यदत्र इति । नष्टाश्रये
पटादौ यदंश्वादिकमुपलभ्यते तत्स्वकार्यं तन्त्वस्तत्कार्यं पटस्तत्कार्यं गुण-
कर्माणीत्येवं या कार्यपरम्परा तथा तद्वन्न भवति तद्वत्तयोपलब्धुं योग्यस्य
तथानुपलभ्यमानत्वे सति स्वयमुपलभ्यमानत्वादित्यनुमानमनुग्राह्यमत्रेति ।
न-इति । हिमत्रांशवः पटानाधारा इति साध्यं, किं वा पटप्रध्वंसाधारा
इति । पूर्वं सिद्धमायनं तत्त्वाधारत्वात्पटस्य, उत्तरत्र वाधितविषयत्वं
पटप्रध्वंसस्य स्वप्रतियोगिसमानदेशत्वेन तत्त्वाश्रयत्वादिति । दूषणद्वय-
परिहारमाशङ्कते-ये-इति । पटप्रध्वंसवत्त्वभाववन्तोऽश्व इति साध्य-
मिति ॥ न-इति । नष्टेषु तन्तुषु पटविनाशादसतां च तन्तूनां पटप्रध्वंसव-
त्त्वानुपपत्तेस्तदभावाश्रयत्वमंशूनां वाधितमिति । तर्हि पटप्रध्वंसाश्रय-
योग्यानां तन्तूनामभाववन्तोऽश्व इति साध्यमित्यत्राह-योग्यतया-इति ।
तस्य योग्यतामात्रस्य पटसङ्गावकालेऽप्यविशेषात् न ततः प्रध्वंस एका-
न्ततः सिध्यतीति । ननु गुणक्रियाविशिष्टस्य पटस्याधारास्तत्त्वेऽंशुषु
न सतीति साधिते तन्तुपटविशेषणानां पटगुणदीनां अवस्थानासं
भवादभावः सिध्यतीत्याह-अनन्य-इति । निषेधप्रतीतिरपि हि लौकिकानां
विशिष्टविषयेत्याह-गुणक्रियावत्-इति । एवमपि गुणकर्मणोरभावाधि-
करणस्य पटस्य तदभावाधिकरणस्य च तन्तूनां तदानोमभावादधि-
करणनिरूप्याभाववादिनो नायं प्रत्यय उपपन्न इत्याह-तथापि-इति ।
अधिकरणमाशङ्कते-अंशु-इति । तर्हि तस्य पटादिप्रध्वंसस्यांश्वधिकर-
णत्वाभावात्तदधिकरणत्वेन प्रतीतिर्वाप्तिरेव स्यादित्याह-भ्रान्तिस्तर्हि-
इति । शङ्कते-अंश्वाश्रय-इति । अयमर्थः-गुणकर्मणोः पटस्य चाश्रयं पटं
तन्तुश्च प्रति परम्परया साक्षाच्च शब्दः कारणं, तैरेवारब्धैस्तन्तुभिरारब्धः

पट इति । एवं पटाद्यवच्छेदका अंशव इति तेषामप्यदूरविकर्षेण गुणानामप्यभावदेशत्वमस्ति, तस्मादेवंभूतेन व्यवहितेनापि देशेनाभावो निरूपणीयः व्यवहितस्यापीदृशस्याभावनिरूपणे योग्यतायातेः । न हि संभवति तन्नुप्रध्वंसवन्तोऽंशव इति पटाभावस्तदाश्रयगुणाद्यभावो वा नास्तीति । न तर्हि-इति । तेन शब्ददेशस्याप्रत्यक्षत्वेऽपि शब्दप्रध्वंसप्रत्यक्षत्वोपपत्तिरिति । किं-निरूप्यस्तर्हीयाशङ्कामपनुदन्नुपसंहरति—तस्मात्—इति । यस्य भावस्य याग्रहणसामग्री तं भाव तदविनाभूतमपि संनिकर्षं विहाय तस्यां सत्यां तस्य भावस्याभावो यत्कचिन्निरूप्यः न त्वधिकरण एवेति नियमः, भावस्यात्मापि प्रत्यक्षसामर्थ्येकदेश इति । तं विहाय—इति । उक्तम्—इति ।

II. 29. 18
I. 262. 1

यद्यतोन्द्रियाधारोऽप्यभावः प्रत्यक्षः, कस्तर्हि प्रत्यक्षाप्रत्यक्षव्यवस्थाहेतुरित्यत्राह—इयांस्तु—इति । येयमभावग्रहणसामग्री सा विद्यमाना चेत् प्रत्यक्षेण निरूप्यः इह घटो नास्तीति । अत्र हि प्रतियोगिसंस्मरणं तदनुपलब्धिरालोकादिसहकृतेन्द्रियव्यापारादयो विद्यन्ते । सा तु सामर्थ्यसती ज्ञायमाना चेदनुमानेन । प्राक्तनाभावप्रतीतौ नैदानमिन्द्रियव्यापारादयो विद्यन्ते किं तु प्राक्तना एवानुसंधोयन्त इति । यदि ह्याधारनिरूप्यो न स्यात् तर्ह्यधारप्रतियोगिभ्यां निरूप्योऽभाव इति प्रतिपादयता शास्त्रेण विरोधः स्यादित्यत्राह—एतेन—इति । प्रतियोगिनिरूप्यत्वाभ्युपगमेन—इति । कथमेतेनास्य परिहार इत्यत्राह उभय इति । यस्याभावस्य प्रतियोगो भावद्वयनिरूप्यः यथा संयोगः तदभावः सद्भ्यां संयोगिभ्यां निरूप्यते तद्विषयं शास्त्रमिति । अनुमेगभावविषयं वा शास्त्रमित्याह—अनुमानेन—इति । किं तत्राधारोऽपि निरूपणीय एवेत्याह—अन्यथा—इति । यत्राप्यधिकरणनिरूप्यत्वं तत्रापि न तस्य प्रत्यक्षत्वेनोपयोग इत्याह—तत्रापि—इति । नन्विह भूतले घटो नास्त्यत्राश्रयः प्रत्यक्षेणैव गृह्यत इत्यत्राह—कचित्—इति । तत्राश्रयप्रत्यक्षग्रहणसामर्थ्या अभावग्रहणसामग्री सह संनिधानात् तत्प्रत्यक्षत्वं, न त्वभावज्ञानाङ्गतयेति । कथमविशेषप्रवृत्तस्य शास्त्रस्यैव द्विषयत्वमवगम्यत इत्यत्राह—यदि च—इति । सूत्रकारो हि सर्वमनित्यमित्युक्ते तदनित्यत्वं नित्यमनित्यं वा । नित्यं चेत्सर्वानित्यता न स्यात् अनित्यस्यैव नित्यत्वात् । अथानित्यं तथापि सर्वानित्यता न स्यात् । अनित्यस्यैव विनाशो सर्वनित्यताप्रसङ्गादिति चेद्यं परिहरन्नाह—‘तदनित्यत्वं बह्वेर्दाहं विनाश्यानुविनाशवत् तद्विनाशः’ (न्या.सू. ४.१.२७) इति । अत्र हि यथाऽग्निर्दाहं काष्ठादि नाशयित्वा पश्चात्स्वयमपि विनश्यति, न च तदा काष्ठादिकमुपजीवति, एवं सर्वानित्यत्वमपि सर्वं विनाश्य स्वयमपि विनश्यति न च सर्वनित्यता स्यादिति । बह्विविनाश उदाह्रियते तन्नोपपद्यते यद्यभावस्याश्रयनिरूप्यत्वं भवेदिति । कुत इत्यत आह—असिद्धेः—इति ।

वह्निविनाशस्याश्रयानिरूपणे नासिद्धत्वादिति । तदेवाह-न हि-इति । नन्व-
संभवदेशान्तरगमनतिरोधानस्यानुपलभ्यमानस्य वह्नेर्विनाशपरिशेषादनु-
मातो विनाशः सिध्येदित्याशङ्क्याह-नापि इति । गमनाद्यभावस्य हेतोर-
प्यभावात्मकत्वादिति । निमित्तकारणस्य काष्ठादेर्विनाशो न तत्कार्यस्य
वह्नेस्तदवयवानां च विनाशोऽनुमीयत इत्यत्राह नापि-इति । न हि निमित्त-
स्य दण्डचक्रादेर्विनाशो घटादिकार्यविनाशो दृश्यत इति । ननु मा भूदन्यत्र,
अस्ति तेजोनिमित्ताभावस्य कार्याभावव्याप्तिरित्याह-तेजसा-इति । अथापि
व्याप्तेर्ग्राहकप्रमाणाभावादसिद्धिरित्याह-न-इति । तामेव दर्शयति-न
हि इति । अतीन्द्रियाधारे तेजोविनाशे प्रत्यक्षप्रवृत्त्यनभ्युपगमात् तेन
सह दुर्ग्रहा व्याप्तिरित्युपसंहरति-तस्मात्-इति । गत्यन्तरस्याश्रयनिरूप्यत्व-
लक्षणस्याभावादिति । अत्राचार्यसम्पत्तिं दर्शयति-अत एव-इति । यत
एवाभावप्रत्यक्षस्याधिकरणप्रत्यक्षतायां निर्बन्धो नास्ति अत एव । यदि
हि तस्य निर्बन्धः स्यात्तदा भावभावस्य तमसस्तेजोऽवयवाश्रयत्वात्तेषां
चाप्रत्यक्षत्वादप्रत्यक्षता स्यादिति । एतेन प्रध्वंसप्रत्यक्षताप्रतिपादनेन
शब्दप्रागभावोऽपि प्रत्यक्ष इति सिद्धमेवेत्याह-तेन-इति ।

एवं प्रध्वंसस्य प्रत्यक्षत्वात्प्रध्वंसाभावोपलक्षितवस्तुलक्षणमनित्यत्वं
प्रत्यक्षसिद्धमेवेति व्यवस्थिते तत्रानुमानस्तत्त्याह-एवम्-इति । ननु स
एवायं गकार इति प्रत्यभिज्ञानेन पूर्वापरकालयोः स्थिरत्वं तावत्कालं
स्थितं चैनं कः पश्चान्नाशयिष्यतीति न्यायान्नित्यत्वमपि सेत्स्यति । तेनानि-
त्यत्वानुमानं बाधितविषयं स्यादित्याह-न चेदम्-इति । ननु शब्दप्रत्य-
भिज्ञानस्याबाधितत्वात्स्वतः प्रामाण्याच्च न प्राप्तत्वमित्याह-न चैवम्-इति ।
तदेतदुभयं ज्वालाप्रत्यभिज्ञानेऽपि तुल्यमित्याह-तुल्यम्-इति । ननु ज्वाला-
प्रत्यभिज्ञानेऽपि तदबाधितत्वं नास्ति अपचयोपचयलक्षणविरुद्धमर्थस्त-
विषयत्वादित्याह-ज्वालायाम्-इति । अन्यथा-इति । यदि विरुद्धधर्माध्यस्तं
स्यादिति । ततश्च भेदग्राहिविरुद्धप्रमसंसर्गग्राहिणा प्रत्यक्षेणान्यथा-
सिद्धेन प्रत्यभिज्ञानमन्यथासिद्धं बाध्यत इति चेद्याभिप्रायः । तदेतद्विरुद्ध-
धर्माध्यस्तविषयत्वं शब्दप्रत्यभिज्ञानेऽपि तुल्यमित्याह-तुल्यम्-इति । कुत
इत्याह-शब्देऽपि-इति । ननु तोवादि कमिह शब्दे न स्वाभाविकं व्यञ्जक-
ध्वनिधर्मस्यैव तस्य शब्दे आरोप्यमाणत्वादित्याह-तदिह-इति । न-इति ।
यदि हि यतः कुतश्चिन्त्यायाद्यस्य कस्यचिद्धर्मस्य यं कंचिद्धर्मिणं प्रति
स्वाभाविकत्वमवधार्येत तर्हि तेनैव न्यायेन तीव्रत्वादीनामपि शब्दं
प्रति स्वाभाविकत्वमवधार्यतामिति तमेव न्यायमाह-न हि-इति । तद्धर्म-
सामानाधिकरण्येन प्रत्यक्षमेव ह्यवादिषु शैयादीनां स्वाभाविकत्वे
प्रमाणं नान्यत्र, तदिहापि समानं तीव्रोऽयं गकार इति प्रत्यक्षेण प्रतीतेरिति

II. 31. 20
I. 264. 8

भावः । शङ्कोते तत्तथा-इति । तद् द्रवत्वादि तथैवावादीनां स्वाभाविकमिति युक्तं, तद्धर्मकस्यान्यस्योपाधेरनुपलम्भादवादिगतत्वेन च शैत्यादीनामुपलम्भादिति । अन्यस्येति शङ्कोपक्रमः प्रत्यक्षेण प्रतीतेरिति चेत्तत् । तदपि तुल्यं तीव्रत्वादीनामित्याह-तुल्यम्-इति । ननु मा भूदन्यधर्मत्वेनापलम्भः तीव्रत्वादीनां, तथाऽप्यतोन्द्रियाणां व्यञ्जकध्वनीनां धर्माः स्युरिति शङ्कावकाशः स्यादित्याह-तथापि-इति । तर्हि शैत्यादीनामप्यतोन्द्रियधर्मत्वशङ्का स्यादित्याह-एतदपि इति । गूढाभिसंधिः पृच्छति-तत्किम्-इति । स एवाभिसंधिमुद्घाटयति-ननु-इति । तर्हि पीतत्वादीनां शङ्कादिगतत्वेनापलम्भात्तेषां तेषां स्वाभाविकाः स्युरिति । न-इति । पीतत्वादानां शङ्कादिधर्मत्वे बाधकमस्ति, न तीव्रत्वादीनां शब्दधर्मत्व इति । यथाहुः चायां—

‘यो ह्यन्यरूपसंवेद्यः संवेद्येतान्यथा पुनः ।

स मिथ्या न तु तेनैव यो नित्यमवगम्यते’ (श्लो० वा०) ॥

इति । ननु बाधकादर्शनेन ते स्वाभाविकाः स्युरिति पीतः शङ्क इत्यादिषु तद्गतत्वेनापलम्भस्य भ्रान्तत्वापलम्भादत्रापि शङ्का स्यादित्यत्राह—तथापि-इति । एवम्-इति । साधर्म्यमात्रेण शङ्कायामुष्णोऽग्निरित्यादावपि सा स्यादिति । ततः किमित्यत्राह—तथा च-इति । क्वचिदपि विशेषाय कुतश्चित्प्रमाणत्कस्यचिद्धर्मिणः कश्चिद्धर्म इति न स्यात् । यद्वा, कस्यचित्प्रमातुः किञ्चित्प्रवृत्तिनिवृत्त्यादिकं न सिध्येदिति । तारत्वतारतरत्वादेरन्यत्राननुभूतत्वाच्च तद्विषयः संस्कारः, तदभावे च न तेनापस्थापनं, न च तदनुपनीतस्यास्मृतस्येति यावदन्यत्रारोपः संभवति, तेन भ्रान्तिज्ञानकारणाभावात् तीव्रत्वादिप्रत्ययानां भ्रान्तत्वशङ्काऽपि न युक्तेत्याह—न च-इति । न च ध्वनिधर्मत्वेन तेषामस्यनुभव इति युक्तं वक्तुं, तद्धर्मत्वं तेषामग्रहणस्यैव प्रसङ्गादित्याह—न च ध्वनिधर्माः-इति । स्पर्शादिनियतविषयाणि त्वगादीन्द्रियाणि, न च तीव्रत्वादेः स्पर्शादिष्वन्तर्भाव इति । तर्हि श्रोत्रेण गृह्यतामित्यत्राह—न च-इति । न ह्यवायवीयस्य श्रोत्रस्य वायुधर्मतारत्वादिग्राहकत्वं संभवति चक्षुर्वदिति । दृश्यत एव श्रोत्रेण ग्रहणमिति चेत्, तत एव तर्हि न वायुधर्मा इत्याह—तारत्वादयः इति । तेषामवायवीयत्व एवानुमानान्तरमाह—वायुर्वा-इति ।

11. 33. 25
I. 270. 1

तेषां वायुधर्माङ्गीकारेऽनिष्टप्रसङ्गमाह-यदि च नैवम्-इति । श्रोत्रग्राह्याणामेव वायवीयत्वदर्शनादिति भावः । सन्तु काटयो वायवीयाः । उक्तं च—‘वायुः शब्दतामापद्यत’ इत्याशयेन पृच्छति-ततः किम्-इति । उत्तरम्—अवयविगुणत्वे-इति । वायुधर्मा भवन्तः काटयः किमवयविनस्तस्य भवेयुः वायुपरमाणेवा; पूर्वत्र काटोनामनित्यत्वप्रसङ्गः, उत्तरत्रेन्द्रियग्राह्यता न स्यात् तद्गतस्पर्शवदिति । न चैवमस्त्विति वाच्यमित्याह—इयम् इति । न परं वायुधर्मत्वे बाधकमाकाशधर्मत्वे

साधकमप्यस्ति वर्णानामित्याह—अवश्यम्—इति । सन्तु—इति । ततश्च
श्रोत्रग्राह्यत्वेन तारत्वादीनां शब्दधर्मत्वसिद्धिरिति । न—इति । तारोऽयं
ककार इति प्रतीतिस्तत्र, न च तारत्वादिमत्तया ध्वनयः परिस्फुर-
न्तीति न ते ध्वनिधर्माः किन्तु वर्णधर्मा एवेति भावः । मा भूद् ध्वनीनां
स्फुरणं, तथापि तद्वर्माणामेव तोवत्वादीनां स्फुरणं भविष्यतीत्यत्राह—
न च इति । अतः त्रिणा गृह्यमाणतयेति शेषः । विशेषरूपाणां ध्वनीनां
सामान्यात्मनस्तोवत्वादयः कथमिव तेष्वगृह्यमाणेषु स्फुरेयुरिति । यद्वा,
विशेषरूपेण ध्वनीनामस्फुरणेऽपि सामान्यात्मना स्फुरणात्तद्वर्णस्य तोव-
त्वात्, ग्रहणेपपत्तिरित्याशङ्क्याह—न च—इति । कारणाभावमेवाह—
व्यक्ति—इति । व्यक्तिस्फुरणसामग्र्यं कत्वं जातिस्फुरणस्य वृत्तोऽवगतमित्याह—
कुत पतत्—इति । उत्तरम्—अन्वय—इति । अन्वयव्यतिरेकावेवं दर्शयति—
पेन्द्रियकेषु—इति । सतोन्द्रिये व्यक्तिग्राहिणि सामान्यग्रहादसति चाग्र-
हादिति । ननु तत्र सामान्यस्य स्वरूपयोग्यता सदसत्त्वनिमित्तत्वात् ।
ग्रहणाग्रहण्योरन्यथासिद्धावन्वयव्यतिरेकावित्याह—स्वरूपयोग्यता—इति ।
तद्विकल्प्य दूषयति—एवं तर्हि इति । उपसंहरति—तस्मात्—इति । यस्मा-
द्व्यक्तिग्रहे सत्येव जातिग्रहणमिति । ततः किमित्यत्राह—तथाच—इति ।
ध्वनिधर्मत्वे तोवत्वादीनामग्रहणप्रसङ्गात् न तद्वर्माणामेव तेषां शब्द
आरोप इति संभवतीति । किं ततोऽपीत्यत्राह—इति इति । ततश्च
तोवत्वादेः स्वाभाविकत्वसिद्धौ तोवमन्दयोगकारयोर्मन्दस्य वास्तवत्वेन
शब्दप्रत्यभिज्ञानस्याप्रमाणत्वाच्च तेनानित्यत्वानुमानबाध इति ।

न च केनापि प्रमाणे । सत्प्रतिपक्षत्वं संभवतोल्याह—नापि—इति । न
तावत्तुल्यबलेन, परस्परविरुद्धयोः सिद्धवस्तुविषययोः प्रमाणयोर्वास्त-
वतुल्यबलत्वाभावाद् वस्तुनो द्वैतप्रसङ्गात् । अतोऽन्यतरस्य वैकल्ये
तदेव दूषणं वाच्यम् उपजीव्यत्वादस्य वैकल्यं तदा त्वदीयनित्यत्वानुमानं
विकलं स्यादिति न तस्य प्रतिपक्षत्वमिति । मा भूदस्तुतः समाधिकही-
नवः सत्प्रतिपक्षत्वं, तद्यथाभिमानिकतुल्यबलत्वेनानेन सत्प्रतिपक्षत्वो-
द्भावेन सति किञ्चिद् दूषणं तर्कस्य वक्तव्यमित्याह—तथापि इति । यद्वा,
प्रतिपक्षत्वासंभवेऽपि स्वपक्षसाधनाय प्रत्युक्तेऽस्मिन्नित्यत्वानुमाने किमपि
दूषणं वक्तव्यमित्याह—तथापि—इति । उत्तरमाह—असिद्धिः इति । शब्दस्य
द्रव्यत्वमसिद्धमिति । द्रव्यत्वसिद्धावनुमानमाह—द्रव्यम् इति । गुणादि-
भिर्नैकान्तिकृता मा भूदित्युक्तं—साक्षात्—इति । परिहरति—न—इति ।
साक्षात्संबन्धो नाम संयोगः समवायो वा तदन्यतरसिद्धेर्द्रव्यत्वगुणत्व-
योऽन्यतरसिद्ध्यधीनत्वान्न ततः प्राक् साक्षात्सम्बन्धः सिध्यतीति परिशो-
भावनुमानेन तत्सिद्धिमाह—परिशेषतः—इति । 'सद्वन्ति' द्रव्यवत्कार्यं

II. 34. 17
I. 275. 1

कारणं सामान्यविशेषवदिति द्रव्यगुणकर्मणामविशेषः' इति (वै० सू० १. १. ८) । सत्तादिमत्त्वेन सामान्यविशेषसमवायेभ्यो व्यावृत्तस्य मूर्तद्रव्यासमवायेन कर्मणोऽपि व्यावृत्तौ द्रव्यत्वगुणत्वयोरन्यतरपरिशेषे साक्षात्संबन्धसिद्धिरिति । तर्हि कर्मत्वादिवद् द्रव्यत्वेऽपि बाधकसद्भावेन गुणत्वस्यैव परिशेषात् साक्षात्संबन्धग्राहिणा परिशेषानुमानेनैव द्रव्यत्वानुमानस्य बाधप्रसङ्ग इत्याह-न-इति । अन्यथा द्रव्यत्वगुणत्वयोरपि परिशेषो न स्यादित्याह-बाधकः-इति । न चायं परिशेषः प्रमाणं पदार्थषट्कविषयस्य संदेहस्य द्रव्यगुणविषयत्वे संकोचमात्रहेतुत्वेन संशयदनिस्तारादित्युपसंहराह-तस्मात्-इति । अथ-इति । येन ततोऽपि परिशेषाच्छिद्ग्राहकप्रमाणबाधः स्यादिति । तदाह-उच्यते-इति । द्रव्यत्वासिद्धौ न चासिद्धविशेषेणाद्रव्यद्रव्यत्वादित्यनेन सत्यतिपक्षमनित्यत्वानुमानस्येत्याह-न च सिद्धेन-इति । यद्वा, नास्मत्प्रतिपक्षस्य स्वरूपसिद्धिरिति ।

I. 88. 15
II. 278. 2

ननु श्रोत्र्यतिरिक्तानां पृथिव्यादीनां गुणः शब्दो नेति भवद्भिरेव परिशेषानुमानेन साधितम् । वयं तु श्रोत्रगुणो नेति अनुमानद्वयेन साधयामः । ततश्च गुणत्वस्यैवासिद्धौ द्रव्यत्वमेव परिशिष्यत इति । केचित्तु शब्दः श्रोत्रगुणो नेति पठति । तत्रायमर्थः । महता प्रवचने शब्दस्य श्रोत्रग्राह्यत्वं प्रतिपादयता त्वयैव श्रोत्रगुणो नेति साधितं भवति कथमेतेनैतत्प्रतिपादितं भवेदित्यत्रोक्तं-न श्रोत्रगुणः-इति । नहि श्रोत्रग्राहः शब्दः तद्गुणो भवतीति । मा भूद्गुणत्वसिद्धिर्द्रव्यत्वं तु कुतस्यमित्याह-ततः किम्-इति । यद्वा, अनुग्राहकतर्काभावेऽनुमानमात्रात् किञ्चित्सिध्यतीति सापाधित्वादप्रयोजकत्वं वानुमानद्वयमित्याह-न चैतदपि-इति । स्वगुणत्वस्यैव ग्रहणप्रयोजकत्वेऽनिष्टमाह-अन्यथा-इति । उपसंहरति-तस्मात्-इति । इन्द्रियत्वहेतोरप्रयोजकत्वायोक्तं-योग्येन-इति । एवं शब्दस्य गुणत्वे बाधकमाशङ्क्य निरस्तम् । साधकमप्याह-अवश्यं च-इति । तदर्थस्य श्रोत्रविषयस्य शब्दस्येति । ननु द्रव्यविशेषस्यैव सतः शब्दस्य ग्रहणार्थं श्रोत्रनिर्माणमस्तु इन्द्रियान्तराणां तत्रासामर्थ्यादित्यत्राह-न च-इति । इन्द्रियं द्रव्यगतविशेषगुणग्रहणयोग्यतां सहकारित्वेनाश्रित्यैव द्रव्यं ग्रहणाति नान्यथेति । द्रव्यस्य स्वरूपयोग्यतामात्रेणैन्द्रियग्राह्यत्वेऽनिष्टमाह-अन्यथा-इति । उपसंहरति-तस्मात्-इति । अत एव-इति । यत एव विशेषगुणग्रहणपुरस्कारेणैवैन्द्रियग्राह्यत्वं द्रव्याणामिति शब्दस्य श्रोत्रगुणत्वेनाद्रव्यद्रव्यत्वमसिद्धं तर्हीदमेव प्रतिसाधनमस्त्विति प्राभाकराः प्रत्यवतिष्ठन्ते-तर्हि-इति । न-इति । अकार्यत्वोपाधिकत्वात्तदेकगुणस्वमप्रयोजकमिति । तस्यैव प्रयोजकत्वेऽनिष्टमाह-अन्यथा-इति । अत्र ह्यकार्यत्वस्योपाधित्वं त्वयाप्यङ्गीकार्यमिति भावः । नन्वात्मगुणानां नित्यत्वानुमानस्य तदनित्यत्वग्राहिमानसप्रत्यक्षबाधादप्रामाण्यं,

न त्व कार्यत्वोपाधिकत्वादित्याह-अस्य इति । न-इति । यद्ययं निरुपाधि-
स्तदा बाध एव न स्यादिति । कुत इत्यत आह-स्वभाव-इति । यदि हि
केनचित्स्वभावस्तं प्रतिबद्धस्तस्यैव नित्यत्वप्रयोजकत्वेऽनिष्टमाह-अन्य-
था-इति । तदेवमनित्यत्वानुमानस्य बाधः सत्प्रतिपक्षत्वं च निराकृतं
विरोधश्चभिचारौ त्वसंभावितावेव सपक्षवृत्तिसद्भावाद्विपक्षे वृत्त्यभा-
वाच्चेत्याह-विरोध-इति । तस्मादन्यतरासिद्धिरेव संभाव्यतया विशिष्टा,
सापि निराक्रियत इत्याह-अत्रेति-इति । हेतु-द्धावनुमानं विपक्षस्तस्य
प्रतिबन्धसिद्धिं तावदाह-शब्दस्तावत्-इति । पूर्वन्यायेन इति । तीव्रत्वा-
दोनामन्यधर्मत्वेनानुपलभः शब्दगतत्वेनोपलभः शब्दधर्मत्वेनैकोपलभो
बाधकाभाव इत्यादिर्यः पूर्वमुक्तस्तेनेति । ततः किमित्यत्राह-इयं च-इति ।
सर्वत्र माधुर्यादौ कारणप्रकर्षनिकर्षानुविधायिनी दृष्टेत्यन्वयं दर्श-
यित्वा व्यतिरेकमपि दर्शयति-अकारणका हि-इति । ततोऽपि किमित्य-
त्राह-तदियम्-इति । तस्मादियं प्रकर्षनिकर्षवत्तेति । तत्रानुमानं तदनु-
ग्राहकं च दर्शयति-शब्दो जायते-इति । नियामकं कारणप्रकर्षनिकर्ष-
रूपमन्तरेण शब्दे भवन्ती प्रकर्षनिकर्षवत्ता गमनादिष्वपि भवेत्, शब्द एव
नाकाशादिष्वस्तीति नियमहेत्वभावादिति । ननु शब्दव्यतिरिक्तस्य
प्रकर्षनिकर्षवत्त्वं जायमानतया व्याप्तं तद्दर्शनाच्च तु प्रकर्षनिकर्षवत्ता-
मात्रमित्याह-शब्दात्-इति । न-इति । बाधकाभावेऽपि व्याप्तिसङ्कोचे
सर्वानुमानोच्छेदः स्यादिति । ननु व्यञ्जकानां ध्वनीनां प्रकर्षनिकर्षाभ्यां
व्यञ्जनीयस्य शब्दस्य तद्भूताभिमानः, ततश्चासिद्धो हेतुरित्याशङ्काह-न
च-इति । प्रसज्यतां कामं, तदेव नः समोहितम् । अत्राह-यवस्थितश्च-
इति । ध्वनिधर्माणामारोपस्यासंभवादिति । ननु मा भूद् व्यञ्जकोपाधिकत्वं
तारतारतरत्वादितिस्थायि कथं कारणप्रकर्षाद्यनुविधानं कथं वा स्वाभा-
विकत्वं सिध्यतीत्यत्राह-न च-इति । औपाधिकत्वनिषेधेन परिशेषात्
सिध्यति गत्यन्तराभावादिति ।

तदेवमनित्यत्वानुमानस्य स्वरूपासिद्धिर्निराकृता, संप्रति व्याप्यत्वा-
सिद्धिं निराकर्तुंमाशङ्कते-तथापि-इति । भवतां नैयायिकानाम्, अस्माकं
मीमांसकानामिति । न-इति । उत्पत्तिमत्त्वं हि विनाशकारणसंनिधानेन
व्याप्तं, तत इदं तत्सन्निधिविरुद्धेभ्यो नित्येभ्यः स्वव्यापकस्य विनाश-
कारणसन्निधानस्य निवृत्त्या निवर्तमानमनित्य एवावतिष्ठत इति
व्यापकानुपलब्धिर्विपक्षे बाधकमिति । ननु स्यादेवं यद्युत्पत्तिमत्त्वस्य
विनाशकारणसन्निधानेन व्याप्तिः स्यात्, सैव कुतो विपक्षे बाधका-
नित्यव्यतीत्याह-विनाशकारणसंनिधानेन-इति । विनाशकारणसन्निधानं
ह्युत्पत्तिमते न तावद्भावाभावयोरिव स्वभावविरोधाद्भवति घटादिषु

तयोः संसर्गदर्शनादित्याह—तदसंनिधानम्—इति । तर्ह्यविरुद्धयोरेव हिमवद्विनश्ययोरिवासंसर्गोऽस्त्वित्यत्राह—अविरुद्धयोः—इति । अस्तु तर्हि देशविप्रकर्षादेवेत्यत्राह—देशयोरपि—इति । साऽपि देशयोः स्वभावविरोधात् संसर्गहेत्वभावाद्वा भवतीति ततः किमित्यत आह—पूर्वोक्तात्—इति । यदि हि तद्देशयोः स्वभावविरोधः स्यात् ततस्तदाश्रययोरुत्पत्तिविनाशयोरपि संसर्गो न स्याद्, दृश्यते चासावित्युक्तमेवेति । द्वितीयस्तु—इति । विनाशकारणजायमानत्वयोः हेत्वभावादसंसर्गस्त यथा पटकुङ्कुमयोरविरुद्धदेशस्वभावतया कचित्संसृष्टयोरपि संसर्गहेत्वभावात् कचिदसंसर्गः तथा कदाचित्स्यादिति । कथं च तथा स्यादित्यत्राह—यदि हि—इति । यथा हि कुङ्कुमसंसर्गात्प्रागेव कचित्पटविनाशाद्धेत्वभावेन तयोरसंसर्गः, तथा यदि विनाशकारणसमागमात् प्रागेव जायमानस्य विनाशः कदाचित्स्यात् तदा जायमानविनाशकारणयोरसंसर्गः स्यात्, न त्वेतत्संभवतीति । यदि वा यथा विनाशकारणसमागमे सत्येव विनाशः पटस्य नासतीति दृश्यते, तथा यदि कुङ्कुमसमागमे विनाशो नासतीति स्यात् तदा पटकुङ्कुमयोरपि संसर्गोऽवश्यभावो भवेत्, न त्वेतदस्तीत्याशयवानाह—यथा—इति । यत एव देशविप्रकर्षो नास्ति तस्मादविरुद्धस्वभावयोरसंसर्गः कालविप्रकर्षेत्यवशिष्यते, स च कालविप्रकर्ष अत उत्पत्तिमिद्विनाशकारणाभ्यां व्यावर्त्तमानः स्वव्याप्यं तयोरसंसर्गमप्युपाटयैव निवर्त्तत इति उत्पत्तिमस्त्वस्य विनाशकारणसंसर्गेण सिद्धः प्रतिग्रन्थः इत्याह—तस्मात् इति ।

II. 43. 16
I. 287. 1

शब्दनित्यत्ववादी प्रकारान्तरेण प्रत्यवतिष्ठते—स्यादेतत्—इति । प्रत्युच्चारणं भिन्नानां शब्दानामानन्त्यव्यभिचारिण्यं दुर्ग्रहः संबन्ध इति । यथा—इति । यथा ह्यस्थिरस्यैवार्थस्य शब्देन संबन्धग्रहणं तथा शब्दस्याप्यस्थिरस्यार्थेनेति । येन हेतुनाऽस्थिरस्य व्यक्तिरूपस्यार्थस्य संगतिर्दुर्ग्रहेति तेनैवास्माकं जातिरेव पदार्थ इति सिद्धान्त इत्याह—तेन—इति । यदि जातिरेव पदार्थः तर्हि शब्दाद् व्यक्तिप्रतीतिर्न स्यादित्याह—न—इति । ननु शब्दप्रतिपन्नाया जातेराक्षेपाद् व्यक्तिर्लप्स्यत इत्याह—आक्षेपतः इति । कः खलु—इति । न कश्चिदिति भावः । अत एवाह—न तावत् इति । नानन्त्यदोषो हि संगतिग्रह इवाविनाभावग्रहेऽपि सुलभ इति । ननु सर्वव्यक्त्यनुगतेन व्यक्तिमात्ररूपेणा विनाभावः शक्यग्रह इत्याह—व्यक्तिमात्ररूपेण—इति । न—इति । न तावज्जातिं व्यक्तिं चान्तरा व्यक्तित्वं नाम सामान्यमस्ति, भावेऽपि तदेव जातेराक्षिप्येत न व्यक्तय इति । यदि च व्यक्तित्वसामान्यमभ्युपगम्येत ततः शब्दवाच्यमेव तदस्तु, तस्यैकत्वेन संगतिग्रहस्य सुकरत्वात् । किमाक्षेपतः सिध्येदित्याह—वाच्यत्वमपि—इति । अपिरवधारणार्थः । ननु मा भूदाक्षेपोऽनुमानम्,

अर्थापत्तिर्भविष्यतीत्याह-अर्थापत्तिः-इति । तस्या हि नाविनाभावग्रहापेक्षे-
तिभावः । व्यक्त्या विना-इति । न किञ्चित्-इति । जातिः-इति । तदाश्रया हि
सेति । न-इति । व्यक्तीनां विनाशदशायामपि जातेरवस्थानाच्च व्यक्त्या विना
जातिरनुपपन्नेति । तथापि-इति । यद्यपि काश्चिद्व्यक्तीन्तरेणाप्यवतिष्ठत
इति । न-इति । उक्तं हि न व्यक्तिजातिव्यतिरिक्तमन्यत्किञ्चिदस्तीति । व्यक्ति-
ज्ञानम्-इति । ततो जातिज्ञानाद् व्यक्तिज्ञानाक्षेप इति । न-इति । शब्दात्केवल-
जातिज्ञानस्य भवद्भिरभ्युपगमादिति । व्यक्तिविषयताम्-इति । तेन जातिज्ञा-
नादात्मनो व्यक्तिविषयतामाक्षिपतो व्यक्तिज्ञानसिद्धिरिति । न-इति । एवं हि
जातिव्यक्त्योरेकज्ञानविषयत्वमेवाकृतं स्यात्, तत्रोभयोरपि ज्ञातत्वाविशेषात्
किमनुपपन्नं प्रतिपादकं भवेत् किं वा प्रतिपाद्यं भवेत् । अत्रानुपपन्नमात्र-
निराकरणप्रकारेण किं प्रतिपादयेदिति प्रक्रियया असंगतत्वात् प्रमादकृतः
पाठ इति संप्रदाय इति । जातीनाम्-इति । गोत्वशुद्धत्वादीनां परस्परमन्वया-
नुपपत्त्या तदन्वयसिद्ध्यर्थं व्यक्तिः प्रतीयत इति । यद्वा, जातीनामनेकव्यक्त्य-
न्वयः प्रतीयमानो नान्तरेण व्यक्तिमुपपद्यत इति व्यक्तेरवसीयत इति । न-
इति । प्रतीते ह्यन्वये तदन्वयानुपपत्त्या व्यक्तिः प्रतीयते, प्रतीतायां च व्यक्तौ
तदन्वयप्रतीतिरितीतरेतराश्रयत्वम् । किञ्च, जातिप्रतीतौ सत्यां तदन्वया-
नुपपत्त्या व्यक्तिप्रतीतिः, व्यक्तिप्रतीतौ च सत्यां जातिरित्यात्माश्रयत्वं,
व्यक्तिप्रतिपिपुस्कारेण जातिप्रतीतेरुक्तत्वात् । पश्चिमे तु व्याख्याने शब्दा-
त्प्रतीतासु व्यक्तिषु जातेस्तदन्वयप्रतीतिस्तदन्वयप्रतीत्या च व्यक्तिप्रतीति-
रितीतरेतराश्रयत्वं व्याख्येयमिति ।

तर्हि विशेषपर्यवसानमेवाक्षेप इत्याह-स्यादेतत् इति । यथा हि
लिङ्गं साध्यसामान्येनैव गृहीतव्याप्तिकमपि पक्षधर्मतासहायं साध्यवि-
शेषे पर्यवस्यति, तथा शब्दो जात्या गृहीतसंगतिरपि शक्तिविशेषाद्व्यक्तौ
पर्यवसिष्यतीति । न तावत्-इति । किमयं शब्दो जातिव्यक्तयोः प्रतीतिं
क्रमेण जनयेद्युगयद्वा ? न तावत्क्रमेण, शक्तिविशेषादेव प्रतीतिं जनयतः
शब्दस्यापेक्षणीयान्तराभावेन विरम्य ज्ञानोत्पादनव्यापारायोगादिति । ननु
जातौ गृहीतसंगतिः शब्दः त्रिषयं ज्ञानं जनयित्वा तदपेक्ष एव व्यक्तिं
प्रत्याययतीत्याह-जातिप्रत्यायनम्-इति । यदि व्यक्तिज्ञानोत्पादने जातिज्ञा-
नापेक्षा तर्हि किं तत्रापि शब्दव्यक्तिकल्पनयेत्याह-कृतं तर्हि-इति । कृत
इत्यत आह-तावतैव-इति । जातिज्ञानेन व्यक्तिज्ञानसिद्धेरिति । ननु जाति-
ज्ञानेनैव तत्सिद्धिर्नुजायत एवेत्याह-ग्राम् इति । न-इति । उक्तत्वाच्च
व्याक्त्या विना जातिस्फुरणमित्यत्र लिङ्गमपि पक्षधर्मतासहकृतमेकमेव सामा-
न्यविशेषत्रिषयं ज्ञानं जनयतीति भावः । यदि च शब्दव्यापारो जातिज्ञान
एव पर्यवस्यन् न व्यक्तिज्ञानं यावद् गच्छेत्तर्हि व्यक्तिज्ञानजनकं जातिज्ञानं

सप्तमं प्रमाणमापद्येत अनुमानार्थापत्त्योर्निस्तत्वादसंभवाच्चान्येषामित्य-
भिप्रायवानाह-प्रमाणान्तर इति । ननु शब्दप्रतीताजातिं साहचर्याद्व्यक्तिं
स्मारयति न तु प्रमापयति, ततो न प्रमाणात्तरापात इत्याह-स्मरणम् इति ।
न इति । तर्ह्यननुभूतानां गवादिव्यक्तीनां समभिप्रायतपदार्थान्वयप्रतीतिर्न
स्यादिति । तदेवं क्रमेण प्रतीतिर्निराकृता, संप्रति यौगपद्यं निराकर्तुं शङ्क-
ते-ग्रस्तु-इति । शब्दादेव जातिव्यक्तिगोचरा प्रतीतिरेकैव जायते न च
प्रमाणान्तरापत्तिदोष इति । कृतं तर्हि-इति । न हि कार्याभेदे कारणभेदश-
क्तिकल्पनायां प्रमाणमस्तीति । एवमुपपादितं दृष्टान्तप्रकारं दार्ष्टान्तिके
निगमयति-एवं च-इति । शक्तिभेदाभावे सति यथागोत्वादिसामान्यवि-
षया शब्दशक्तिस्तद्वति विशेषे पर्यवस्यति तमपि विषयीकरोतीति याव-
त्, तथा गोत्वशब्दत्वादिसामान्याश्रया या वाचकत्वशक्तिस्तद्वति गोशब्दे
पर्यवस्यति, सैव तस्यापि शक्तिर्भवति, नान्या कल्प्यत इत्यर्थः ।

II. 49. 6
I. 998. 1

सन्तु वर्णाः स्वरूपेण नित्यास्तथाप्यनित्यानामेव संगतिग्रहाऽयुगपन्तव्यः
स्वरानुपूर्व्यादिविशिष्टानां तेषां वाचकत्वाद्वाङ्मूकध्वनिधर्मायत्तत्वाच्च
स्वरादीनामित्याह-न च-इति । कथं तर्ह्यनित्यानामेव पदार्थानां पदानां
चानन्त्यव्यभिचारादिविहारेण संगतिग्रह इत्याशङ्क्य सुहृद्भावेन
दर्शयन्नुपसंहरति-तस्मात्-इति । तदनुरोधेन संगतिग्रहानुरोधेनेति ।
तदेवं वर्णानामनित्यत्वं प्रसाध्य वेदानित्यत्वमाह-यदा वर्णाः-इति ।
एवं तावत्प्रमायाः परतन्त्रत्वादि व्याख्यातम् । अथ द्वितीयं पादं व्याचि-
ख्यातुः शङ्कते-परतन्त्र इति । पूर्वपूर्वोच्चारयितृपुरुषपरतन्त्रोत्तरोच्चार-
यितृपरंपराप्रवाहस्याविच्छेदे नित्यता, सा च प्रत्युच्चारणविनाशिनाऽपि
संभवतीति । एतदपि-इति । एतत्प्रवाहाविच्छेदलक्षणमपि नित्यत्वमिति ।
सर्गप्रलययोरसंभवे पराभिमतसाधनान्याशङ्कते-अहोरात्रस्य-इति^(१) ।
विप्रतिपन्नमहोरात्रमव्यवहिताहोरात्रपूर्वकम् अहोरात्रत्वात् अद्यतना-
होरात्रवत्, अन्यथाऽद्यतनमपि तथा न स्यात् नियामकाभावात् ।^(२) कि-
ञ्च, कर्मणां धर्माधर्माणां विषमोऽनेकः फलकालः । तेनैकस्मिन् भुक्तफले
कर्मणि क्षीयमाणे कर्मान्तरमुपतिष्ठते फलान्तरोत्पादनेनेत्येककर्मिणः
क्रियन्त्यपि कर्माणि युगपन्निरुद्धवृत्तीनि न संभवन्तीति^(३) किमुतानन्तानां
कर्मिणामनन्तानि कर्माणि, तदापि कस्यचित्कर्मणा विपाकावश्य-
म्भावात् । प्रयोगश्च-विवादाध्यासितानि कर्माणि न युगपन्निरुद्धवृ-
त्तीनि विषमविपाकसमयत्वात् इदानीं भुक्तभुज्यमानभोक्ष्यमाणकर्म-
वदिति ।^(४) किञ्च, सर्गादिभुवां जातिविशेषवत्स्यापकस्योत्पादकजा-
तिविशेषस्याभावाद् ब्राह्मणत्वादिवर्णव्यवस्था न स्यात् ॥ विप्रतिपन्ना
ब्राह्मणा ब्राह्मणसंतानजन्मानः ब्राह्मणत्वादद्यतनवत् ।^(५) किञ्च, सर्गादौ

सर्वेषामव्युत्पन्नत्वेन समयग्रहणानुपपत्तौ शब्दव्यवहारोऽपि लुप्येत । विप्र-
तिपिः शब्दव्यवहारः वृद्धव्यवहारपूर्वकः शब्दव्यवहारत्वात् अद्यतन-
वत् ॥ (०) किञ्च, तदानीं कस्यचिदादर्शकस्याभावाद् घटादिनिर्माण-
संप्रदायो न स्यात् । विप्रतिपन्नं घटादिनिर्माणं तथाभूतादर्शकज्ञानपु-
र्वकं घटादिनिर्माणत्वादद्यतनवत् इत्येतैर्हैतुभिर्युगपत्सर्गप्रलययोरसंभवे
सति कथं वेदसंप्रदायविच्छेदः स्यादिति ॥ १ ॥

पञ्चापि साधनानि दूषयति-उच्यते वर्षावत्-इति । न तावद्देहात्त्र-
पूर्वकत्वे अहोरात्रत्वं प्रयोजकं, भवस्य ब्रह्माण्डस्थितेस्तत्रोपाधित्वात् । यथा
वर्षादिदिनस्य तद्दिनपूर्वकत्वे तद्दिनत्वमप्रयोजकं राश्यादिसंसर्गापाधि-
त्वात् । तस्य च कर्मणां युगपद्वृत्तिनिरोधोऽपि सुषुप्तिदशायामिव संभवति ।
ब्राह्मणत्वादित्यमोऽपि गोमयादिजातानामिव वृश्चिकादीनामुपपद्यते ।
समयग्रहोऽपि सर्गादौ स्वयमेव परिगृहीतप्रयोज्यप्रयोजकवृद्धशरीरव्यवहा-
रस्य परमेश्वरस्य व्यवहारत एव सुकरः, यथेन्द्रजालिकस्य सूत्रप्रोक्ता दास-
मयपुत्रिका इदमानयेति नियुज्य तथा कुर्वन्तीरिस्तामिर्मायाव्यवहारे तद-
र्शितां बालानां, तथा घटादिक्रियासंप्रदायोऽपि गृहीतकुलालादिविग्रहेण
भगवतैव सिध्यतीति । प्रथमं पादं व्याचष्टे-उत्पूर्वत्वमात्रे-इति । सर्गादि-
वर्तिनोऽहोरात्रस्याहोरात्रपूर्वकत्वे साध्ये सिद्धसाधनं, तस्यापि पूर्वस-
र्गान्तिमाहोरात्रपूर्वकत्वात् । किञ्च, संप्रतिपन्नाहोरात्रपक्षीकः खे सिद्ध-
साधनं सर्गादिवर्तिनस्त्वाश्रयासिद्धिरिति भावः । नन्वव्यवहिताहोरात्र-
पूर्वकत्वं साध्यत इत्यत्राह-अनन्तर-इति । तत्राहोरात्रत्वमप्रयोजकं सं-
प्रतिपन्नाहोरात्राणामनन्तरतत्पूर्वकत्वस्योपाध्यन्तरप्रयुक्तत्वादिति । अप्रयो-
जकत्वमेव दृष्टान्तेन दर्शयति-वर्षादि-इति । यथा हि वर्षाः शब्दित्यादौ
ऋतुमध्यन्दिनानां तत्तद्वर्षादिनपूर्वकत्वे तद्दिनत्वमप्रयोजकं संप्रतिपन्नाहो-
रात्राणां तत्तद्वर्षाणां प्रथमदिनेषु व्यभिचारात् । यद्वा, वर्षादौरादिदिनस्य
तद्दिनपूर्वकत्वे साध्ये तद्दिनत्वमप्रयोजकमभ्युपगम्यते, तथाहोरात्रत्वम-
प्रयोजकमुपपद्यत इति । कस्तत्रोपाधिर्येन तद्दिनत्वस्य नियमो भज्यत
इत्यत्राह-राश्यादि-इति । राश्यादिविशेषादित्यस्य संसर्गात्मको यः
कालोपाधिस्तत्प्रयुक्तं तद्दिनपूर्वकत्वं, तस्य कालोपाधेभावे तद्दिनपूर्व-
कत्वस्यापि व्यावृत्तेः साध्याभावाविनाभाव्यत्ययत्वादिति । यावत्-इति ।
दार्ष्टान्तिकत्वेऽप्यप्रयोजकत्वमुपाधिप्रदर्शनेनाह-तथा-इति । सर्गस्यानुवृत्तौ
निमित्तभूता या ब्रह्माण्डस्थितिः सा स्वरूपमात्मा यस्य कालोपाधेः स एव
निबन्धनमनन्तराहोरात्रपूर्वकत्वस्य, तस्मात्सर्गादौ तस्योपाधेरभावे साध्य-
व्यावृत्तेर्नानुपपन्नेति । ननु ब्रह्माण्डस्य सर्वदावस्थानात् कथं च तदभावः
तत्राह-न च-इति । तत् ब्रह्माण्डमुत्पन्नं विनश्वरं च सावयवत्वादिति ।

II. 50 20.
I. 309. 1.

अथ द्वितीयं पादं व्याचष्टे-वृत्तिनिरोधस्यापि-इति । दृष्टान्तं विभज्यते-
न हि-इति । अनियतविपाकसमयानीत्येतावता सुषुप्तिदशायां कृत्स्नान्यपि
भोगविमुखानि न हि भवन्ति, किंतु भोगविमुखान्येव । सुषुप्तस्य भोगो-
त्पादः किमिति न स्यात् अत्राह-न हि-इति । अचैतन्यं सुषुप्तिमूर्च्छाः,
भोगश्च सुखाद्यनुभवः । तत्र यदि सुषुप्तस्य भोगः स्यात् तदाऽस्त्यनुभवो
नास्ति चेति विरोधः स्यादिति । यदि तदा न भोगः कश्चित् हि भोग-
साधनस्य शरीरस्य कोपयोग इत्याह कस्तर्हि-इति । गूढाभिसन्धिग्राह-तं
प्रति-इति । तं सुषुप्तमिति । अज्ञातपराभिसन्धिः पृच्छति-किमर्थं न इति ।
स्वाभिसन्धिमुद्घाटयन्नुत्तरमाह-उत्तर इति । यथा हि ज्ञानजननार्थानि चक्षु-
रादीनि तदानीं ज्ञानमनुत्पादयन्त्यपि जाग्रदशायां तदुत्पादनायानुवर्त्तन्ते
तथा शरीरमप्युत्तरभोगायेति । कस्तर्हि उत्तरकालं यावत्तावदवस्थितस्य
प्राणनस्य तदानीमुपयोग इत्याह-प्राणिति-इति । प्राणनं नाम शरीरान्त-
र्वर्त्तिनो वायोगतिविशेष इति । श्वास-इति । प्राणाख्यस्य वायोः काला-
वच्छेदेन संबन्ध आयुरिति । अवस्थाभेदां वा किमर्थं इत्याह-तेन-इति ।
अस्मिन्नवस्थाभेदे असौ भोगोऽस्मिंस्त्वयमित्यवस्थाभेदेषु भोगविशेषाः
प्राणिनां नियताः, ततस्तत्सिद्ध्यर्थोऽवस्थाभेद इति । नन्वस्त्वेकस्यात्मनः
कर्मणां युगपद्वृत्तिनिरोधः, न तु विश्वस्यात्मवर्गस्य, न ह्यनन्तानां भोक्तृणां
मनन्तानि कर्माणि युगपन्निरोत्स्यन्त इति संभवतीत्याह-एकवति । अन-
न्त-इति । अनन्तत्वादीनि हि कर्मणां युगपन्निरोधविरोधीनि; तानि च कर्मणा
मेकत्वानेकत्वयोरविशिष्टाणि । तत्र यद्येकस्य सुषुप्तिदशायां तथाभूता-
नामेव कर्मणां युगपन्निरोधः संभवति । किमिति विश्वस्यायं न संभवेदिति ।
किंच, सुषुप्तिरपि सर्वस्य भवति न त्वेकस्यैवेत्याह-भवति च इति ।
तेन कर्मिणामेकानेकत्वकृतो विशेषो नास्तीति । ननु सत्यमस्ति सर्वस्यापि
सुषुप्तापः, स तु क्रमेण न युगपदित्याह-क्रमेण-इति । ततश्च न तन्निदर्शनेन
युगपत्प्रलयः सिध्यतीति भावः । न-इति । सुषुप्तेः कारणकमवशात् क्रमः,
न युगपन्निरोधविरोधादिति । ननु सुषुप्तेरिव प्रलयस्यापि कारणानि
क्रमेण भवन्ति दृश्यते, तद्वत्सर्वदापि किमिति न भवन्तीत्यत्राह-न च-
इति । न हि क्वचित्कदाचिद्वा क्रमभावोनि कारणानीति सर्वत्र सर्वदा
वा तैस्तथा भवितव्यं स्वहेतूनां क्रमयौगपद्यवशेन संभवत्क्रमयौगपद्यानां
कारणानाम् अनियतत्वात् क्रमस्येति । एकदा क्रमभाविनामेवान्यदा यौग-
पद्यं दृष्टमित्याह-सर्वत्रासवत्-इति । तदेव विभज्यते-ग्रहाणामिति । अत्रैव
दृष्टान्तान्तरमाह-त्रिदोष-इति । तदेव विभज्यते-यथा हि-इति । वातादि-
दोषाणां चयप्रकोपप्रशमा न नियताः कदाचिद्धि कश्चिच्चोयते कुप्यति
शास्यति वेति, न तु युगपत्सर्वेषु । यथाह बाहटः-“चयप्रकोपप्रशमा

वायोऽग्नीष्मादिषु त्रिषु । वर्षादिषु च पित्तस्य श्लेष्मणः शरदादिषु" इति । तत्रैकैकमात्रकोपे रोगः स्यात् । कदाचित्रयाणां सन्निपातो युगपत्कोपः स्यात् । तदा देह एव प्रलीयते । तदप्याह "रोगस्तु दोषवैषम्याद्दोष साम्यमरोगता । वातः पित्तं कफश्चेत्ति त्रयो दोषाः समासतः । विकृता विकृता देहं ग्रन्थिं तेव तैयन्ति च" इति । पक्षेऽप्याह-तथा-इति । ब्रह्माण्डात्मनो देहस्य कालान्तः पित्तं, संहारपवनो वातः, महार्षेयः श्लेष्मेति । तेषां कोपे तदपि प्रलीयते । तदा च भोग्यभोगसाधनयोरसंभवे भोगरहिताः कर्मणिस्तृप्त्यतीत्यविरुद्धमिति । तथापि-इति । न सन्ति देहाः सन्ति च तेषां निमित्तानि कर्माणोति आहतमिति । किमत्र-इति । यथा हि तदानीं सत्त्वेव कर्मणु तन्निरोधात् भोगो निरुध्यते तथाऽत एव भोगसाधनदेहादिनिरोधोऽपि घटिष्यत इति ।

तृतीयं पादं व्याचष्टे-वृश्चिक-इति । दग्धाद्वेत्रबीजात् कदलीकाण्डोत्पत्तिरित्यादयः । पक्षेऽप्याह-तथा-इति । तेषां मानुषादीनाम् । तत्तत्कर्म-इति । तत्तन्मानुषत्वादिजातिभेदनिमित्तादृष्टवदात्मसंयुक्तात्मक परमाणुभेदहेतुका इति । तर्हि वैजात्यात्कारणस्य कार्यसाजात्यं न स्यादित्यत्राह—स एव-इति । अद्यतनानामप्यदृष्टोपनिबद्धभूतभेदहेतुकैव जातिव्यवस्था, ततश्च न कारणवैजात्यमिति । यदि सर्वत्र कर्मोपनिबद्धभूतभेदहेतुर्जातिनियमः तद्युत्पादकजातिपूर्वकत्वमुत्पाद्यजातीनामिति नियमो निरस्तः स्यात् इत्याह-गतं तर्हि-इति । न गतम्-इति । न च सोऽपि नियमः सर्वथा निरस्यत इति । कथमित्याह—येनिजेषु-इति । येनिजेष्वेवायं नियमो नायेनिजे-इति केवलं व्यवस्थाप्यते, तेन मानसानामन्यथात्वमपि संभवतोति । नन्व-द्यत्वेऽपि यथा गोमयाद् वृश्चिका जायन्ते तथा मनसाऽपि केचिज्जायन्ताम् इत्याह-गोमय-इति । न-इति । कालविशेषलक्षणसहकारिविरहादित्यर्थः । तत्रैव दृष्टान्तमाह-नहि-इति । तथा सर्गादावेवादृष्टोपनिबद्धभूतहेतुको जातिनियमः नेदानीमपीति सिद्ध एव ।

II. 5. 18
I. 805. 4.

संग्रहस्य तुरीयं पादं व्याचष्टे-समयोऽपि-इति । मायाविनेत्येतद्विभजते-यथा हि-इति । शब्दव्युत्पत्तिवद् घटादिनिर्माणव्युत्पत्तिरपि कुलालादिभावव्यवस्थितकायानधिष्ठाय घटादिकं निर्माणेनैवैश्वरेण सुकरेत्याह-क्रियाव्युत्पत्तिरपि-इति⁽¹⁾ ।

II. 53. 18
I. 806. 7.

ननु सर्गप्रलययोः सिद्धौ सर्वमेतदेवं स्यात्, तयोरेव सिद्धिः कुतस्येत्याह-सर्गादौ-इति । सर्गसिद्धौ तावदनुमानमाह-विश्वसंतानोऽयम्-इति ।

(1) Cf. Gaṅgeśa's Anumāna Chintāmaṇi, Īśvarānumāna (Bibl. Ind. Ed., pp 84—85; = Chowkh. Ed., pp 34—35).

अवयवावयवविप्रवाहः संतानः, सिद्धसाध्यतानिवृत्त्यर्थमुक्तं—विश्व-इति ।
 दृश्यसंतानशून्यैः—इति । यथा ह्यद्यत्वे घटादिकार्याणि तदारम्भवैः
 परमाणुभिः तदारम्भात् पूर्वदृश्यमानमृत्पिण्डादिकार्यसंतानवद्विरार-
 भ्यन्ते, नैवं सर्वदापीति । कदाचिद् दृश्यसंतानशून्यैरनारब्धसर्वकार्यैः
 स्वरूपेणावस्थितैरिति यावत्परमाणुभिर्विद्वं कार्यमारभ्यते, यथा ह्यारणि-
 जनिताग्निः संतानान्तरशून्यैरेवारणिवृत्तिभिराग्नेयपरमाणुभिरारभ्यत
 इति । प्रत्येऽपि प्रमाणमाह-वर्तमान-इति । यदि संतानारम्भकत्वादित्ये-
 वोच्येत द्व्यणुकादिभिर्व्यभिचारः स्यात्, न हि ते पूर्वमुत्पादितसंतान-
 नान्तराः अथ चारम्भकाः, अतस्तद्व्यवच्छेदायोक्तं—नित्यत्वे सति-इति ।
 पूर्वत्राप्यर्थतः प्रलयः सिध्यति, अत्रापि सर्ग इति द्रष्टव्यम् । अनुमान-
 योर्विपक्षे बाधकं पृच्छति—अवयवानाम्-इति । यथा ह्यद्यत्वे तन्त्वाद्यव-
 यवानां संयोगविभागाभ्यामेव पटादेस्तत्तिविनाशो संतानानुच्छेदेन
 दृश्यते तथैव सर्वदापि तौ स्यातां, किमत्र बाधकमिति । एवं तर्हि-इति ।
 यदि संतानानुच्छेदः स्यात् तर्ह्यवयवावापोद्धारलक्षणा विनाशोऽपि
 न स्यात्, दृश्यते चासाविति । कन्थादि-इति । न संतानत्वप्रयुक्तः पटा-
 देर्विनाशः, किन्तु विनष्टपटावयवारब्धकन्थादिद्वारभोगविशेषप्रयुक्त
 इति । कर्त्तादिभोगविशेषेतिपाठे⁽¹⁾ त्वयमर्थः—पटादेः कर्तृणां कुवि-
 न्दादीनां पटाद्युत्पादनद्वारेण ये भोगास्तेषां तद्विनाशमन्तरेणानुपपत्त-
 स्प्रयुक्तो विनाश इति । द्व्यणुकेषु-इति । द्व्यणुकेषु तस्य भोगविशेषस्य
 विनष्टद्व्यणुकावयवद्वारस्य द्व्यणुकोत्पादनद्वारस्य वा न संभव इति ।
 ततः किमित्यत्राह-तथा च-इति । तस्माद्भोगविशेषस्याप्रयोजकत्वात्कार्य-
 स्यात्पत्तिविनाशयोः समवायिकारणसंयोगविभागावेव निबन्धनमङ्गी-
 कर्त्तव्यमित्याह—तस्मात्-इति । अस्त्येवं, तथापि कार्यस्थितिनिबन्धनमुत्प-
 त्तिहेतुश्च किमिति सर्वदा न स्यातामित्यत्राह—न च-इति । निरस्तः प्रवा-
 हाऽनादिमानित्यत्रेति ॥ २ ॥

II. 56. 5.
I. 918. 6.

यदि कार्योत्पत्तिविनाशयोर्भोगविशेषोऽप्रयोजकः तर्हि भोगार्थः
 कर्मभिः सर्वेषामुत्पाद इति सिद्धान्तो व्याकुप्येत्यत्राह—इदृश्याम्-इति ।
 इयं तावदर्थस्थितिर्न च तत्र सिद्धान्तहानिः । कर्माख्येव वस्तुस्थितिमन-
 तिकामन्ति तद्भोगसमर्थवस्तुत्पादनद्वारेण भोगविशेषं संपादयन्ति, तेन
 येषां वस्तुनामुच्छेदस्वभावो न तेषामनुच्छिन्नानां भोगसाधनम्, अन्यथा
 नानापुरुषादष्टोत्पादितस्यैकस्यैव पटस्य परःसहस्रं वत्सगानवस्थितस्य
 क्रमेण भोगसाधनत्वप्रसङ्ग इति भावः । तस्माद्यथा द्व्यणुकेषु भोगमावेऽपि
 स्थितिनिबन्धनहेत्वोरपगमोपगमाभ्यामेव विनाशोत्पत्तौ तथैव विश्वस्यापि

(1) This is the reading of Yārdhamāna and Guṇānanda.

कार्यस्य ते भविष्यत इत्याह-इति द्व्यणुकवत्-इति । एवं विपक्षे बाधकसङ्गा-
वात्स्मृष्टिप्रलयानुमानयोः सिद्धः प्रतिबन्ध इत्याह-ति-इति । तदेवमापर-
माणोर्ब्रह्माहस्य विनाशसिद्धौ कैव कथा तदन्तर्वर्तिनः कार्यस्येत्याह-
तथा च-इति । तदन्तर्वर्तिभिः सह विनश्यतीत्यत्र निदर्शनान्याह-कपि-
कपोल-इति ।

न केवलमनुमानं दर्शनं च प्रलयसङ्गावानुगुणमित्याह-अपिच-इति ।
जन्मादेर्हासदर्शनात्स्वाध्यायाध्ययने कर्मणांनुष्ठाने पुरुषाणां शक्तेश्च हास-
दर्शनात् संप्रदायस्य ⁽¹⁾ हासोऽवगम्यत इति जन्मनो हासं व्याचष्टे-पूर्वं
हि-इति । पूर्वं श्रुतयः स्मृतिदर्शनात्तस्मृतयश्च पूर्वतमविशिष्टाचारदर्शना-
दिति । बीजाङ्कुरन्यायेनानादित्वेन स्मृत्याचारयोः प्रामाण्यसिद्धेः किं
शङ्कानुमानेनेत्याशङ्क्याह-आचारात्-इति । अन्धानां मुग्धरूपस्मरण-
तुल्यताप्रसङ्गात् । यथा हि तद् रूपनिर्णयसापेक्षं तथा धर्मेनिर्णये स्मृत्याचारः
स्मृतेरनुभवापेक्षत्वादाचारस्य प्रमेयत्वेन प्रमाणपेक्षत्वात्, अतस्तयोरेवा-
न्यान्यमूलत्वाभ्युपगमेऽन्धवाक्यपरंपरातुल्यता प्रसज्यत इति । तर्हि तयो-
र्वेदमेव मूलमनुमास्यामः । स तु वेदो मन्वादीनां प्रत्यक्षः इदानीमुच्छिन्न
इति नाभ्युपगच्छामः, किन्तु तैरपि पूर्वस्मृत्यादिना तैरपि पूर्वतमस्मृत्या-
दिना, ततश्च सर्वेषां नित्यानुमेयस्यैव वेदस्य मूलत्वान्न शाखोच्छेदः,
नाप्यन्धपरंपराप्रसक्तिरिति । प्रामाण्यस्तथाह-आ संसारम्-इति । यदि
सर्वैरप्यनाम्नातः तर्हि वेद एव स न स्यात् । वेदो नाम श्रुश्रूषाराधित-
गुरुमुखादिगतं द्विजातिभिरधीयमानं कमस्वरादिविशेषोपेतं वर्णैकदम्बकं
न तु वर्णमात्रम्, न चैतन्नित्यमनुच्चारितस्य संभवति, तेन नित्यानुमेयो वेद
इति परस्परपराहतं वचनमिति । इतश्च न वेदत्वं तस्येत्याह-उत्पत्तितः-
इति । धर्माधर्मयोरावेदनाद्वेदः, वेदत्वं चानुपूर्व्यां विशिष्टानां वर्णानां न
केवलानाम्, आनुपूर्वीं च वर्णानामुत्पत्तितो भवति यथा नैयायिकानाम्
अभिव्यक्तितो वा यथा वैयाकरणानां, यथा न्यूनवाक्यप्रयोगे वक्तृभिप्रा-
यावच्छिन्नैर्वर्णैर्वाक्यपूरणे तार्थप्रतीतिः । त्रिधा चेत्यमानुपूर्वीं नित्यमनुच्चा-
रितानां न संभवतीत्यनर्थकत्वाद्वेदत्वयाघात इति । ननु मां भूद् वेदकत्वं
तथापि शिष्टैराचर्यमाणत्वादष्टकादेरिष्टसाधनत्वं कर्तव्यत्वं च ज्योति-
ष्टोमवदनुमाय तत्र चानुमेयवेदस्य प्रामाण्यमपि निश्चित्य मन्वाद्यः
स्मरिष्यन्ति अनुष्ठास्यन्ति चेत्यत्राह-यदि हि-इति । तदर्थस्यानुमेयवेद-
प्रमेयस्य शिष्टाचारत्वानुमानेनैव सिद्धेरिति । धर्माधर्मावेदकत्वं हि

II. 56. 14
I. 314. 4.

(1) Cf. वेदवादाश्चानुयुगं हसन्तीति नः श्रुतम् । M. Bh., Śānti-
parva, 23. 26.

वेदत्वं, तच्च शिष्टाचारानुमानस्यास्तीति तदेवानुरोधो वेदो भविष्यतीत्यत्राह—न च-इति । शिष्टाचारस्य प्रत्यक्षत्वाच्च तावदनुमेयत्वम् अशब्दात्मकत्वादिति ।

II. 60. 29
I. 9:1. 4

ननु यदि वयं शिष्टाचारत्वेन कर्तव्यत्वहितसाधनत्वे अनुमास्यामः, ततो वेदानुमानमनर्थकं स्यात् । प्रमाणमूलमात्रमनुमीयत इत्याह-अथ-इति । तत्र च पक्षधर्मतावलाद्वेदमूलत्वमेव सिध्यतीति भावः । ततः—इति । आचारस्वरूपस्य प्रत्यक्षमूलत्वात्सिद्धसाधनमिति ॥ ननु शिष्टाचारस्येष्टसाधनत्वे प्रत्यक्षमूलत्वासंभवाद्वेद एव मूलं भविष्यतीत्यत्राह—तदसंभवेऽपि-इति । तत्रापि शिष्टाचारत्वानुमानस्य मूलत्वासंभवात्सिद्धसाधनत्वैवेति । अथवा धर्मादीनां कस्यचिल्लोकौत्तरस्य प्रत्यक्षत्वाभ्युपगमात् न वेदमूलत्वसिद्धिः, अर्वाचीनानां च मन्वादीनां प्रत्यक्षत्वासंभवे शिष्टाचारानुमानमूलत्वासंभवात्सिद्धसाधनतेति । इत्यम्-इति । न तावदाचाराणां श्रेयःसाधनत्वेन व्याप्तं किमपि लिङ्गमिदं नामेति विशेषतो मन्वादिभिरुपगतम् । यथा हि वयं शिष्टानां चरतो दृष्ट्वा कर्तव्यताज्ञानमन्तरेण तदसंभवात्तस्य च ज्ञानस्य प्रत्यक्षमूलत्वासंभवात् किमप्येषामनुमानं मूलमिति सामान्यतोऽनुमिमोमहे, तथा मन्वादयोऽपि विशिष्टानामाचारमूलं किमप्यस्त्यनुमानमिति सामान्यतोऽनुमिन्वते, न तु लिङ्गविशेषम् । नित्यं च विशेषतोऽज्ञायमानं लिङ्गं कथं प्रत्यायकं भवेत्, अप्रत्यायकं च कथमनुमानं कथं वाऽनुष्ठातृणां कर्तव्यज्ञानस्य मूलं, ततो वेदत्वस्यैव सिद्धेः कथमनुमानेन सिद्धसाधनतेति भावः । वेदः—इति । नित्यानुमेयत्वपक्षे विशेषरूपेणाज्ञातो वेदः कथं प्रत्यायको भवेत् कथं च वा मूलमिति । अनुमितत्वात्-इति । अभियुक्ततराचरितत्वेनाष्टकादेरिष्टसाधनत्वकर्तव्यत्वे तावदभ्युपगम्य तत्प्रतिपादक एव वेदविशेषोऽनुमीयते, तेन विशेषतो विज्ञात एवेति । लिङ्गमपि-इति । शिष्टाचारात्तन्मूलत्वेनानुमीयमानं लिङ्गमपि विशिष्टमेवेति । अनुमेय-इति । अत्र ह्याचारस्य हितसाधनत्वकर्तव्यतयोः अनुमापकं लिङ्गम् अनुमेयं, तच्च यदि ताभ्यामेवानुमीयते न ततोऽनुमेयप्रतीते-लिङ्गप्रतीतिरिति स्यात्, तच्चायुक्तमिति । तदेतद्वेदानुमानेऽप्यविशिष्टमित्याह—शब्द-इति । आचाराद्धि कर्तव्यतां ज्ञात्वा तज्ज्ञानमूलं वेदोऽस्माभिरनुमीयते यथा तथा मन्वादिभिरपि प्रमेयभूतकर्तव्यतावगतेः पश्चात् भिन्नार्णायकप्रमाणभूतवेदावगतिरिति । ननु स्यादेवं यदि कर्तव्यताया वेदोऽनुमीयते न त्वेवमित्याह—आचार-इति । न-इति । आचारकर्तव्यताया हि मूलान्तरापेक्षेति । तर्हि तयैव वेदोऽनुमास्यत इति तत्राह—तत्कर्तव्यतायास्तु-इति । ततः किमित्यत्राह—अप्रमिततया-इति । मा

भूच्छब्दानुमानं प्रत्यक्षवेदेनैव तु कर्तयताप्रतीतिरस्त्वित्यत्राह—प्रत्यक्ष-
इति । आचारमूलस्य नित्यानुमेयत्वाभ्युपगमादिति । तस्माच्छिष्टाचार-
त्वेन कर्तयतामनुमाय वेदानुमातयः । सा चेदनुमिता किं तेनानुमितेन
वेदेन, तत्प्रमेयस्य कर्तव्यताया अनुमानादेव सिद्धेरिति । नन्वनुमानादेवा-
चारकर्तयतावेगमपि वेदमूलतैव तस्यानुमीयते । कर्तयताया वेदमूलत्वेन
ज्योतिष्टोमादौ व्याप्तवधारणादित्याह—तथापि—इति । यदि व्याप्तिबलादा-
गमो मूलमनुमीयते तर्ह्येत एवानुमीयमानस्य वेदस्य प्रत्यक्षानुमानन्योन्य-
तरमूलत्वमनुमीयताम्, आगमत्वस्य तन्मूलत्वेन लोके व्याप्तवधारणादि-
त्याह—त एव—इति । एतच्च प्रकृतानुपयोगेऽपि परेषामनिष्टमित्येतावता
प्रसञ्जितमिति । आदिमते—इति । आगमस्य प्रत्यक्षानुमानमूलत्वं दृष्टम्,
अयं त्वनुमीयमानो वेदागमोऽनादिरतः कथमस्य तन्मूलत्वेति । तदेतदा-
चारोऽपि वक्तुं शक्यत इत्याह—आचारोऽपि—इति । य आचार आचरित्रा
स्वयमेव मूलभूतमागममनुपलभ्य प्रवर्तितः तस्यैवेदं प्रथमस्य ज्योतिष्टो-
मादेरागममूलत्वमुपलब्धम् । अयं त्वष्टकाद्याचारः पूर्वपूर्वाचारपरम्परो-
पलम्भमात्रेणानुष्ठेयमानोऽनादिरतोऽयमागमनिरपेक्षो भविष्यतीति । ननु
माधटागमो मूलमाचारस्य शिष्टाचारत्वेन कर्तयतानुमानमेव मूलं
भविष्यति, शिष्टानामपि पूर्वानाचरतो दृष्ट्वा कर्तयतामनुमायाचारस्ते-
षामपि पूर्वतरानाचरतो दृष्ट्वा इत्याचारात् कर्तयतानुमानं, तदनुमाना-
द्याचार इति अनन्ताभ्युपगमान्नेतरतराश्रयत्वादिदोषप्रसक्तिरित्याह—
आचार-इति । किञ्चच्छिन्नम्—इति । स्मृत्याचारयोर्मूलभूतो वेदो नित्यानुमेयः,
चेदनेव धर्मं प्रमाणमिति राज्ञात्तद्वयमपि छिद्यते, अनुमानस्यैव धर्ममूल-
त्वाभ्युपगमादिति । पुनरपि नित्यानुमेयवेदवादिनामेवाशयमाशङ्कते—अथा-
यम्—इति । प्रत्यक्षवेदमूलानामपि च तावदाचरितपूर्वाणामाचाराणामु-
च्छेदो दृश्यते, न हि ते पूर्वमप्यनाचरिता वक्तुं युक्तं तद्विषयस्य वेदस्यानुष्ठा-
नलक्षणप्रामाण्यप्रसङ्गात् । न च तस्याप्रामाण्यमेवास्त्विति युक्तम् अनु-
ष्ठेयमानार्थदशपौर्णमासादिवाक्यैश्चमेधाभिः वाक्यानां प्रामाण्यहेत्वविरो-
धात् । पूर्वं कालवदुत्तरकालमनुष्ठास्यन्ते च कदाचिदश्वमेधादस्तद्वदन्ये-
ऽप्यप्रत्यक्षवेदमूला आचारत्वादेवोच्छेत्स्यन्ते पुनरनुष्ठास्यन्ते चेति तेषामपि
विच्छेदेन भवितव्यम् । अतोऽनादित्वाभावादाचारपरम्परामूलत्वासंभवे-
नाश्वमेधादीनामिषाष्टकादीनामप्याचारस्यागमो मूलं, स चानुमेय इति
भावः । विवादपदाचारा वेदमूलाः उच्छेदोऽनन्तरमाचरितान् राजसूयाश्व-
मेधादिवदिति । एवं तर्हि—इति । यद्येषानुच्छेदस्तर्हि किं मूलाः पुनः प्रवर्त-
न्ताम्, न तावत्कर्तयतानुमानम् अनुमेयवेदो वा मूलं संभवति, तद्विद्वत्स्याचा-
रस्य तदानीमभावात्, न वाऽश्वमेधादिवत्प्रत्यक्षश्रुतिः स्ति तदाचारस्वल्पस्य

परिप्लवः स्यात्, न केवलं वेदमूलत्वमस्येत्युपसंहरति-तस्मात् इति । तदेवं
नित्यानुमेयत्वेन शाखानामुच्छेदाभावं वदन्तो निरस्ताः । संप्रति मत्तान्तर-
माशङ्कते-अधुनापि-इति । स्पृष्टाचार्योर्मूलभूता श्रुतिरिदानीमपि देशा-
न्तरेऽधीयते तेनातच्छाखोच्छेद इति । तदपि विकल्प्य दूषयति-अत्र-इति ।
स्वाध्याय इत्यथ्ययनमुच्यते अध्येतृसमानकर्तृ कत्वादिति । न ह्यनधीया-
नानामनुष्ठेयज्ञानासंभवादनुष्ठानं संभवतीति । देशान्तरादागतैरध्येतृभि-
राचाराः प्रवर्तिष्यन्त इत्यत्राह अन्यतः—इति । आध्यात्मिको शक्तिर्वक्ष्य-
माणायुरादिकम् । तस्य स्वाध्यायविच्छेदस्य । तस्मात्स्वाध्यायविच्छेदे-
ऽपि तावदस्मत्पक्षानुगुण एव भवेदित्याह-न तस्मात्-इति । आयुरादीनां
ग्रहणादिशक्तेश्च प्रत्यहमपचयादेव स्वाध्यायानुष्ठानयोर्विशेषणं न तूप-
चित्तेष्वेव तेषु । तत्र कथंचित् केषुचिदेव पुरुषेषु कस्याश्चिच्छाखायाः
स्वाध्यायानुष्ठानमनुवर्तते, परिग्रहीतृणामनेकत्वात्तेषां युगपदनुच्छेदाच्च
नैकदैव सर्वस्य स्वाध्यायस्य कर्मानुष्ठानस्य वोच्छेद इति । अनेन शक्तेः
स्वाध्यायकर्मणोरित्येतद्विवृतमिति द्रष्टव्यम् ।

II. 64. 7
I. 327. 8

ननु यद्ययमपकाद्याचारः प्रमाणमूलः स्यात् ततस्तन्मूलस्य वेदस्ये-
दानीमनुपलम्भादुच्छेदः कल्प्येत, अयं त्वप्रामाणिक एव । 'गतानुगतिको
लोको न लोकस्तत्त्वचिन्तकः' इति तालतलबन्धनन्यायेन प्रवर्तत इत्याह-
गतानुगतिकः—इति । ननु महाजनपरिग्रहात्प्रामाणिकत्वमेव तेषामङ्गी-
कृत्य शाखोच्छेद एव किमिति न कल्प्य इत्यत्राह-अनेकशाखा इति ।
सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्मेति न्यायात्प्रयोगविधयः शाखान्तरगतानप्यङ्गी-
धोनुपसंहृत्य कर्माणि प्रयुज्यते, तेन नाना शाखाविहितैर्कर्तव्यता-
पूरणीयेषु कर्मणु शाखोच्छेदपक्षे कयाचिदुच्छिन्नया विहितमङ्गान्तरं
किमपि कदाचित्स्यादिति शङ्कावकाशाच्चैकस्मिन्नपि कर्मणि एता-
वदिदमित्याश्वासः स्यादिति । न—इति । यदि महाजनपरिग्रहीतोऽप्या-
चारोऽप्रमाणः स्यात् तर्हि वेदा अपि तथा भवेयुः, न हि ततो
ऽन्यत्तेषामपि प्रामाण्ये कारणम् । तत्र च शाखोच्छेदलक्षणाद्वैश्व-
भयादपसर्पन् कृत्स्नवेदाप्रामाण्यरूपे आशोविषमुखे निपतितः
स्यादिति । इतश्च शाखोच्छेदेऽवगम्यत इत्याह-एतमेव-इति । कालकाम
वशाद्भाविना शाखोच्छेदेनानुष्ठातृणां त्वदुक्तमार्गेण भाविनमनाश्वासमा
शङ्क्य कल्पसूत्रकारैर्नानाशाखागतान्यङ्गान्युपसंहृत्य सरज्जिरनाश्वाम-
प्रतिविधानं कृतं शाखोच्छेदाभावे कल्पसूत्राणि निःफलानि भवेयुरिति ।
ततश्च यदुक्तमेकस्मिन्नपि कर्मण्यनाश्वासप्रसङ्ग इति तदपि निरस्तमित्याह-
अतः—इति । अथैवमित्याभ्य वानाश्वासपरिहारतया व्याख्येयमिति ।
उच्छिन्नस्यैव विश्वस्य पुनरपि भविता प्रवाह इति प्रतिपादयिष्यन्मुनः

प्रवृत्तिविधुरादपवर्गरूपादुच्छेदस्य भेदं तावदाह—न चायम्—इति । श्रवणादिगतस्य विविक्तात्मविषयस्य ज्ञानस्य क्रमेण परिपाकविशेषेण भवन्मोक्षाख्य उच्छेदः श्लाघ्यो भवति आत्यन्तिकत्वात्, अयं तु प्रमादादिपरिपाकक्रमेण । अतः प्रवाहोच्छेदयोः पुनः प्रवृत्तिरिति । अस्मत् वर्तमानप्रवाहस्य विच्छेदः, भाविप्रवाहस्तु कुतस्त्य इत्यत्राह—अन्यथा—इति । यद्युच्छेदानन्तरं पुनः प्रवाहो न स्यात् तदा कृतस्य कर्मणः फलभोगमन्तरेणैव नाशः स्यादिति । ननु भवतु भाविनः प्रवाहस्योच्छेदः पुनः प्रवाहश्च भावी, तथापीतः पूर्वमपि प्रवाहोच्छेदौ कथं सिध्यत इत्यत्राह—तथा च—इति । वर्तमानोऽयं प्रवाहः प्रवाहोच्छेदपूर्वकः प्रवाहत्वाद्भाविप्रवाहवत् । प्रवाहविच्छेदयोः पुनः प्रवृत्तावागमसंवादं दर्शयति—स्मरति च—इति । महाजनपरिग्रहाद् वेदस्य प्रामाण्यमित्युक्तं, तत्र कोऽयं परिग्रहो नामेत्याह—कः पुनः—इति । हेतुदर्शनशून्यैः—इति । दृष्टहेतुदर्शनशून्यैरिति । वेदपरिग्रहे न कश्चिदृष्टो हेतुरित्याह—न ह्यत्र—इति । न च सिद्धपुरुषार्थावगत्युपाय आगमान्तरेऽनधिकारिणः केचिद् गत्यन्तराभावादर्थसंदेहादेवात्र प्रवर्तन्ते । यद्ययं वेदागमः प्रमाणं स्यात् ततः पुरुषार्थसिद्धिः, नो चेत् पूर्वावस्थाया न हानिरिति । न तु प्रामाण्यनिश्चयादिति वाच्यमित्याह—नापि—इति । परैर्बोद्धैः, सम्मतानामप्यत्र प्रवेशो नास्ति किमु तैरपि त्यक्तानामिति । न चागमान्तराणां भक्ष्याभक्ष्यविभागपरत्वात्सिद्धप्रामाण्यान्यपि तानि परित्यज्य स्वैरभक्षणाद्यर्थमत्र प्रवर्तन्ते इत्यत्राह—नापि—इति । भक्ष्यस्य पेयस्य वा भक्ष्येण पेयेन च सह द्वैतं नास्ति किं तु सर्वं भक्ष्यं च पेयं चैकत्वमेवेति काम्यमाना इति । नापि कुतर्काभ्यासवन्तस्तैः कुतर्कैरप्रमाणमेवेदं प्रमाणतया निश्चित्य प्रवर्तन्ते तदभ्यासविरहिणामेव कुमाराणां प्रवृत्तेरित्याह—नापि—इति । नापि संभवद्विप्रलम्भैः षडङ्गैः संसर्गेण तैर्विप्रलब्धाः प्रवर्तन्ते, पितृपितामहादयोऽत्र प्रवृत्ता इत्यवगम्य प्रवृत्तेरित्याह—नापि—इति । नापि योगमभ्यस्यता मया तूष्णीमास्यत इति व्यपदेशेनाव्यग्रतां निर्व्यापारतां फलत्वेनाभिसंधायात्र प्रवृत्तिरित्याह—नापि—इति । कर्मकारण्डे ह्ययं प्राथमिकः प्रवर्तते न तु ब्रह्मकारण्डे “ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत्⁽¹⁾” इति वचनात् तत्र चास्यानेकधाऽनुष्ठानव्यग्रत्वात् । यद्वा, अन्तिममोक्षाश्रममप्राप्तः प्राथमिकस्तस्य कर्मकारण्डव्यग्रत्वादिति । नापि जीविकाऽत्र

(1) The second half of the couplet runs thus :—अनपाकृत्य मोहेन मोक्षमिच्छन् व्रजत्ययः । Cf. Nyāyavārtikatātparyatīkā, p. 442. 12—23.

प्रवृत्तेर्निमित्तं, 'दृष्टलाभफला नापि' (न्या० कु० १।८) इत्यनेन निरस्तत्वा-
दित्याह—नापि-इति । नापि कुहकानां वञ्चकानां वञ्चनां प्रवृत्तेर्निमित्तं
वेदागमे वञ्चनाया असंभवादित्याह—नापि—इति । न ह्यत्रादित्यस्तम्भा-
दीनामुपाया उपदिश्यन्त इति ।

II. 66. 13
I. 331. 9

अत्रासंभवन्तः सर्व एवैते दृष्टहेतवो बौद्धाद्यागमपरिग्रहे संभवन्तीत्याह-
भवन्ति तु-इति । संभवमेव दर्शयति-यथा हि-इति । बौद्धादयोऽपि विहा-
रकुहरकोटरेषु चक्षुषो निमील्य निर्व्यापारा आसत् इत्यलसास्तान्
बौद्धाद्यागमान् परिगृह्णन्तीति संबन्धः । इतः वैदिकात् पथः, रागिणः
भोज्याद्यद्वैतरागिणः, स्वेच्छया परिग्रहः पित्रादीनां नियामकानामभावात् ।
“अत्यन्तमलिना देहो देहो चात्यन्तनिर्मलः । उभयोरन्तरं ज्ञात्वा कस्य
शौचं विधीयते (1) ।” आदित्यस्तम्भनादीनामुपायस्य बौद्धाद्यागमेषूप-
दिष्टत्वात् कुहकवञ्चिताः परिगृह्णन्ति । अतः यत एव दृष्टहेतवः संभ-
वन्तीति ।

II. 66. 29
I. 332. 1

तदेवं प्रसङ्गाद्वेदप्रामाण्यहेतोर्मेधाजनपरिग्रहस्य स्वरूपं दर्शयित्वाऽ-
धिकृतयोरेव सृष्टिप्रलययोः किञ्चनाशङ्कते—स्यादेतत्-इति । विश्वो-
त्पत्तिनाशयोर्निमित्तानां कर्मणां प्रलयावस्थायां युगपन्निश्चयवृत्तित्वेन
कस्यचिदपि वस्तुन उत्पत्तेर्विनाशस्य चासंभवात् स्तिमिताकाशसदृशं
जगदवतिष्ठते, तदा चागन्तोः कुतो हेतुविशेषात् पुनः सर्गः ? न हि तदा
हेतुविशेषः कुतश्चिदस्ति, न हि तन्मन्तरेणाहेतुकः सर्गः सम्भवतीति । (a)
प्रकृतैर्मेहदादिरूपेण परिणतेः पुनः सर्गोऽस्त्वित्यत्राह—प्रकृतिपरिणतेः-इति ।
मातुलदुहितेव दाक्षिणात्यानां (2) ननु प्रामाणिकानाम् । प्रकृतितन्त्रित्ववयो
रप्रामाणिकत्वात्तत्परिणतिहेतोरगन्तुकस्याभावाच्चेति । (b) ब्रह्मपरिणते-
रिति (3) भास्करगोत्र एव युज्यते कुलवधूखिव श्रोत्रियगोत्रे (c) । वासना
नामालयसंतृतिपतितानां ज्ञानक्षणां पूर्वं पूर्वं विज्ञानं, तस्य परिपाकः
सहकारिलाभस्तस्मादिति सौगतमतमनुधावति वेशवनितेव धनवन्तमि-
ति । (d) कालविशेषावच्छिन्नया भगवतः सिसृक्षया सहकृतैर्भोक्तृकर्मभिः

(1) The original source of this quotation is not known. It occurs in the present text of the Uttaragītā I. 57. (2) Cf. Kumārila's Tantravārtika (Ben. Sansk. Series), pp. 137, 138; Bodhāyana's Dharma Sūtras 1. 1. 18—19 (Mysore Edition), p. 4; also Govindasvāmī's Com. on the above (loc. cit.) where the saying of Kumārila is cited: स्वमातुलसुतां प्राप्य दाक्षिणात्यस्तु तुष्यति ।

परमाणुषु क्रियात्पत्तौ तेषां परस्परसंयोगाद् द्रवणुकादिक्रमेण पुनः
सर्ग इति नैयायिकानां मतमाशङ्क्याह—कालविशेषात्—इति । कालस्य
स्वतो भेदाभावादुपाधिविशेषाद्विशेषो वक्तव्यः, प्रलये च कालावच्छेद-
कस्यापाधेरभावादिति न संगच्छत इति । नन्वसन्त एव तदानीमु-
पाधयः सर्वकालमुपलक्षयिष्यन्ति असतामेवोपलक्षणत्वाविरोधादित्य-
त्राह—प्रसतां च इति । कुत इत्यत आह—सर्वदा—इति । प्रलयास्मात्
प्रभृति सर्वोपाधीनामसत्त्वेनाविशेषान्नैवागन्तुकसर्गकालस्य विशेषकत्व-
मिति । ननु मा भूवन्नसन्तो विशेषकाः सर्वदा तुल्यरूपत्वात्तथापि
तद्विषयं विज्ञानं कदाचिदुपपद्यते, ततश्चागन्तुकज्ञानावान्तरव्यापारद्वारा
तेषामेव विशेषकत्वं भविष्यतीत्याशङ्क्याह—न च ज्ञानद्वारा इति । तच्च ज्ञान-
मसदादीनां भवेदीश्वरस्य वा ? नाद्यः—तस्यानित्यत्वेन प्रलये विनाशाच्छ-
रीरेन्द्रियादिकारणभावेन पुनरनुत्पादाच्च । न द्वितीयः—तस्य नित्यसर्व-
विषयस्य च स्वरूपतो विषयतश्चाविशेषकत्वात् । ततश्च सर्गादावा-
गन्तोः कस्यचिद्वेतोरभावादनुत्पत्तिः सर्वदा उत्पत्तिर्वा सर्वस्य स्यात् न
तु कदाचिदनुत्पत्तिरिति चेद्यभिप्रायः । न—इति । मा भूवन्नन्ये प्रकृतिपरि-
णामादयः सर्गस्य निमित्तं, कालविशेषस्तु भविष्यति । अस्ति च तदानीं
तस्यापाधिविशेषः ईश्वरनिश्वसितलक्षणः । कथमशरीरस्य तस्य निश्वसि-
तमित्यत उक्तं—परमाणूनां कर्मसंतानस्य—इति । परमाण्वो ह्येश्वरशरीरं
साक्षात्प्रयत्नाविष्टेयत्वात्, तेन तदाश्रयं कर्मेश्वरनिश्वसितं भवति । तथा
च श्रुतिः—“अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतत्” इति । ननु यदि परमाणुषु
कर्म स्यात् तर्हि संयोगस्यावर्जनीयत्वाद् द्रवणुकादिक्रमेण तदानीमेव
विश्वं जगदुत्पद्येत, अत उक्तं—प्रचय—इति । प्रचयाख्यमेव संयोगं तदा
कर्मारभते न तु कार्यारम्भकं, तर्हि किमर्थं कर्मसंतानोऽनुवर्तत इत्यत
उक्तं—कालावच्छेदैकप्रयोजनस्य—इति । इत्यन्तं कालं प्रलीनं ब्रह्माण्डमिति
प्रलयकालावच्छेद एव प्रयोजनं तस्य नान्यत् । सर्वसिन्धोः प्रलीने कुतः
कर्मण एवोत्पत्तिरित्यत उक्तं—महाभूत—इति । महाभूतानां पृथिव्यसंज्ञावा-
द्यवयविनां संप्लवो विनाशः, तदर्थं यः संक्षोभोऽभिघातस्तेन तदारम्भकेषु
परमाणुषु कर्मोत्पत्तिद्वारेण वेगाख्यः संस्कार उत्पद्यते, तेन चावयविना-
शोत्तरकालमपि मन्दतरतमादिभावेन कर्मसंतानोऽनुवर्तते, कार्यान्तरा-
भावेऽपि कालावच्छेदैकप्रयोजनमीश्वरनिश्वसितमनुवर्तत इत्यत्र दृष्टा-
न्तः—शरीर—इति । यथा हि निद्राणानां प्राणिनामेतावानस्यायुषो भोग
इदानीं परिपक्वः इदानीं त्वेतावानित्यायुःपरिपाकक्रमसंपादनैकप्रयोजनः
श्वाससंतानोऽनुवर्तते, इतरथा हि तदानीं जीवकालावच्छेदयोग्यक्रिया-
भावादित्यन्तं कालमनेन जीवितमतोऽयमायुर्भागः पक्व इति तत्कर्मो न

स्यादिति ⁽¹⁾ ॥ यद्यत्र कश्चित्पृच्छेत् कियन्तं कालमसौ प्रलयोऽनुवर्त्तत इति, तत्रैवमुत्तरितव्यमित्याह—कियानसौ—इति । प्रमाणविरोधाभावादागमप्रसिद्धानुसारेण यावन्तं कालं सर्गानुवृत्तिस्तावन्तं कालमिति । यद्वा, यावानागमेषूपदिश्यते तावानिति । सर्वथा ब्राह्मेण मानेन वर्षशत ⁽²⁾ मिति । उपाध्यन्तरमाह—ब्रह्माण्डान्तर—इति । यदेकस्मिन् ब्रह्माण्डे विनष्टे ब्रह्माण्डान्तरमुत्पद्यते तद्वयवहारो वा तत्समये भावितो ब्रह्माण्डान्तरस्यानुवृत्तिकालं यावदन्यस्य प्रलय इत्यर्थः । सन्ति च बहूनि ब्रह्माण्डानि ⁽³⁾ त्याह—यथा खल्विति । श्रुतिरेवात्र प्रमाणमित्यर्थः । परमप्रकृतमुपसंहरति—तस्मादिति ॥ उक्तैर्हनुभिरेव सर्वेषां विच्छेदे परिग्राह्यपरिग्रहीतुपरिग्रहाणामभावान्न तद्द्वारेण प्रामाण्यं शक्याभ्युपगममिति परिग्रहमङ्गीकृत्याप्याह—ज्ञापकश्चेति । महाजनपरिग्रहः खलु प्रामाण्यस्य ज्ञापकः । ननु ज्ञापकानि च कारकोत्पादितानीति केवलं ज्ञापयन्ति, शब्दानां च मूलप्रमाणवत्ता प्रामाण्यकारणं, न हि सा नित्यस्य संभवति, स्वतः प्रामाण्यमित्युक्तं, ततः कारकाभावान्निवर्त्तमानं प्रामाण्यं ज्ञापकाभिमतः परिग्रहः सन्नपि कथं व्यवस्थापयेत् । न हि सहस्रचक्षुषाऽपि नभसि नभस्वति वा रूपं शक्यसंपादमिति ।

II. 68. 17
I. 394. 5

ततोऽन्यस्मिन्ननाश्वासादित्येतद्वतारयितुं शङ्कते—स्यादेतत्—इति । नित्यनैमित्तिकेन कर्मणा चित्तप्रवृत्तिनिरोधात्मकेन योगेन सिद्धास्तज्जनितधर्मसहकृतेन मनसाऽतीन्द्रियार्थदर्शनसमर्थास्तत एव साक्षात्कृतधर्माधर्माः कपिलहिरण्यगर्भादय एव सन्त्युपदेष्टारस्तेषामेव कारुण्यनिष्ठानां संसारचित्तनानुग्रहार्थमुपदेशसंभ ⁽⁴⁾ वात् । एतावानेव हि तेभ्यो भवदभिमतस्येश्वरस्य विशेषः यत्कृमिकोटसंख्या ⁽⁵⁾ दिसर्वविषयं ज्ञानं नाम, तच्चा-नपेक्षितं धर्माधर्मोपदेशस्येति ॥ तदुत्तरत्वेन संग्रहमुपादत्ते ततः—इति । अनाश्वासमेवोपपादयति—तथा हि—इति । न तावद् दर्शनोपायो भावनेति

(1) Cf. ante II. p. 27. (2) Cf. *Prasastapāda Bhāṣhya*: ब्राह्मेण मानेन वर्षशतस्यान्ते &c (Viz., Ed. p. 48); *Nyāyakandali*, p. 50 18-19; *Kiraṇāvalī* (Ben. Ed.), p. 90 4-15.

(2) For the duration of *Pralaya* and some notes relating to it, see Schrader, *Introduction to the Pāñcharātra*, pp. 27-29.

(3) Cf. Schrader, *loc cit.*, p. 81.

(4) Cf. Gaṅgeśa, *Īśvarānumāna*, (Bibl. Ed.), p. 85.

(5) Cf. Gaṅgeśa, *Īśvarānumāna* (Bibl. Ed.), p. 89.

Parthasārthi quotes the following verse bearing on this question in his *Nyāyaratnākara* (p. 83): कौटसंख्यापरिज्ञानं तस्य नः कोपयुज्यते । दूरं पश्यतु मा वाऽसौ तत्त्वमिष्टं तु पश्यति ॥

वक्ष्यामः, यद्यपि स्यात्तथापीति । नन्वहिंसादिषु संवादाभावेऽपि
दृष्टार्थेषु प्रमाणान्तरसंवाददर्शनाददृष्टार्थस्यापि तत्साध्यर्थात्समाश्वास
इत्याह-एकदेश-इति । स्वप्ने श्रुतस्याख्यानस्य यद्वा स्वप्नस्येदमिति । स्वप्न-
फलप्रतिपादकस्यैकदेशसंवादेऽपि न प्रामाण्यं, तद्वदपि संभवेदिति । एवं
भावनामभ्युपगम्योक्तं, सापि नास्तीत्याह-न च-इति । स्मृतिहेतुः संस्कारो
वासना, सा कथमननुभूतपूर्वं भवेदिति । किंच, कर्मयोगयोरनुष्ठानेन
हि कपिलादयः सिध्यन्ति, तदनुष्ठानं च तयोर्हितसाधनत्वज्ञानात्, तज्-
ज्ञानोपायश्च तदानीं नास्तीत्याह-न च कर्मयोगयोः-इति । हितसाधनत्वा-
भावेऽपि कर्मयोगयोः स्वरूपोपलम्भमात्रेण तदनुष्ठानं भवेदित्यत्राह-न
च तयोः-इति । भावनासाध्यो वेति । न हि स्वरूपोपलम्भो भावनासाध्यो
वा भवति प्रत्यक्षत्वात्स्वरूपस्य । यद्वा, कर्मयोगयोर्हितसाधनत्वोपलम्भो
भावनासाध्यो वा नेपयुज्यतेऽनाश्वासादिभिः । न चास्मिन्-इति । कर्म-
योगयोरतीन्द्रियार्थप्रदर्शनसाधनत्व इति । किंच, तयोस्तत्साधनत्वमव-
गम्यानुतिष्ठतः फलसाधनादन्वयव्यतिरेकौ स्यातां, तत्साधनत्वाप्रतीतौ
कथमनुष्ठानं कथं च फलदर्शनं कथमन्वयव्यतिरेकावित्याह-अप्रतीतया-
इति । तदसंभवात्फलस्यान्वयव्यतिरेकयोर्वाऽसंभवादिति । ननु मा भूता-
मेकस्मिन् देहे तथापि योऽहं देहान्तरमधिष्ठाय कर्मोत्पत्तिं सोऽहं देहम-
धिष्ठाय तस्य कर्मणः फलमनुभवामीति कर्तृभोक्तृदेहयोरारम्भः प्रतिसं-
धानादन्वयव्यतिरेकौ स्यातामिति तत्राह-न च-इति । मा नामार्वाचीनः
प्रतिसंधत्तां, विशिष्टाः केचित्प्रतिसंधास्यन्तीत्यत्राह-केचित्-इति ।
कुतो वा नाश्वास इत्याह-विनिगमनायामिति । अनुभवव्यतिरेकव्यव-
धारणायामिति । प्रतिपत्-इति । यथा ह्यनध्यायकाले वर्जिताध्ययना-
नां पुनरध्यायकाले स्मरणम्, उपाध्यायानामन्योन्यसंवादेन पूर्वाधीतस्वा-
ध्यायप्रतिसंधानं निश्चीयते, तथा कपिलादीनामन्योन्यसंवादात् सर्गादौ
प्रतिसंधानावधारणेति । न-इति । कथं हि संस्कारोच्छेदकैर्मरणजननकृशैः
कालविप्रकर्षेण चान्तरितं जन्मान्तरानुभूतं प्रतिसंधीयत इति ॥ जन्मा-
न्तरानुभूतं प्रतिसंदधद्भिरपि कपिलादिभिः सर्गादिभुवां ब्राह्मणत्वादि-
वर्णविशेषस्याज्ञानादधिकारिविशेषेण धर्मविशेषेणानुष्ठानं न संभवति ।
न हि तदानीं ब्राह्मणेन ब्राह्मण्यामुत्पत्तिरस्ति, न च पूर्वजन्मनि ब्राह्मण-
मातापितृजन्यत्वेन जन्मान्तरे ब्राह्मणत्वं भवति यतस्तत्प्रतिसंधानेनैतन्नि-
श्चीयेतित्याह-तथा च-इति । यद्वा, तथा चेति जन्मान्तरोपप्रतिसंधाना-
भाव इत्यर्थः, न हि पूर्वजन्मनीति । तदभ्युपगमेनोक्तमिति । नन्वोश्वरव-
र्णविशेषं कपिलादयोऽपि ज्ञास्यन्तीत्यत्राह-ईश्वरवर्ण-इति । स हि
तज्ज्ञातिविशेषे निमित्तमदृष्टविशेषसहकृतभूतभेदारण्यारोहत्वं जानाति

नित्यसर्वज्ञत्वेनादृष्टविशेषवेदित्वात्तस्य, नैवं कपिलादयः तेषामदृष्टविशेष-
ज्ञानहेतोर्भावनाया निरस्तत्वादिति । तर्हि ब्रह्माण्डान्तरवर्तिना ब्रह्मणा
ब्रह्मणादिवर्णान् तत्र संचार्य तत्तद्वर्णविशेषप्रयुक्तान् धर्मान् व्यवस्था-
पयन्तीत्यत्राह—एतेन—इति । एतेन वक्ष्यमाणेन संचरणशक्त्यभावेनेति ।
अणिमादि-इति । अणिमा महिमा लघिमा गरिमा प्राप्तिः प्राकाश्यमीशित्वं
वशित्वमित्येभिरैश्वर्यैः संपन्नाः कपिलादयः । ततस्तेषां किन्नाम दुष्कर-
मिति । न-इति । तत्राणिमादिसंपत्ताविति । तत्र संभावना तावदस्तौत्य-
त्राह—संभावना—इति । अथ—इति । अत्र कपिलादीनामैश्वर्य्यतीन्द्रियार्थ-
दर्शित्वे च तदाजननस्य महाजनपरिग्रहान्यथानुपपत्तिः प्रमाणमिति । न-
इति ॥ विशिष्टैकरूपकल्पनयापि परिग्रहस्योपपत्तौ न भूयसां विशिष्टानां
कल्पनायां प्रमाणमस्तीति । नन्वेककल्पनायामपि तस्य विदेहस्यैव
निर्मातुं शक्तिरणिमाद्यैश्वर्य्यसंपत्तिश्च कल्पयेतेति कल्पनागौरवमस्यैव-
त्यत्राह—विदेह—इति । अनेककल्पनायामपि तद्विशिष्टमेवेत्यर्थः । अस्तु
तर्हि कपिलादीनामन्यतमः स एकः किमीश्वरेणेत्यत्राह—अस्तु—इति ॥३॥

II. 70. 6
I. 339. 8

यद्येक एवाङ्गीक्रियते स तर्हीश्वर एव स्यात् तमन्तरेणान्यत्र कपि-
लादावनाश्वासस्योक्तत्वादिति परिच्छेदार्थं संकल्प्य दर्शयन् सर्वास्वपि
जातिष्वात्मनः परमेश्वरं प्रति प्रणतिं प्रार्थयते—कारं कारम् इति । संसा-
रिचेतनवर्गसमवेतमदृष्टं माया, तद्वशाद्भौतिकमन्यत्रादृष्टचरमद्भुतमयं
विचित्रं च जगत्कृत्वा कृत्वा पुनः संहृत्य संहृत्य पुनरपि कुर्वन् ऐन्द्रजालिक
इवेन्द्रजालं यः क्रीडति तं देवं, निरवग्रहस्फुरदभिध्यानानुभावं निरवग्रह
मप्रतिघातं स्फुल्लप्रकाशमानमभिध्यानं सर्वानपि विषयानदृष्टपरमात्मा-
दीनभिध्याय व्यवस्थितं ध्यानं ज्ञानं तदेव तस्यानुभावो महिमा यस्य
तथोक्तः । यद्वा, अनुभावः क्रियाशक्तिः अप्रतिहतं सर्वविषये ज्ञानशक्ति-
क्रियाशक्तौ यस्य स तथा । नित्यज्ञानत्वेन विश्वासभुवां कपिलादीनां
निरस्तत्वात् तस्यैकभुवं शिवं प्रति नमन्, भूयासमन्त्येष्वपि जननेषु
नीचास्वपि जातिषु वर्तमानः शिवं प्रति नमन् भूयासमिति यावत् ।
यदि शिवं प्रति नमन् भवे अन्त्येष्वपि न भूयासम्, अन्यथा तूत्तमेष्वपि न
भूयासमित्यर्थः ॥ ४ ॥

इति श्रीमद्रामदेवमिश्रसूतोर्वरदराजस्य कृतौ न्यायकुसुमाञ्जलि-
टीकायां द्वितीयः परिच्छेदः ॥

तृतीयः स्तवकः ।

तदेवमीश्वरविषयस्योपदेशलिङ्गानुमानस्यान्यथासिद्धिर्निराकृता । अथे-
दानौ तदभावावेदकप्रमाणसद्भावादित्याशङ्कितं, तस्य कालात्ययापदिष्टं
निराचिकीर्षः स्मारयति तावत्-नन्वेतदपि-इति । मा भून्नित्यवेदद्वारा वा
कपिलादिद्वारा वा धर्मसंप्रदायस्तथाप्येतदोश्वरद्वारकत्वमपि कथं सिध्यति,
तत्रेश्वरे बाधकसद्भावात् । यद्वा, यद्यप्यन्यथासिद्धिर्निराकृता, तथाप्येत-
त्परोक्तं कालात्ययापदिष्टत्वं कथं निरसनीयम् । यद्वा नन्यत्प्रत्यक्षं सिद्धमप्यै-
तत्कथं साधकं तत्रानुमाने बाधकसद्भावादिति । बाधकमेवोपपादयितुमु-
पक्रमते-तथा हि-इति । तत्र प्रत्यक्षानुपलम्भेन बाधकं तावदाह-यदि
स्यात्-इति । न चोपलभ्यत इति शेषः । तर्कणानेनानुगृहीतं प्रत्यक्षं जग-
त्कर्तुर्भावमावेदयतीति भावः । सिद्धान्तो शङ्कते-योग्यत्वात्-इति । यो-
ग्यानुपलम्भो हि बाधक इति । एवं तर्हि-इति । न च सत्त्वादिति शेषः ।
शशशृङ्गप्रतिवन्दीमुन्मोचयत् सिद्धान्तो शङ्कते-नैतदेवम्-इति । शृङ्गस्य
रूपवत्त्वमहत्त्वाभ्यां प्रत्यक्षयोग्यत्वेन गवादिशृङ्गे व्याप्तिदर्शनादस्यापि
शृङ्गस्य सतो योग्यतया भवितव्यम्-तस्माच्छशशृङ्गस्य योग्यानुपलम्भो-
ऽस्तीति । इतरः पुनरीश्वरस्यापादयति-चेतनस्य-इति । चेतनादियोगिने
ह्रीश्वरस्य शरीराद्युपागमिसेवन्धोऽवश्यंभावी तत्कारणकत्वाच्चेतनादेर्योग्यं
च शरीरादि, तथा च तस्यानुपलम्भेन बाधात् तद्वतोऽपि बाधः स्यादिति न
केवलं प्रत्यक्षमनुमानमपि बाधकमित्याह-व्यापक-इति । कर्तृव्यापकत्वेन
स्वप्रयोजनासिद्धिः कुलालादिपूपलब्धा, न च साऽनवाप्तावाप्तकामविर-
हिणि जगत्कर्तुरि संभवति । तस्माद्व्यापकानुपलब्ध्या जगत्कर्तुर्भावोऽनु-
मीयत इति । स्वार्थस्य कर्तृव्यापकत्वमेवाह-कोऽपि हि-इति । प्रयोजनम-
नुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तत इति न्यायादिति । तदेवं प्रत्यक्षानुमानबाधित-
विषयमीश्वरानुमानमिति पूर्वपक्षिते सिद्धान्तमाह-उच्यते-इति । अयोग्य-
त्वात्परमात्मनस्तस्मिन् योग्यानुपलब्धिः कुतो भवेत्, न कुतश्चिदित्यर्थः ।
यद्वा, योग्येऽपि स्वात्मन्यनुपलब्धिर्नाभावं गमयितुमलं, कुतो ऽयोग्ये पर-
मात्मनि । ततश्चोन्मोचिता शशशृङ्गप्रतिवन्दिर्न हि शृङ्गमयोग्यमनुपलब्ध्या
बाध्यते, किन्तु योग्यमेव । न च परमात्मा योग्य इति । न तावत्प्रत्यक्षबाधः,
न च व्यापकानुपलब्धिलक्षणमन्यद्वाऽनुमानं बाधकमीश्वरस्यानभ्युपगमेनाश्र-
यासिद्धेरिति व्याचष्टे-स्वात्मैव-इति । स्वात्मनः प्रत्यक्षयोग्यत्वं सुख्यहं दुःख्य-
हमित्यादिप्रतीतिसाक्षिकमेवेति । किमिति स्वात्मा योग्योऽप्यनुपलब्ध्या

न प्रतिषेद्धुं शक्यत इत्यत्राह—तथा हि—इति । जाग्रदवस्थायामुपलम्भ-
दर्शनात्सिद्धं स्वात्मनो योग्यत्वमन्यदा नापैतीति भावः । पृच्छति—कस्य—
इति । स्वरूपायोग्यत्वाभावेऽपि सहकारिविरहादनुपलम्भो युक्त इत्याह—
सामग्रीवैगुण्यात्—इति । का तर्हि स्वात्मनो ग्रहणसामग्री यद्वैगुण्यात्त-
दानौमनुपलम्भ इत्यत्राह—ज्ञानादि—इति । जानाम्यहमिच्छाम्यहमित्यादि-
रूपेणैवात्मनो ग्रहणदर्शनाद् ज्ञानादिगुणोपगृहीतत्वमात्मनो ग्रहणसाम-
ग्रीति ॥ सुषुप्तिसमये कस्यापराधेन ज्ञानमेव न जायते, कस्यानुग्रहाद्वाऽ-
न्यदा जायत इत्याह—ज्ञानमेव—इति । मनसो बाह्येन्द्रियप्रत्यासत्तिभावा-
भावाभ्यां जननाजनने इत्याह—मनसः—इति । तदेतन्मनसोऽनिन्द्रियप्रत्या-
सन्नत्वं कैमारिला न सहन्ते विभुत्वान्मनस इत्याह—मनोवैभववादिना-
म्—इति । तेषां मनोवैभवहेतूनुपन्यस्यति—तथा हि—इति । न हि द्रव्यसम-
कालं तत्समवेतानां स्पर्शादीनाम् उत्पत्तिः कार्यकारणयोः पौर्वापर्यनि-
यमात्, तेनानुपपन्नस्पर्शैः प्रथमक्षणावस्थितैर्घटादिद्रव्यैरनैकात्मिकत्वमा-
शङ्क्योक्तं—सर्वदा—इति । आकाशादिरत्र दृष्टान्तः । विशेषगुणशून्यद्र-
व्यत्वात्—इति । अत्रापि सर्वदेत्यनुषज्यते । दिक्कालावत्र दृष्टान्तः । अनारम्भ-
कद्रव्यत्वमन्यावयविनाऽप्यस्तीति तद्वगवृत्त्यर्थमुक्तं—नित्यत्वे सति—इति ।
अनारम्भकत्वमिति च द्रव्यानारम्भकत्वमिह विवक्षितम् । आकाशादय
एव दृष्टान्तः । ज्ञानस्यासमवायिकारणमात्ममनसोः संयोगः, तदाश्रय-
त्वान्मनसो वैभवमनुमीयते । आत्मवत्सर्वत्रोपलभ्यमानकार्यत्वादात्मवदि-
त्यादिशब्दार्थः । न—इति । द्रव्यत्वासिद्ध्या चतुर्णां हेतूनामापाततः स्वरू-
पासिद्धिः, निरूपणदशायां तु धर्मिग्राहकप्रमाणवाच्य इति भावः । स्वरू-
पासिद्धिं तावदाह—यदा हि—इति । अद्रव्यमपि ह्यदृष्टप्रयत्नसंयोगादि-
क्रियाकरणं दृष्टमिति ।

III. 8. 26
I. 347. 3

यद्यासां सुखाद्युपलब्धीनां साक्षात्काररूपत्वाद्विन्द्रियस्यैव तत्साधन-
त्वाच्चेन्द्रियतया मनोऽनुमीयते, तथा च द्रव्यत्वं सिध्यति द्रव्यस्यैवेन्द्रि-
यत्वादित्युच्येत तथापि व्यापकत्वे तस्योपाध्यवच्छेदेनैवेन्द्रियत्वं वक्तव्यम्, न
हि कणेशङ्कुल्यनुपहितमाकाशं श्रोत्रं भवतीत्याह—अथ—इति । अस्तु तर्हि
शरीरावयवः कश्चिद्विशेषाधिस्त्वित्यत्राह—तद्यदि—इति । दृश्यते चावयवान्तरे
शरीरमात्रेऽपि मनसो वृत्तिरिति भावः । ततः किमित्यत आह—ततः—
इति । ततोऽपि किमित्यत आह—तथा च—इति । ननु न कणेशङ्कुलीवन्नित्यतः
शरीरावयवः कश्चिदुपाधिः, किन्तु शरीरं तदवयवाश्चानियमेनोपाध्यः
सन्तु, तेन व्याप्यवृत्तिरवयवान्तरवृत्तिश्चोपपत्स्यत इत्यत्राह—शरीरतदवय-
व—इति । किं च सर्वेषामप्यवयवानामुपाधित्वे शिरसि सुखमित्ययं नियमो
नोपपद्येत, अवयवान्तराणामप्युपाधित्वेन तत्रापि सुखाद्युत्पत्त्युपलम्भयोः

प्रसङ्गादित्याह—नियमानुपपत्तिश्च—इति । यतो नियतस्य शरीरावयवस्योपाधित्वे सुखादीनामपि नियतत्वप्रतीतिविरोधः, शरीरमात्रस्योपाधित्वे च व्याप्यवृत्तित्वप्रतीतिविरोधः, शरीरतदवयवानामनियमेनोपाधित्वे कल्पनागौरवप्रसङ्गो नियमानुपपत्तिश्चेत्येते दोषाः प्रादुष्युः तस्मादेवमङ्गीकार्यमित्याह—ततोऽन्यत्—इति । आशुतरसंचारीत्युपसंख्यानं कार्यं, तेन शिरःपादयोर्युगपदुपलम्भाभिमानः सिध्यतीति । अस्तु तादृश उपाधिः, ततः किमित्यत आह—तथा च—इति । तस्यैवोपाधित्वेनाङ्गीकृतस्य शरीरसंयुक्तत्वे सति साक्षात्प्रतिसाधनत्वेनेन्द्रियलक्षणलक्षितत्वादिन्द्रियत्वे स्वभावतः सिद्धे तदेवास्तु मन इति । तथा चाणुत्वेनैव मनःसिद्धेर्यमिग्राहकप्रमाणबाधो वैभवहेतुनामिति । तदेवं सुखादिसाक्षात्कारसाधनत्वेन मन इन्द्रियकल्पनायां धर्मिग्राहकप्रमाणबाध उक्तः । यदा बाह्येन्द्रियेषु युगपद्विषयैः संयुक्तेष्वपि यत्संनिधानक्रमाज्ज्ञानोत्पत्तिक्रमः प्रक्रमते, तेनेन्द्रियसहकारिणा केनचिद्भवितव्यमिति युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिलिङ्गेन मनोऽनुमीयते, तदा स्फुट एव धर्मिग्राहकप्रमाणबाध इत्याह—अथ—इति । व्यापकत्वे हि तस्य युगपत्सर्वेन्द्रियैः संनिकर्षसंभवात्संयुक्तैरिन्द्रियैः युगपज्ज्ञानोदयप्रसङ्गात्, ज्ञानक्रमार्थं कल्प्यमानस्याणुत्वेनैव सिद्धिरिति । न च विभुत्वेऽपि मनसोऽदृष्टस्यापि ज्ञानोत्पत्तिहेतुत्वात् तत्प्रक्रमवशादेव ज्ञानक्रम उपपद्यते इति वाच्यं, युगपज्ज्ञानानुत्पत्तरेन्यथासिद्धत्वेन प्रमाणाभावात् मनस एवासिद्धिप्रसङ्ग इत्याह—यदि च—इति ।

अत्र शङ्कते—अथेत्यादिना हेदित्यन्तेन । द्वेधा दृष्टस्य कारणत्वं—दृष्टकारणोपहारमात्रेण, तदनपेक्षं स्वयमेव चेति । तत्र पूर्वत्र दृष्टकारणसाकल्ये कार्यमुत्पद्यत एव न पुनस्तस्मिन्मन्येवादृष्टवैकल्यादेव कार्यानुपपत्तिरिति । अन्यथा द्रव्यगुणकर्मणां सत्स्वेव दृष्टकारणेषु कदाचिददृष्टवैकल्यादनुत्पादः स्यात्, न चैतदस्ति । यत्र तु साक्षाददृष्टस्यैव कारणत्वं यथा परमाणोरप्यकर्मणि—तदुक्तम्—“अग्नेरूर्ध्वज्वलनं वायोऽस्तिर्यक्पतनमणुमनसोऽश्वाद्यं कर्मेत्यदृष्टकारितानि” इति (वै.सू.५.२.१३)—तत्रादृष्टवैकल्यादेव कार्यानुत्पत्तिरिति । अस्त्वेवं, प्रकृते किमायातमित्यत आह—तदिहापि—इति । विषयेन्द्रियात्मनां साहित्येऽपि सुखापादौ ज्ञानानुदयात्तदतिरिक्तं किमप्यदृष्टोपहरणीयं दृष्टं कारणमास्ति तन्मन इति मनःसिद्धेर्नाश्रयासिद्धिरिति । तथापि तस्य विभुत्वाङ्गीकारे युगपज्ज्ञानोत्पत्तिप्रसङ्गस्तदवश्य इत्यत्राह—तच्च—इति । विभुत्वेऽपि तस्य कारणत्वेन कल्प्यमानत्वात्, कारणानां च क्रमेण क्रियाकरणस्वभावत्वात् ज्ञानक्रम उपपद्यत इति । ननु कल्पितेऽपि मनसि यदि कारणधर्मत्वादेव ज्ञानक्रमः तर्हि क्लृप्तस्यैवात्मनो बाह्येन्द्रियाणां चानेन न्यायेन क्रियाक्रमोऽस्तु

III. 4. 14
I. 350. 7

किं मनःकल्पनयेत्यत्राह—कल्पिते तु—इति । कुत इत्यत्र आह—प्रति-
पत्तुः—इति ।

III. 6. 23
I. 352. 3

करणधर्मोऽयं न तु कर्तृधर्मः कर्ता चात्मा करणत्वेऽपि चक्षुरा-
दीनामनेकत्वादेकस्य चैकैकज्ञानोत्पाटनाविरोधात् पञ्चभिरपीन्द्रियैर्यु-
गपच्च ज्ञानान्युत्पाद्येरन् । कल्पिते तु मनसि तस्यैकत्वात्करणत्वाच्च न
युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिरुपपन्नेति निराकरोति—नन्वेवम्—इति । मा नाम भूत
पञ्चानां ज्ञानानां युगपदुत्पत्तिस्तथापि गन्धादिसंयुक्तग्राणादिपञ्चे-
न्द्रियव्यापिना मनसा गन्धादिपञ्चकविषयैकज्ञानोत्पत्तिर्भवन्ती गोर्वाण-
शापेनापि नापयाति, तच्चानिष्टमिति । उक्तमर्थं यथावदज्ञानानश्वोद-
यति—भवत्येव—इति । इष्यत एतत्सेनावनादिष्वनेकालम्बनमेकं ज्ञानमतो
नानिष्टमिति स्वाभिसन्धिमुद्घाटयन्नाह—न—इति । अनेकेन्द्रियग्राह्यगन्ध-
रसादिविषयैकज्ञानोत्पत्तिरापद्यते, तच्चानिष्टमिति । अत्र सांख्यः
शङ्कते—तेष्वपि—इति । दीर्घशङ्कुलीं भक्षयतः पुरुषस्य तद्गतगन्धरसस्प-
र्शशब्दादिविषयमेकमुत्पद्यत एव ज्ञानं ततो नेदमप्यनिष्टमिति । न तत्रा-
प्यनेकविषयमेकं ज्ञानमुत्पद्यते भिन्नानां क्रमवतामेव ज्ञानानां कालभेदः
सूक्ष्मत्वान्नेपलभ्यत इत्येवाङ्गीकर्तव्यमिति । कुत इत्यत्राह—व्यासङ्ग—इति ।
आत्मेन्द्रियविषयसमवधाने सत्यपि यदा कस्मिंश्चिदेव विषये ज्ञानमुत्पद्यते
न सर्वेषु तस्मिन्व्यासङ्गकाले ज्ञानक्रमदर्शनादन्यदापि मनसः क्रमकरण-
स्वभावोऽनुमीयत इति तत्रान्यथासिद्धिमाशङ्कते बुभुत्सा—इति । व्यासङ्ग-
काले ज्ञानक्रमो बुभुत्सातत्क्रमप्रयुक्तो न तु मनसः क्रमकरणस्वभावप्रयुक्त
इति । नैवम्—इति । न हि बुभुत्साया एष महिमाऽस्ति यत्स्वयतिरेके ज्ञान-
व्यतिरेक इति, किन्तु सामग्रीव्यतिरेकादेव ज्ञानव्यतिरेक इति ॥ कस्तर्हि
बुभुत्साया महिमेत्यत्राह—अपि तु—इति । स्वसामग्र्या जायमानः प्रत्ययो
बुभुत्सया इदतरसंस्काराधानसमर्थो भवतीति ॥ ज्ञानमात्रोत्पत्तावपि
बुभुत्सोपयोगेऽनिष्टमाह—यदि तु—इति । यदि बुभुत्सा न कारणं तर्हि
बुभुत्सिताबुभुत्सितयोरविशेषेण ज्ञानं जायेत । न च मधुरतरसङ्गीतमा-
दरेणाकर्ण्यतः संनिहितेष्वपि विषयान्तरेषु युगपदेव ज्ञानोत्पत्तिर्दृश्यत
इत्याशङ्क्याह—तस्मात्—इति । यतो ज्ञानोत्पत्तौ बुभुत्सायाः साक्षादनुप-
योगस्तस्मात्तत्रापि मनःसंयोगक्रमादेव ज्ञानक्रमस्तत्संयोगक्रम एव बुभु-
त्साया उपयोग इत्यर्थः । पुनरपि ज्ञानक्रमवादी शङ्कते—विभुनो ऽपि—इति ।
न—इति । तस्य व्यापारस्य संयोगरूपत्वे तावन्न क्रमः संभवति विभुत्वान्मन-
सः, तदतिरेकेण तु कल्प्यमानस्य कर्मत्वेऽपि विभुत्वव्याघातः, गुणत्वेऽपि
तस्य नित्यत्वाभ्युपगमे क्रमोत्पत्तिरिति न संभवति, अनित्यत्वे तु विभुद्र-
व्यैकगुणस्याप्यविभुद्रव्यसंयोगसमवायिकारणकत्वेन व्याप्तेराकाशैकगुणे

शब्दे भेर्याद्यविभुद्रव्यसंयोगासमवायिकारणकत्वदर्शनेनावधारणादवि-
भुद्रव्यमन्तरेण तदनुपपत्तेरसमवायिसंयोगाधिकरणं किञ्चिदविभुद्रव्यं
कल्पनीयम् । यदि तदपि कल्प्येत तर्हि कल्पनालाघवाय तदेवाऽस्तु मन
इत्युपसंहरति—तस्मात्-इति ।

उपपादितमर्थमुपजीव्य पूर्वप्रकृतमेवोपक्रम्याह—तथा च-इति । यथो-
क्तमार्गेणाणुनि मनसि तस्यानिन्द्रियप्रदेशावस्थानोपपत्तौ मनः सहकारि-
विधुरैरिन्द्रियैः ज्ञानादिविशेषगुणानुत्पादादात्मनो निरुपाधानत्वात्सुपु-
ष्पावस्थायामनुपलम्भः सिध्यतीति । एतत्-इति । विशेषगुणोपहितमे-
वात्मानं गृह्णातीत्येतदेवेति । विशेषगुणोपधानानुपधानयोरानुत्पत्तौ
ग्रहणाग्रहणाभ्यां तन्निश्चितमित्याह—अन्वय-इति । न केवलं मनस एवेदं
शीलं किन्तु सर्वेन्द्रियाणामपीत्याह—केवलम्-इति । एतदेवोपपादय-
ति—न हि-इति । अन्यथा वाद्यादावपि चक्षुः प्रवर्त्ततेति भावः । स्वप्ने
वा कथं सुषुप्तिवन्मनसो व्याप्रियमाणेन्द्रियसंयोगाभावात् ज्ञानोत्पत्तिरि-
त्याह—स्वप्न-इति । तत्तद्विषयेन्द्रियव्यापाराभावेऽपि पूर्वानुभवजनितसं-
स्कारोद्बोधप्रभाविततद्विषयस्मरणसहकृतं मनः स्वप्नप्रमानुत्पादयतीत्या-
ह—तत्तत्-इति । तदानीं बाह्यविषयानुपलम्भे संस्कारोद्बोध एव कुत
इत्याह—तदुद्बोधः-इति । मन्द-इति । तदापि बाह्येन्द्रियाणां मन्दतरत-
मादिभावेन व्यापारानुवृत्तेः शब्दाद्युपलम्भात्तदनुपलम्भेऽप्यन्ततो गत्वा
शरीरोष्मभादेस्त्वगिन्द्रियेणोपलम्भासंभवात्संस्कारोद्बोधोपपत्तिरित्या-
ह—अन्त-इति । यदा तु मनस्त्वगिन्द्रियेणाप्यसंयुक्तं पुरीतति तदा
स्वप्नस्याप्यभावात् सुषुप्तिरेव स्यादित्याह—यदा तु-इति ।

III. 9. 7
I. 357. 1

एवं तावद्योग्यस्यापि स्वात्मनोऽनुपलब्धिकारणमुक्तम् । इदानीं तु
कुतस्त्वयोग्यः परमात्मेत्यत्र शङ्कते—स्यादेतदिति । न कथंचिदयोग्य
इत्यर्थः । न तावत्स्वरूपयोग्यता नास्तीत्याह—न हि-इति । अयं परमात्मा
स्वयं स्वेन परमात्मनापीति । न च प्रमातृत्वरूपसहकारियोग्यता नास्ती-
त्याह—नापि-इति । तद्योग्यता गृहीतत्वयोग्यतेति । न च करणरूपसह-
कारियोग्यताविरह इत्याह—नापि-इति । नचस्ति एकाकीयस्य मनसः
परमात्मानं प्रत्ययोग्यतेत्याशङ्क्याह—साधारणत्वात्-इति । सर्वेषां मनसां
सर्वात्मनः प्रति साधारणत्वादिति । साधारण्यमेवाह—न हि-इति । न
ह्येकस्यात्मनः सर्वदैकमेव मन इत्यत्र नियमहेतुरस्तीति । नन्वास्ति मनः-
स्वभाव एव नियामक इत्याह—स्वभावः-इति । यदि तदेकात्मसंबन्धि-
त्वमस्य स्वभावात्तर्हि मुक्तात्मनां मनः संबन्धाभावात् स्वभावहानिः स्या-
दित्याह—मुक्तौ-इति ॥ सिद्धान्तो नियमहेतुमाह—न-इति । यस्यात्मनो

III. 9. 18
I. 358. 5

यद्भोजकमदृष्टमसाधारणं तेनोपनीतं मनस्तस्यैव ज्ञानहेतुर्नान्यस्य शरीरादीनामप्यसाधारणादृष्टाकृष्टत्वमेवासाधारण्ये हेतुः, व्युत्पादितं चैतदन्यत्रेति ॥ एतेन मनसोऽसाधारण्येन परात्मवत्परदुःखादयोऽप्यप्रत्यक्षा इति व्याख्याता इत्याह—एतेन—इति ।

III. 10. 4
I. 360. 2

तदेवं 'योऽन्यादृष्टिः कुतोऽयोग्ये' इत्येतद् व्याख्यायापसंहरति—तदेव-
म्—इति । द्वितीयं पादं व्याचष्टे—तदितरत्—इति । तृतीयं व्याचष्टे—न
हि—इति । किन्तु योऽन्यानुपलब्ध्येति । न च प्रकृते परमात्मनीश्वरे योऽन्या-
नुपलब्धिरस्तीत्याह—न च—इति । तस्मान्न प्रतिबन्धिरिति पराशयमाशङ्कते-
अथ—इति । यद्ययोऽन्यस्य शशशृङ्गस्यानुपलब्धिर्न बाधिका स्यात् ततो
बाधकाभावमात्रात् किं तच्छृङ्गं सिध्यति । अयमत्राभिसन्धिः—अयो-
न्यानुपलब्धिप्रतिपादनेन बाधकाभावमीश्वरस्य सिध्यति न तु सद्भाव
इति । केचित्तु व्याचक्षते यदि शशशृङ्गमप्ययोग्यं तदा तस्यानुपलब्धिर्न
बाधिका स्यादिति । उत्तरं—ततः किम्—इति । बाधकाभावात्किमायातं
शशशृङ्गस्येति शङ्कितुर्भावाविष्करणं तस्मिन्नेदिति । बाधकाभावादी-
श्वरवन्न शशशृङ्गं सिध्येदिति । निराकरोति—एवमस्तु—इति । स्यादेवं यदि
शशशृङ्गस्यास्तित्वे प्रमाणं स्यात्, तत्तु नास्ति । न हि वयं बाधकाभाव-
मात्रेणेश्वरमभ्युपगच्छामः किन्तु साधकसद्भावादेवेति भावः । शृङ्गेऽपि
प्रमाणमाशङ्कते—पशुत्वादिकम्—इति । शशः शृङ्गवान् पशुत्वात् गवादि-
वदिति । हन्तैवमश्वाह्णेऽश्वस्यैवास्मात्पीतित्याह—परसाधने—इति । प्रथ-
ममीश्वरस्यानुपलब्ध्या बाधकमभिधाय तदबाधे शृङ्गस्याप्यबाधः तद्बाधे
तस्यापि बाध इति बाधने प्रतिबन्धिमुद्भावयितुमुपक्रान्तः संप्रति परसा-
धने प्रतिबन्धिमुद्भावयसि परेण हीश्वरसाधने कार्यत्वादिति हेतौ प्रयुक्ते
शशोऽपि शृङ्गवान् पशुत्वादित्यादि वक्तुं संगच्छत इति । तर्हि परसाधन
एतत्प्रतिबन्धिर्न विष्यतीत्यत्राह—तत्र—इति । तदेतद्विकल्प्य निराकरोति—
किं तत्र—इति । यदि कार्यत्वं कर्तारं साधयेत् पशुत्वमपि शृङ्गं साधये-
दिति किं प्रतिबन्धिरेव दूषणं किं वा योऽन्यानुपलब्ध्या पशुत्वस्यैव
कार्यत्वादेरपि बाधितविषयत्वमिति । तस्मिन् व्यापके पशुत्वादेः शृङ्गादि-
साधनत्वेऽसति तत्कार्यत्वादेः कर्तृत्वसाधनं व्याप्यभूतं प्रतिषिध्येतेति ।
मिथोऽनुपलभ्य—इति । यदि परात्मादेर्योऽन्यानुपलब्धिर्बाधिका स्यात् तदा
परस्परमनुपलभ्यमानयोरेव वाटिप्रतिवादिनोः परस्पराङ्गीकारो न स्या-
दिति । ननु मा भूदिदं परसाधने दूषणं, तथापि शृङ्गसाधनतया प्रयुक्ते
पशुत्वादौ को दोष इत्याह—तथापि—इति । पृच्छतोऽयमाशयः—य एवात्र
दोषः स एवेश्वरानुमाने भविष्यतीति । अनवसरत्वान्नेदमिह वक्तव्यमित्या-
ह—न जानीमस्तावत्—इति ।

तदेवं प्रत्यक्षस्य बाधकत्वं निराकृतम् इदानीं तु व्यापकानुपलब्धि-
लक्षणमनुमानम् अङ्कुरादिषु कर्तृबाधकमाशङ्कते—स्यादेतत्—इति ।
तन्मेति परमात्मन इति शेषः । कायवाग्व्यवहारैकप्रमाणकत्वेऽनिष्टमाह—
अन्यथा—इति । न हि तस्य कायिको वाचिको वा व्यापारोऽस्तीति । निरुद्ध-
पवनः प्राणानायस्य तूष्णीमासीनः । शेषं सुगमम् । यस्मान्न कायवाग्व्यापारै-
कप्रमाणकः परमात्मा तस्मादेवमङ्गीकर्तव्यमित्याह—तस्मात्—इति । तथापि
विश्वकर्तुः कथं सिद्धिरित्यत्राह—न च कार्यमात्रस्य—इति । न वयं कार्य-
प्रमाणकर्तृत्वं चेतनस्याभ्युपगच्छाम इत्यत्राह—न च—इति । किं चास्तु त्वद-
भ्युपगमे तदेव प्रमाणं तथापि तदभावाद्भावावश्चेतनस्येत्याह—न च
प्रमेयस्य—इति । व्याप्यभावमेव विकल्प्याह—सा हि—इति । प्रमेयस्य प्रमा-
णव्याप्तिः सर्वैः प्रमाणैरिति प्रमाणकात्सर्त्येनाभ्युपगम्येत किं वा येन
केनचित्प्रमाणैकदेशेन ? तत्र कृत्स्नप्रमाणव्याप्ये प्रत्यक्षाद्यन्यतमनिवृत्ता-
वपि प्रमेयं निवर्त्तत, न चैतदस्ति । द्वितीयेऽपि यदि नियतस्यैकस्य
पुरुषस्य तद्वैकस्य सर्वप्रमाणनिवृत्तावपि प्रमेयं निवर्त्तत, अथानियमेन
सर्वेषां न हि तदा सर्वपुरुषाणां यत्किञ्चिदपि प्रमाणं नास्तीति निश्चेतुं
शक्यत इति । ननु यदि न प्रमेयस्य प्रमाणव्याप्तिः कथं तर्हि रूपादिज्ञा-
नाभावात्तदेकप्रमाणकस्य चक्षुरादेरभावनिश्चय इत्याह—कथं तर्हि—इति ।
उत्तरं—व्यापक—इति । न हि तत्रापि प्रमाणभावादभावनिश्चयः । किं तर्हि ?
व्यापकानुपलब्धेरिति । कथं रूपादिज्ञानं चक्षुरादेर्व्यापकं, न हि कार्यं
कारणस्य व्यापकं वैपरीत्यादित्यत्राह—चरम—इति । चरमसामग्रीत्वेन
विनशमानस्य हि कारणस्य कार्यमेव व्यापकं यथा अन्यतन्तुसंयोगस्य पट-
स्तेन तस्य व्यापकस्य कार्यस्य निवृत्तौ व्याप्यभूतस्यैव कारणस्य निवृत्ति-
रवस्रीयते, न तु प्रमाणनिवृत्त्या प्रमेयनिवृत्तिरित्यर्थः । किञ्चित्तु कारण-
मस्मिन्सत्येव भवति नासतीति कार्यं प्रति योग्यतया निविशते यथा
तन्त्वादयस्तस्यापि कदाचिद्भवत्कार्यं व्यापकं न हि सर्वदा कार्यान्-
न्वितं कारणमिति शक्यं वक्तुम् । तस्मात्तस्य कदाचित्कस्यापि कार्यस्य
निवृत्तौ तथाभूतस्य योग्यतयानिष्टस्यापि निवृत्तिः । अन्यथा—इति । यदि
विधाद्वयमपि चक्षुरादौ नास्ति तदा रूपादिज्ञानाभावान्न तत्राप्यभावनि-
श्चयः किंतु संदेह एव स्यादिति । यद्वा, योग्यतामात्रस्य कदाचित् कार्यं
न तु व्यापकं तेन करस्य निवृत्तौ कदाचित्कस्यापि कार्यस्य निवृत्तिस्त-
द्व्यतिरेकेणास्य निवृत्तिरन्यथा कार्यनिवृत्तौ तत्रापि कारणेऽपि संदेहा
नाभावनिश्चय इति । केचित्तु न तन्निवृत्तौ तथाभूतस्यापि निवृत्तिरिति न
.....पक्षेऽपि पठन्ति । तत्रायमर्थः । ननु चरमसामग्रीनिवेशिन इति
विशेषणं योग्यस्येत्येवोच्यतामित्यत्राह—योग्यतामात्रस्य—इति । तस्य कार्यं

न व्यापकं । तस्मात्कार्यनिवृत्तौ योग्यतामात्रस्य निवृत्तिः । अन्यथा-इति ।
चक्षुरादेश्वरमसामग्रीनिवेशाभावे तत्रापि नाभावनिश्रयः, संदेह एवेति ।

III. 13. 1
I. 364. 1

चक्षुरादिवत्प्रकृतेऽपीश्वरे व्यापकस्य प्रयोजनादेरनुपलब्ध्या व्याप्यस्य
कर्तुः प्रतिषेधोऽस्तु न प्रमाणाभावेनेत्याह-प्रकृतेऽपि-इति । न-इति । प्रति-
षेधाधिकरणस्य सिद्धिमेवाह-न हि-इति । न ह्यनाश्रय एव सर्वकर्तृत्वस्य
विषयत्वस्य वा प्रतिषेधः संभवतीति । आभास-इति ॥ तेनाश्रयत्वोपपत्तिरि-
ति । न-इति । न परमाभासप्रतिपन्नाश्रयतानुपपत्तिः । प्रतिषेधप्रतियोगित्वं
च नोपपद्यत इत्युभयोमप्यनुपपत्तिमुपपादयति-यावत्त्यर्थ-इति । यावत्त्यस्य
निषेधस्याभाववत्ता तत्संबन्धिता भाविकी पारमार्थिकी विशेष्यता नामाभा-
वाधिकरणेति । यावत्पारमार्थिकी चाभाववत्ता पारमार्थिकस्यैव भावस्य
न चाभासप्रतिपन्नस्येति भावः । निषेध्यस्य प्रतियोगिनः परमार्थतोऽभा-
वविरुद्धात्मत्वं हि प्रतियोगितानिषेध्यत्वमिति यावत् । न चैतदप्याभा-
सप्रतिपन्नस्यास्तीति । यथाहुः “लब्धरूपे कच्चित्किञ्चित्तादृगेव निषिध्यते”
इति । न चैतत्-इति ॥ विशेष्यप्रतियोगिनोर्दर्शितं रूपमिति । कथं तर्हि-इति ।
यद्यसिद्धस्यैतन्नास्तीति । उत्तरं-न कथञ्चित्-इति । शशशृङ्गप्रतियोगिको
निषेधो न कथञ्चित्संभवतीति । कुत इत्यत्राह-स हि-इति । स हि निषेधो
भावप्रत्यय एव प्रतीयते । न-इति । प्रत्ययः प्रमाणं प्रमाणत्वेनैव, स हि
निषेधोऽभ्युपगम्यत इत्यर्थः । ततः किमित्यत्राह-न च-इति । मा भूदभावः
पारमार्थिकः, ततोऽपि किमित्यत्राह-तथा-इति । न चेत्यनुषङ्गनीयमिति ।

III. 14. 26
I. 366. 2

न केवलमाभासप्रतिपन्नस्य पारमार्थिकप्रतिषेधप्रतियोगित्वमेव नास्ति
प्रतिषेधमात्रविषयत्वमपि न संभवतीत्याह-अपि च-इति । यद्यपि तद-
तिरिक्तसामग्रीसाकल्यमेव योग्यता तथापि कल्पितस्य शशशृङ्गस्य दुष्टैव
सामग्री योग्यताजन्यथोपलम्भस्याप्यदुष्टत्वेनोपलभ्यस्यापि तात्त्विकस्य
प्रसङ्गात् । ततः किम् ? तस्यां तादृश्यां योग्यतायां सत्यां शशशृङ्गादेर्ना-
नुपलम्भोऽस्ति । अपि तूपलम्भ एव स्यात्तस्या आभासोपलम्भव्याप्तेः, अतः
एवानुपलम्भकाले योग्यता नास्ति ।

तस्माद्योग्यतानुपलम्भयोरेकतरसंनिधानेऽन्यतरस्याभावात् समुदायसा-
ध्यमभाववावधारणं दुष्करमिति व्याख्यातुमुपक्रमते-केन-इति । योग्यानु-
पलम्भेनेति चेत्त्राह-सर्वथा-इति । कदाचिदुपलम्भे ह्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां
शक्यज्ञाना सामग्रीति । आभास-इति । तेन सर्वथानुपलब्धिरसिद्धेति ।
तदुत्तरत्वेन श्लोकार्थं विवृणोति-अत एव-इति । कस्तर्हि-इति । यद्यश-
क्यनिषेधम्-इति । सुहृद्भावेनाह-शशे-इति । प्रमाणसिद्धमेव विषाखं
निषिध्यते न त्वाभासप्रतिपन्ने तादृशमेवेति ।

III. 15. 7
I. 368. 3

प्रकृतेऽपि प्रमाणसिद्धं निषेधाधिकरणं दर्शयन्नाह स्यादेतत्-इति । तस्यामेव प्रतिज्ञायां वस्तुत्वद्रव्यत्वादयोऽपि हेतव इत्याह—एवम्-इति । यथाहुः—“प्रत्यक्षाद्यविसंवादि प्रमेयत्वादि यस्य च । अभावकरणे शकं को नु तं कथयिष्यति” (श्लो० वा०, पृ० ८५) इति । एतदप्याश्रयासिद्धत्वादिना दत्तोत्तरमित्याह—तदेतत्-इति ।

III. 15. 14
I. 369. 3

तदेव विकल्पोपपादयति-इष्टसिद्धिः-इति । उभयवादिसिद्धेषु पक्षो-कृतेषु सिद्धसाधनं तेषामसर्वज्ञत्वासर्वकर्तृत्वयोः अस्माकमपि सिद्ध-त्वात् भवतामगोचरेऽपीश्वरे पक्षीकृते हेतुराश्रयतोऽसिद्धिः । नन्वात्म-मात्रे पक्षीकरणे सोऽपि तत्तथा गृह्यत इत्यास्ति सामान्यतः सिद्धिरित्यत उक्तम्-नान्या सामान्यतः सिद्धिः-इति । उभयसिद्धनुभयसिद्धिभ्यामन्यतः सिद्धिर्नाम न काचिदस्ति । न ह्युभयोमपि विधामतिक्रम्य विधान्तरमस्ति ।

आत्मत्वजातावपि पक्षीकृतायां यथेष्टसिद्ध्या पक्षत्वानिपातेनाश्रया-सिद्धिः, तथा सैवाश्रयासिद्धिः स्यात् निषेध्यस्य सर्वज्ञत्वादेः कचिदप्य-सिद्धेरप्रसिद्धविशेषणत्वात्पक्षस्येति व्याचष्टे-प्रमाणेन-इति । तृतीयं पादं व्याचिख्यासुः शङ्कते-आत्मत्वमात्रेण-इति । विकल्प्य दूषयति-कोऽस्यार्थः-इति । भवतोऽसिद्धाप्यस्मदभिमतैव सर्वज्ञसर्वकर्तृव्यकिरात्मत्वेनोपलक्षिता किं पक्षीक्रियेत तस्या अप्यात्मत्वोपलक्षितत्वेन वस्तुगत्या सिद्धत्वात् । अथ तदन्या संप्रतिपन्नैव व्यक्तिः, अथ वात्मत्वमात्रमेव । प्रथमे हेत्वसि-द्धिरगोचर इति स्यात् । द्वितीये त्वष्टसिद्धिरिति स्यात् । तृतीयेऽपि सैवात्मत्वस्यासर्वज्ञत्वासर्वकर्तृत्वयोः सिद्धत्वादिति । तुरीयपादव्या-चिख्यासया शङ्कते-तथायम्-इति । तत्राश्रयासिद्धसिद्धसाध्यते न स्या-तामिति भावः । तदसत्-इति । न हि मीमांसकस्य सर्वज्ञत्वादिकं कचित्सिद्धमिति । किमतोऽनुमानस्येत्यत आह-तथा च-इति । साध्यवि-शिष्टस्य पक्षत्वाद्विशेष्याप्रसिद्धाविव विशेषणाप्रसिद्धावपि विशिष्ट-स्यासिद्धेराश्रयस्य पक्षस्याभावेन हेतुराश्रयासिद्धो भवतीति ।

त्वदभ्युपगम-इति । नैयायिकाभ्युपगमैर्लोकाप्रसिद्ध्या चाश्रयः सेत्स्य-तीति । न-इति । किमाश्रयग्राहकोऽयमागमादिः प्रमाणमाभासो वा ? प्रमाणत्वे तत् एव धर्मिग्राहकप्रमाणात् बाधितविषयं निषेधानुमानमा-त्मानमेव नासादयेत् । आभासे तु पूर्वोक्तैवाश्रयासिद्धिरागमादिप्रमा-णापन्यासेन तिरोभूता तत्परित्यागे पुनरुद्भूता स्यादिति ।

संग्रहस्याविवरणे कारणमाह—निषद-इति । निषदः पाठः, स एव व्याख्यानमस्येति । तदेवमनुपलब्धिमात्रं न बाधकं योग्यत्वानुपलब्धिस्तु मीमांसके निरस्ते परमार्थास्तकश्चार्वाकः प्रत्यवतिष्ठत इत्याह—चार्वा-कस्तु-इति । सिद्धान्तो शङ्कते—एवम्-इति । इतर ग्राह—नेदम्-इति ।

प्रत्यक्षैकप्रमाणवादिना हि वयमिति । तथा च-इति । प्रायशो व्यवहारा-
णामनुमानाधीनत्वादिति । न-इति । धूमादिदर्शनेऽग्निसंभावनामात्रेण
व्यवहरन्ति न तु निश्चयात्, अतो न तदर्थमनुमानप्रामाण्यमङ्गीकर्तव्यमिति ।
कथं तर्हि व्यवहर्तृणां प्रमाणमूलोऽयं व्यवहार इत्यभिमान इत्यत्राह—
संवादेन च-इति । संभावनामात्रेण प्रवर्त्तमाना यादृच्छिकार्थसंवादेन
प्रवर्त्तकविज्ञानस्य प्रामाण्यमभिमन्यन्ते न तु निश्चायकत्वादिति ।

III. 17. 13
I. 971. 2

अत्रोच्यते-इति । संदेहात् प्रवृत्तिरिति तावन्न संभवति भवत्यक्षे
संदेहस्यैवासंभवात् । दृष्टौ सत्यामदृष्टौ वा सत्यां क कस्मिन्विषये
दृष्टेऽदृष्टे वा संदेहः स्यादुभयोरप्युभयत्रापि न संभवति । संशयस्य
हेतुविषयश्च नास्तीत्यर्थः । कुतः भावाभावनिश्चयात् दृष्ट्यदृष्ट्योरित्येव
दर्शनदशायां भावावधारणात् दर्शनदशायां वा भावावधारणात् । अतो
व्यवहारार्थमनुमानादिकमेवाङ्गीकरणीयं, तच्चानुपलम्भमात्रेणाभव-
निश्चये दुर्लभम् । न केवलम् अनुमानादिकमेव प्रत्यक्षमपि तद्धेतौ चक्षुरा-
दावनुपलब्धिमात्रेण बाधिते कारणाभावात् कार्याभाव इति न्यायेन
दुर्लभमिति सर्वोपप्लव इति ।

III. 17. 16
I. 971. 5

ननु मा नाम भूत्संदेहः, संभावनया व्यवहारमभ्युपगच्छतः किमाया-
तमिति शङ्कामपनुदन्त्याचष्टे-संभावना हि-इति । ततः किमित्यत आह-
तथा च-इति । गृहान्तर्वर्तिनेऽपि निर्गतस्याभावावधारणात् विलीयेयुरिति
भावः । स्मरण-इति । वहिर्निर्गतेनापि पुत्रादीनां स्मरणेनापलम्भात् नोक्तः
प्रसङ्ग इति । न-इति । प्रतियोगिस्मरणसहकृतस्यैवानुपलम्भस्याभावविशेष-
परिच्छेदहेतुत्वात् स्मरणोपलम्भो न केवलमभावपरिच्छेदं प्रतिबध्नाति
प्रत्युतोद्ग्रथनातीति यदृच्छया परावृत्तोऽपि न पुनः पुत्रादीनां सादयेदि-
त्याह-परावृत्तोऽपि-इति । तेऽपि नासादयेयुरिति भावः । ननु परावृत्ति-
काले तेषां सत्त्वादासादयिष्यन्तीत्याह-सत्त्वात्-इति । अनुपलम्भकाल
इति स्पष्टः परिहारः नानुपलम्भकालेऽपि सन्तः पुत्रादयः पुनरासाद्यन्ते ।
किन्तु यदोपलभ्यन्ते तदैवात्पन्ना अन्य एवेत्याह-तदैव-इति । न-इति ।
तदुत्पत्तिहेतूनां तदानौमनुपलम्भेन बाधितत्वात्तदुत्पत्तेरसंभवादनुपलम्भे-
ऽपि वा तेषामभावे स एवानुपलम्भमात्रेण नाभावावधारणमिति दोषः
स्यादिति संग्रहस्योत्तरमर्थं व्याचष्टे-अत एव-इति । यत एवानुपलम्भ-
मात्रेणासत्त्वाङ्गीकार इति । उपलभ्यन्ते-इति । स्पष्टम् । तन्मतमङ्गीकृत्यै-
वाह-न-इति । गोलकादयः स्वोपलब्धेः पूर्वमनुपलम्भेनासन्तः कथं
स्वस्वविषयमुपलम्भमुत्पादयेयुरिति । तर्हि स्वोपलम्भकाल एव सन्तः
स्वविषयमुपलम्भान्तरस्मरणेऽनित्यत्राह-न च-इति । न हि चक्षुरादीनां
स्वविषयोपलम्भस्य च कार्यकारणभावाद्यौगपद्यं भवतीति ।

एवं तावदनुपलम्भमात्रेण ईश्वरनिषेधोऽशक्य इत्युक्तम्, इदानीमने-
नैव मार्गेण तेषां परमात्मादिनियमोऽपि न सिध्यतीत्याह—एतेन—इति ।
एतेन निरसनीयमिति संबन्धः । तत्र परमात्मानं परमेश्वरस्येव योग्यानुप-
लम्भाभावेन प्रत्यक्षेण बाधः, तत्सर्वज्ञत्वसर्वकर्तृत्वयोरिव तेषां नित्यत्वनि-
रवयवत्वयोर्निषेधे धर्मिग्राहकप्रमाणबाधः । तज्ज्ञानं पक्षीकृत्य सर्वविष-
यत्वनिषेधवत् पाथः परमाणुगतरूपादिविशेषगुणानां नित्यत्वनिषेधे चाश्र-
यासिद्धिः, आत्मत्वं पक्षयित्वा तस्य सर्वज्ञसर्वकर्तृव्यक्तिसमवायनिषेधवद्-
पत्वादेरतोन्द्रियाश्रयत्वनिषेधे चाप्रसिद्धविशेषणः पक्षः, इन्द्रियासत्त्वहे-
तोर्योग्यानुपलम्भस्य विशेषणसिद्धिः । यद्ययोग्यानीन्द्रियाणि सन्ति तर्हि
शशशृङ्गमप्ययोग्यमस्ति चेति प्रतिबन्दिग्रहणेनेमानि निरसनीयानि इत्ये-
तदपि परमात्मयोग्यत्वप्रतिपादनेन निरसनीयम् । तथा स्वर्गादिनिरा-
करणमपि निरसनीयम् । स्वर्गादिनिराकरणप्रदर्शनेन मीमांसको भीषयि-
तव्यः, तन्निषेधं दर्शयित्वा च परितोषयितव्यः । यद्वा, ईश्वरनिराकरण-
निषेधेन तस्य भीषणमितरनिराकरणनिषेधेन तोषणमिति ।

III. 18. 4
I. 873. 4

चार्वाकः सिद्धास्तित्वं प्रत्याह—यद्येवम्—इति । मा भूत्प्रत्यक्षानुपल-
भ्यपिशाचाद्युपाविनिषेधः, ततः किमित्यत्राह—तथा च—इति । तथाभूतस्य
यथाज्ञानमवस्थितस्य । यद्वा, अनुमित्तितस्य । यद्वा, अनुमित्तितस्य जग-
त्कर्तुरिति । कथमसिद्धित्वित्राह—अनुमान—इति । निरुपाधिको हि संबन्धः
प्रतिबन्धः इति । अनुमानाभावे शब्दादेरपि प्रमाणस्याभाव इत्याह—
तदभावे—इति । प्रामाण्यग्राहिणस्तज्ज्ञातीयत्वानुमानादेरपि प्रामाण्या-
भावापराधेन शब्दादिप्रामाण्यासिद्धिरिति । एवं चानुपलम्भमात्रस्यानि-
षेधकत्वेऽनुमानाद्युच्छेदादीश्वरो न सिध्येत् निषेधकत्वे तु तत एव
निषिध्येतेति । सेयं शिरोद्वयेऽपि पाशवतो रज्जुरित्याह—सयम्—इति ।

I. 874. 12
III. 19. 1

अत्रैकदेशिनः परिहारं दृषयितुमुपन्यस्यति—अत्र काश्चित्—इति । किमने-
नोपाधिविधून्नव्यसनेन केवलान्वयिकेवलव्यतिरेकिणोश्च रूपसंपत्ति-
मात्रेण प्रतिबन्धसिद्धेर्न हि तयोर्विपक्षसपक्षाभावेन तद्व्यावृत्त्यनुवृत्ती
संभवतः । अन्यव्यतिरेकिणस्तु पञ्चरूपसंपत्तिमात्रेण तस्य सपक्षविपक्ष-
योर्भावेन तद्वृत्तिव्यावृत्त्योः संभवादिति । न च रूपसंपत्त्यवधारणेऽप्युपा-
धिविधून्नमुपयुज्यत इत्याह—तस्याश्च—इति । कथं तत्प्रमाणकत्वं तस्या
इत्यत्राह—यत्र तु—इति । तयोर्मङ्गे प्रमाणभङ्गस्यावश्यकत्वादिति । कस्मा-
देवमित्यत्राह—न हि—इति । हेतोश्चतुःपञ्चानां रूपाणां विप्लवो हेतुविप्लवः ।
प्रमाणविप्लवाविप्लवयोर्हि प्रमेयविप्लवाविप्लवौ भवत इति भावः । यदि
दर्शनादर्शनाभ्यामेव प्रतिबन्धसिद्धिस्तर्हि मैत्रोतनयस्यादिरपि हेतुः
स्यादित्याह—अप्रयोजकः—इति । तयोर्विप्लवे तु नाप्रयोजको नाम बन्धि-

III. 19. 17
I. 874. 6

दस्तीत्याह—भूयोदर्शन—इति । स एवाप्रयोजकत्वेन संभावितानाशङ्क्य निराकरोति—न तावत्—इति । अनुमानसूत्रे पूर्ववच्छेषवदिति । कार्य-कारणानुमाने परिशुद्ध सामान्यतोदृष्टमित्यकार्याकारणभूतस्य सलिलादिविषयबलाहकाद्यनुमानस्यापि स्वीकारादिति । नापि—इति । सामग्री कार्यलिङ्गं तदेकदेशीप्रयोजकः स्यादित्यपि न युक्तम् । पूर्वं कारणं यस्यास्ति लिङ्गत्वेन तत्पूर्ववदिति । पूर्ववतोऽपि तत्र सूत्रेऽनुमानत्वेन स्वीकारादिति । नापि व्यभिचारो—इति । न हि मैत्रीतनयत्वादेर्व्यभिचार उपलभ्यते तदुपलम्भे वा व्यभिचार एव दोषः स्यान्नाप्रयोजकत्वमिति । न च—इति । तथा च सर्वोऽपि हेतुप्रयोजकः स्यादिति । नापि व्याप्यान्तर—इति । स्पष्टम् । नाप्यल्पविषय इति । न हि धूमादिः सपक्षव्यापक इति । स एव तत्र किञ्चिदाशङ्क्य निराकरोति—ननु—इति । न हि धूमः स्वनिवृत्तावप्यनिवर्तमाने बन्धो प्रयोजको नामेति । कुत्र तर्हि प्रयोजक इत्यत्राह—आर्दन्यनवन्तम् इति । तस्यैव बन्धिविशेषस्यैवेति । कुतो युक्तमित्यत्राह सामान्य—इति । न हि संभवति बन्धिविशेषं साधयति न तु सामान्यमिति सामान्यादिद्वौ विशेषस्यासिद्धेर्नियतत्वात् । यदि वा तदपि विशेषः सिध्येन्न तर्हि सामान्यविशेषभावः स्यात्, न हि तस्मिन्सिद्धेऽपि निश्चितस्तद्विशेषकत्वमिति । सकलसपक्षवर्तिनि हेत्वन्तरे सत्येकदेशवृत्तिरप्रयोजकः यथा नपिद्धत्वे सति हिंसात्वम् । नपिद्धत्वं हि सकलसूक्ष्मक्षणाद्वर्ण्यधर्मत्वासिद्धर्थं क्लृप्तसामर्थ्यमिति । तदेव सर्वत्राधर्मत्वे प्रयोजकं हिंसात्वं च नैऋदिविधमप्रयोजकमित्याशङ्काह—नापि क्लृप्त इति ।

III. 21. 8
I. 976 8

अत्र सामर्थ्यं यातिस्तस्या अनुमितिज्ञानोत्पादने लिङ्गसहकारित्वादिति तदेकदेशिमत्तं पूर्वपक्षो दूषयति—तदेतत्—इति । किमुपायिविधूनेन भूयः साहचर्यदर्शने सति कोऽयमप्रयोजको नामेत्येतदशोभनं शङ्कितव्यभिचारस्याप्रयोजकत्वावुपायिविधूनायसत्वाच्च शङ्कानिरासस्येति भावः । तदेवापवादयति—कथं हि—इति । निश्चिताव्यभिचारो हि हेतुर्गमकः, अन्यथातिप्रसङ्गात् । तन्निश्चयश्च न साहचर्यमात्रास्तिष्यति भूयः सहचरितानामपि क्वचिद् व्यभिचारदर्शनात् । तस्माद् व्यभिचार्यव्यभिचारिणोः साहचर्यं निषेधाभावात्तन्मात्रेणाव्यभिचारनिश्चयावुपपत्तेः व्यभिचारशङ्कारिस-नहेतुः कश्चिदन्वेष्ट्यः, स चापायिविधूनेनेति भावः । तत्र यदुक्तं निर्वीजशङ्का न युक्तेति तदप्यत एव निस्तमित्याह—अत—इति । निषेध-व्यभिषादर्शने सति साहचर्यमेव व्यभिचार्यव्यभिचारिणोः साधारणधर्मत्वासंशयहेतुर्भवति । एवं च यदि भूयोदर्शने सत्यपि शङ्का स्यात् सर्वेऽपि सा स्यादित्येकदेशिना चावीकं प्रत्यापादित्यतिप्रसक्तानुमाना-मायनिच्छतः तस्य नेपालम्भादिति प्रत्युत नन्दनायेत्याह—एवं

सति-इति । यद्वा अनुमानमिच्छतः सिद्धास्तिस्रो नेपालभाषा तस्योपाधि-
विधूतमेव शङ्कानिवारणायुपगमादिति । एकदेश्याह-स्वभावादेव-इति ।
तेनाव्यभिचारः स्वभावमात्राधीनः न तु तदर्थमन्योऽन्वेष्टव्य इतीतर
आह-केन-इति ॥ सत्यमेवं, स तु स्वभावो निर्णीत एव व्यभिचारशङ्कां
निवर्त्तयतीति तन्निर्णयार्थमन्योऽन्वेष्टव्य इति । तर्हि भूयोदर्शनमेवास्तु
निर्णायकमित्यत्राह-भूयोदर्शनस्य-इति । शङ्काया एव वीजमेतदियुक्त-
मिति भावः । यत्र-इति । तददृष्टमङ्गं तथा । अव्यभिचारस्वभावम्-
इति । आपाततः-इति । सर्वत्र सर्वदा व्यभिचारो न भूयोदर्शनमात्रा-
स्तिष्यतीति तत एव वक्तव्यमित्याह-तस्मात्-इति । तर्ह्यनुपलम्भे नेपा-
धिविरहोऽवधार्यत इत्यत्राह-तदवधारणम्-इति । अनुपलभमात्रस्य
निषेधकत्वाभ्युपगमादिति ।

तर्ह्यनुमानान्निषेत्स्यत इत्याह-गनु-इति । वन्ही वह्निर्बन्ध इति ।
न-इति । अस्याप्यनुमानस्योपाध्यभावनिश्चयायानुमानान्तरापेक्षायां तस्य
तस्यापीत्यनवस्थेति । किं च, सर्वैः सर्वदोषाधिमत्तया धूमस्यानुपलम्भो
नासर्वज्ञेन निश्चेतुं शक्यत इति रुद्धिः स्यादिति हेतुरित्याह-सर्वादृष्टे-
श्च इति । अस्तु तर्हि स्वेनैकेनानुपलम्भो हेतुस्तत्राह-स्वादृष्टेः-इति । न
ह्येकेन तद्वत्तानुपलम्भस्तदभावव्याप्त इति सर्वदा स्वादृष्टिरप्यसिद्धेत्याह-
सर्वदा इति । असिद्धेः-इति । कदाचिदपि न द्रश्यत इति निश्चयासंभ-
वादिति । तदेवमेकदिशं निराकृत्य दौर्द्धमत्तं दूषयितुम् उपन्यस्यति-
तादात्म्य-इति । यस्य य आत्मा वा यत्कार्यं तयोस्तेनात्मना कारणेनावि-
नाभावः, अन्यथा तदात्मकत्वव्याघातात्कार्यकारणभावमङ्गप्रसङ्गाच्च,
ततो विनाभावनिश्चयार्थमुपाधिधूनापेक्षेति । यथाह-“कार्यकारण-
भावाद्वा स्वभावाद्वा नित्यमकात् । अविनाभावनियमो दर्शनाच्च न दर्श-
नात्” इति । (1) तादात्म्यतदुत्पत्त्येव निश्चयः कुतस्त्य इत्यत्राह-तत्र-इति ।
अवृक्षे शिलादौ शिंशपात्वस्येद्वानुपलब्धिविधितत्वाद् वृक्षः शिंशपात्वंति
निश्चीयते । तदुत्पत्तिस्तु पूर्वोपाभावेन प्रत्यक्षानुपलम्भाभ्यां सिध्यति ।
“प्रत्यक्षानुपलम्भपञ्चकेन तदुत्पत्तिर्निश्चयः” इति हि बौद्धाः । तत्र पूर्वोपाभयोरप्येव

(1) Apparently a quotation from Dharma Kīrti. The original reading of the second half of the second line is uncertain, being variously quoted by different authors: cf. Nyāyavārtikatātparyāṭikā, p. 105; Nyāyakandali, p. 207; Sarvadarśana Saṅgraha (Poona Ed.), p. 5; Prakaraṇa Pañchikā, p. 65.

बन्धूधूमयोरुपलम्भौ प्रत्यक्षद्वयं बन्धूनुपलम्भे धूमानुपलम्भः अन्यस्मिन्पूर्व-
भावेनोपलब्धेऽपि धूमस्यानुपलम्भ इत्यनुपलम्भत्रयमिति प्रत्यक्षानुपलम्भ-
पञ्चकम् । अन्येषां तु बन्धूधूमस्य पौर्वापर्यस्य च त्रीणि प्रत्यक्षाणि बन्धू-
धूमस्य च द्वावनुपलम्भाविति । नन्वेवमप्यदृश्यभावः पिशाचादिधूमस्य
कारणं, बन्धूस्तु नान्तरीयकसंनिधिर्न वेति शङ्कायां न तदुत्पत्तिसिद्धि-
रित्यत्राह—न होवम्—इति । पिशाचादेस्तु पौर्वापर्येण प्रत्यक्षानुपलम्भ-
गोचरत्वरूपस्य कारणलक्षणस्य विरोधाभावेन तत्त्वस्य कारणत्वस्य
निर्वाहान्न शङ्कावकाश इति नानेनापि प्रकारेणाविनाभा-
वनिश्चय इत्याह—नैवम् इति । कुत इत्यत आह—उभय—इति । किमत्र
क्वचित्तादात्म्यमव्यभिचारनिबन्धनमन्यत्र तदुत्पत्तिरिति विषयव्यवस्थया-
च्यते किं वाऽस्वतन्त्रमुभयं तादात्म्यं तदुत्पत्तिरिति । नाद्यः, अनुवृत्त-
स्याव्यभिचारनिबन्धनस्यावचनात्, तदवचने च तस्यालक्षितत्वात् ।
नाप्युत्तरः, तादात्म्यस्य तदुत्पत्तावभावात् । तस्याश्चेतराभावाद-
व्यापकत्वादत एव नापि संभूयेति भावः । किं च उपाधिविधूननापेक्ष
एव ताभ्यामप्यविनाभावनिश्चय इत्याह—कुतश्च—इति । तदेवमनुमानस्था-
व्यभिचारनिश्चयापेक्षत्वात्तस्य चोपाधিনিषेधायत्तत्वात्तन्निषेधे योग्या-
नुपलम्भाभावादनुपलम्भमात्रस्य च निषेधकत्वानङ्गीकारादनुमानेन
च तद्विषये अनवस्थाप्रसङ्गात् ।

III 28 12
I. 880. 7

बौद्धानामपि निषेधाच्चानुमानादिविलोपप्रसङ्ग इति । चार्वाके
प्रत्यवस्थिते परमलिङ्घान्तोत्याह—अत्रोच्यते—इति । उपाधिविरहस्य दुरव-
धारणत्वेनानुमानकुलोत्सादशङ्कास्ति चेत् तत एवानुमाऽस्त्येव तत्काल-
तद्देशयोः सहदृढस्य किं कालान्तरे देशान्तरे वा ऽविनाभावो भविष्यति
न वेत्येवं व्यभिचारस्य शङ्कनीयत्वाकालान्तरभवनमसंनिहितं च देशमना-
कल्प्य शङ्कानुपपत्तः तदाकलनस्य चानुमानमवधोर्याशक्यत्वादिति
हृदयम् । तदनाकलने तु शङ्कैव न स्यान्निराश्रयत्वादित्यभिसंधायेक्तं—
न चेच्छङ्का ततस्तराम्—इति । न चेच्छङ्का ततः शङ्काभावादेव सुतरामनुमा-
ऽस्त्येव शङ्कानिरासप्रयासस्याप्यभावः स्वोक्त्यैवानुमानं कथमियं
व्याभिचारशङ्का निवर्तनीयेति । तत्त्वबुभुक्षया पृच्छत उत्तरम्—अर्थकमानु-
रोधेन पाठकममनादृश्य तर्कः शङ्कावधिर्मत इति तावदेवावकाशः शङ्कापि-
शाच्या यावत्तर्केण नागतं, समागतस्तु तर्कः शङ्काया अवधिरन्तो मतो
न्यायविदाम् । ननु तर्कोऽप्यविनाभावमूल एव प्रवर्तमानोऽन्यथासिद्धि-
शङ्काया तर्कान्तरमपेक्षत इति अनवस्थादौःस्थ्यत पुनरप्यनुमानं दत्तजला-
ञ्जलि स्यादित्यत उक्तं—व्याघातावधिराशङ्का—इति । अयमाशयः—किमि-
यमशङ्कार्थक्रियार्थिना लौकिकस्य हेतुफलभावं जिघांसतः परीक्षकस्य

वा ? प्रथमे क्रियाव्याघातादधिराशङ्का लोकस्य न तु यथा क्रियाव्याघातादयो
ज्वरन्ति तथा भवतीत्यर्थः । तथा च द्वित्रस्थानपर्यवसानान्नानुमान-
प्रामाण्यविघातः, त्रितोये तु शङ्कैव न स्यात् तस्या अपि कस्यचित्फल-
त्वात्तया हेतुफलभावप्रत्यक्षे योपि न स्यात् तस्या अपि तथा भावात्,
साध्यं व्याघात इति ।

व्याचष्टे—कालान्तरे—इति । भवन्मुहूर्ता अनुमेया इति । वर्तमान-
मुहूर्तादयो भाविमुहूर्तादिवन्तः मुहूर्तत्वादतीतमुहूर्तवदिति । मा भदनु-
मानं स्मरणं तु भविष्यति कालान्तर इत्यत्राह—अनवगत—इति । भाविनः
कालस्य प्रत्यक्षासम्भवादिति सर्वथा चानाकलने निर्दिषया शङ्कैव न
स्यादित्याह—अनाकलने—इति । तर्हि ननु मा भद्व्यभिचाराशङ्केत्यत्राह—
तथा च—इति । तुरीयं पादं व्याचष्ट्यासुः शङ्कते—स्व कृतम्—इति । सुह-
ज्जवेनैवोत्तरमाह—न—इति । द्वयी हि शङ्का किमस्य हेतोरनेन साध्येन संबन्ध
उपायिरस्ति वा न वेत्येका, अन्या तूपाधिशङ्कानिमित्ता हेतोः साध्य-
व्यभिचारशङ्का, तत्रोभयत्रापि तर्कप्रवृत्तेः शङ्कानिवृत्तिरिति । कथं तर्हि
ततस्तन्निवृत्तिरित्यत्राह—तेन हि—इति । यद्यत्रोपाधिः स्यात् तदायत्तो
वा हेतोर्व्यभिचारस्तत एव स्यादिति । प्रामाणिकत्यागप्रामाणिकस्वी-
कारात्मकानिष्टमुपनयता तर्केण पक्ष एव जाताग्रिपक्षजिज्ञासात्मि-
केच्छा विद्यते, तद्विच्छेदे चानुमा निरस्तान्तरायेण भूयेदर्शनेनावधा-
रिता व्यभिचारं लिङ्गं निःशङ्कष्वानुमितिज्ञानोत्पादे विनियुक्ते विनियु-
क्ताच्च कारणलिङ्गादनुमितिक्रियानिष्पत्तिरिति न संकटं किञ्चिदिति ॥

ननु यदि तर्केण व्यभिचारशङ्कानिवृत्तिः तर्हि तर्कस्याप्यविनाभावा-
पेक्षत्वात्तत्रापि शङ्कानिवृत्त्यर्थं तर्कान्तरापेक्षायामनवस्था स्यादित्याश-
ङ्काह—ननु—इति । अत्रोत्तरत्वेन तृतीयं पादमवतारयति न—इति । नानव-
स्थया भवितव्यम्, न हि यत्र यत्राविनाभावग्रहस्तत्र सर्वत्र शङ्कोदय इति ।
व्याघातावधित्वमेवाह—तदेव हि—इति । अस्मिन्नाशङ्क्यमाने लोकस्य
व्यवहारव्याघातादयो न प्रादुष्यन्त तत्रैव शङ्का न सर्वत्रेति । कुत इत्यत
आह—न हि—इति । न हि कार्यकारणभावोऽपि न स्यादिति शङ्कायाः संभ-
वस्तस्या अपि कस्यचित्कार्यत्वादिति न केवलं शङ्कानुदयः सर्वमपि कार्य-
जातं मिथ्या कार्यकारणभङ्गादित्यादि च बाधकमूहनीयमित्याह—सर्व-
म्—इति । यद्वा, सर्वव्यभिचरिष्यतीतिवत्सर्वं मिथ्या भविष्यतीत्यपि शङ्काया
अनुत्थानं तस्या अपि सर्वान्तर्भावेन मिथ्यात्वेन व्याघातादिति । प्रसङ्गा-
दुच्यते इति । नन्वसर्वत्रिकत्वेऽपि यत्र कुञ्चिदपि संभवन्तीत्याशङ्कोपाधि-
निषेधेनैव निवर्तनीया, तत्रैन्द्रियकस्य योग्यानुपलम्भेन निषेधेऽप्यतीन्द्रियस्य

कथं विधेय इत्याह—तथापि—इति । न वै कश्चित्—इति । प्रसक्तं हि प्रतिषिध्यत इति । तर्हि भूयोदर्शनेनैव प्रतिबन्धसिद्धैस्तर्कैः शङ्का-धि-
रित्यादिकमरण्यरुदितं स्यादित्यत्राह—केवलम्—इति । न तावद् भूयोदर्श-
नमात्रात्प्रतिबन्धनिश्चयः, नापि सर्वत्रोपाध्याशङ्का, किन्तु निबन्धनान्तर-
कृतस्यापि साहचर्यस्य क्वचिद्दर्शनात्किमत्रापि निबन्धनान्तरमस्ति वा
न हेति क्वचिच्छङ्का जायते, सा च हेतोर्विपक्षसंसर्गशङ्कां फलति, ततो
न प्रतिबन्धनिश्चयः स्यात्, तेन हेतोः साध्यसंसर्गं निबन्धनान्तरशङ्का स्व-
रूपतः फलतश्च प्रतिबन्धनिश्चयार्थं निबन्धनीया । तत्र या फलभूता धूमवा-
नपि पर्वतः किमग्निः स्यादिति पक्ष एव विपक्षत्वेन जिज्ञासा सा तर्केण
साक्षान्निवर्तते । यदि तथा स्याद्धर्मत्याकारणत्वेन कादाचित्कत्वभङ्गप्र-
सङ्गः दुष्टत्वं वाग्नेरनियतत्वान्नियतस्य च हेत्वन्तरस्याभावादिति । ततो
निवृत्तव्यभिचारशङ्को निःकलङ्को भूयोदर्शनेनावधृतप्रबन्धाह्निङ्गाह्निङ्गि-
नमनुनिति, तत उपाधिशङ्कास्वरूपमपि निवर्तते, न चोपाधिशङ्काऽप्य-
नुमानप्रवृत्तेः पूर्वमेव निवर्तनीया विपक्षजिज्ञासानिवृत्त्यैवानुमानप्रवृत्तेः
पाश्चात्या तूपाधिशङ्कानिवृत्तिर्वस्तुगत्योक्ता, न त्वनुमानप्रवृत्त्युपयोगित्वे-
नेति । न च तर्कसनाथेन भूयोदर्शनेन निश्चितप्रतिबन्धं लिङ्गमनुमानाङ्ग-
मित्ययमर्थः स्वमनीषिकामात्रकल्पित इत्याह—नचैतत्—इति ।

अविज्ञाततत्त्वैर्धर्मैः कारणोपपत्तितस्तत्त्वज्ञानार्थं ब्रूहस्तर्क इति तर्कं लक्ष-
यित्वा वादसूत्रे प्रमाणतर्कसाधनोपलम्भ इति न्यायाङ्गतां तर्कस्य व्युत्पाद-
यतः सूत्रकृतो न्यायोपकारकत्वस्याभिमतत्वात्, अन्यथा तर्कस्य न्यायानङ्गत्वे
तद्व्युत्पादनमनर्थकं स्यात् प्रयोजनान्याभावादिति दिस्तरतः प्रतिपादित-
मर्थं शिष्यानुकम्पया संक्षिप्य वक्ष्याम इत्याह—तदयम्—इति । यत्र हेतावुपा-
धिबिधूनेन भूयोदर्शनसहायकमाचरन्नकूलस्तर्को नास्ति सोऽप्रयोजकः,
उपाधिमानप्रयोजक इत्युक्तं भवति । तत्र शङ्कितोपाधेरप्रयोजकत्वे मीमां-
सावार्तिकमुदाहरति—यावच्च—इति । कोऽसावुपाधिर्नाम यद्वानप्रयोजक
इत्यत्राह—उपाधिस्तु—इति । एकस्मिन्साध्ये साधनत्वेनोपप्लवमानयोः यः
साधनाभ्यापकत्वे सति साध्यसमव्याप्तिकः स इतरस्य साध्यसंबन्धे उपाधिः
स्यात्, तत्र साध्यभ्यापक इत्येवोच्यमाने अनित्यत्वसाधने सावयवत्वे कृत-
कत्वमुपाधिः स्यात्, अथ साधनाभ्यापक इत्येवाभिधीयेत तदा कृतकत्वे
सावयवत्वमुपाधिः स्यात्, न चैतदयुक्तमुभयस्यापि प्रयोजकत्वादिति ।
एवंलक्षणमुपाधिशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमाह—तद्धर्म—इति । संसृज्यमाने तद्धर्म-
विरहिणि धर्मेणि स्वधर्मप्रतिभासनिमित्तत्वमुपाधिशब्दप्रवृत्तिनिमित्त-
मिति । अत्रापि वार्तिकमुदाहरति—तद्विदमाहुः—इति । येषु वैशेषि-
कादयः “कार्यं कारणं संयोगसमवायौ कार्यसमवायि विरोधि चेति

लैङ्गिकम्” इति (वै. सू. ६. २. १.) ⁽¹⁾ वदन्ति तेषामपि तत्प्रतिबन्धनिश्चये तर्केनार्थं भूयोदर्शनमेव निदानम्, न च तस्मिन्नुक्तिरुविशेषणनिर्विशेषणयोर्विलावलं प्रति कश्चिद्विशेषः, अन्यथा यदि तर्केनार्थं भूयोदर्शनं न स्यात् ततस्तत्सर्वं लिङ्गाभासे भवेदित्याह—तदनेन इति ।

III 98. 28
I. 413. 8

तादात्म्यतदुत्पत्तिनिवन्धनः प्रतिबन्ध इति वदतामपि तन्निश्चयेपा-
दस्तर्कं एवेत्याह—तादात्म्य—इति । तत्र तर्कं दर्शयति—यदि हि—इति । तयोः
कार्यात्मनोस्तत्त्वं कार्यत्वमात्मत्वं चेति यतस्तर्के एव प्रतिबन्धयोजनं न तु
कार्यत्वमात्मत्वं वा, तत एव बौद्धानामयमभ्युपगमः सिद्धातीत्याह—
अतएव—इति । तस्माद्विपक्षे दण्डभूतस्तर्कं एव प्रतिबन्धहेतुः सर्वत्रेयुर-
संहरति—तस्मात्—इति । विपक्षे बाधकाभावेन सोपाधिकमुदाहरति तथा
हि—इति ॥ श्यामत्वे साध्ये मैत्रतनयत्वस्य हेतुः, शाकाद्याहारपरिणतिरुपा-
धिः पक्षपक्षे मैत्रतनये शाकाद्याहारपरिणतेस्तत्त्वे बाधकाभावेन तद्विरह-
संप्रवेन साधनं मैत्रतनयत्वं प्रति तस्या अव्यापकत्वात् श्यामिकां प्रति
च कारणत्वेन व्यापकत्वात्कारणातिपाते च कार्यासंभवप्रसङ्ग इति विपक्षे
बाधकेन कार्यं प्रति कारणस्य व्यापकत्वसिद्धेः । इदं च शङ्कितोपाधे प्र-
योजकस्योदाहरणं शाकादिपरिणतेर्मैत्रतनयत्वं प्रति व्यापकत्वानिश्चया-
त् निश्चयेपाधेस्तत्त्वमवसाधनं निषिद्धोपाधिकं हिंसात्वं गदकभित्तिस-
ञ्चमिचारादिषु कुञ्जान्तर्भावो अप्रयोजकस्येति प्रसङ्गात् पृच्छति—क पुनः—
इति । तत्रैकदेश्युत्तरमाह—न कश्चित्—इति । कथं सञ्चमिचारादिषु पञ्च-
स्वनन्तर्भूतो हेत्वाभासः स्यादित्याशङ्क्याह—यथा हि—इति । सिद्धसाधन-
वदपमपि पृथगेव हेत्वाभास इति संदिग्धसाध्यधर्मविशिष्टस्य पक्षत्वात्
साध्यनिर्णये सति तदभावादपक्षधर्मः सिद्धसाधनमिति सिद्धान्तदृष्ट्या-
शङ्क्याह—नापि—इति । एवं कालातीतोपि न पृथक् हेत्वाभासः स्यात्
तथापि विपर्ययनिर्णयेन साध्यसंदेहाभावात् सपक्षधर्मोपापत्तेरिति । न च—
इति । विशदत्वादेस्तत्संभावयैव नास्तीति भावः । दाष्टांतिके निगमयति—
तथायमपि—इति । यद्यनयोर्नान्यत्रान्तर्भावः कथं तर्हि सञ्चमिचारादिषु
प्रकरणसमसाध्यसमानातीतकाला हेत्वाभासा इति विनागोद्देशसूत्र-
मस्यत आह—सूत्रं तु इति । विभागस्य—इति । अन्यथा विभागोद्देशोऽर्थकः
स्यादिति । यद्यनयोर्हेत्वाभासान्तरत्वं न स्यात् तर्हि सञ्चमिचारादिषु
कास्मिन्नन्तर्भाव इत्याह—क तर्हि—इति । असिद्ध एव—इति । तयोर्निर्वेश

(1) The Sūtrā here quoted is differently worded in the extant texts: अस्वेदं कार्यं कारणं संयोगि विरोधि समवायि चेति लैङ्गिकम् (Vais'. Sūt. IX. 2.1.)

इत्यनुषङ्गः, सिद्धिनिर्गुणपुरुःसरम् असिद्धिप्रकारानभिधाय तत्रैवानयो-
रन्तर्भावमुपादयति—तथा हि—इति । तत्रान्यथासिद्धोऽप्रयोजकः,
मध्यमाप्याश्रयासिद्धिर्द्विधा भवति । आश्रयस्य धर्मिणोऽभावात् । तद्वि-
शेषणस्य संदिग्धसाध्यधर्मवत्त्वस्याभावाद्विशेष्याभाव इव विशेषणा-
भावेऽपि विशिष्टाभादस्याविशिष्टत्वात्तयोर्द्वितीयासिद्धसाधनमिति,
तत्र कालातीतविलोपप्रसङ्ग उक्त इति चेत्तत्राह—व्याप्तिवित्ता—इति ।
सिद्धसाधने हि सत्यामेव व्याप्तौ पक्षत्वमाविघटनादाश्रयासिद्धिरेव,
बाधितविषये तु व्या + रेवाहत्यभङ्गः पश्चात्तु साध्यविपर्ययनिर्णयात् पक्षत्वा-
तिपात इत्यनयोर्विशेष इति अप्रयोजकस्य व्याप्त्यसिद्धावन्तर्भावं मन्यमानो
मतान्तरमाशङ्क्य दूषयति—यत्तु इति । प्रथमव्याप्त्यसिद्धिं निमित्तोक्त्य
व्यभिचारशङ्केत्यत्र पूर्वसिद्धासिद्धिरेव दूषणं स्यान्न तु तदुपजोवनेन प्रवृत्ता
व्यभिचारशङ्का, अन्यथा व्याप्तिनिर्णये तु व्यभिचारशङ्कात्मकं दूषणमेव
नोदेतोति निर्णयति विषये शङ्काया निरवकाशत्वादिति ।

III. 44. 15
I. 424 8

तदेवं प्रत्यक्षानुमानयोस्तदभावावेदकत्वं निराकृत्य संप्रत्युमानस्य
निराचिकोषुरेकेषां मतं तावदुपन्यस्यति—उपमानं तु—इति । क्लृप्तप्रमा-
णविषयतिरिक्तविषयासंभवादुपमानस्य पृथक्प्रामाण्यमेव नास्ति कुतस्तेन
बाध आशङ्क्यतेति । विषयानतिरेकमेवाह—न तावत्—इति । पदार्थान्तरं हि
भवत्सादृश्यं किं भावाभावाभ्यामन्यत्किं बोधयात्मकं किमुत भावात्म-
कमेव षट्पदार्थान्तिरेकेणेति विकल्पं दृष्टिं निधाय सामान्येन केतिद्वया-
तिरेकस्यापि न संभवतीत्याह—परस्पर—इति । भावाभावयोः परस्परप्रतिक्षे-
पत्वलक्षणस्वरूपत्वाद्भावनिषेधोऽभावविधिः स्यात् तन्निषेधश्च भावविधिः,
तेन ताभ्यामन्यः प्रकारः संभवति न कस्यापोति शेषः⁽¹⁾ । हि यस्मात्त-
स्मादरे सादृश्यस्य विशेषस्य प्रकारान्तःसितिवार्तात भावः । न च कापि
विरुद्धानामैकात्म्यं विरुद्धत्वादेव अन्यथा विरोध एव न स्यात् । तथा
च कथं परस्परविरुद्धभावाभावात्मकं भवेत्सादृश्यमिति भावः । किं
च, आस्तां तावद्वस्तुगता विरोधः, वचनमात्रस्यैव विरोधात् भावाभा-
वात्मता निस्तोत्याह—उक्ति—इति ॥

III. 44. 20
I. 424. 8

एतेनैव भावत्वेऽपि षट्पदार्थान्तिरेको निरस्तः । परस्परविरोधिस-
गुणनिर्गुणादिव्यतिरेकेण प्रकारान्तरासंभवादुभयात्मकत्वासंभवाच्चेति
व्याचष्टे—न हि—इति । भवतु भावात्मकमेव तत्त्वान्तरमित्यत्रापि श्लोकं

(1) Cf. Nyāyakandali, p. 73²¹⁻²². न जैकानेकाभ्यामन्यः
प्रकारोऽस्ति, परस्परविरुद्धयोरेकप्रतिषेधस्येतरविधिनान्तरीयकत्वात्;
Tātparyāṭīkā, p. 23²³⁻²⁵.

व्याचक्षाण आ—भावत्वेऽपि—इति । पूर्ववत्—इति । भावाभावयोरिव परस्परविधिनिषेधरूपत्वात्सगुणनिर्गुणयोरित्यर्थः । एवमुत्तरेऽपि द्रष्टव्यम् समवायस्याश्रितत्वे बाधकमनवस्था इति । आश्रितत्वं नाम समवायस्य समवायित्वमेवाद्वयत्वेन संयोगासम्भवात् । तत्र च समवायस्याश्रितत्वाभ्युपगमेऽनवस्था स्यात् । इह पटे रूपसमवाय इति प्रतीतिस्तु विशेषणविशेष्यमात्रनियन्त्रेति, तदेवं पदार्थयवस्थितौ यदि सादृश्यं सगुणत्वादिविधास्वन्तर्भावेत् पदार्थषट्कान्नातिरिच्येत, अनन्तर्भावे वा पदार्थ एव न स्यादित्याह—तत्—इति । शक्तिसंख्यादीनामपि षट्पदार्थान्तरत्वमनेनैव मार्गेण निराकृतमिति प्रसङ्गादाह—एतेन—इति । उपसंहरति—ततः—इति । ततश्चाप्रमाणत्वादेव न बाधकमिति ॥

तदेवं तत्त्वान्तरभूततत्रान्तर्भूतसादृश्यविषयमुपमानं पृथक्प्रमाणमिति गुह⁽¹⁾मतं निराकृत्य भाट्टमतं निराचिकीर्षुः शङ्कते—स्यादेतत्—इति । पदार्थान्तरावयवादिवर्तीनि सामान्यान्त्येव पदार्थान्तरस्यावयवादेषु वर्तमानानि सादृश्यं न तु तत्त्वान्तरम्, तथाहुः—“सामान्यान्त्येव भूयांसि गुणावयवकर्मणाम् । भिन्नप्रधानसामान्यवर्ति सादृश्यमुच्यते” इति⁽²⁾ । न च तत् प्रत्यक्षविषयः संभवतीत्याह—गोसदृशोऽयम्—इति । न पूर्वं—इति । प्रतियोग्यनुसंधानस्येन्द्रियसहकारिणा वैधुर्येणैन्द्रियसंनिपातमात्रत्वाद्दृश्यज्ञानानुपपत्तिः । न च तावदेन्द्रियजन्यत्वहानिः प्रत्यभिज्ञानवदिति । तस्मिन्सन्निहितपदार्थप्रतियोगिकसादृश्यविशिष्टासंनिहितपदार्थविषयमेतत्सदृशः स इति ज्ञानमुपमानफलं भविष्यति । न ह्येतदिन्द्रियेण जन्यते अवहितस्येन्द्रियेण संबन्धाभावादित्याह—ननु—इति । न चेदं स्वरूपं अवहितस्य पिण्डस्य सादृश्यविशिष्टतयाननुभूतत्वादित्याह—न चेदम्—इति । ननु तत्सदृशोऽयमिति ज्ञानं तावदेन्द्रियकं, तस्माच्चैतत्सदृशः स इति ज्ञानस्य तत्तदन्ताक्रमविपर्यय एव विशेषः । न च तावता प्रत्यक्षत्वहानिः साऽयमिति प्रत्यभिज्ञानवदयं स इति विपरीतप्रत्यभिज्ञानस्याप्येन्द्रियत्वेनेष्टत्वादित्यत्राह—न चेत्तत्—इति । उभयमपि प्रत्यभिज्ञायां विशेष्यार्थकत्वात्तस्य च संनिहितवर्तमानत्वाद्विधिसंनिकर्षे न कश्चिद्विशेषः,

(1) For Prābhākara views on Upamāna, and on Sādrīśya as a distinct category, see Prakaraṇa Pañchikā, pp. 110—112.

(2) For Bhāṭṭa views on Sādrīśya, see Śloka vārtika, p. 565 (Chow. Ed.); Śāstrādīpikā (Bomb. Ed.), p. 75 [=Sudarśanāchārya's Ed., p. 286.]

एतत्सदृशः स इत्यत्र तु विशेष्यस्यासंनिहितत्वेनेन्द्रियसंनिकर्षासंभवात्तत्सदृशोऽयमित्येतस्मान्महान्विशेष इति । तस्मादसंनिहितपिण्डस्पर्शसहायं तत्प्रतियोगिकसंनिहितपिण्डवर्त्तिसादृश्यज्ञानमेव तथाविधसंनिहितपिण्डप्रतियोगिकासंनिहितपिण्डवर्त्तिसादृश्यविषयं विज्ञानं जनयत्तदुपमानं नाम प्रमाणान्तरमास्थेयमित्युपसंहरति-तस्मात्-इति । तदेतदतिप्रसङ्गापादनेन दृषयति-एतदपि-इति ।

तर्ह्यसंनिहितपिण्डवर्त्तिवैसादृश्यज्ञानं जनयत्तत्प्रतियोगिकसंनिहितपिण्डवर्त्तिवैसादृश्यज्ञानं सममं प्रमाणं प्रसज्येत, तुल्यन्यायत्वात् । अथ तद्वैधर्म्यमेतस्य प्रत्यक्षसिद्धमन्यथानुपपद्यमानं तस्यैतद्वैधर्म्यं कल्पयतीति न तत्र प्रमाणान्तरप्रसक्तिरिति चेत् तर्हि तत्सादृश्यविशिष्टत्वमेतस्य प्रत्यक्षसिद्धं तस्यैतत्सादृश्यं विनानुपपन्नं तस्यैतत्सादृश्यं कल्पयदर्थोपत्तिरेव स्यादिति व्याचष्टे-यदाहि-इति । ननु संनिहितपिण्डगतधर्माभावविशिष्टत्वमेव संनिहितस्य तद्वैधर्म्यं, तच्चाभावरूपत्वादभावप्रमाणस्यैव विषयः, सादृश्यस्य तु भावरूपत्वात्प्रमाणान्तरमन्वेषणीयमित्याशयादाह-न चेत्-इति । न-इति । इतः पुरोवर्त्तिनः पिण्डाद्वरावृत्तधर्मयोगोऽपि वैधर्म्यं, तस्य च भावत्वान्नाभावप्रमाणविषयतेति ।

I. 430. 4
III. 47. 14

उत्तरार्थं व्याचष्टे-स्यादेतत्-इति । यवहितपिण्डवर्त्तिधर्माभाववत्त्वं तत्राविद्यमानधर्मत्वं वासंनिहितस्य तावत्प्रत्यक्षं, तच्च व्यवहितस्यैतद्वर्माभाववत्त्वेनात्राविद्यमानधर्मवत्त्वेन वा विनानुपपद्यमानं तत्कल्पयतीति न तदर्थं प्रमाणान्तरं भ्रम्यमिति । तर्हि सादृश्यमप्यर्थोपत्तिरेव गमयेत् तुल्यन्यायत्वादित्याह-एवं तर्हि-इति । एतेन-इति । पूर्वं मधुरायां पश्चाच्चोज्जयिन्यां दृष्टस्य पुनः प्रत्यभिज्ञानसमये चाद्य संनिकृष्टस्य यत्प्रत्यभिज्ञानं य एव मधुरायां दृष्टः स एवोच्चयिन्यां दृष्ट इति तदप्यर्थोपत्तिरिति व्याख्यातं कथमिति तत्राह-तत्रापि-इति । मधुरायां दृष्टपुरुषवर्त्तिस्वरवर्णादिशालित्वमुच्चयिनीदृष्टस्येदानीं सूर्यमाणमुभयत्रापि दृष्टस्यैकतामन्तरेणानुपपद्यमानं तां कल्पयतीति । यद्वा, दृष्टस्यासंनिकृष्टस्य चैकगोचरं यत्प्रत्यभिज्ञानमयं स इति विपरीतप्रत्यभिज्ञानं तदप्यर्थोपत्तिरेव, तत्र संनिकृष्टस्य पिण्डस्य ये धर्मा उपलभ्यन्ते तद्वर्माशालित्वमसंनिकृष्टस्य सूर्यमाणं तस्य संनिकृष्टस्य चैकतामन्तरेणानुपपद्यमानं तयोस्तां कल्पयति, इदन्ताश्रय एव तत्ताश्रय इति व्यवस्थापयति । नहि तत् प्रत्यक्षफलमग्र्यसं इत्यसंनिकृष्टपर्ववसायित्वात्तेन चेन्द्रियसंनिकर्षाभावादिति । तस्मात्सामान्यरूपसादृश्यविषयत्वेऽप्युपमानस्य प्रमाणान्तरत्वाभावात् सिद्धं विषयानतिरेकादबाधकत्वमिति उपसंहरति-तस्मात्-इति ।

अथ सिद्धान्तो प्रमाणान्तरत्वमङ्गीकृत्योपमानस्य नियतविषयत्वा-
दबाधकत्वं वक्तुमुपक्रमते-एवम्-इति । गवयादिसंज्ञायाः संज्ञिना गवया-
दिना सह संज्ञासंज्ञिलक्षणस्य संबन्धस्य प्रमितिरुपमानस्यैव फलं प्रत्यभि-
ज्ञानादिना तदसिद्धेरिति संज्ञासंज्ञिसंबन्धप्रतीतिस्तावदस्तीत्याह-यथा
गौः-इति । तस्याः प्रत्यक्षादिभिरसाध्यत्वमाह-सेयम्-इति । ननु नगरस्थस्य
गवयेनेन्द्रिय इति भिन्नकालतया तयोः स्वरूपतः समाहाराभावेऽपीन्द्रि-
यसंनिकर्षसमये वाक्यतदर्थयोः स्मर्यमाणत्वेन समाहारसंभवात्तत्फलमे-
वास्त्वित्यत्राह-वाक्यतदर्थयोः इति । न ह्यसत्येवेन्द्रियसंबन्धे उत्पद्यमानं
प्रत्यक्षेऽन्तर्भवतीति । ननु सादृश्योपलभ्ये तावदुत्पद्यते, तच्च प्रत्यक्षफलं,
तेन वाक्यफलस्य वाक्यार्थस्मरणस्य प्रत्यक्षफलस्य सादृश्यज्ञानस्य च
समाहारादुत्पद्यमानः समयपरिच्छेदस्तयोरेवान्तर्भवेदित्यत्राह-फलसमा-
हार-इति । अनुमेयादिज्ञानमपि हि प्रत्यक्षफललिङ्गादिज्ञानहेतुकमेवेति ।
ननु यदि समयं परिच्छिन्दतः सादृश्यज्ञानस्य समाहारादुत्पद्यमानप्रत्यक्ष-
फलस्यापि प्रत्यक्षेऽन्तर्भावः तर्हि विकल्पजनकं निर्विकल्पकमपि प्रत्यक्षे
नान्तर्भवेत् अनुमानादिकमपि तथा स्यादिति नियमहेतुर्वाच्य इति पृच्छति-
तत्किम्-इति । नियमहेतुमासाक्षात्कारादिरूपस्य यस्य ज्ञानविशेषस्य
यदसाधारणं कारणमिन्द्रियादि तदनुवृत्तौ जायमानं ज्ञानं तस्य प्रमाणस्य
फलं भवति, तन्निरुत्तौ तु ततो वहिर्भवतीति । यदीन्द्रियव्यापारानुवृत्ता-
नुत्पद्यमानं प्रत्यक्षफलं तर्हि समयं परिच्छिन्दतः सादृश्यज्ञानस्य कालेऽप्यस्ति
चक्षुर्यापार इति समयपरिच्छेदेऽपि प्रत्यक्षफलं स्यादित्याह-अस्ति तर्हा-
इति । न-इति । न खलु तत्र सन्नपि चक्षुर्यापारः कारणं व्यभिचाराद्-
भवति हि वाक्यार्थस्मरणाभावेन केवलं सादृश्यविशिष्टतया पिण्डमनु-
भूतवतः पश्चादुपरतेन्द्रियव्यापारस्यैव वाक्यार्थस्मरणे सति गोसदृशपि-
ण्डस्मरणादेव समयपरिच्छेदः गवयपदवाच्यः स गोसदृश इति ।

अत्र जरनैयायिक आह-ननु-इति । नगरस्थेनैव वाक्यमात्रात्समयः परि-
च्छिन्नः, वनस्थेन तु केवलं प्रत्यभिज्ञायते साध्यम् गवयशब्दवाच्य इति । तेन
शब्दप्रमाणक एव समय इति । आधुनिकस्त्याह-प्रयोगाद्वा-इति । गोसदृशो
गवय इत्यत्र गोसदृशो वस्तुनि गवयशब्दप्रयोगमुपलभ्य तस्मादेव हेतुर्गो-
सदृशस्य गवयवाच्यत्वमनुमीयत इति । तदेव दर्शयति-यो यत्र-इति ।
मौणलाक्षणािकप्रयोगे व्यभिचारो मा भूदित्युक्तं-असति वृत्त्यन्तरे-इति ।
पक्षद्वयमप्युपसंहरति-तत्किम्-इति । सादृश्यस्य-इति । प्रतीते हि प्रवृत्ति-
निमित्ते संबन्धग्रहस्तदत्र वाक्यप्रतीतिं सादृश्यं च निमित्तं, निमित्ति तु गव-
यत्वं न प्रतीतिं, तस्मात् तावद्वाक्यमात्रेण संबन्धग्रहः शक्यग्रहः, नाप्यनुमा-
नेन तद्वाचकत्वज्ञानमन्तरेणासति वृत्त्यन्तर इति विशेषणस्यासिद्धेरिति ।

III. 49. 2
I. 492. 4

III. 50. 11
I. 494. 4

नहि-इति । यदि गोसादृश्यं निमित्तं स्यात् तदा नित्यवनवासिनां गवयपदेन व्यवहारो न स्यात् तेषां गौरप्रतीतौ तत्प्रतियोगिकस्य सादृश्यस्य गवयेऽव-
गन्तुमशक्तेरिति । तर्हि तेषां गवयत्वं नागरिकाणां तु गोसादृश्यमित्युभयं
विकल्पेन निमित्तमस्त्वित्यत आह-न चोभयम्-इति । तदा हि कथमारण्य-
कस्तेनाप्रतीतं गोसादृश्यविषयं समयं परस्मै प्रतिपादयितुमतिदेशवाक्यं
प्रयुज्यतेति । कथमेतत्-इति । गवयत्व एव न सादृश्येऽपीत्येतत्तत्राप्रतीत-
गुरुत्वेन तस्य सादृश्ये व्युत्पत्तिर्न संभवतीत्युत्तरमुक्तप्रायमेवेति मन्वानो-
ऽन्यथा परिहरति-वस्तुगतिः-इति । ननु वस्तुगतिरित्येतावता न तत्प्रति-
पादनमन्तरेण निर्वारणा सिध्यतीत्यत्राह-तदापाततः-इति । तत्रापाततः
प्रतिपादनं यावन्निमित्तसंदेहेऽपि न पराभिमतस्य वाक्यादेव समय-
परिच्छेद इत्यस्य फलस्य सिद्धिरिति कुत इत्यत आह-गन्धवत्त्वम्-इति ।
यथा हि गन्धवती पृथिवीत्यत्र गन्धवत्त्वं पृथिवीशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य
पृथिवीत्वस्योपलक्षणं, तथा गोसादृश्यं निमित्तस्योपलक्षणम् । यद्वा, इदं
सादृश्यमेव निमित्तमिति न निर्यार्यते सादृश्यमेव निमित्तमिति निर्वार-
णाधीनश्च वाक्यादेव संबन्धग्रह इति न पराभिमतसिद्धिरिति ।

II. 52. 4
I. 486. 9

स्यादेतत्-इति । मा भूत् सादृश्यं निमित्तं मा च भूज्जिमित्तस्य
गवयत्वस्याप्रतीतेः पूर्वं समयग्रहस्तथापि पश्चाद्वनगतस्य प्रवृत्तिनिमित्तोप-
लक्ष्मे सति तत्सहकृतप्रागनुभूतमतिदेशवाक्यमेव स्मृतिस्थं तत्फलप्राप्ति
संबन्धग्रहं, यथा ह्यध्ययनसमये पाठमात्रगृहीतो वेदः पश्चादङ्गोपाङ्गसंस्कृतः
तस्य वाक्यार्थज्ञानं प्रसूत इति । ननु युक्तं तत्राङ्गाध्ययनात्पूर्वं वाक्यार्थ-
प्रतिपादनाय गृहीतस्य वेदस्यापर्यवसानादङ्गादिसहकृतस्य तस्यैव
धर्मादिज्ञानहेतुत्वम्, अत्र त्वतिदेशवाक्यस्य स्वार्थप्रतिपादनेन पर्यवसानाद-
युक्तः समयपरिच्छेदहेतुभाव इत्याशङ्क्याह-न च वाच्यम्-इति । अति-
देशवाक्यमपि न तावत्पर्यवस्यति गोसादृशपदस्य तात्पर्यानवधारणेनार्था-
निश्चयात्पदार्थपूर्वकत्वाच्च, वाक्यार्थस्य गवयत्वावगतौ तु तर्कं पुरस्कृत्य
गोसादृशपदस्योपलक्षणपरत्वसिद्धौ च गवयत्वविषयं समयवाक्यमेव प्रति-
पादयति । यथा गङ्गायां घोष इत्यत्र मुख्यार्थवाधेन गङ्गापदस्य तीरोपलक्षण-
त्वस्थितौ पश्चादन्वयप्रतिपादनं, तर्कश्चात्र सादृश्यस्य गवयत्वातिरेकिणः +
स्य निमित्तत्वे क्लृप्तकल्पविरोधः, सादृश्यमात्रनिमित्तत्वेऽतिप्रसङ्गः, सादृ-
श्यस्य निमित्तत्वे विशेषणस्य गौरव्यभिधानेऽशक्तिकल्पनागौरवमिति
वक्ष्यते । तस्माच्छब्द एव समये प्रमाणमिति ।

न श्रुतान्वयात्-इति । श्रुतानामेव तदर्थानामाकाङ्क्षासंनिधियो-
ग्यतावशेन परस्परमन्वयादेव पर्यवसितमतिदेशवाक्यं नान्यत्पक्षोपनीतं
गवयत्वादिकमाकाङ्क्षति वाक्यार्थप्रतिपादनायेति शेषः । गङ्गायां घोष

इत्यत्र तु गङ्गापदस्य मुख्यार्थेन पदार्थान्तराणामनन्वयात् मुख्यार्थलक्षितेन तु कूलेन सह संगतिरिति व्याचष्टे—गोसदृशः—इति । कोऽसौ गोसदृश इति विशेषसंदेहेऽपि यो गोसदृशः स गवयशब्दवाच्य इति सामान्येनैवान्वयसिद्धेर्न मानान्तेरोपमेयविशेषाकाङ्क्षा वाक्यस्य । न हि पटो भवतीति वाक्यं रक्तत्वादिनिश्चयादृते न पर्यवस्यतीति यदि हि वाक्यमेव सामान्येनान्वयं प्रतिपाद्य विशेषावगत्युत्तरकालं तदन्वयमपि प्रतिपादयेत् तदा वाक्यभेदः स्यादित्याह—अन्यथा—इति । गङ्गायां घोष इत्यत्र मुख्यार्थस्यान्वयायोग्यत्वात्तत्तत्पर्यवस्यतीति । नैवमत्र सामान्यस्यैवान्वययोग्यत्वादिति । विशेष इत्याह—न च—इति । ननु पर्यवस्यतां नाम वाक्यं, तथापि तत्प्रतिपादितार्थवलायत्तः समयपरिच्छेदस्तस्यैव वाक्यस्यार्थः स्यादित्यात्राह—अथ—इति । यथा हि भवतः साधुत्वादेव गवयपदस्य सामान्यतोऽर्थवत्त्वे सिद्धेऽपि विशेषज्ञानार्थं वाक्यार्थापेक्षा तथा गोसदृशस्य वाचक इति वाक्यावगतेऽपि तद्विशेषार्थं मानान्तरमित्युपसंहरति—तस्मात्—इति ।

अस्तु तर्ह्यनुमानं प्रमाणं संज्ञासंज्ञिसंबन्धे इत्याह अस्तु—इति । नासिद्धेः—इति । विशेषणस्येति शेषः । विशेषणासिद्धिमेवाह—न हि—इति । संगतिग्रहे हि सति मुख्यवृत्त्यवगमेन वृत्त्यन्तरासत्त्वं ज्ञातुं शक्यते, तदसत्त्वविशेषिताः (?) च प्रयोगात्सङ्गतिग्रह इतीतरेतराश्रयप्रसङ्ग इति । अस्तु तर्हि गोसदृशपदेन सामानाधिकरण्यात् गवयपदस्य गोसदृशविषयत्वसिद्धेर्गवयत्वस्य तत्सदृशत्वात्तद्वाचकत्वसिद्धिरित्याह—सामानाधिकरण्यात्—इति । न—इति । सामानाधिकरण्येन गोसदृशपिण्डमात्रविषयताप्रयोगः स्यात्, तेन च तन्मात्रवाचकत्वमेव सिध्येत् नाभिमतं गवयत्ववाचकत्वमिति । न च निमित्तेन च गवयत्वेन सामानाधिकरण्यं सिद्धं गवयत्वस्याप्रतीतिः, प्रतीतेन तु सदृश्येन सामानाधिकरण्यसिद्धावपि नास्त्युपयोगस्तस्यानिमित्तत्वादित्याह—निमित्ते वा—इति ।

नन्विति । गवयपदवाच्यं पृष्टः साक्षात्तत्प्रतिपादनाशक्तेः तदनुमानसामर्थ्यं व्याप्तिमेवाचष्टे यो गोसदृशः स गवयपदवाच्य इति । ततः श्रोतुरनुमानप्रवृत्तेर्नावकाशः । प्रमाणान्तरस्य—इति । न—इति । व्याप्यव्यापकयोर्विपर्ययादिति । तमेवाह—न हि—इति । अस्तु तर्हि यो गवयपदार्थः स गोसदृश इति वाक्यार्थः, तत्राह—ततः किम्—इति । न हि गवयपदार्थं जिज्ञासमानस्य व्याप्यत्वेन तस्य निर्देश उपयुज्यत इति ।

अथ—इति । असौ गवयपदार्थवाच्य इति । तदा—इति । लक्षणप्रश्ने सत्युत्तरवाक्यं केवलव्यतिरेकिहेतुप्रतिपादनपरं स्यात् लक्षणस्य केवलव्यतिरेकित्वात् । तदुक्तं तार्किकरक्षायां—“असाधारणधर्मत्वाद् व्यतिरेक्येव

लक्षणम्” इति । विवृतश्च सारसंग्रहेऽस्यार्थ इति । व्यतिरेकिपरत्वे चाति-
देशवाक्यस्यायमर्थः स्यादित्याह-तथा च-इति । एवं वाक्यावगतव्यतिरेक-
व्याप्तिना च नागरिकेण लक्षणज्ञानार्थमेवमनुमानप्रयोगः कार्य इत्याह-एवं
च-इति । तथा नाम प्रयुक्तम् इत्याह-न च-इति । येन विपक्षाद्व्यतिरेकः
सिद्ध्येदिति हस्यादिषु गवयपदाप्रयोगस्तेषां विपक्षत्वे प्रमाणमित्याश-
ङ्क्याह—सर्व-इति । मा भूत्तर्हि व्यतिरेकिरूपलिङ्गविशेषप्रश्नः, सामान्य-
प्रश्नस्तु भविष्यति । केन लिङ्गेन गवयपदार्थं जानीम इति तदेतदाह—
ननु-इति । न-इति । जिज्ञासितविषयो हि प्रश्नः यद्यनेन प्रष्टा गवयपदप्रवृ-
त्तिनिमित्तं ज्ञात्वा तस्य लिङ्गमात्रमेवाविज्ञातं जिज्ञास्येत तदा हि तदेव
पृष्ठं भवेदस्य तु प्रवृत्तिनिमित्तमेवावगतं जिज्ञासमानस्य तदेव प्रष्टुं
युक्तमिति । तर्हि प्रवृत्तिनिमित्तमेव जिज्ञासमानस्य तत्र ज्ञानोत्पादाय
लिङ्गप्रश्नो भविष्यतीत्याह—प्रवृत्तिनिमित्त-इति । न-इति । स्पष्टम् । ननु
ज्ञानोपायमात्रं जिज्ञासुरप्राक्षीदितरस्तु लिङ्गस्य तदुपायत्वात् तेनैवोपायेनो-
दतीतरदित्याह—ज्ञानोपाय-इति । तर्हि ज्ञानोपायत्वाविशेषात्प्रत्यक्षं पर्या-
यान्तरं वात्तरयेदित्याह-न-इति । न हि तल्लिङ्गैकवेद्यमिति भावः । गत्य-
न्तराभावादयमेव प्रश्नवाक्यार्थ इत्याह-तस्मात्-इति । तर्हि गवयत्वमेवोप-
दिशेत न गोसादृश्यं तत्राह-तस्य च-इति । किमनेनोपमानस्य सिद्ध्यतीत्य-
त्राह—तच्च-इति । तद्वाक्यं सादृश्यात्मकमुपलक्षणं वोपमानसामग्रौ
वाक्यार्थस्मरणसहकृतसादृश्यप्रत्यभिज्ञानरूपमुत्थापयतीति किमेतावता
गवयत्वमेव प्रवृत्तिनिमित्तमिति सिद्ध्यतीत्यत्राह—तस्य च-इति । तर्क-
स्वरूपमाह—सादृश्यस्य-इति ।

III. 57. 24
I. 447. 1

एवमुपमानस्य प्रमाणान्तरेभ्यो विषयभेदाद् भेदं दर्शयित्वा लक्षण-
तोऽप्याह-लक्षणं तु-इति । अनवगतस्वार्थसंबन्धया गवयादिसंज्ञया सम-
भिव्याहृतं यद्वाक्यमतिदेशवाक्यमिति यावत् । तस्य योऽर्थस्तस्य संग्रहि-
गवयादिपिण्डे यदनुसंधानमयमसौ गोसादृश इत्यादिप्रत्यभिज्ञानं तदुप-
मानमिति । नन्वव्यापकमेतत्, कीदृगश्च इति हि प्रश्ने गवयादिविलक्षणः
कैसरादिमानश्च इति वैधर्म्यरूपवाक्यार्थप्रत्यभिज्ञानस्याप्युपमानत्वेने-
ष्टत्वादित्यत्राह—वाक्यार्थस्तु-इति । ननु तथाप्यव्यापकं ‘कीदृकरभ’ इति
पृष्ठेनोदोच्येनोदोरितं ‘दोर्ध्वग्रीवः प्रलम्बोष्ठः कठोरतीक्ष्णकण्ठकाशी
पशुः करभ’ इति वाक्यं श्रुतवतो दाक्षिणात्यस्योत्तरापथे पुनस्तादृशपिण्डे
तांस्तान् धर्मान् प्रत्यभिज्ञानानस्यायं करभशब्दाच्च इति । यथोक्तं
तार्किकरक्षायाम्—“अत्रातिदेशवाक्यार्थस्त्रिविधः परिगृह्यते । साधर्म्यं
धर्मेमात्रं च वैधर्म्यं चेति भेदतः” इति । परमप्रकृतमुपसंहरति—तस्मात्-
इति । नियतविषयत्वात्संज्ञासंज्ञिसंबन्धमात्रविषयत्वादिति ।

अथ प्रमाणान्तरस्यैव सतः शब्दस्याबाधकत्वं प्रतिपादयिष्यन्मतान्तरं तावदाह-शब्दोऽपि-इति । अनुमानानतिरेकात्तस्य चाबाधकत्वस्य स्थित्वादिति शेषः । द्वयोरपि 'यद्यपि' शब्दयोः तथापीति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । पदार्थत्वस्य घटपटादिभिरनैकान्तिकता पदस्मारितत्वस्य तु गौरवः पुरुषो हस्तोत्यादिपदस्मारितैः पदपक्षीकारेऽपि पूर्वोक्तदोषस्तावदास्ति, तन्निस्तारेऽपि साध्याभावेन बाधितविषयत्वं पदानां पदार्थसंसर्गेण सह संयोगादिसंबन्धलक्षणस्य मत्वर्थस्याभावाज्ज्ञापकत्वलक्षणस्य चानुमानप्रवृत्त्युत्तरकालीनत्वेन ततः पूर्वं भवतामसिद्धत्वादिति । तर्हि लिङ्गतया ज्ञापकत्वमेव मत्वर्थः साध्यः स्यादित्याह-न च लिङ्गतया-इति । प्रसङ्गमेवाह-तदुपलम्भे-इति । तस्य लिङ्गतया ज्ञापकत्वस्य साध्यस्योपलम्भे हि सति तेन सह शब्दलिङ्गतस्य व्याप्तिनिश्चयः तद्विश्रये च ज्ञापकत्वानुमानमिति प्रकारान्तरासंभवेऽनतिरेक एव पदार्थपक्षीकारेण तु तेषां मिथःसंसर्गस्यैवमनुमानसंभव इत्याह-तथापि-इति । नन्वेतावता संसर्गमात्रं सिध्येन्न तद्विशेष इत्यत्राह-न च-इति । पदस्मारितान् पदार्थविशेषान् पक्षीकृत्य तेषां संसर्गं साध्यमानं तद्विशेष एव सिध्यतीति । यद्वा-इति । तथा ज्ञानपूर्वकत्वस्य साध्यत्वाच्च साध्याभावः न चानैकान्तिकता आकाङ्क्षादिमत्त्वेन विशेषणान्तदितिपदार्थपरामर्श इति । नन्वेवं कुतः संसर्गवत्ता सिध्येत् कुतो वा तद्विशेष इत्यत्राह-न चैवम्-इति ।

तत्र प्रथमप्रयोगे दोषमाह-अनैकान्तः-इति । यद्यत्र संसर्गवन्त एवेति परिच्छेदे नियमः साध्येत तदा नामोक्तपदस्मारितैरनैकान्तो हेतुस्तेषां तन्नियमाभावात्, अथ संभवो योग्यतामात्रं साध्येत तदा वाक्यफलं निश्चयेन न सिध्येदिति । द्वितीयेऽप्याह-आकाङ्क्षा-इति । आकाङ्क्षा नाम प्रतिपत्तुर्जिज्ञासा, सा च सत्तामात्रेणान्वयप्रतीतिहेतुस्ततः तया न व्यभिचारव्यावर्तनाय हेतुर्विशेषणीयः, तर्हि योग्यतासन्निधिभ्यामेव विशेष्यत इत्यत्राह-योग्यतासत्तिः-इति ॥ न हि तावन्मात्रमन्वयप्रतीतौ निबन्धनमयमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषोऽपसार्यतामित्यादौ वाक्यद्वयस्यो राजपुरुषयोः सतोरपि तयोरेव्यप्रतीत्यभावादिति । आद्यं पादं व्याचष्टे-एते-इति । आसोक्तपदस्मारितत्वादिति हेतुः स्यादित्याह-आसोक्त्या-इति । न-इति । अस्मिन्नर्थेऽयमाप्त इति वाक्यार्थप्रतीतिपूर्वकमाप्तत्वमवगन्तव्यं, तदवगत्युत्तरकालं च तद्विशिष्टहेतुना वाक्यार्थप्रतिपत्तिरिति परस्पराश्रयतापत्तिरिति भावः । प्रागाप्तत्वात्सिद्धिमाह-न हि-इति । येन प्रागेव वाक्यार्थप्रतीतेस्तत्सिध्येत् इति । नन्वस्तु वाक्यार्थज्ञानसत्यत्वमाप्तिस्ततः किमित्यत्राह-न चैतत्-इति । कचिदाप्तत्वमवधार्य सदैवत्रायमीदृशं इत्यनुमास्यामह इत्यत्राह-यत्र कचित्-इति । वाक्यार्थप्रतीतेः

III. 57. 29
I. 448. 3

III. 60. 10
I. 451. 1

प्रागाप्तत्वासिद्धिमुपसंहरति—ततोऽस्मिन्—इति । ननु पदार्थास्तावत्प्रागेव प्रतीयन्ते तेषां सत्यत्वात्तत्रासिध्यवधार्यत इत्यत्राह—पदार्थमात्रे च—इति । नन्वनवगतेऽपि वाक्यार्थं पदस्मारितानां पदार्थानां परस्परसंसर्गयोग्यता-वदागमादेतत्संसर्गज्यमभ्रान्त इति निश्चेतुं शक्यमित्याह—एतेषाम्—इति । न—इति । नहि तदानोमेषां संसर्ग इत्यनुभववात्मिका बुद्धिः सिध्यति कारणाभावादिति । तत एव न स्मरणात्मिकापीत्याह—अननुभूत—इति ।

द्वितीयं पादं व्याचष्टे—नापि द्वितीयः—इति । न परं साध्यासिद्धिः सिद्धसाधनं चेत्याह—योग्यतामात्रस्य च—इति । प्रागसिद्धौ दोषमाह—अन्यथा—इति । उत्तरमर्थं व्याचक्षाणः पदानि स्मारितार्थसंसर्गज्ञानपूर्वका-णीति प्रयोगं दृषयति—एवं द्वितीयेऽपि—इति । एतच्च पूर्वत्रापि द्रष्टव्यं स एव संभविनः साक्षादुपन्यस्य निरस्यति—न तावत्—इति । साध्यत्वा-दिति । न साध्यमेव हेतुविशेषणमाकाङ्क्षा भवतीति । अस्तु तर्हि विशेषणविशेष्यभावयोग्यतैवाकाङ्क्षा तत्राह—नापि—इति । तस्याः प्रागेव हेतुविशेषणत्वेनापादानादिति । तर्हि पदस्मारितानां पदार्थानाम-न्योन्याविनाभाव आकाङ्क्षेत्यत्राह—नापि—इति । नन्वास्ति तावद् गुणद्रव्यविशेषाभ्यां नीलसरोजाभ्यामाक्षिप्तयोः गुणद्रव्यसामान्ययोरविना-भावः, सोऽप्याकाङ्क्षेत्याह—विशेष—इति । यद्यविनाभाव आकाङ्क्षा तर्ह्येव विमलं जलं नद्या इत्येतद्वाक्यगतस्य नदीपदस्य कक्षे महिषश्च-स्तोति वाक्यान्तरगतस्य कक्षपदस्य स्वार्थाविनाभावलक्षणं साकाङ्क्ष-त्वमस्त्येत्यनयोर्वाक्यभेदे न स्याद्विभागे साकाङ्क्षाणामेकवाक्यत्वादित्याह—न—इति ।

III. 62. 16
L. 454. 9

ननु श्रोतुर्जिज्ञासा आकाङ्क्षा, तस्याश्च विमलं जलं नद्या इत्ये-तावतैव पर्यवसानाद्वाक्यभेदेऽपपत्तिरित्यत्राह—नापि—इति । ननु न वयं जिज्ञासामात्रमाकाङ्क्षेति ब्रूमः किन्तु पदस्मारितविशेषविषयाम्, अतो ज्ञातिप्रसङ्ग इत्याह—गुणक्रिया—इति । सत्यमियमेवाकाङ्क्षा तथापि नैष हेतु-विशेषणं संभवतीत्याह—एवं तर्हि—इति । जातायां जातमात्रायामज्ञाताया-मेवेति । नानया—इति । न ह्यज्ञातमेव विशेषणं हेतोर्विपक्षाद् व्यावृत्तिं बोधयतीति मा भूदाकाङ्क्षा विशेषणमित्यत्राह—आसत्ति—इति । अयमेति पुत्रो राज्ञ इति एकं वाक्यं, पुरुषोऽपसार्यतामित्यपरं, तत्र राज्ञः पुरुष इत्यनयोर्योग्यतासत्ती स्तः तथापि नैकवाक्यत्वं क्रियान्तरसंबन्धेन निरा-काङ्क्षत्वादिति । तर्ह्याकाङ्क्षापि ज्ञातैव विशेषणं भविष्यतीत्यत्राह—द्वितीयस्तु—इति । यथा हि सविशेषणेष्वनुमानान्तरेषु सत्यपि विशेषणेषु तद्वद्ज्ञानाभावेनानुमानाप्रतीतिः तद्वदत्रापि सत्यामप्याकाङ्क्षायां तद्वद्ज्ञा-नाभावे यदि संसर्गप्रतीतिर्न स्यात्स्यादपि तदा द्वितीयकल्पे न चैतदस्ति

योग्यतासत्तिमात्रं प्रतिसंस्थानस्याकाङ्क्षास्वरूपमात्रान्वयव्यतिरेकानु-
विधायित्वेनान्वयप्रतीतिदर्शनादिति ।

नन्वाकाङ्क्षासत्तैवान्वयप्रतीतिहेतुर्न तु ज्ञानमिति कुतो निश्चय
इत्याह—कथम्—इति । सत्तामात्रेणोपपत्तौ न ज्ञानकल्पनायां प्रमाणाभा-
वाच्छब्दादन्यत्र जिज्ञासाहेतुकेषु तावन्मात्रेण तदुपयोगदर्शनाच्चेत्याह—
न—इति । अविशेषादिति जिज्ञासाहेतुकत्वेनाविशेषादिति । किं च संस-
र्गप्रतियोगिपदार्थविशेषस्मरणकाले तद्विषयजिज्ञासावगतिरपेक्षेत ततः
प्रागेव वा ? न प्रथमः, घटमित्युक्ते पश्यतीतिपदस्मारिते क्रियाविशेषे
तत्संसर्गस्यैवावगमात् । न द्वितीयः, पदस्मारितविशेषजिज्ञासाया एवाका-
ङ्क्षापदार्थत्वेन ततः प्राग्भाविन्यास्तस्या गुणक्रियाद्यशेषविशेषविषयत्वे-
नाकाङ्क्षानात्मनो वाक्यार्थज्ञानं प्रत्यनङ्गत्वादित्याह—विशेष—इति । अस्तु
ज्ञातैवाकाङ्क्षा संसर्गज्ञानहेतुः अस्तु च हेतोर्विशेषणं, तथापि न वाक्या-
र्थप्रतीतिरानुमानिकी विशेषणत्रयविशिष्टस्यापि पदार्थस्मारकत्वस्य हेतो-
रनैकान्तिकत्वादित्याह—न चैवंभूतोऽपि—इति । न च—इति । न हि राज्ञ
इत्यादिपदत्रयस्मारितानां राजपुरुषापसारणानां संसर्गबुद्ध्या तदुच्चारितं
राजपुरुषयोः पुत्रापसारणाभ्यां संसर्गज्ञानपूर्वकत्वादिति ।

III. 63. 6
I. 456. 4

स्यादेतत्—इति । यावन्ति समभिव्याहृतानि पदानि तावतामाकाङ्-
क्षादिमत्त्वे सति पदार्थस्मारकत्वं हेतुस्ततो न व्यभिचार इति यदि विशिष्टो
हेतुः कुतस्तर्हि तदभावे संसर्गप्रत्यय इत्याह—कुतस्त्यः—इति । वाक्यैकदेश
एव यावत्समभिव्याहृतत्वभ्रान्तेरित्याह—अलिङ्गे—इति । भ्रान्तिमेव दर्श-
यति—एतावानेव—इति । यावत्समभिव्याहृतत्वसंदेहेऽपि संसर्गावगमाच्च
तदध्यारोपकारणमिति । नन्वसावेकदेशभ्रान्तिः संसर्गप्रत्ययो भ्रान्ति-
रित्याह—भ्रान्तिः—इति । भवतु भ्रान्तिस्तथापि कुतश्चित्प्रमाणाभासाद्भवि-
तव्यं, न तावत्प्रत्यक्षाभासात् लिङ्गाभासाद्वा भवति, तत्फलवैधर्म्यादित्या-
ह—न तावत्—इति । यदि कतिपयाग्रहणदूषितं पठकदम्बकप्रतिसंस्थानमेव
भ्रान्तिं जनयेत्तदेवादुष्टमभ्रान्तिं जनयेच्चानुमानं लिङ्गाभिमानाभावेऽपि
यथोक्तप्रकारेण प्रतीतिजननसामर्थ्यावधारणादित्याह—एतावत्—इति ।
ननु स्यादेवं यदि यावत्समभिव्याहृतत्वसंदेहेऽपि व्याप्तिप्रतिसंस्थानविधुरस्य
संसर्गावगमो जायेत, न त्वेतदस्तीत्याह—नास्त्येव—इति । कुतस्तर्हि तत्र
संसर्गव्यवहार इत्यत्राह—असंसर्ग—इति । यदि यावत्समभिव्याहृतत्वविशे-
षणविधुरस्य संसर्गज्ञानपूर्वकत्वाभावो न दोषाय विशिष्टस्य हेतुत्वात्
तर्हि तद्विशेषितेऽपि हेतावनैकान्तिकत्वं सुवचमित्याह—तर्हि—इति । नन्व-
नाप्तवाक्यस्याप्यसंसर्गाग्रहणपूर्वकत्वात्तावन्मात्रसाधनेन व्यभिचार इत्याह—
असंसर्गाग्रह—इति । एवं हि न कुतश्चिदपि वाक्यात् संसर्गावगतिः स्यादि-
त्याह—एवं तर्हि—इति । नन्वाप्तप्रणेतत्वेनापि हेतुं विशेषयिष्यामः, तथा च

III. 63. 28
I. 459. 1

तस्य न अभिचार इत्याह—आप्तवाक्येषु—इति । तदेतत्प्रथमानुमान
पवाशङ्क्य निरस्तमित्याह—न—इति ।

III. 64. 20
I. 460. 10

एवमाकाङ्क्षा नाम जिज्ञासेत्यङ्गीकृत्य तस्याः सत्तया वाक्यार्थज्ञान-
हेतुत्वाद्धिङ्गविशेषणत्वं न संभवतीत्युक्तम् । इदानीं तु सत्तयापि हेतुत्वं
नास्तीत्याह—न च सर्वत्र—इति । न हि प्रथममेव पूर्णवाक्यश्राविणो जिज्ञा-
सापूर्वकः संसर्गप्रत्यय इति । यदि न जिज्ञासा का तर्हि वाक्यार्थप्रती-
तिहेतुराकाङ्क्षेत्याह—कस्तर्हि—इति । जिज्ञासाम्—इति । अयमर्थः—पदस्म-
रितस्य स्मारिताप्तस्य वा स्मारितेन तदाक्षिप्तेन वाविनाभावे सति श्रोतरि
तत्पदार्थोत्पाद्यस्य संसर्गवगमस्य प्रागभावो जिज्ञासां प्रति योग्यता,
सा चात्राकाङ्क्षेति । पदार्थाविनाभाव आकाङ्क्षेत्युक्ते पटो भवतीति-
वाक्यपदपदार्थस्य गुणविनाभावेन तत्साकाङ्क्षत्वात् रक्तः पटो भवतीति
वाक्यैकदेशवन्न पर्यवस्येदत उक्तं—पदस्मारित—इति । तर्हि नीलं सरोज-
मित्यत्र पदस्मारितयोर्नीलसरोजयोरविनाभावाभावादेकवाक्यता न
स्यादत उक्तं—तदाक्षिप्तस्य—इति । तत्र च विशेषयोर्विनाभावेऽपि तदाक्षि-
प्तगुणत्वद्रव्यत्वसामान्ययोरविनाभावात्साकाङ्क्षत्वेनैकवाक्यतेति । तथा-
प्यहो विमलं नद्या जलं कच्छे महिषश्चरतीति वाक्ययोर्भेदो न स्यात्
नदीकच्छेयोरविनाभावेन साकाङ्क्षत्वादत उक्तं—तदुत्पाद्य—इति । अत्र
हि पूर्ववाक्यस्यनदीपदार्थोत्पाद्यस्य जलसंसर्गवगमस्य न प्रागभावस्तथो-
त्तरवाक्यस्यकच्छपदार्थोत्पाद्यस्य महिषसंचरणसंसर्गवगमस्यापि न प्राग-
भावः, तेन तयोर्निराकाङ्क्षत्वान्नैकवाक्यतेति । अस्त्वयमाकाङ्क्षा ततः
किमित्यत आह—न चैषः—इति । तेन हेतुविशेषणत्वायोगान्नानुमानत्व-
मिति । कुतो नापेक्ष्यत इत्यत्राह—प्रतियोगि—इति । संसर्गवगमप्रागभा-
वोऽपि प्रतियोगिभूतसंसर्गवगमनिरूप्यः, स च विषयभूतसंसर्गनिरूप्यः,
स चाकाङ्क्षाधीननिरूपण इति इतरेतराश्रयत्वप्रसङ्ग इति । तदेवं शब्द-
मात्रस्यानुमानान्तर्भावं वदन्तो निरस्ताः ।

III. 67. 29
I. 464. 1

संप्रति ये वैदिकस्य पृथक्प्रमाणत्वमङ्गीकृत्य लौकिकस्यानुमाना-
न्तर्भावमातिष्ठते तेषां मतमुपन्यस्य निरस्यति—प्राभाकरास्तु—इति ।
स्थूलतामेवाह—निर्णीतशक्तेः—इति । लोकवेदसाधारणव्युत्पत्तिबलेन
वाक्यार्थप्रतिपादने निर्णीतशक्तेर्वाक्यादेव वेदबल्लोकेऽपि वक्तृज्ञानानुमानात्
प्रागेव वाक्यार्थनिर्णये जाते सति व्याप्तिस्मृतिसंश्लेषत्वेन विलम्बित-
प्रवृत्तेः वक्तृज्ञानस्यैवानुवादत्वं भवेन्न वाक्यस्येति याचष्टे—यावती—इति ।
आकाङ्क्षादिमत्प्रतियोग्यन्वितस्वार्थाभिधानशक्तिप्रतिसंधानमेव हि वेद-
वाक्यार्थप्रतिपादनसामग्री, सा च लौकिकानामप्यविशिष्टेति कथ-
मिव तानि न वाक्यार्थं प्रतिपादयेयुः । वक्तृज्ञानलिङ्गे तु वाक्ये सति

स्वार्थविषयज्ञानानुमानायार्थाभिधानशक्तिं तावत् प्रतिसंधाय वाक्यस्य वक्तृज्ञानेन याप्तिरनुसंधातव्या । ततश्च विलम्बकारिणा लिङ्गस्य निर्णेतव्यं नावशिष्यते । यथाहुः—‘अश्वैरुपहतं को हि गर्दभैः प्रार्थितुं क्षमः’ इति । लोके वक्तुराप्तिनिश्चयः सामग्रीति वाच्यं व्युत्पत्तिकाले तस्यातन्त्रोक्त-त्वादित्याह—लोके तु—इति । आप्तेरपि शक्त्यवधारणाप्रयोगित्वे तद्विर-हिण्य वेदे वाक्यार्थप्रत्ययो न स्यादित्याह—अन्यथा—इति । न च—इति । लौकिकवेदाधिकरणसिद्धान्तस्याकोपप्रसङ्गादिति । ननु तुल्यापि सामग्री अनाप्तवाक्येषु दृष्टव्यमिचारपौरुषेयत्वसाधर्म्येण सर्वत्रापि व्यभि-चारशङ्कायां नार्थप्रतिपादनसमर्था भवतीत्याह—अनाप्तोक्तौ—इति । न—इति । न हि दृष्टव्यमिचारं चक्षुर्ज्ञानं न जनयतीति ।

ननु ज्ञायमानतया ज्ञापकत्वाद्वाक्येन लिङ्गस्य रीतिरनुसर्तव्या न तु-चक्षुरादेरित्याह—ज्ञायमानस्य—इति । किमत्र वाक्यस्य स्वरूपसंदेहो वाक्या-र्थज्ञानजननं प्रतिबध्नाति, किं वा वाक्यफलस्य ज्ञानस्य विसंवादात् प्रामाण्यसंदेहः । तत्र वाक्यं तावन्निश्चितमेव, ज्ञानप्रामाण्यसंदेहस्तु कथं ज्ञानोत्पत्तेः पश्चाद्भवत्पूर्वभाविनीं तदुत्पत्तिं प्रतिबध्नीयादित्याह—न वाक्य-स्य—इति । नन्वाप्तोक्तत्वसंदेह एव वाक्यस्य प्रत्यायकत्वं प्रतिबध्नातीत्यत आह—आप्तोक्तत्वस्य—इति । वेदे तदभावेऽप्यर्थप्रत्यायकत्वदर्शनादनङ्गत्व-मिति मा भूद्वेदे, लौकिके तु तदङ्गं भविष्यतीत्यत्राह—लोकेऽपि—इति । वे-दानुकारः स्वरविशेषस्तेन सादृश्याद्वेदत्वाभिमानालम्बनमुक्तं, मन्वादिवा-क्येष्वव्यर्थसादृश्यात् । गौडो मीमांसकः पञ्चिकाकारः । गौडो हि वेदा-ध्ययनाभावादवेदत्वं न जानातीति गौडमीमांसकस्येत्युक्तमिति । ननु पौरुषेयत्वाग्रहणकृतोऽयं निश्चयो भ्रान्तिरित्यत आह—न चायम्—इति । यदि हि तथा स्यात्पौरुषेयत्वग्रहे सति बाध्येत तदग्रहकृतस्य भ्रमस्य तदग्रहणे निवर्त्तनीयत्वात्, न बाध्यते चायं निश्चय इति ।

स्यादेतत्—इति । शङ्कानिराकरणे अङ्गमित्यनुपङ्गः, तत् किमिति न भ्रद्वेयः प्रमाणत्वेनेति शेषः । सत्यादय इत्यर्थः । प्रत्ययस्याभावः शपथा-दिभावः, संज्ञा एव प्रतिपत्तृणां संसर्गव्यवहारदर्शनादवगम्यत इति भावः । व्यवहारस्यान्यथासिद्धिमाशङ्क्याह—न च—इति । यदि बाधकामा-वेऽपि असंसर्गाग्राहक इति कल्प्येत तर्हि सर्वत्रापि तथात्वापत्तेः संसर्ग-प्रत्यय एवोच्छिद्येत, तथा च शब्दप्रामाण्यमेव दत्तजलाज्जलि स्यादित्या-शयवानाह—तथापि—इति । भवन्नेवार्थप्रत्ययः केवलमभ्रद्वेय इति पक्षे कथ-मियमभ्रद्वेया वेदे निवर्त्तनीयेति वृच्छामः । यदि ब्रूयात् यथा प्रत्यक्षे बाधद-र्शनादभ्रद्वेया निवर्त्तते तथैवापौरुषेयत्वनिश्चयादिति तर्हि लोकवाक्येष्वपि

पूर्वमेवार्थप्रत्ययो जायते तदश्रद्धा चातोक्तत्वनिश्चयान्वितत इत्यभ्यु-
पगच्छेत्याह—द्वितीये तु—इति ।

II. 70 19
II. 468. 1

लोके पूर्वमर्थप्रत्ययानङ्गीकारे बाधकमाह—अन्यथा—इति । यद्वा, वेदे-
ऽप्यपौरुषेयत्वनिश्चयोत्तरकालमेवाभिधायकत्वे दोषमाहेति—तदुच्यते—
इति । यथानुवादकत्वं वेदस्य प्रसज्यते तथोच्यत इत्यर्थः । व्यस्त-इति ।
अमी पदार्था मिथः संसर्गवन्तः निरस्तसमस्तदोषशङ्कैः पदैः स्मारितत्वात्
इत्यनुमानेन निर्णीति संसर्गे पश्चात्प्रवर्तमानस्य तदनुवादकत्वं कतो न
स्यादिति । यथाहि—इति । अपौरुषेयत्वनिश्चयेन दोषाभावे निश्चिते-
ऽनुमानसामग्रौ पूर्णेत्यनुमानादेव संसर्गसिद्धिर्वेदानुवाद एव स्यादिति
किमिविशेष एव सर्वथा लोकवेदयोरित्यत्राह—इयांस्तु—इति । वेदे वक्तुर-
भावात् पदार्थानेव पक्षीकृत्य तत्संसर्गः साध्यः, लोके तु वक्तृज्ञानविशे-
षणतयेत्येतावान्विशेषः । संसर्गस्यानुमानतः सिद्धिरित्यत्र फले तु न
विशेष इति ॥ तथाच—इति । वेदेऽपि संसर्गस्यानुमानतः सिद्धावित्यर्थः ।
किंचैवमनुमानात्संसर्गसिद्धौ न तत्रान्विताभिधाने शब्दस्य प्रमाणमस्ति
तत्प्रमाणस्यान्वितत्वेन प्रतीतेरन्यथाप्युपपन्नत्वादित्याह—न चैवम्—इति ।
वृथा प्रयासः । अन्विताभिधानकल्पन इति शेषः । तस्माल्लोक एव
शब्दस्यानुवादकत्वमिच्छतो वेदस्याप्यनुवादकत्वमनिष्टं प्रसज्यत इति
श्लोकार्थमुपसंहरति—तस्मात्—इति । यद्वा, लिङ्गेन निर्णीतेऽर्थे शब्दस्या-
नुवादकत्वं वदतो विलम्बितप्रवृत्तेर्लिङ्गस्यैवानुवादकत्वं न शब्दस्येति
निर्णीतशक्तेर्वाक्याद्धोति । पूर्वश्लोकार्थोपसंहारः इति ।

एवमन्विताभिधानमङ्गीकृत्य लोकवेदयोस्तुल्यत्वमावेदितम् । इदानीं
तदपि निराकुर्वन्नाह—किं चेदम्—इति । अविवादात्—इति । अभिहितान्व-
यवादिनोऽप्यन्वितप्रतिपादनमात्रं संवदन्ति, तदभिधान एव ते विवदन्त
इति । विवादादेव—इति । अन्वितप्रतिपादनोद्देशेन पदार्थानभिदधति । पदा-
नोत्पन्नापि नास्माकं विवाद इति । तद्यदि व्युत्पत्तिबलेनान्वितप्रतिपा-
दनं तर्हि अनुभूतो वाक्यार्थो नावगम्येतेत्याह—नापि संगति—इति । न च
पदार्थविषययैव संगत्या वाक्यार्थप्रतिपादनं तस्याः पदार्थप्रतीतिमात्रोप-
क्षोणत्वादित्याह—नापि स्वार्थ—इति । अर्थसंगतिरेव तत्रानुपक्षीणा वाक्यार्-
थोऽप्युपयुज्यत इत्युच्येत तर्हि पदार्थवाक्यार्थप्रतीत्योः पूर्वापरभावे न
स्यादित्याह—नापि सैव—इति । अस्तु तर्हि यौगपद्यमित्यत्राह—यौगपद्य—इति ।
अवगतपदार्थो हि तेषां योग्यादिकं प्रतिसंघातुं क्षमत इति । नवेकस्या
एव संगतेः पदार्थवाक्यार्थप्रतीत्योः क्रमेणैव हेतुत्वं काष्ठस्येव ज्वालापा-
कयोरित्यत्राह—नापि सैव—इति । करणानामेव ह्यवान्तरव्यापारापेक्षेति

भावः । ननु तदनुवादकत्वं वदतो विलम्बितप्रवृत्तेर्लिङ्गस्यैवानु-
वादकत्वं संगतिमन्ति पदानि करणं तथापि वाक्यार्थानुगुणसंगति-
भाञ्जि तानि तथा न तु केवलानि, ततश्च संगतिरपि करणशरीरानु-
प्रवेशिन्येवेत्याह—तथापि-इति । न तावत्-इति । पदार्थविषयत्वेन
संगतेस्त्वद्दृष्ट्या सामान्यमात्रविषयत्वात् असद्दृष्ट्या तद्विशिष्टार्थ-
मात्रविषयत्वाद्वा न तत्संसर्गात्मकवाक्यार्थप्रतिपादनानुगुणना संभव-
तीति पदार्थाश्रयत्वेऽपि संगतेर्वाक्यार्थप्रतिपादनानुगुणव्यापारवत्त्वेन
तदानुगुण्यमस्त्यत्राह—नापि तदनुगुण-इति । उक्तं ह्येतत्संगतेरकर-
णत्वान्नावान्तरव्यापारयोगित्वमिति । नन्वस्तु पदानामेव करणत्वादवा-
न्तरव्यापारः, स तु संगत्यधीन इति वाक्यार्थप्रत्ययानुगुणत्वं तस्या इत्य-
त्राह—तदनुगुण-इति । करणानां पदानां पदार्थप्रतिपादनलक्षणाऽवान्तर-
व्यापारः संगत्यधीन इत्यत्र नास्माकं विवाद इति । नन्वाकाङ्क्षादित्रयोपेत-
पदार्थान्तरान्वित एवार्थे संगतिरिति ब्रूमः, तत्रास्त्येव विवाद इत्याह—
अन्वित-इति । विस्मरणमेवात्रापराध्यतीत्याह—उक्तम्-इति । अथ संभा-
वितसकलदोषपरिहारेण प्राभाकरः प्रत्यवतिष्ठते—स्मृतेति चेदित्यन्तेन ।
पदान्तरस्मृतेन प्रतियोगिमात्रेण कारकेण क्रियया वान्विते स्वार्थे क्रियायां
कारके वा संगतिर्गृह्यते न तु विशेषान्विते, तथा च सर्वेष्वपि वाक्येषु
तथात्वाविशेषात् संगतिर्गृह्यता स्यादिति, ततश्च न तावद्वाक्यार्थस्या-
पूर्वत्वदोषः पदार्थस्मृत्युत्तरकालभावित्वात्तदन्वयप्रतीतेः क्रमभावोऽपि
संगत इति तर्हि कारकपदस्य क्रियाप्यर्थः क्रियापदस्यापि कारकमिति
तयोः पर्यायता स्यादित्यत्राह—नापि-इति । ओदनमिति कारकपदमोदनत्वं
निमित्तोक्त्य स्वेन रूपेणोदनमभिधत्ते, ओदनं तु तत्प्रतियोगित्वमात्रेण,
ततश्च स्वरूपाभिधानलक्षणस्य प्राधान्यस्य स्वार्थ एव नियतत्वाच्च पर्या-
यतेति । यदि पदार्थस्यैवान्वितोऽर्थः तर्हि पदसंघातात्मनो वाक्यस्यापि
स एवेति वाक्यार्थः पुनरुक्तः स्यादित्यत्राह—नापि पौनरुक्त्यम् इति ।
पदार्थविशेषविशिष्टेऽन्वये तात्पर्यं वाक्यस्य, न त्वेवं पदस्येति । यद्वा,
क्रियाकारकपदयोः पौनरुक्त्यमाशङ्क्य स्वार्थविशेषान्वयतात्पर्यभेदात्परि-
हारः । ननु क्रियाभिधाने सति तदन्वितं कारकमभिधेयं कारकपदेन,
तथा कारकाभिधाने सति तदन्विता क्रियाभिधेया क्रियापदेनेतीतरेतरा-
श्रयत्वं स्यादित्याह—नापि-इति । तथा स्यादयं दोषः यद्यभिहितेनार्थान्त-
रेणान्वितः स्वार्थोऽभिधीयते, न त्वेवं स्मरितेनान्वितस्याभिधानादन्वित-
स्यैव च स्मरणादिति । नन्वोदनं पचतीत्यत्र क्रियापदं कारकापेक्षं
सत्समुच्चारितादन्येन तेमनादिनान्वितं स्वार्थं अभिदध्यात्, एवमोदनमपि
क्रियान्तरेणोदनमानयेत्यादिनान्वितमित्यर्थभेदाद्वाक्यभेदः स्यादित्यत्राह—

नापि वाक्यभेद-इति । संनिधेरप्यन्वयहेतुत्वाच्च, संनिहितमतिक्रम्यान्यदपेक्ष्यत इति । यद्वा, अन्विताभिधायीनि पदानि प्रत्येकवाक्यानि भवेयुरित्याशङ्क्य यदि परस्परं संस्मृतौ संनिहितानामन्योन्याकाङ्क्षा न भवति तदा वाक्य-भेदात् भवेत् यथाज्यमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषोऽपसार्यतामित्यत्र राजपुरुषयोर्यत्र तु स्मृतिः संनिहितानामन्योन्याकाङ्क्षाऽस्ति यथा राज्ञः पुरुषोऽपसार्यतामित्येतावन्मात्रोच्चारणे राजपुरुषयोस्तथैकवाक्यतेति परिहारः । अथ सिद्धान्तो यावत्संभवं विकल्प्य दृषयति—नान्विते-इति । अन्वितमित्यत्रेति-शब्दो द्रष्टव्यः प्रकृतस्यान्विताभिधानस्य यत्र रूपवति तद्वत्ता स्पर्शवत्ता तस्य चक्षुषः अन्विते संगतिग्रह इत्यस्य प्रकृतोपयोगिनमर्थमाशङ्क्य प्रमाणाभावेन दृषयति—अथ-इति ।

III. 76. 14
II. 477. 1

नन्वस्ति प्रमाणमर्थोपत्तिरित्याह—अन्वित-इति । न-इति । आकाङ्क्षादिमत्पदार्थप्रतिसंधानादप्यन्वितप्रतीत्युपपत्तेरिति । ननु पचतोऽयुक्ते किमोदनं तेमनं वेति कारकविशेषजिज्ञासा तावज्जायते, न चासावज्ञाते सामान्येऽवकल्प्यते तेन क्रियापदादेव कारकसामान्यान्वितां क्रियामयमज्ञासीदेवं कारकपदादेव क्रियासामान्यान्वितं कारकमित्यन्विते व्युत्पत्तिः कल्प्यत इत्याह—आकाङ्क्षा-इति । न-इति । क्रियाकरकयोरविनाभावेनेतरेतरसामान्याक्षेपादपि विशेषजिज्ञासापपद्यते, न हि चक्षुषा रूपेऽधिगते द्रव्ये रसविशेषजिज्ञासा भवन्ती रससामान्यस्य चाक्षुषत्वं कल्पयतीति । ननु यदि पदार्थमात्रपर्यवसितेषु पदेषु पदार्थेभ्य एवान्वयप्रतीतिः स्यात्तर्हि हेत्वन्तरप्रतीतेभ्योऽपि भवेन्न चैवमस्ति ततः पदान्येव यावदन्वयं गच्छन्तीत्याह—शब्द-इति । अस्त्येव हेत्वन्तरप्रतीतेभ्योऽपि पदार्थेभ्योऽन्वयप्रतीतिरित्याह—कुतस्तर्हि-इति । न ह्युत्प्रेक्षिते संसर्गे कर्तुः प्रत्यक्षादीनि तदाभासा वा संभवन्ति । स्मृता एव पदार्थास्तत्र कारणम् । यथा चाहुः—“पश्यतः श्वेतमारूढं हृषोशब्दं च शृण्वतः । खुरनिष्पेषशब्दं च श्वेतोऽश्वो धावतीति धी” इति । असंसर्ग-इति । तेन न शब्दव्यभिचार इति । मम-इति । तेन यतः कुतश्चिदपि स्मृतैरन्वयप्रतीतेर्नानिष्टप्रसङ्ग इति न वापि विशेषहेत्वभावेनायं विभागो युज्यत इत्याह—तवापि-इति । विशेषहेतुमाह—आप्त-इति । विकल्प्य दृषयति—किम्-इति । तथाविधेनातेन वक्ता तेषु पदेष्वन्वयपर्यवसानानुगुणः कश्चिदतिशय आधीयते किमाप्तवक्तृत्वमेव वा तेषां विशेषः ? प्रथमे यथाभिहितान्वयवादिनां पदार्थप्रतिपादनानुगुणपदगतशक्त्यतिरेकेण पदप्रतिपादितानामेव पदार्थानां वाक्यार्थप्रत्यायनदर्शनात्तेष्वपि पदाधेया शक्तिरङ्गोक्तत्वेति गौरवमापद्यते तथा भवेतोऽपि पदान्तरसाधारणशक्त्यतिरेकेणाप्तोक्तेषु पदेष्वन्वयप्रतीत्यनुगुणस्यात्तेनाधीयमानस्यातिशयस्याभ्युपगमाद्

गौरवम् । द्वितीये तु यथा तव वक्तरवच्छेदकत्वेन पदविशेषत्वं तथा ममापि पदानां पदार्थावच्छेदकत्वेनैव विशेषकत्वमस्तु न चातिशयाधानेनेति । यदि प्रतिपादित्वविशेषेण पदार्था वाक्यार्थं गमयेयुः तर्हि नाभिमतान्वयसिद्धान्तसिद्धिरित्याशयेन पृच्छति-एवं तर्हि-इति । गृह्णामिसंधिराह—कः संदेहः—इति । तर्ह्यन्वितामिधानमेवाङ्गीकृतं स्यादित्याशङ्क्याभिसंधिमुद्धाटयन्नाह—परम्—इति । अन्वयोद्देशेन पदार्थाभिधानेन पदानामुपयोगो न त्वन्वितामिधानेनेति । यद्याप्तानामन्वयप्रतीतावप्युपयोगः तदा शालिकानाथस्यायं “प्राथम्यादभिधातृत्वात्तात्पर्योपगमादपि । पदानामेव सा शक्तिर्वरमभ्युपगम्यताम्” इति श्लोकः पदानामिति पदं प्रतिक्षिप्य तस्य स्थाने आप्तानामितिपदं प्रक्षिप्य पठितव्यमित्याह—अन्यथा तु—इति । तथा पठति प्राथम्यादित्येतदुक्तं भवति । पदार्थेभ्यः पदानां प्राथम्यात्तेषामभिधातृत्वस्य च संप्रतिपन्नत्वादभिहितान्वयवादिभिरपि तेषां वाक्यार्थं तात्पर्यस्य चाभ्युपगमत्वाटन्वयं प्रति पदानामेव शक्तिरभ्युपगम्यतां न पदार्थानामिति हि श्लोकेन प्रतिपाद्यते । तत्र यद्याप्तानां समभिव्याहारयोग्यपक्षोच्चारण्यतिरेकेण पदेषु शक्त्याधानमप्यङ्गीक्रियते तदा पदेभ्य आप्तानामेव प्राथम्यादित्यादिहेतुभिः अन्वयप्रतिपादने शक्तिरङ्गीक्रियतां न पदानामिति ।

तदेवं यतः कुतश्चिदपि प्रतीतेरन्वयप्रतीतिरस्त्येवेत्युक्तं, संप्रति नास्माकमत्र निर्बन्धः पदाभिहितानामन्वयप्रतीतिरित्येतावतैवास्तत्सिद्धान्तसिद्धेस्तत्र चातिप्रसङ्गाभावादित्युपसंहारव्याजेनाह—तस्मात्—इति । नन्वेवं वाक्यार्थबुद्धौ पदार्थानामेव कारणत्वापत्तेः अशाब्दो वाक्यार्थः स्यादित्यत्राह—न चैवम्—इति । पूर्वभावनियमो हि कारणत्वं, तत्कथं संसर्गप्रत्ययपतितानामनागतानां पदार्थानां भवेत्, दूरे च कारणत्वविशेषः कारणत्वमिति । न च शब्दादिप्रमाण्यतिरेकेण पदार्थेभ्य एवान्वयप्रतीतिः कचिदपि दृश्यते येन पदार्थानामेव हेतुत्वं भवेदित्याह—प्रमाणान्तर—इति । पश्यतः श्वेतमित्यादौ तु व्याप्याद्यनुसंधानेनैव पदार्थरन्वयप्रतीतिरित्यनुमानादित्वमेवेति भावः । पदानां तु कारणत्वे न कश्चिद्दोष इत्याह—पदानां तु—इति । ननु तेषामपि पदार्थप्रतीतिव्यवधानेन न पूर्वभावोऽस्तीत्यत उक्तं—व्यापारस्य—इति । यथाहुः—‘पाके ज्वालेव काष्ठानां पदार्थप्रतिपादनम्’ इति ।

अस्तु पृथक् प्रमाणं शब्दः, स एव जगत्कर्त्तारि बाधकः स्यादित्याह—अस्तु—इति । कथमागमो जगत्कर्त्तारं बाधत इत्यत्राह—अस्यार्थः—इति । अस्तु तर्ह्याभिमानिकं कर्तृत्वम् ईश्वरस्येत्यत्राह—न च—इति । अभिमानो नाम भ्रान्तिः, स कथं सर्वज्ञस्य स्याद्विशेषाग्रहणहेतुकत्वात्तस्या इति । अस्तु तर्ह्यसर्वज्ञ इत्यत्राह—न चासर्वज्ञस्य—इति । न प्रमाणम्—इति । न

तावदनाप्तप्रणीतः शब्दो बाधकस्तस्याप्रमाणत्वात् । अथातोक्तस्तिर्हि तदर्थेदर्शिना तेन भवितव्यं, यदि चातोन्द्रियमगमार्थं दृष्ट्वात् प्रणयेत्स तर्हि सर्वज्ञः कर्त्ता च स्यात्, न च नित्य एवागमो बाधकः सर्गप्रलय-संभवेन तस्यापास्तत्वादिति निगदव्याख्यातं व्याख्यानमिति ।

II. 81. 8
I. 485. 5

बाधकं शब्दमभ्युपगम्याप्याह—अपि च—इति । न चासावागमो जगत्कर्तृरसत्त्व एव नियतः सत्त्वस्यापि तेन प्रतिपादनोपलम्भात् । ततश्च नानियतत्वाच्चेनासत्त्वसिद्धिः तर्हि तत एव सत्त्वमपि न सिध्येदि-त्यत उक्तं—निरञ्जन—इति । चेतनस्याकर्तृत्वप्रतिपादक आगमो विशेषगुण-लक्षणञ्जनरहितात्मस्वरूपप्रतिपादनार्थत्वेनान्यपरत्वान्नासत्त्वमावेदयति । तर्हि सत्त्वप्रतिपादकोऽप्यन्यपरः स्यादत उक्तं—न चासौ—इति । सत्त्वावेदकस्य नान्यत्र तात्पर्यमिति पञ्चमे वक्ष्याम इति । न हीत्यादि-विवरणग्रन्थो गतार्थः ।

III. 81. 20
I. 486. 10

अथार्थापत्तेर्बाधकत्वं निराचिकीर्षुः शङ्कते—अर्थापत्तिस्तर्हि—इति । असौ सर्वज्ञः सर्वकर्त्ता वेदाननुपटिश्यैव ज्योतिष्टोमादौ पुरुषान् प्रव-र्त्तयितुं कलञ्जमक्षणादिभ्यश्च निवर्त्तयितुं शक्तोऽन्येवेति । तदर्थस्तस्योप-देशो अर्थ इति नान्यथेति । जगत्कर्त्तुः सत्त्व एवोपदेशस्योपपत्तेः नासत्त्व इति । तदेवोपपादयन्नाह—हेत्वभावे—इति । न तावदसति हेतौ फलस्या-संभवादसत्युपदेशात्मके प्रमाणे ज्योतिष्टोमादेः स्वर्गादिसाधनत्वविषया प्रमा भवति । तदभावे च तत्रास्मदादीनां प्रवृत्तिः सिध्येदुपदेशश्च नोप-देष्टारं विनेति । ततस्तत्सिद्धिरितरथाऽयमनुयोगप्रकारकमेवशाब्द भूतानां प्रवृत्तिरिति पक्षे सुलभः कर्मण एव प्रवृत्तिसिद्धेः किमुपदेशेनेति । बुद्धिपूर्व—इति । न हीश्वरोऽपि वस्तुस्वभावातिक्रमेण प्रवर्त्तयतीति प्रकृत-ज्योतिष्टोमादेः स्वर्गादिसाधनत्व इति । ननु यथा पिशाचादयः प्राणिन आविश्याबुद्धिपूर्वकमेव प्रवर्त्तयन्ति तथैवायं किमिति न प्रवर्त्तयेदि-त्याह—भूतावेश—इति । अबुद्धिपूर्वकत्वमनुतिष्ठतां फलाभावान्न तथा प्रवर्त्तयतीत्याह प्रवर्त्तयेदेव—इति । अबुद्धिपूर्वानुष्ठाने फलाभाव आतोप-देशान्यथानुपपत्तेरेवावसेय इति तुरीयं पादं व्याचष्टे—यदस्यापि—इति । तुल्यतामेवाह—यद्यस्ति—इति । न हि सत्यपि कारके ज्ञापकाभावेन कार्यं निवर्त्तत इति । तदभावे—इति । न हि कारकाभावे ज्ञापकसंभावेन कार्यं भवतीति नित्य इति पर्यनुयोज्यस्तु कर्त्ता नास्तीति भावः । तथापि निरर्थकमिममुपदेशं धारयन्तः तदर्थं च विचारयन्तो यूयं मीमां-सकाः पर्यनुयोज्या इत्याह—यूयम्—इति ।

III. 82. 13
I. 488. 8

तदेवमर्थापत्तेः पृथक्प्रमाणत्वमङ्गीकृत्य बाधकत्वं निरस्तम्—इदानीम-नुमानान्तर्भावात्तन्निरासेनैव निरस्तमित्याह—न च—इति । अनुमानागोचरस्य

प्रमेयस्याभावात् सामग्रीमेदाभावाच्च ततो न भिद्यत इति । ननु व्याप्याद्व्यापकज्ञानमनुमानम्, अर्थापत्तिस्त्वनुपपद्यमानादुपपादककल्पनं, ततः सामग्रीतो विषयतश्च भेद इत्याशङ्क्याह—तथा हि—इति । यद्धि येन नियम्यते तस्य तेन विनानुपपत्तिर्नान्यस्य, तथा येन यन्नियम्यते तदेव तस्योपपादकं नान्यत्, नियमश्च व्याप्तिरेव । ततश्चानुपपद्यमानोपपादकत्वाभ्यां व्याप्यव्यापकभाव एवाभिहितः स्यात् । अथ प्रमाणद्वयविरोधे सत्यविरोधापादनमर्थापत्तिरिति चेत्, मैवं व्याहतं भाषिष्ठाः । न हि विरोधाधिनोद्धयोरपि प्रामाण्यं संभवति खलुसर्पज्ञानयोरिवान्यतरस्य मिथ्यात्वाचश्यंभावात् प्रमाणयोश्च सतोर्विरोध एव नास्ति स्थूलः शुक्ल इतिवद् द्वयोः समावेशसंभवात् । तस्माज्जीवतो गृहाभावात् बहिर्भावकल्पनमनुमानमेव व्याप्तिबलेन जायमानत्वात्, अन्यथानुमानतया प्रसिद्धे धूमादावप्यसावनुपपत्तिः प्रमाणद्वयविरोधश्च सम इति । तदपि प्रमाणान्तरमापद्यतेति । व्याचष्टे—जीवंश्चैत्रः—इति । किमनुपपन्नं न किञ्चिदिति । तदेवाह—न हि—इति । ननु—इति । गृहाभावस्वरूपमेव बहिर्भावेन विनानुपपन्नमिति । तत्र तावत्—इति । तत्स्वरूपमुत्पत्तौ तावन्न तेन विनानुपपन्नमिति । नन्वस्य गृहाभावस्य स्थितिस्तेन बहिर्भावेन विना नोपपद्यत इत्याह—स्थितिरेव—इति । हन्तैवं गृहाभावस्तेन बहिर्भावेन नियतस्वभाव इत्युक्तं स्यादित्याह—एवं तर्हि—इति । कुत इत्यत्राह—व्याप्तिरेव—इति । साध्येन विना नैव भवितव्यं साधनेनेति हि व्यतिरेकव्याप्तेर्व्यपदेश इति ॥ द्वितीयं पादं व्याचष्टे—कथं च—इति । नन्वयं स्वभावोऽस्य बहिःसत्त्वस्य यदनेन गेहासत्त्वं क्रोडीकृत्य स्यातयमिति । सत्येव बहिःसत्त्वे गेहासत्त्वमिति यावत् । तदेतदाह—एवम्—इति । तर्हीयं साध्येन सहैव साधनेन भवितव्यमित्यन्वयव्याप्तिरेवाक्ता भवेदित्याह—सेयम्—इति । न वयम्—इति । ज्ञातरयैवाविनाभावस्यानुमानसामग्रीत्वादिति भावः । न—इति । अनुपपत्तिश्चाविनाभाव एवेत्युक्तमिति भावः । अर्थापत्त्याभास—इति । ज्ञानस्य हि हेतुत्वे तदोपाद्विपर्ययः संभवतीति । गृहाभावबहिर्भावयोर्व्यधिकरणत्वाद्गृहा व्याप्तिरित्याशयेन पृच्छति—तथापि—इति । क्वचित्सत्त्वस्य ततोऽन्यत्रासत्त्वेन क्वचिच्चासत्त्वस्य ततोऽन्यत्र सत्त्वेन व्याप्तेः सर्वेषां स्वात्मन्येवैकस्मिंश्च धर्मिणि सुग्रहत्वेन न काचिदत्र कथनेत्याह—यदाहम्—इति । ननु कथमेकत्र स्थितेन ततोऽन्यत्र स्वात्मनोऽभावः शक्यावगमः तेषां देशानामेवाप्रत्यक्षत्वेन योग्यानुपलम्भाभावादित्याशङ्क्याह—सर्वज्ञ—इति । न हि तेषु स्वात्मनो निषेधः किन्तु स्वात्मनि तेषां संसर्गस्य निषेधः । स्वात्मा च प्रत्यक्ष एव प्रतियोगिनश्च ते स्मरणमात्रेणोपयुज्यन्ते न प्रत्यक्षत्वेनेति स्वात्मनि वा कथमयोग्यानां प्रतिषेध इत्याह—अयोग्या-

नाम्-इति । तत्रायोग्याः परमाणवादयो द्विविधाः-आरब्धस्थूलका-
र्यात्रयवभूताः केवलाश्च । तत्र पूर्वेषां स्वात्मनि निषेधः तदारब्धस्थूला-
वयविसंसर्गनिषेधादनुमानत एव सुकरस्तदसंसर्गत्य तदवयवासंसर्गण
व्याप्तेः, उत्तरेषां तु संसर्गनिषेधे न काचिद्वात्ता प्रमाणाभावेनाशक्यत्वा-
दित्याह-तदवयवानाम्-इति । अस्येवाविनाभावनिश्चयोऽप्यङ्गमर्थापत्तेः,
तथापि नानुमानत्वं पक्षधर्मत्वाभावादित्यत्राह-नाप्यविनाभाव-इति ।
न-इति । एवं हानुमानेऽपि पक्षधर्मत्वं निमित्तं नस्यात् अधिकरणेनापि
साधनेन साध्यसिद्ध्युपपत्तेरिति । न च अधिकरणेन साध्येनाविनाभावः
शक्यनिश्चयः, यत्साधनं यत्र देशे यदा यस्मिन् काळेऽस्ति तत्र तदा वा
तत्साध्यमिति देशतः कालतो वा सामानाधिकरण्येनैवाविनाभावस्य
निरूपणीयत्वादित्याह-अधिकरण-इति । अत्रापि हि देवदत्तं पक्षीकृत्य
तस्य बहिःसत्त्वं गृहासत्त्वेन साध्यत इति पक्षधर्मत्वोपपत्तिरिति भावः ।

III. 86, 28
I. 494. 1

तृतीयं पादं आचष्टे-प्रमाणयोः-इति । ननु प्रकृतेदाहरणे जीवन-
ग्राहकस्य गणितानुमानस्य काप्यस्तीति सामान्यतः प्रवृत्तत्वेन सामान्या-
नुप्रवेशेनो गेहस्यापि क्रोडीकरणादभावप्रमाणेन सहैकविषयताप्यस्ती-
त्याह-प्रकृते-इति । एवं तर्हि भिन्नसामान्यविशेषविषयतया न विरोध
इत्याह-यद्येवम्-इति । नन्वत्राप्यनिर्धारितदेशविषययोरस्तित्वनास्तित्व-
प्रमाणयोः एकस्य विषयेऽन्यस्यानुप्रवेशादस्येव विरोध इत्याह-अत्रा-
पि-इति । यद्यत्रापि विरोध एव तर्ह्यन्यतरद् बाध्येतेत्याह एवम्-इति ।
नन्वर्थापत्त्या भिन्नविषयत्वेन व्यवस्थापनान्नैकस्यापि भङ्ग इत्याह-न
भज्येत-इति ॥ सिद्धान्ती गृहाशयः पृच्छति-किमनुपपन्नम्-इति । एवमर्था-
पत्तिः प्रवर्त्ततेति पूर्वपक्ष्याह-विरोध एव इति । व्यवस्थापयति प्रमाणद्वय-
मित्याशयमुद्घाटयन्नेव पुनः पृच्छति-अथ इति । अज्ञातपराशय एवेतर
आह-व्यवस्थानम्-इति । ततः किमित्यत आह-एकविषयता-इति । ततो-
ऽपि किमित्याह-स कथम्-इति । विषान्तरमूर्च्छितो विषान्तरेणैवावस्थाप्यो
भवति न तु तेनैवातदुक्तं-यद्विषेति । आशयमाविः कर्तुं पुनरपि पृच्छति-
एकविषय-इति । पूर्वपक्ष्याह-विभिन्न-इति । सिद्धान्ती स्वाशयमाविष्क-
रोति-नन्वियम्-इति । अयमस्तित्वनास्तित्वप्रमाणयोर्भिन्नदेशसंबन्धित्वस्व-
भावो व्याप्तिरेव स्वभावप्रतिबन्धलक्षणाद् व्याप्तेस्तथा चानुमानत्वप्रसङ्ग-
भयाद् व्याप्तिं परिहर्तुं प्रवृत्तेन सैव स्वीकृता स्यात् । तथा च घटकुटी-
प्रभातम्⁽¹⁾ । घटकुटी नाम शौक्लिकशाला । यथा हि शौक्लिकेभ्यो
विभ्यतो रात्रावेव शुक्लशालातिक्रमितव्येति गच्छतः पान्थस्य तस्यामेव

(1) For meaning of the Nyāyā, see Jacob's Lukika Nyāyāñjali, Part I, p: 26.

प्रमाता शर्वरी तथेदमपीति । तुरीयं पादं व्याचष्टे-धूमोऽपि च-इति । यदि सत्तोरपि व्याप्तिपक्षधर्मत्वयोरनुपपद्यमानतया गृहाभावो बाहिर्भावं गमये-
त्ततोऽनुमानत्वाच्छेद इति न केवलमनुपपत्तिः प्रमाणद्वयविरोधोऽपि तत्र
वक्तुं शक्यत इत्याह-विरोधोऽपि-इति । सति धूमे वह्निना भवितव्यमिति
बन्हेः सत्तामेकं प्रमाणं गमयति । अनुपलब्धिश्चासत्तां प्रमाणस्य व्यव-
हितदेशान्विषयत्वव्यवस्थापनमर्थोपत्तिरेव स्यादिति । ननु चैवमनुमा-
नोच्छेदः धूमाद्वह्निना भवितव्यमित्यस्यानुमानत्वात्तस्य त्वनुपलब्धिविरो-
धपरिहाराय पर्वतापरभागावस्थापनमर्थोपत्तिरिष्टवेत्याह-वह्निमानय-
म्-इति । न-इति । न वयमिदानीं तेन धूमज्ञानजन्मना वह्निज्ञानेनानुपल-
ब्धिविरोधं ब्रूमः येनानुमानमास्पदं लभेत, किं तर्हि पूर्वकालीनेन यत्र यत्र
धूमस्तत्र तत्राग्निः स्तीति व्याप्तिग्राहकप्रमाणेनेदानीं नुसन्धीयमानेन, प्रतो
न प्रमाणद्वयविरोधसिद्ध्यर्थमनुमानाङ्गीकार इति परभागावस्थापनं च
नार्थोपत्तिरित्याह-नापि-इति । यदि तु विरुद्धयोर्विषयव्यवस्थापनमेवार्थो-
पत्तिः स्यात् ततः पाण्डुरधूमस्य पालालाग्निना व्याप्तत्वेनापालालत्वविरो-
धात् पालालत्वव्यवस्थापनमर्थोपत्तिः स्यादित्याह-अन्यथा-इति । ननु पाण्ड-
रत्वविशिष्टस्य पालालत्वेन व्याप्तिर्भवन्ती पालालत्वव्यवस्थितिनार्थोपत्ति-
रित्याह-तद्विशिष्टस्य-इति । तर्हि विशिष्टस्य धूमस्य वह्निना परभागवर्तिना
व्याप्तिर्भवन्ती परभागव्यवस्थितिर्वा कथमर्थोपत्तिः स्यादित्याह-यद्येवम्-
इति । ननु यत्केवलव्यतिरेक्यनुमानत्वेन नैयायिकानामभिमतं तदेव नोऽस्मा-
कमर्थोपत्तिमन्वयव्याप्तरभावेन तस्यानुमानत्वायोगात् इत्याह-केवलव्यति-
रेक-इति । अस्त्वन्वयो नास्त्येतावता विशेषणार्थोपत्तिव्यवहारः, न
तावताऽनुमानत्वहानिरित्याह-एवम् इति । तत्र केवलव्यतिरेकिणि असत्ये-
वान्वये किंनिबन्धनमनुमानत्वमित्याशङ्क्याह--अविनाभूत-इति । अवि-
नाभावेन तन्निश्चयेन च मामकं ह्यनुमानं केवलव्यतिरेकिणि चाविनाभा-
वस्तन्निश्चयश्चास्त्यनुमानमेव, केवलमेतावान् विशेषः अन्वयव्यतिरेकिणि
लिङ्गैर्ज्वल्यतिरेकाभ्यामविनाभावो निश्चीयते । नन्वन्वयिन्यन्वयेनैव
व्यतिरेकिणि व्यतिरेकेणैवेति अर्थोपत्तेरनुमानान्तर्भावमुपसंहरति-तस्मा-
त्-इति ॥ १६ ॥

एवमर्थोपत्तिर्न बाधिका न भिद्यते चानुमानादित्युक्तम् । अनुप-
लब्धेस्त्वबाधकत्वस्य चिन्तितपूर्वत्वादन्तर्भाव एव चिन्तनीय इत्याह-
अनुपलब्धिस्तु-इति । तत्तावदिह भूतले घटो नास्तीति प्रतीतेरिन्द्रियकत्वे
चतुरो हेतुनोपन्यस्यति प्रतिपत्तेः-इति । विप्रतिपत्ता प्रतीतिरिन्द्रियकर-
णिका अपरोक्षरूपत्वात् रूपादिबुद्धिवदिति । अनन्यत्वोपक्षीणैन्द्रियान्व-
यव्यतिरेकानुविधायित्वात् अज्ञातकरणत्वाच्च । तथेयं प्रतीतिर्भावात्-

प्रमाणसहकृतेन मनसा जायते बाह्यार्थानुभवत्वात् । भावरूपं च प्रमाण-
मिन्द्रियमेव परिशिष्यत इति भावः । भावावेशो भावप्रमाणसहकार
इति । तत्रार्थं हेतुं विवृणोति-या हि-इति । प्रतिवाद्यसिद्धो हेतुरित्याह-
साक्षात्कारित्वम्-इति । न-इति । नास्त्येति बुद्ध्यः काश्चिदज्ञातकरणि-
काः, काश्चिद् ज्ञातकरणिकाः, तत्र यद्युभयेऽप्यसाक्षात्कारजातीयाः तत
इदं कारणवैचित्र्यं न स्यादिति । विपर्ययेऽनिष्टमाह-लिङ्ग इति । असा-
क्षात्कारिज्ञानजनकस्यापि लिङ्गस्य सत्तया हेतुत्वं साक्षात्कारहेतोरपी-
न्द्रियस्य ज्ञायमानतया हेतुत्वं च प्रसज्येतेति । किं च यद्यज्ञातादपि
करणाज्ञातीयमेव ज्ञानं जायेत तदा तत्र कारणमेव तज्ज्ञानं भवेत्
व्यतिरेकाभावादित्याह-ज्ञानस्य-इति । यत एवं तस्माज्ज्ञातानु-
पलब्धिजन्यस्यासाक्षात्कारित्वमभ्युपगच्छतामवश्यमज्ञातानुपलब्धिजन्यस्य
साक्षात्कारित्वमवर्जनोपमित्याह-तस्मात्-इति ।

III. 91. 18
I. 504. 8

स्यादेवं यदि ज्ञातानुपलब्धिः क्वचिदसाक्षात्कारं जनयेत्, न
चैवमस्त्येति शयेनाह-ननु क नाम-इति । तत्रोदाहरणेनोत्तरयति-
तद्यथा-इति ॥ न हि तदा देशान्तरस्थस्य श्रोतुर्योग्यानुपलब्धिरस्ति किं
त्वाप्तवाक्यावगतयानुमिनोतीति । एवं प्रातः कारणेऽनुपलब्धस्य मैत्रस्य
मध्यन्दिनसमयभाविप्रातस्तनाभावज्ञानमप्यनुमानफलमेव मध्यन्दिनानुसं-
धीयमानप्रातस्तनानुपलब्धिलभ्यत्वादित्याह-षतेन-इति । नन्वस्तु ज्ञातानु-
पलब्धिजन्यादज्ञातानुपलब्धिजन्यस्य जातिभेदः, स तु साक्षात्काररूप
इति कुत इत्याह-ननु-इति । न हि विधाद्वयव्यतिरेकेण ज्ञानावान्तरजाति-
भेद इत्यभिप्रायेणाह-कारणविरोधे-इति । द्वितीयं हेतुं विवृणोति-अनन्य-
त्र-इति । विशेषणसिद्धिमाशङ्कते-अधिकरण-इति । यथाह धूमज्ञानो-
पक्षीणेन्द्रियव्यापारानन्तरभाविनो बन्धिज्ञानेन्द्रियहेतुकत्वं तथाधिकरण-
ग्रहणोपक्षीणेन्द्रियव्यापारानन्तरभाविनो भावज्ञानस्यातद्धेतुकत्वमिति ।
तर्ह्यन्यस्यापि सामग्रीसाकल्याद्भाभावप्रतीतिः स्यादित्याह-न-इति ।
योग्यस्य स्थूलद्रव्यसमवेतत्वादिति । ननु भवन्तोऽप्यधिकरणग्राहकेणेन्द्रियेण
ग्राह्योऽभाव इति मन्यन्ते, तत्र चान्धस्य त्वगिन्द्रियेण रूपविशेषाभावप्रतीतिः
प्रसज्येतेत्याह-अधिकरण-इति । न-इति । ततश्च चाक्षुषरूपप्रतीतिर्नान्यस्य
स्यादिति । ममापि-इति । ततश्च चाक्षुषाधिकरणग्रहणाभावान्धस्य
रूपविशेषाभावप्रतीतिरिति । न-इति । प्रतियोगिग्राहकेण चक्षुषा वा-
योरग्रहणात्तत्र रूपाभावप्रतीतिः कदाचिदपि न स्यादिति । नन्वगृहदपि
चक्षुर्वायौ तावत्संनिकृष्टं तावता रूपविशेषस्यानुपलब्धिर्भावं गमयती-
त्याह-तथापि-इति । हन्तैवम्-इति । वायोरग्रहणाभावादनन्यत्र चरिता-
र्था त्वगन्धस्य च रूपाभावप्रतीत्यभावादवश्यापेक्षणीयत्वं चक्षुष इति ।

ननु मा भूदधिकरणग्रहणोपक्षयस्तथापि तत्र संनिहितस्य यस्य कस्य-
चिद्वस्तुनो ग्रहण एवोपक्षीयत इत्याह—स्यादेतत्—इति । न—इति । अत्र
ह्यन्वयव्यतिरेकानुविधाने सत्येवाभावबुद्धेरनिन्द्रियहेतुकत्वमन्यत्र तदुप-
क्षयादुच्यते, स चाभावबुद्धिहेतौ कस्मिंश्चिद्वक्तव्यः, अन्यथा तदनुविधा-
नानुपपत्तेः । न चात्र तस्य वस्त्वन्तरग्रहणस्य तदभावानुभवं प्रति
कारणत्वमस्तीति, यदि स्यात्तत्राह—कारणत्वे वा—इति । अन्धकारे वस्त्व-
न्तरग्रहणाभावात्स्पर्शवद्विशेषाभावप्रतीतिर्न स्यात् इति प्रतियाच्चेति ।
प्रतियोगिग्राहकेण तदा तदालोके विस्फारिताक्षस्य वस्त्वन्तरग्रहणसं-
भवाच्चेति । उत्तरत्र शङ्कते—आर्जव—इति । आर्जवावस्थानादधिकरणस्य
नयनसंनिकर्षोऽपि तद्गताभावग्रहण एवोपयुज्यते न तु तद्ग्रहण इत्यङ्गी-
कर्तव्यमित्याह—नयन—इति । कुत इत्यत्राह—तदेक—इति । आलोकसंनिकर्ष-
स्तावदपेक्षणीयो रूपाभावज्ञानेन तमन्तरेण तदनुपपत्तेः । स च तस्य नयन-
संनिकर्षस्येव सहकारी नानुपलब्ध्यादेः, तस्मान्नयनसंनिकर्षोऽप्यपेक्षणीय
एव, न हि संभवति यस्य यत्सहकारितयैव कार्योपयोगस्तस्य तदनपे-
क्षायामप्यपेक्षेति । चक्षुःसंनिकर्षानुपयोगेऽनिष्टमप्याह—वातायन—इति ।
तत्र हि सत्येवाधिकरणस्यार्जवावस्थाने तद्ग्रहणे चक्षुःसंनिकर्षाभावादेव
तस्य श्यामत्वाभावस्यानुपलम्भो भवति ।

III. 94. 24
I. 509. 4

नन्वस्त्वपेक्षणीयश्चक्षुःसंनिकर्षस्तथाप्यन्यत्रोपक्षयस्तस्येत्याह—तथा-
पि—इति । योग्यानुपलब्धिर्ह्यभावज्ञानहेतुः, योग्यता च प्रतियोगिव्यति-
रिक्ताभावज्ञानकारणसाकल्यं, तच्च साकल्यं चक्षुःसंनिकर्षे सति भवति
तस्यापि तत्कारणत्वात् । ततश्च सामग्रीसाकल्यापादनोपक्षीणं चक्षुर्नाभा-
वज्ञानं यावत् गच्छतीति । न तु परिपूर्णानि—इति । न खलु साकल्यं नाम
कारणेभ्यस्तत्त्वान्तरं तत्साध्यमस्ति यत्रोपक्षयः तस्य स्यात् किं तु परिपू-
र्णानां कारणानामेव तथात्वादिति । नन्वस्ति मेलनं नाम तत्त्वान्तरं क्षयवि-
षय इत्याह—अथ—इति । एवं हि रूपादिज्ञानेऽर्थसंनिकर्षसंपादनोपक्षीणं
चक्षुर्न कारणं स्यादित्याह—तदुपक्षये—इति । नन्वभावाधिकरणसमवेतस्य
कस्यचिद्वस्तुनः प्रतियोगिग्राहकेणैन्द्रियेणोपलम्भोऽभावग्रहणे सहकारित्वे-
नानुपलब्धेरपेक्षणीयस्तत्रेदमिन्द्रियमुपक्षीयत इत्याह—अथाधिकरणसमवे-
तकिञ्चित्—इति । तर्हि वायौ रूपाभावप्रतीतिर्न स्यात् तत्र वस्त्वन्तरस्य
चक्षुषानुपलम्भादित्याशङ्क्य स एवाह—वात्वादिषु—इति । न—इति । न तत्रा-
भावप्रमाणगम्योऽभावः अनुपलब्धिलिङ्गानुमेयत्वादिति । न—इति । असि-
द्धेरनुपलब्धेरज्ञातासिद्धत्वादिति । न तावदभावप्रमाणात्सिध्यतीत्याह—न-
हि—इति । ऐन्द्रियकस्याभावो हि भवतामभावगम्य इति । ननु रूपापलम्भ-
जन्यस्य प्राकट्यस्याभावेन वायौ रूपापलम्भोऽनुमीयत इत्याह—प्राकट्या-

III. 95. 4
I. 510. 7

भावेन-इति । वायौ रूपाभावस्येव प्राकट्याभावस्यापि नाभावप्रमाणा-
त्सिद्धिरित्याह—न वायौ-इति । नन्वस्तु वायौ रूपव्यवहाराभावेन
प्राकट्याभावोऽनुमेय इत्याह व्यवहाराभावेन-इति । व्यवहाराभावस्यानै-
कान्तिकत्वान्न प्राकट्याभावे ज्ञानाभावे लिङ्गतेत्याह—न-इति । इतश्चानै-
कान्तिकतेत्याह—मूकस्वप्न-इति । मूकतया वाचिकस्य व्यवहाराभावः,
स्वप्नतया कायिकस्येति । ननु मा नाम हानोपादानलक्षणयोः कायवा-
ग्यवहारयोः ज्ञानविशेषकार्यत्वात्तदभावात् ज्ञानमात्राभावः प्राकट्य-
मात्राभावो वानुमीयतां, ज्ञानमात्रस्य प्राकट्यमात्रस्य च व्यवहाराभावं
कार्यं, ततस्तदभावात् तयोऽन्यतरस्याभावोऽनुमास्यत इत्याशङ्क्याह—न
च-इति । यदि तावद्व्यवहाराभावमात्रमित्यत्र यः कश्चिद्व्यवहारो विवक्षि-
तस्तदानैकान्तिकता यस्य कस्यचिद्व्यवहाराभावस्य येन केनापि ज्ञाना-
भावेन व्याप्तेः तथापि कस्यापि व्यवहारस्य सर्वत्रासत्त्वादसिद्धश्च तन्मा-
त्राभाव इति ।

III. 96. 30
I. 513. 1

अथ यद्विषयस्य ज्ञानस्य प्राकट्यस्य वा भावोऽनुमितस्ततः तद्विषय-
व्यवहाराभाव एव लिङ्गमुच्यते तत्राह—तद्विषयस्तु-इति । कायिकवा-
चिकव्यवहारयोःपेक्षाज्ञानाव्याप्यत्वाद् व्यापिनश्च व्यवहारान्तरस्यानवगमात्
तद्विषयो व्यवहारस्तद्विषयं ज्ञानं तदाश्रितं वा प्राकट्यलक्षणं धर्मं पुरस्कृत्य
तज्जन्य इति वा तज्जनक इति वा निरूपणीयः । ततो व्यवहाराभावश्चात्र त-
ज्ज्ञानतदाश्रितधर्माभावपुरस्कारेणैव निरूप्येत । तच्चाशक्यमात्माश्रयादिदो-
षप्रसङ्गात् । तथाहि यदा तद्विषयज्ञानव्यवहाराभावः तद्विषयज्ञानाभावे
लिङ्गं तदापेक्षाज्ञानादिव्यापिनो व्यवहारान्तरस्याभावात्तद्विषयज्ञानमेव
तज्जन्यव्यवहारोऽभ्युपगन्तव्यः, तथाचात्माश्रयत्वं तद्विषयज्ञानाभावादेव
तद्विषयज्ञानाभावानुमानमिति । यदा तु तद्विषयज्ञानजनकस्य व्यवहा-
रस्याभावो लिङ्गं तदा चक्षुरादिव्यापारस्य तज्जनकत्वात्तस्य च ज्ञानस्य
कार्यैकगम्यत्वात्तदभावोऽपि ज्ञानाभावावगम्यः, तथा चेतरेतराश्रयता--
तज्ज्ञानाभावज्ञानात्तज्जनकव्यवहाराभावज्ञानं ज्ञानजनकचक्षुरादिव्या-
पाररूपव्यवहाराभावज्ञानाच्च तदभावज्ञानमिति । यदा च तदाश्रितधर्म-
जनकस्य व्यवहाराभावो लिङ्गं तदा प्राकट्याख्यधर्मस्य ज्ञानहेतुकत्वा-
दात्माश्रयत्वमेव । अथ तु ज्ञानद्वारा चक्षुरादिव्यापार एव जनकः तदा
चक्रकं भवति—ज्ञानाभावाच्चक्षुरादिव्यापारलक्षणस्य व्यवहाराभावः
ज्ञानाभावश्च प्राकट्याभावात् स च तज्जनकव्यापाराभावात् स च
ज्ञानाभावादिति । न च व्यवहाराभावमात्रेणेत्यादेरपरा व्याख्या । न केव-
लमनैकान्तिकः असिद्धश्च व्यवहाराभाव इत्याह—न च-इति । उक्तस्यै-
वानैकान्तिकत्वस्यानुभाषणं दृष्टान्तार्थमिति व्यवहारस्वरूपनिरूपणपुरःसरं

व्यवहाराभावं निरूपयन्तस्यासिद्धिमेवाह-तद्विषयस्तु-इति । ननु विज्ञाय-
मान एवानुपलम्भो यदि रूपाभावं गमयेत् अविनाभावेन तत एते दोषाः
प्रादुष्युः, न त्वेवमित्याशङ्काह-न चाज्ञातस्य-इति । तथा सति लिङ्गतैव
न स्यादिति भावः । ननूपलम्भलिङ्गस्य प्राकट्यस्याभावो लिङ्गिन उपल-
म्भस्याभावं गमयिष्यतीत्यत्राह-न च-इति । स हि लिङ्गाभाव इत्येव
लिङ्गिनोऽभावं गमयेदविनाभावेन वा प्रथमे धूमाभावोऽप्यन्यभावं गमयेत्,
द्वितीये त्वविनाभावः स्वस्य हेतुस्वरूपस्य च प्रतिसंधानमपेक्षेत, अन्य-
थातिप्रसङ्गादिति । ननु नैयायिकमतावलम्बेन ज्ञानप्रत्यक्षत्वमभ्युपगच्छामः,
ततो भावप्रमाणावगतेनैव ज्ञानाभावेन वायौ रूपाभावमनुमीमह इत्याह-
ज्ञानप्रत्यक्षत्वेन-इति । तर्हि प्रामाणिकं पन्थानमागतो यथाप्रमाणं वायो
रूपाभावश्चाक्षुष इत्यभ्युपगच्छ । न च कथं नामाचाक्षुषो वायो रूपा-
भावश्चाक्षुषः स्यादिति शङ्कावकाशः शब्दप्रध्वंसप्रत्यक्षत्वसाधनेनाधि-
करणप्रत्यक्षत्वस्यानङ्गत्वप्रतिपादनेन दत्तोत्तरत्वादित्याह-न शब्द-इति ।
तदेवं यदि प्रतियोगिग्राहिणेन्द्रियेणाधिकरणसमवेतधर्मोपलम्भः तद्वि-
षयाभावग्रहे हेतुः ततो वायौ रूपाभावप्रतीतिर्न स्यात् अनुमानतस्तद-
सिद्धेरित्युक्तम् । इदानीं तत्रैव दूषणान्तरमाह-अपि च-इति । तद्वहिताया
वस्त्वन्तरप्रतीतिरहितायास्तस्या अनुपलब्धेः कार्यव्यभिचारात्सत्यामप्यनुप-
लब्धौ कदाचित्कार्यस्याभावग्रहणस्यानुत्पत्तेः तत्प्रतीतिरप्यङ्गमिति व्यव-
स्थाप्यते व्यतिरेकाभावेऽप्यन्यव्याप्तिवलाद्धेति । तत्र प्रथमे दूषणं-न तावत्-
इति । + प्रति + + प्रतियोगिग्राहकेन्द्रियसंनिकर्षैः सहितानां प्रतीतिद्वये
दूषणं-नापि तद्व्याप्तेः-इति । सत्यां हि व्याप्तौ वायौ भवन रूपाभावः प्रत्ययः
तां वस्त्वन्तरप्रतीतिमाक्षिपेदेवंभूतत्वादभावप्रत्ययस्य वस्त्वन्तरप्रतीतियाप्त-
त्वात् । यदि नाक्षिपेत् तर्ह्यभावप्रत्ययो वस्त्वन्तरप्रतीतिहेतुको न स्यात्स्वयं वा
न भवेत् तत्कारणकस्य वस्त्वन्तरग्रहणस्याभावात् । अस्ति चायं वायाविति
प्रतिक्षिप्तमपि पक्षं दूषणान्तरविवक्षयोपक्षिपति-ततः-इति । ततः प्रमाणा-
न्तरभूताया अनुपलब्धेर्वायौ रूपाभावप्रतीतिर्न भवतीत्येव किंतु लिङ्गभूता-
यान्तदा च वस्त्वन्तरप्रतीतिर्नापेक्षणीयेति । लिङ्गमपि-इति । न हि तस्या
एव कदाचिद्वस्त्वन्तरप्रतीतिरपेक्षणीयाऽन्यदापि युक्तमिति । ननु यथा ह्यालि-
ङ्गदशायां मातापितृसंबन्धश्चक्षुःसंनिकर्षमपेक्षते ब्राह्मण्यज्ञानेन तु लिङ्गाव-
स्थायां तथेहापि स्यादित्याह-यथा-इति । न-इति । तत्र हि ज्ञानात्मनः
कार्यस्य पारोक्ष्यापारोक्ष्यलक्षणजातिभेदात् यो निसंबन्धस्येन्द्रियापेक्षानपे-
क्षयोरुपपत्तिरिह चोभयोरिति । वस्त्वन्तरग्रहापेक्षतदनपेक्षानुपलब्धिकार्य-
योरभावज्ञानयोः पारोक्ष्याभ्युपगमेन जातिभेदाभावात् सहकारिवैचि-
त्र्यानुपपत्तिरिति । तनु परोक्षत्वेऽपि वस्त्वन्तरग्रहणापेक्षानुपलब्धिविज्वस्य

प्रकारान्तरेणासौ जातिभेदो भविष्यतीत्याह—परोक्ष्य-इति । न-इति । परोक्षपरोक्ष्यतिरेकिणो ज्ञानावान्तर जातिभेदस्याप्रामाणिकवादिति । संभाव्यते-इति । यद्यपि न प्रमाणोपलम्भ इति शेषः । संभाव्यताम्-इति । न हि संभावनामात्रसिद्धं जातिभेदमाश्रित्यास्मिन् जातिभेदे वस्त्व तरग्रहापेक्षानुपलब्धिः कारणमस्मिन्स्तु तन्निरपेक्षेति कारणनियमः शक्यनिश्चय इति ।

III 98. I
I. 517. 5

तृतीयं हेतुमनूय व्याचष्टे—अज्ञातकरणत्वात्-इति । साक्षादनन्यत्र चरितार्थेनेन्द्रियेण जन्यमिति तत्रैवादाहरणान्तरमाह-यथा वा-इति । यदि स्मरणं साक्षान्मनइन्द्रियजं तर्हि सुखादिज्ञानवदस्य साक्षात्कारित्वानुभवत्वे न किमिति स्त इत्याह-कुतः-इति । संस्कार-इति । न तावदनुभववं संस्कारातिरिक्तासाधारणकारणाभावात् नापि साक्षात्कारित्वमिन्द्रियार्थसंनिकर्षासमुत्पत्तादिति वक्ष्यामश्चतुर्थं परिच्छेद इति ।

III 99. 27
I. 519. 1

अज्ञायमानकरणकेन ज्ञानेनेन्द्रियजेन भवितव्यमिति व्याप्तिर्भावज्ञानेषु नाभावज्ञानेष्वपीत्याह—तथापि-इति । न-इति । सामान्यतः प्रवृत्ताया व्याप्तेर्बाधकमन्तरेणाभावविषयत्वेन संकोचानुपपत्तेस्तथापि वा संकोचेऽतिप्रसङ्ग इति । मा भूत्संकोचः तथाप्यज्ञायमानकरणकस्यैव कस्यचिद् ज्ञानस्यानिन्द्रियजत्वे किं बाधकमित्याह-तथापि-इति । बाधकं वि + + त्सर्गाप्रवादेऽतिप्रसङ्ग इत्येतदेव तावद् बाधकं किमन्यन्मृत्युत इत्याह—नन्विदम्-इति । नन्वन्यतः सिद्धायां व्याप्तावेव तद्वक्त युक्तं तत्सिद्धिश्च विपक्षे बाधकादित्याशङ्क्याह-अन्यर्थापि-इति । इह घटे नास्तीति बुद्धिर-तोन्द्रियजा निर्हेतुकैव स्यात् हेत्वन्तरासंभवादिति बाधकान्तरमाह—रूपादि-इति । तासामपीन्द्रियजत्वमज्ञातकरणत्वाधीनसिद्धोति भावः । तमेव स्फारयति -न हि-इति । उपलभ्यमानकरणिकास्वनुमित्यादिषु इन्द्रियस्य कारणत्वेनाव्यवस्थापनादनुपलभ्यमानकरणिकासु रूपादिबुद्धिषु तदव्यवस्थापनादज्ञातकरणत्वमेवेन्द्रियत्वे प्रयोजकमिति निश्चीयत इति । ननु रूपादिबुद्धीनां चक्षुरादिकारणत्वकल्पने तासां साक्षात्कारित्वमेव प्रयोजकं न त्वज्ञातकरणत्वमित्यत्राह-यद्यपि-इति । रूपादिबुद्धीनां सत्यपि साक्षात्कारित्वे प्रथमतः कार्यदर्शनसमय एव कारणमपेक्षमाणः कारणान्तराज्ञानेनैव चक्षुरादि कल्पयति । ननु तासां साक्षात्कारित्वमप्यनुसंधाय ततश्च प्रथमभाविनो ज्ञातकारणत्वस्यैव प्रयोजकत्वमिति तदेव व्यतिरेकमुखेन स्फारयति-न हि-इति । अत एव-इति । यत एवाज्ञातकारणत्वमेव प्रयोजकमैन्द्रियकत्वे न तु साक्षात्कारित्वमत एवेति । संस्कारकरण एव स्मृतः । ननु मन इति चेत् तत्राह-संस्कारस्तु-इति । कारणस्य मनइन्द्रियस्य विषयप्राप्तिरूपतया संस्कार उपयुज्यते, न तु कारणत्वेनेति ।

तुरीयं हेतुमनूय व्याचष्टे—भावावेशाच्च-इति । वहिः स्मरणादन्तः सुखाद्यनुभवाच्चान्यत्र सर्वत्रेन्द्रियलिङ्गादिभावात्मककरणसहायमेव मनः प्रवर्त्तमानं दृष्टमते व्याप्तिबलादभावानुभवेऽपि किमपि भावरूपं कारण-माविश्य मनः प्रवर्त्तत इत्यनुमीयते, तच्च कारणमिन्द्रियमेवावशिष्यत इत्यर्थः । ननु भावानामुपलम्भ एवायं नियमः, अभावानुभवे तु वहिरस्वत-न्त्रमनुपलब्धिमात्रसहायं भविष्यतीत्यत्राह-न हि-इति । अभावानुभवेऽपि शाब्दलैङ्गिकादौ मनसः शाब्दादिभावरूपकारणापेक्षादर्शनादिति । अन्यत्र तथादर्शनेऽपीह घटो नास्तीत्यत्रानुपलब्धिमात्रसहायं भविष्यतीत्यत्राह—न च-इति । यद्वा, भावानुभवे भावकारणापेक्षमप्यभावानुभवे तन्निरपेक्षमेव मनो भविष्यतीत्यत्र दोषान्तरमाह—न च-इति । तथा च-इति । अपेक्ष-णीयत्वेनावधृतस्याभावेऽपि कार्योत्पत्त्यभ्युपगमे न किञ्चित्कस्यचित्कार्यं कारणमिति वा परिगृह्येताविशेषादिति ।

III. 100. 14
I. 521. 8

अपरानपि चतुरो हेतुनूपन्यस्यति-अपि च प्रतियोगिनि-इति । इन्द्रि-याणि पक्षः, अभावज्ञानकारणमिति साध्यमध्याहार्यमभावप्रतियोगिनि घटादौ समर्थत्वात् शब्दलिङ्गादिन्द्रियस्यावान्तरव्यापारत्वादधिकरण-ग्रहणेन व्यवधानाभावात्, इदं चाभावग्रहणेऽधिकरणग्रहणस्यापयोगमङ्गी-कृत्योक्तम् । अभावविषयविपर्ययज्ञानहेतूनां दोषाणामिन्द्रियाश्रयत्वात् अघटं भूतलमिति विशिष्टबुद्धेरिन्द्रियहेतुत्वाच्चेति । तत्राद्यं व्याचष्टे—यद्धि-इति । भावग्राहिणः प्रमाणस्य तदभावेऽपि सामर्थ्यानङ्गीकारेऽनिष्टमाह-अन्यथा-इति । शब्दादेरप्यभावानापादकत्वमस्त्वित्यत्राह-न चैवमेव-इति । मन्त्रो नास्तीत्याप्तवाक्याच्च दृष्ट इत्याप्तवाक्यावगतानुपलब्धिलि-ङ्गादपि तदभाववर्गतरिति । द्वितीयं विवृणोति-यस्तु-इति । आश्रय-ग्रहणव्यापृतमपीन्द्रियमभावबुद्धेः कारणं तस्येन्द्रियावान्तरव्यापारत्वेन तदव्यवधायकत्वादिति । यद्यवान्तरव्यापारोऽपि व्यवध्यात् ततः सविकल्पकज्ञानानां प्रत्यक्षत्वं न स्यात् निर्विकल्पकज्ञानव्यवहितत्वा-दिन्द्रियस्येत्याह—अन्यथा-इति ।

III. 100. 28
I. 522. 6

यदि व्यवधानेनेन्द्रियमेवाभावज्ञाने कारणं स्यात् तर्ह्यवान्तरव्यापारो-कृतधूमज्ञानमिन्द्रियमेवाग्निं ग्राहयेत् । तत्र चाभावप्रमाणवदनुमानमपि दत्तजलाश्ललि स्यादित्याह-ननु-इति । तदवान्तरव्यापारलक्षणमपि दृष्टो-पवल्लिगतमित्याह—न-इति । न हि यद्येन जन्यते तत्सर्वं तस्य व्यापारः किन्तु येन विना यस्य यदुत्पादनं न संभवति स एव तस्य कारणस्य तस्मिन् कार्ये जनयितव्येऽवान्तरव्यापारः । न च वह्निसंयोगमन्तरेणैव धूमेऽपलम्भमन्तरेण चक्षुर्न वह्निज्ञानमुत्पादयति पुरोवर्त्तनि वह्नी तमन्त-रेणैव तदुत्पादनदर्शनादिति ।

III. 102. 29
I. 524. 8

तृतीयं विवृणोति-अस्ति च-इति । अस्ति तावद्विद्यमान एव वस्तुनि नास्त्येति विपर्ययात्मकोऽभावप्रत्ययः यस्मिन् दुष्टे सति भवति तदेवादुष्टं समोचोनाभावज्ञानकारणं भवितुं युक्तमिति । ततः किमायातमिन्द्रिय-करणत्वस्येत्यत्राह-न च-इति । न तावदनुपलब्धेरभावात्मिकाया दोषा-श्रयत्वं संभवति । न चाधिकरणग्रहणस्य प्रतियोगिसरणस्य वा स्वगतो दोषः संभवति । कार्यप्रतिबन्धको हि दोषः, तयोस्तावदुत्पन्नयोरर्थप्रकाशात्मनः कार्यस्य केनापि प्रतिबन्धायोगात् अनुपपन्नयोश्च कार्याभावस्य स्वभाव-निबन्धनत्वेन दोषानधीनत्वात्तस्मादिन्द्रियदोषादेवाभावविपर्यय इति शिष्यत इति भावः । दुष्टं हैत्वन्तरमाशङ्कते-असंसृष्टयोः-इति । अभावे भावविपर्ययो दृष्टान्तार्थ इति । न वयम्-इति । तथा प्रतिभानमेव विपर्ययो न त्वन्यस्तावत्साध्यः । तथा च ततो विपर्ययोत्पत्तौ विपर्ययादेव विपर्यय इति स्यादिति परिशेषसिद्धमुपसंहरति-तस्मात्-इति । उक्तमर्थं प्रयोगमारोपयति-तथा च-इति ।

III. 103. 17
I. 596. 2

चतुर्थं हेतुं व्याचष्टे-विकल्पनात्-इति । नन्विन्द्रियस्य विशेष्यभूतभूत-लोपक्षेप्यभावप्रमाणेन विशिष्टधीः सत्स्यति किं समेनेत्यत्राह-यथा हि-इति । अत्र-इति । अवष्टं भूतलमिति शिष्टबुद्धावित्यर्थः । ननु प्रत्येकसामर्थ्यं तयोः समाहारः कारणमस्तु न तु सप्तमस्यावकाश इत्याह-स्वस्य विष-य-इति । न-इति । भावाभावरूपविषयभेदे परोक्षापरोक्षलक्षणफलवैजात्ये च सति येनेन्द्रियानुपलब्धयोः समाहारः संभवतीति विषयभेदे फलवैजात्ये च समाहाराभावमेवादाहरणेन दर्शयति-न हि-इति । ननु तत्रोदाहरणे कवस्य घटपटात्मकस्य कार्यस्याभावात्समाहाराभावः न तु विषयभेदा-त्फलवैजात्याद्वा, इह त्वभावविशिष्टभावविषयस्यानुपलब्धोन्द्रिययोः अनु-गुणपरोक्षापरोक्षात्मनः प्रत्ययस्य दर्शनाद्युक्तः समाहार इत्याह-तत्र-इति । न-इति । न हि मिथोविरुद्धे परोक्षापरोक्षत्वे एकत्र ज्ञाने समाविशत इति दर्शनवलात्समावेशाङ्गीकारे तत्र विशिष्टकार्येऽनुपलब्धेरिन्द्रियत्वद्वयो-रपि शक्तिरङ्गीकार्या, तदा च प्रत्यभिज्ञानवत् प्रत्यक्षफलमेव ज्ञानं भवेदिति भावः । ननु स्वस्वविषयमात्रपर्यवसितयोरेव समाहारः कारणमस्तु किं शक्त्यन्तरकल्पनयेत्यत्राह-न हि-इति । प्रत्यभिज्ञादावपि नियतविषययोरेव संस्कारेन्द्रिययोः समाहारादेव सिद्धेरिन्द्रियशक्तिकल्पनं न स्यादिति । नन्वनुपलब्धोन्द्रिययोः प्रत्येकं भावाभावविषयशक्त्यभ्युपगमेऽन्यतरेणैव विशिष्टधीसिद्धेः किं परस्परसाहित्येनेत्याह-ननु-इति । न-इति । अनु-पलब्धिसहितस्यैवेन्द्रियस्य तत्र शक्तिर्न केवलस्य, न चान्यसाहित्येनैन्द्रिय-कत्वविरोधः प्रत्यभिज्ञानादिवदिति । सुरभि चन्दनमित्यादिप्रत्ययेष्विवा-प्रापि समाहारः कारणं स्यादित्याशङ्क्याह-यतेन-इति । अन्यसहितस्ये-

न्द्रियस्य विशिष्टधीहेतुत्वप्रतिपादनेन तेषां प्रत्यया गन्धज्ञानसहकृतया त्वचा वा चक्षुषा वा जायन्ते न त्विन्द्रियसमाहारेणेति व्याख्यात इति । एवमुक्तप्रकारेण विशिष्टज्ञान इवेन्द्रियस्याभावेऽपि सामर्थ्यमवर्जनीयमित्युपसंहरति—तथा च—इति ।

अथानुपपत्तिचतुष्टयेनाभावप्रत्यक्षत्वं पूर्वपक्षो प्रतिक्षिपति—स्यादेतत्—इति । (a) अघटं भूतलमिति विशिष्टताबुद्धेः पूर्वमेव विशेषणस्याभावस्य ग्रहणं वक्तव्यं विशेषणग्रहणकार्यत्वात् विशिष्टबुद्धेर्न च विशिष्टे सामर्थ्यमस्त्येति विशेषणपीन्द्रियस्य सामर्थ्यमतिप्रसङ्गात् । तस्मादभावत्वनैव विशेषणस्य ग्रहणाग्र पक्षं प्रमाणमास्थेयम् । (b) यदि वा भाव ऐन्द्रियकः सविकल्पको ग्राह्यः, ततो निर्विकल्पकेनासौ पूर्वं ग्रहीतव्यः निर्विकल्पपूर्वत्वात् विकल्पस्य । न चाभावे निर्विकल्पकसंभवः प्रतियोग्यवच्छेदेनैव तस्य स्फुरणात् । न च षष्ठप्रमाणवादिनोऽप्ययं प्रसङ्गः ऐन्द्रियकविकल्पस्यैव तत्पूर्वकत्वनियमात् । (c) न चाभावस्येन्द्रियेण प्राप्तिः संभवति संयोगादीनां भावधर्मत्वात् विशेषणविशेष्यभावलक्षणस्य च संबन्धस्य संयोगसमवायादिसंबन्धान्तरपूर्वकत्वेनैव दृष्टिनीलोत्पन्नादिषु दृष्टत्वात् । (d) किं च, अभावप्रत्यक्षत्ववादिनापि प्रतियोगिनाऽनुपलब्धिरवश्यमिन्द्रियसहकारित्वेनाप्यङ्गीकर्त्तव्या, तथा चाभयसिद्धा सेवाभावज्ञानहेतुरस्त्विति ।

III. 105.14
I. 527. 10

समाधत्ते—उच्यते—इति । अवच्छिद्यतेऽनेनेति अवच्छेदः प्रतियोगी, तद्ग्रहणस्याभावनिरूपणे + व्यमवश्यंभावः । प्रतियोगिनिरूपणाधीननिरूपणाभाव इति यावत् । तस्माद्विशेषणत्वेऽपि न केवलस्याभावस्य पूर्वग्रहणं, नापि विकल्पवेद्यत्वेऽपि पूर्वमालोचनमास्थेयम् । एतदुक्तं भवति—न हि पूर्वग्रहणे विशेषणत्वं प्रयोजकं, नाप्यालोचनीयत्वेन विकल्पवेद्यत्वं किन्तु प्रतियोगिनिरपेक्षनिरूपणीयत्वं ज्ञानसमवायादौ तथावसायात् । अथाभावज्ञानस्यावच्छेदग्रहे ध्रुवो नाङ्गीक्रियेत तर्हि केवलस्याभावस्य पूर्वग्रहणमालोचनं च को नाम नाङ्गीकुर्यात् । विशेषणविशेष्यरूपस्य संबन्धस्य संबन्धान्तरपूर्वकत्वनियमाभ्युपगमे च संबन्धान्तरस्यापि संबन्धपूर्वकत्वप्रसङ्गेऽनवस्थाप्रसङ्गः । न चेदयमसदुक्तप्रकारोऽङ्गीक्रियेत ततः प्रमाणान्तरपक्षोऽपि दुर्घटः स्यादिति तत्राद्यचाद्योत्तरतयाद्यं पदं व्याचष्टे—स हि—इति । एषां हि दण्डकुण्डलादीनामर्थानाम् अर्थान्तरज्ञाननिरपेक्षैः स्वविषयैरेव ज्ञानैरितरेतरव्यवच्छेदः सिध्यति, त एव विशेषणीभवन्तः केवला अपि स्फुरेयुः । येषां तु ज्ञानसमवायाभावादीनां स्वस्वगोचरं ज्ञानव्यञ्जकमात्रं न तु व्यवच्छेदकं, न हि ते प्रतियोगिज्ञाननिरपेक्षैरेव

III. 105.24
I. 529.

स्वविषयज्ञानैः स्वेतरव्यवच्छिन्नाः प्रतीयन्ते तेषां केवलस्फुरणमन्तरेणैव विशिष्टज्ञानगोचरत्वमिति द्वितीयस्यापि चोद्यस्य तमेवात्तरतया व्याचष्टे—स वा विकल्पयितव्यः—इति । तैरेव विकल्पवेद्यैः भवद्भिः पूर्वमालोचनविषयैर्भवितव्यं ये प्रतियोगिनिरपेक्षैरेवेन्द्रियैः ज्ञाप्यन्ते यथा घटादयः, ये तु प्रतियोगिज्ञानपुरःसरमेव जायन्ते यथा ज्ञानादयः तेषां निर्विकल्पकवेद्यत्वासंभवात् न तत्पूर्वकत्वमिति । अथ पाठक्रममनादृत्यार्थक्रमेण द्वितीयं पाठमवसरे व्याख्यास्यंस्तृतीयचोद्योत्तरतया तृतीयं व्याचष्टे—स्वभाव—इति ॥ स्वाभाविके हि विशेषणविशेष्ये संबन्धे सत्यपि रूपादिष्वधिकः समवायादिसंबन्धो दृष्टत्वादेव स्वीक्रियते । तद्धेतुकत्वेनाभावे तु स्वभावतः प्राप्तिरस्ति न च संबन्धान्तरं दृश्यत इति भावः । तथापि—इति । तदभ्युपगमोऽनवस्थादुस्य इत्याह—इह तु—इति ॥ एतावता संबन्धान्तराभावमात्रेणेति तुरीयं पादं व्याचष्टे—न चेदेवम्—इति । दौर्घट्यमेवाह—तथा हि—इति । प्रत्यक्षं साक्षादनुमानादीनि तु परंपरया निर्विकल्पकपूर्वकाणि तेषां प्रत्यक्षपूर्वकत्वात् तस्य च निर्विकल्पकपूर्वकत्वादिति ॥ यतः सर्वस्यापि प्रमाणस्यायं स्वभावः तस्मादनुपलब्ध्या प्रमाणान्तरभूतयाप्यालोचितपूर्वं एवाभावो विकल्पनीय इत्याह—ततः—इति । अस्तु तर्ह्यनुपलब्धैवालोकनमित्यत्राह—न च—इति । आलोचनविषयत्वसंभवे वाभावस्यास्माकमपीन्द्रियेण तदालोकनं भविष्यतीत्याह—शक्यत्वे वा—इति । एतेन द्वितीयः पादो व्याख्यातः । पष्ठेनापि प्रमाणेनाभावः कस्यचिद्विशेषणत्वेन वा ग्राह्यः ततश्च संबन्धान्तरपूर्वकत्वनियमे विशेषणविशेष्यभावस्यानवस्थाप्रसङ्गस्तवापि तुल्य इत्याह—तदभावस्य—इति । ननु संयोगाद्यभावेऽपि तादात्म्यात्मकसंबन्धान्तरमभ्युपगम्यते भाट्टैस्ततो न तुल्यत्वमित्याह—परस्य—इति । यदि हि तादात्म्यं प्रमाणतोऽस्ति ततोऽस्तीति स्यात् न चैवं प्रमाणाभावादित्याशयेनाह—ननु—इति । नन्वस्माभिस्तावदेतदभ्युपगम्यत इत्यत्राह—न हि—इति । न ह्यभ्युपगमतदभावमात्राभ्यां वस्तुनः सदसत्त्वसिद्धिरिति । यत्त्ववश्याभ्युपगन्तव्यत्वादनुपलब्धः सैव प्रमाणमस्तिवति तत्राह—अवश्य—इति । यद्यवश्याभ्युपगम्यत्वमात्रेणानुपलब्धेः प्रमाणान्तरत्वमपि सिध्येत् तर्हि भावोपलम्भेऽपि तदभावानुपलब्धिरेव प्रमाणं भवेत् भावोपलम्भसमयेऽभावानुपलब्धेरवर्जनीयत्वादित्याह—अन्यथा—इति ॥

अथ परमेश्वरप्रतिपत्तिव्याजेन परिच्छेदार्थमुपसंहरति—प्रत्यक्ष—इति । बाधकत्वेन शङ्कितानामपि सर्वेषां प्रमाणानां कार्यत्वेनेश्वरायत्तात्मलाभत्वादनुमानस्याश्रयासिद्धेरपि तदधीनत्वादागमस्य च प्रामाण्येऽपि तत्परतन्त्रत्वादुक्तं—यन्मुखवीक्षण—इति । प्रत्यक्षस्यात्यक्तौ तदपेक्षायामपि

प्रामाण्ये तदनपेक्षत्वादुक्तं-प्रायः-इति । तदयमर्थः-एवमीश्वरस्याघरै-
रर्वाक्प्रवर्तमानैस्तमपि विषयो कर्तुमशक्नुवद्भिरिति यावत् । यन्मुखवीक्ष-
णैकविधुरैरात्मापि नासाद्यते तैः प्रत्यक्षादिभिस्तस्य विरोधो बाधश्च दूरे,
तमेवभूतं सर्वेषां परमपुरुषार्थप्राप्तिहेतुत्वादनुविधेयमेकं समेनाधिकेन वा
द्वितीयेन रहितं असमायां स्वच्छन्दतः प्रवणलक्षणायां लीलायामवद्वरति
परमेश्वरमुद्भवदतिश्रद्धावन्तो वयं प्रपद्यामह इति ॥ ० ॥

इति श्रीमद्रामदेवमिश्रसूनोर्वरदराजस्य कृतौ कुसुमाञ्जलिटीकायां
तृतीयः परिच्छेदः ॥

STATE-ARCHIVES

III.
I.

INDEX.

अ

अकस्मात् (भवति) five fold meaning of the word discussed, pp. 7 et seq.

अतिशय (=वैलक्षण्य), p. 45.

अदृष्ट, a necessary assumption when known (दृष्ट) causes fail to explain an effect, p. 21 ; nature of its function and its relation to known causes, Do (cf. pp. 32, 97); its causality twofold, direct and through the co-ordination of known causes, p. 97 [S. V. अपूर्व]

अधिकार (=वासनायोग), p. 43 [S. V. वासना]

अनादि (=स्वाश्रयवैलक्षण्यप्रागभावप्रतियोगी, Guṇānanda)

अनादित्व (of भाव), pp. 10 et seq.

अनित्यत्व (of sound), established how, p. 65.

अनुग्राहकत्व (of Īśvara) p. 3.

अनुपलब्धि, no proof against the existence of God, pp. 95 et seq ; not a distinct proof at all, pp. 131 et seq.

अनुपाख्य, p. 7.

अनुभवत्व (of ज्ञान), determined by what, p. 136.

अन्यातिशय (=सामग्री), p. 46.

अन्विताभिधानवाद, what, p. 124 ; repudiated, pp. 124 et seq.

अपवर्ग, means to, what, p. 3.

अपूर्व, a quality of आत्मन् or of the conscious agent, pp. 21, 37 ; defined, p. 21 ; doubt as to its being a property of matter, p. 21.

अपोहवाद, p. 14.

अप्रतिसंक्रमा, p. 38.

अप्रयोजक, p. 110.

अभाव, its causality denied, why (Mim), pp. 21-22;
the same asserted in Nyāya and the ground
shewn, pp. 22 et seq.

अभिनिवेश, defined, p. 4.

अभिमान, p. 127.

अभिहितान्वयवाद, p. 127.

अर्थापत्ति, an alleged proof in favour of the non-existence of God (Mim.), p. 128; proved to be no evidence against the existence of God (Nyāya), Do; as a distinct proof questioned, pp. 128—131.

अवच्छेद (= प्रतियोगो), derivation of, p. 139.

अवधि, p. 8.

अविद्या, defined, p. 3.

अव्यवस्था, in the sense of अप्रसङ्ग and अतिप्रसङ्ग, p. 32.

अश्वकर्ष, p. 7.

असमा (as applied to सहकारिशक्ति of God i.e., to अदृष्ट), p. 58.

असमवायिकारण, defined, p. 57.

अस्मिता, defined, p. 3.

अहङ्कार (in Sāṅkhya), meaning, what, 39; function, what, p. 40.

आ

आकांक्षा, pp. 119—122.

आगम (S. V. (शब्द)).

आत्मा, its समवायिकारणत्व established, how, pp. 42-43; not perceived in sleep, why, p. 99; the causes of its perception, what, p. 99.

आत्माश्रय, p. 134 (S. V. इतरेतराश्रय and चक्रक)

आदर्शक, p. 81.

आदित्यस्तम्भन, p. 90.

आदिविद्वान् (= स्वारसिकचैतन्य), p. 3.

आधेयशक्ति, proof of the existence of, p. 27.

आनुपूर्वी, three different views on, p. 85 (through
(a) उत्पत्ति, (b) अभिव्यक्ति and (c) अभिप्राय).

आयुः, defined, p. 4 ; p. 82.

आलय, p. 90.

आलोचन (a Sāṅkhya term), identified with the
निर्विकल्पकज्ञान of Nyāya, p. 40.

आवरण (= शरीर), p. 4.

आशय (= ऋपूर्व), derivation and meaning of, p. 4.

इ

इतरेतराश्रय, p. 134.

इन्द्रजालिक, p. 81.

इष्ट (= श्रौतकर्म e.g. याग), p. 18.

ई

ईश्वर, atoms declared to be the body of, p. 91 ; atomic
vibrations the breath of, p. 91.

उ

उच्छेद (= प्रलय as opposed to अपवर्ग), due to what
causes, stated, p. 89 ; distinguished from
apavarga, Do.

उत्तम्भक, explained, pp. 23-24.

उपनायकादृष्ट, defined, p. 33.

उपमान, its Viṣaya according to Prābhākara view,
what, pp. 112-113 ; according to Bhāṭṭa view,
what, p. 113 ; Nyāya view on the question
explained, p. 115 ; defined by Udayana, how,
p. 118.

उपलक्षण, meaning stated and distinguished from Viśeṣaṇa, pp. 27-28 [S. V. विशेषण].

उपलब्धि, meaning stated according to Sāṅkhya, (Vard.) I. p. 70, according to Nyāya, Do.

उपाधि, of the three kinds of संसर्गभाव, what, pp. 24-25 ; defined, p. 110.

उपास्ति, declared to be a means to स्वर्ग as well as अपवर्ग, the reason why, p. 3.

ए

एकशक्ति, p. 11.

ऐ

ऐन्द्रियकत्व (of ज्ञान), its ground explained, p. 136.

क

कदलीकाण्ड, p. 83.

कर्मन्, defined, p. 4.

कर्मत्व, defined, p. 27.

कर्मकाण्ड, p. 89.

कादाचित्कत्व, p. 7.

कारण, p. 11.

कारणत्व, how ascertained, p. 23 ; identical with शक्ति rather than शक्तिमत्त्व, p. 36 ; two definitions of, stated, Do.

कारणप्रवाह, proved to be without beginning, p. 11.

कारोरो, p. 29.

कार्य (द्रव्य), origin and destruction of consequent on the conjunction & disjunction of the material particles, p. 84 ; भोगविशेष not a moving cause of the origin and destruction of, Do.

कार्यकारणभाव, implies duality, p. 8.

कार्यभेद, said to arise from either of the two causes
(a) कारणभेद or (b) कालभेद, p. 16.

कालक्रम, p. 16.

कीर्त्ति (= धर्मकीर्त्ति), quoted, pp. 7-8.

कुलधर्म, p. 4.

कूटस्थ (= अपरिणामी), p. 38.

कूटस्थत्व, of ātman not opposed to the rise and disappearance of ज्ञान and other qualities, how, p. 43.

कृति, stated to be co-existent with knowledge, pp. 41-42; the notion of such co-existence not an error, how, p. 41.

क्रम, defined, p. 16.

क्रियाव्यवहार, its origin explained, p. 83.

क्लेश, defined, p. 3.

क्षणभङ्गवाद, pp. 45 et seq.

ग

गतानुगतिक, p. 88.

गुडजिहिका (न्याय), p. 3.

[For exposition of the Nyāya and its literary references, see Jacob's लौकिकन्यायाञ्जलि, I. p. 24.]

गुरुमत (S. V. प्रामाण्य.)

गोत्र, p. 4.

गौड (श्रीमांसक), referring to Śālikā nātha, p. 123.

घ

घटकुटोप्रभात (न्याय), explained, p. 130.

च

चक्रक, p. 134 (S. V. आत्माश्रय and इतरेतराश्रय)

चय, p. 82.

चरण, p. 4.

चित्ति, p. 38.

चैत्यवन्दन, p. 20.

ज

जाति, defined, p. 4.

जातिनियम, the rule and exception, p. 83.

ज्ञान, not a property of matter, p. 41; why none during sleep, pp. 97, 99.

त

तदुत्पत्ति, ground of प्रतिबन्ध (Bud. view), p. 111 [S. V. तादात्म्य]

तर्क, function of in अनुमान, p. 110; defined, p. 110.

तण्डुलीयक, II. p. 51 (Text).

तत्त्व, meaning कार्यकारणभाव, p. 11.

तादात्म्य, ground of प्रतिबन्ध (Bud. view), p. 111 [S. V. तदुत्पत्ति].

तुच्छत्व, p. 22.

तुला (°नमन and °उन्नमन), as modes of ordeal (परीक्षाविधि) p. 35.

त्रैविद्य, p. 18.

त्वच्, p. 99.

द

देवता, two theories of stated, I. p. 61 (Text); conceived as presiding over धर्म, सत्य etc., p. 35.

द्वोपान्तर, p. 28.

ध

धर्मसम्प्रदाय, its basis according to Mimāṃsā, p. 59; according to Śāṅkhya, p. 59; the above view controverted and the Nyāya doctrine formulated, p. 59.

धर्माधर्म, spoken of as the सहकारिशक्ति of the Creator,
p. 58.

न

नञ्, meaning of the prefix in the phrase अ-कस्मात्
(भवति) stated, p. 7.

नर्मसचिव, p. 18.

नित्यता (of वेद), conceived as प्रवाहाविच्छेद (S. V.),
p. 80.

नित्यविभु (substances), their कारणत्व denied, why,
p. 55; the same asserted in Nyāya, why,
p. 56;

नित्यस्वभाव, p. 9.

निमित्त (=°कारण), defined as the उत्पादक of असमवायि-
कारण, p. 57.

निमित्त, used synonymously with cause, p. 13.

निमित्त (=सहकारो), p. 34.

निरावरण, p. 4 [S. V. आवरण].

निर्माणकाय, p. 4.

नोतिसचिव, p. 18.

न्याय, meaning and derivation of the word, p. 2.

न्यायचर्चा, meaning stated, p. 5.

प

पञ्चिकाकार (=शालिकानाथ), described as an inhabitant
of Bengal (गौड़), p. 123; his acquaintance with
Veda disputed, Do.

पदार्थऽ, principle of their division, what, (Text, III.
p. 44).

पाकजविशेष (in atoms), said to be the cause of सजातीय-
कार्योत्पत्ति, p. 32 (S. V. संस्थानविशेष).

पाषण्डत्व, p. 20.

पितामह, p. 4.

पितृयज्ञ, its result, what, p. 30.

पिशितलोचन, p. 59.

पुत्रिका, p. 81.

पुरीतत p. 99.

पुरुष, of Sāṅkhya, what, p. 38.

पुरुषार्थ, two-fold, भोग and अपवर्ग, p. 38.

पुरुषोत्तम, p. 4.

पुरुषोपराग, meaning what, 40.

पूर्त (= स्मार्त्तकर्म, e. g. खात etc.), p. 18.

पौर्वापर्यनियम, p. 8.

प्रकार (= सहकारी), p. 14.

प्रकृति, the word derived, p. 58.

प्रकोप (of doṣas), p. 82.

प्रचय, explained as the contact of atoms giving rise to द्रवणुक, p. 91; supposed to mark the time-limit of the atomic vibrations during प्रलय, Do.

प्रज्ञा (= साक्षात्कार), p. 5.

प्रतिमापूजा, rationale of, (Text, I. p. 61).

प्रतिबन्ध, defined as निरुपाधिकः सम्बन्धः, p. 105; the possibility of disputed by Chārvāka p. 105; how established (according to an Ekadeśī); pp. 105—106; (according to author), p. 106.

प्रतिबन्ध, the Nyāya view stated (= मन्त्रादि), p. 25; an Ekadeśī view stated (= कार्यानुत्पाद) and refuted, pp. 25—26; its 4 possible meanings according to Śaktivāda stated and refuted, pp. 26—27.

प्रतिबन्धक, inexplicable except on the assumption of Śakti (Mīm. view), p. 21; the Nyāya view, what, p. 25; the view of an Ekadeśī stated, pp. 25—26.

प्रमा (= यथार्थानुभव), p. 59.

प्रयोजक (of creation and destruction), declared to be कर्म rather than भोग, p. 84.

प्रलय, ग्रहण, संस्कार and पाकजविशेष persist in, p. 32; its proof by inference, p. 84.

प्रलय (of body), ensuing from what causes, p. 83.

प्रवर, p. 4.

प्रवाह (= सृष्टिधारा), a new one after dissolution (उच्छेद) necessary, why, p. 89.

प्रवाहाविच्छेद (of वेद), explained, p. 80.

प्रशम (of doṣas), p. 82.

प्राकट्य, p. 134.

प्रागभाव, conceived as beginningless, why, pp. 10-11.

प्राणन, meaning. what, p. 82; its persistence in sleep explained, Do.

प्राथमिक (Text II. p. 65), meaning, what (= ब्रह्मचारी), p. 89.

प्राभाकराः, their views on the नित्यानुमेयत्व of Veda, stated and refuted, p. 85; their views on upamāna, what, pp. 112-113; the above rejected, Do.

फ

फल (कर्म°), its uncertainty due to what, p. 29.

ब

बुद्धि, p. 4.

बुद्धि (in Sāṅkhya), function of, p. 40; declared synonymous with ज्ञान in Nyāya, I. p. 57; the view that its qualities determine भोग condemned, p. 41; defined, p. 39.

ब्रह्मकाण्ड, p. 89.

ब्रह्मपरिणति, said to be the view of Bhāskarāchārya, p. 90.

ब्रह्माण्ड, conceived as a body, p. 83.

भ

भव (= ब्रह्माण्डस्थिति), p. 81.

भाव, only six in number, why, p. 112.

भाव and अभाव declared as contradictories of which the affirmation of one implies the negation of the other, p. 112; beyond these two no third mode of predication possible (i.e. the principle of excluded middle), p. 112. cf p. 103.

भावना, not recognised as a means to साक्षात्कार, p. 93.

भावावेश, p. 132.

भास्कर, p. 90.

भूतधर्म, अपूर्व as, p. 21.

भूतपरिणति, p. 18.

भूतावेश (न्याय), quoted as an instance of the possibility of action not initiated by the consciousness of an end, p. 128.

भूतिनिषेध p. 7.

भोग, defined, pp. 4, 38; none in सुषुप्ति, why, p. 82; definite ones ordained for definite periods which are measured by the number of breaths, Do.

भोगविशेष, not the प्रयोजक of the origin and destruction of products (cf. the case of द्रव्यकनाश), p. 84.

म

मनन (=न्यायचर्चा), p. 5.

मनस्, why admitted in Sāṅkhya, p. 39.

महत्, what, and why admitted in Sāṅkhya, pp. 39-43 ;
the seat of कर्मवासना (S. V.), p. 40. [S. V.
बुद्धि].

महाजनपरिग्रह (of Veda), p. 88.

महापाशुपत, meaning, what, p. 4.

महावत, referred to, p. 31.

मातुलदुहिता, p. 90.

मानससृष्टि, why not occurring in this age, p. 83.

माया, meaning what (in Nyāya), p. 58.

मोक्षाश्रम, संन्यासाश्रम so called, p. 89.

य

यज्ञपुरुष, p. 4.

यदृच्छया, p. 17.

योग्यता, pp. 102, 133. [= (a) तदितरसामग्रीसाकल्यम् or (b)
दुष्टा सामग्री].

योग्यानुपलब्धि [= (a) योग्यस्य अनुपलब्धिः, in cases when
the negative judgment assumes the form, e. g.
भूतले घटो नास्ति (here योग्यता = तदितर° S. V.),
or (b) योग्या अनुपलब्धिः, in cases when the
judgment is expressed as, दशशृङ्गं नास्ति
(here योग्यता = दुष्टा सामग्री S. V.)]

योगपद्य, meaning what, p. 16.

र

राग and द्वेष, pp. 3-4.

रोग, said to ensue from the derangement of the 3
humours, p. 83.

ल

लिङ्ग (=बुद्धि), p. 40.

व

वर्ण्यवस्था, held inexplicable in the beginning of creation (Mim.), p. 80; the origin of explained (Nyāya), p. 83.

वर्तमानत्व, explained : सता वर्तमानेन कालेन सम्बन्धः, I. p. 10.

वस्तुस्वभाव (=“the nature of a thing”), conceived as inviolable, p. 128.

वासना, in the sense of आलयसन्ततिपातितानां ज्ञानक्षणानां पूर्वं पूर्वं विज्ञानम् (Bud), p. 90.

(a) कर्म°, meaning धर्माधर्म or अदृष्ट due to कर्म,

(b) ज्ञान°, meaning, संस्कार due to ज्ञान! and the basis of memory.

The Chārvāka's view on (a), p. 44; and on (b), Do.

°परिपाक (=सहकारिभाव), p. 90.

वासनासंक्रम, proved to be impossible either through संसर्ग or through उपादानोपादेयभाव, p. 44.

विकल्प, the function of *manas* (Sān), p. 40.

विजाति, derivation and meaning of, p. 11.

विनाश (=अवयवानामावापोद्धारः), p. 84.

विपाक, defined, p. 4.

विबुद्धाः, their identity (ऐक्यत्व) denied [i.e. two contradictions cannot co-exist], p. 112.

विशेषण, as contrasted with उपलक्षण, pp. 27-28 (S. V.).

विशेषणता, meaning (a) तदुपलक्षितस्वभावता, p. 67; and (b) विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यता, Do.

विशेष्यवच्छेद (= °व्यवस्थापन)

(a) = विशेषणत्व (according to some), p. 66.

(b) = विशेषणफल (according to Udayana), p. 67.

विश्ववृत्ति, p. 18.

विसामग्री, p. 22.

वृश्चिक, supposed to spring from cow-dung, (Text)
II. p. 51.

वृत्तिलाभ (of अदृष्ट), meaning सहकारिलाभ, p. 35.

वेद, defined, p. 85.

वेदसंप्रदाय, break of its continuity impossible (Mīm.),
pp. 80-81.

वैजात्य, p. 64.

वैश्वानरेष्टि, its result, what, p. 30.

श

शक्ति (सहज and आधेय), pp. 23-35; identified with
कारणत्व (Nyāya), p. 36; denied as a separate
padārtha, p. 113.

शक्ति (आध्यात्मिकी), p. 85.

शक्तिभेद, p. 17.

शङ्का, pp. 108-110.

शब्द, eternity of, denied, p. 65; द्यत्व of, denied,
pp. 75-76.

शब्द, no proof against God, pp. 127-128.

शब्दप्रवृत्ति, an object of perception (Udayana), p. 66;
not so (Ekadeśī), p. 66.

शरीर, continuance of during sleep explained, p. 82.

शशशृङ्गाभाव, meaning stated, p. 102.

शास्त्रोच्छेद (of Veda), denied in Mīmāṃsā, p. 85;
asserted in Nyāya, Do.

शालिकानाथ, p. 123.

शिव, p. 4.

शुद्ध (as applied to Paramātmā), meaning stated, p. 4.

स

संख्या, denied as a distinct padārtha, p. 113.

संतान (= अवयवावयविप्रवाह), p. 84.

संनिधान (of the gods in images), effected how, p. 34.

संनिपात, p. 83.

संप्रदाय, meaning and derivation of the term, p. 4.

संप्रदायप्रवर्तक, p. 4.

संग्रह (= विनाश), p. 91.

संभावना, p. 104.

संस्कार, how recalled in dreams, p. 99.

संस्कार, no separate existence of in Sāṅkhya, p. 57.
[Vard.]

संस्थानविशेष (in atoms), cause of कार्यसन्निवेशविशेष, p. 32 [S. V. पाकजविशेष.]

समवाय, आश्रितत्व of, denied, p. 113; the notion of, explained, p. 113.

समवायिकारणत्व, belongs to द्रव्य alone, p. 57: necessity of its assumption, Do; established, Do.

सर्ग, proof of by inference, pp. 83—84.

सर्गनिमित्त, the usual views on enumerated, p. 90; the Nyāya view on established, pp. 90-91.

सर्ग and प्रलय, proved to be impossible on 5 grounds (Mīm.), pp. 80—81; the grounds repudiated and the possibility of asserted (Nyāya), pp. 83 et. seq.

सर्वज्ञ, p. 4.

सहकारो, in the sense of शक्ति, p. 36.

सहकारिवाद, p. 16.

सांख्यमत, described, pp. 38-41; refuted, pp. 41-43.

साक्षात्कारित्व (of ज्ञान), determined, how, pp. 131-132.

सादृश्य, denied (a) as a distinct category, pp. 112-113;
and (b) as identical with सामान्य, 113; not an
object of perception, Do; an object of per-
ception, Do.

सामानाधिकरण्य (bet. कार्य and the समवायिकारण), six
possible meanings of stated, I. p. 68 (Text).

सिंहावलोकितन्याय, p. 22. (cf. Jacob's *Laukika Nyā-
yāñjali*, I. p. 52; III. pp. 145-146).

सिद्ध (=कूटस्थ नित्य), p. 3.

सुषुप्ति, p. 39; p. 99.

सूक्ष्मजाति, p. 13.

स्मरण, why not presentative in character, p. 136.

स्मृति, p. 44.

स्वतन्त्र, p. 4.

स्वप्न, the origin of, explained, p. 99.

स्वभाव, p. 8.

स्वभाववाद, pp. 8-10.

ह

हेतुनिषेध, p. 7.